MICHAEL

CONNELLY

Mickey Haller SERİSİ 02

SON HÜKÜM

BİR LOS ANGELES POLİSİYESİ

Çeviren: Mehmet Gürsel

ayrıksı kitap

Ayrıksı Kitap: 42
Kurgu: 36
Bana öyle bir kitap verin ki başkahramanıyla birlikte olay çözelim: 27

Özgün Adı: *The Brass Verdict*
Kitap Adı: Son Hüküm
Dizi Adı: *Mickey Haller*
Yazar: Michael Connelly
İngilizceden Çeviren: Mehmet Gürsel
Editör: Gizem Toy
Kapak Tasarım: Ülke Design / ulkedesign.com
Sayfa Tasarım: Alla Özabat
Kapak Görselleri: Adam figürü / Shutterstock / shockfactor.de; Araba / Shutterstock / Budzianowski Bartosz; Şehir / Shutterstock/ muratberkoz
Yazar fotoğrafı © Beowulf Sheehan

Baskı: Dörtel Matbaacılık Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi
Zafer Mahallesi 147. Sokak 9-13 A Esenyurt-İstanbul
Tel: 0 212 565 11 66
Matbaa Sertifika No: 40970
1. Baskı: Kasım 2022, 1000 Adet
ISBN: 978-605-71714-2-9
Copyright @ 2008 by Hieronymus, Inc
This edition published by arrangement Little, Brown and Company, New York, New York, USA. All rights reserved.
© Ayrıksı Kitap, 2022
Türkçe yayın hakları Anatolialit Telif Hakları aracılığıyla alınmıştır.
Bu eser daha önce 2015 yılında Altın Kitaplar tarafından *Son Hüküm* adıyla Mehmet Gürsel çevirisiyle yayımlanmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Ayrıksı Kitap
Yayıncı Sertifika No: 42978
Küçükbakkalköy Mah. Flora Residence
No: 1 Kat: 28 Ataşehir-İstanbul
bilgi@ayriksi.com / www.ayriksi.com

MICHAEL CONNELLY

MICKEY HALLER SERİSİ

2

SON HÜKÜM

İngilizceden Çeviren: Mehmet Gürsel

ayrıksı kitap

Terry Hansen ve Frank Morgan'ın anısına...

BİRİNCİ BÖLÜM

Budalayı Kandırmak

1992

1

Herkes yalan söyler.

Polisler, avukatlar, tanıklar, kurbanlar; hepsi...

Duruşma bir yalanlar yarışmasıdır ve mahkeme salonundaki herkes de bunu bilir. Yargıç, hatta jüri bile bunu bilir. Adliye binasına kendilerine yalan söyleneceğini bilerek gelirler, jüri bölümündeki yerlerini alırlar ve kendilerine yalan söyleneceğini kabullenirler.

Eğer savunma tarafındaysanız, işin püf noktası sabırlı olmaktır. Beklemektir. Herhangi bir yalanı duymak için değil, bir tanesine tutunup kızgın demirin keskin bir bıçağa dönüşmesi misali, elinizde biçim verebileceğiniz o yalanı duymayı beklemektir. Sonra o bıçağı, davanın karnını deşmek ve bağırsaklarını yere saçmak için kullanırsınız.

Benim işim kızgın demiri şekillendirip bıçağa dönüştürmektir. Bıçağı keskinleştirmek, sonra merhamet veya vicdandan yoksun biçimde kullanmaktır. Herkesin yalan söylediği bir yerde doğru olmaktır.

2

Davanın karnını deşecek bıçağa dönüştüreceğim o yalanı yakaladığımda, şehir merkezindeki ceza mahkemeleri binasının 109 Numaralı Bölümü'nde devam eden duruşmanın dördüncü günündeydik. Müvekkilim Barnett Woodson kendisini San Quentin'deki, kolunuza, sizi Tanrı'nıza kavuşturacak sıvıyı enjekte ettikleri o çelik grisi odaya kadar sürükleyebilecek iki cinayet suçuyla yargılanıyordu.

Compton'lı yirmi yedi yaşındaki uyuşturucu satıcısı Woodson, Westwood'lu iki üniversite öğrencisini soymak ve öldürmekle suçlanıyordu. Öğrenciler ondan kokain satın almak istemişler, oysa o, öğrencilerin parasını gasbetmeye ve kesik namlulu bir tüfekle her ikisini de öldürmeye karar vermişti; en azından savcılık makamının iddiası böyleydi. Bu, gün gibi aşikâr bir suçtu ve Woodson açısından işleri, yargılamanın zamanlamasının, şehrin altını üstüne getiren ayaklanmaların dört ay sonrasına rastlamış olması nedeniyle oldukça zora sokuyordu. Ancak durumun daha da kötü görünmesine sebep olan şey, katilin suçu, iki cesedi taşıyıp Hollywood Su Deposu'na atarak saklamaya çalışmasıydı. Cesetler suda dört gün kalmış, sonra, fıçının içindeki elmalar gibi yüzeye çıkmıştı. Çürümüş elmalar gibi... Cansız bedenlerin, şehrin içme suyu ihtiyacının büyük ölçüde karşılandığı su deposunda çürümüş olması fikri, toplumda büyük bir yankı uyandırmıştı. Woodson'ın, telefon kayıtları sayesinde ölen kişilerle bağlantısının belirlenip tutuklanmasının ardından halkın ona yönelen öfkesi neredeyse elle

tutulur cinstendi. Bölge Savcılığı zaman geçirmeden, sanığın ölüm cezası isteğiyle yargılanacağı duyurusunu yapmıştı.

Ancak Woodson aleyhine açılan davanın o kadar elle tutulur bir niteliği yoktu. Dava genel anlamda ikinci derecede kanıtlar -telefon kayıtları- üstüne inşa edilmişti ve aleyhinde tanıklık yapanlar da birer suçluydu. Savcılığın tanığı Ronald Torrance işte bu grubun en önde gelen şahsiyetiydi; Torrance, Woodson'ın, işlediği cinayetleri kendisine itiraf ettiğini iddia ediyordu.

Torrance Merkez Hapishanesi'nde Woodson'ın kaldığı kata yerleştirilmişti. Her iki adam da ortak alana açılan, iki katlı, tek kişilik on altı hücreden oluşan ve yüksek korumalı adı verilen bölümdeydi. O zamanlar, mahkûmların, yüz yüze gelmeleriyle yaşanabilecek şiddet olaylarını önlemek amacıyla, ırk ve çete bağlantılarına göre birbirlerinden ayrı tutulmasını gerektiren, hapishanenin alışılagelmiş, ancak tartışmaya açık, 'güvenlik nedeniyle ayrım' yönteminin bir sonucu olarak, bölümdeki on altı mahkûm da siyahiydi. Torrance ayaklanmalar esnasında karıştığı yağma olayları sonucu, soygun ve ağır saldırı suçları nedeniyle yargılanmayı bekliyordu. Yüksek korumalı bölüme alınan tutuklular, asma katlardaki cam bölmelerdeki muhafızların gözetimi altında, masalarda yemek yedikleri, kâğıt oynadıkları ve birbirleriyle sohbet ettikleri ortak alandan sabah altıyla akşam altı arasında yararlanabiliyorlardı. Torrance'a göre müvekkilim, Westside'lı iki çocuğu öldürdüğünü bu masalardan birinde otururken itiraf etmişti.

Savcılık Torrance'ı, sadece üç üyesinin siyahî olduğu jürinin gözünde düzgün ve inandırıcı kılmak gibi bir çaba içine girmişti. Torrance, Woodson duruşmasının dördüncü gününde sakal

tıraşı olmuş, kafa derisine yapışık, sıralı biçimde örülmüş saçları kısacık kesilmiş ve kravatsız, uçuk mavi renkte takım elbise giymiş hâlde girdi salona. Savcı Jerry Vincent tarafından yürütülen doğrudan sorgulaması esnasında Torrance, bir sabah Woodson'la dinlenme salonundaki o masalardan birinde otururken yaptığı o sözde sohbeti aktardı. Dediğine göre Woodson cinayetleri itiraf etmekle kalmamış, ona, cinayetlere dair önemli detaylar da vermişti. Savcılık makamı söz konusu detayların ancak gerçek katilin bilebileceği türden detaylar olduğunu net biçimde jürinin önüne koydu.

İfadesi esnasında Vincent, fazla açılmasına izin vermediği Torrance'a kısa cevaplar almak üzere tasarlanmış uzun sorular yöneltti. Savcının sorduğu sorularla tanığı yönlendirdiği bariz biçimde ortadaydı ama Yargıç Companioni'nin kaşlarını kaldırdığı, savcının sözünü kesip araya girmem için bana neredeyse yalvaran gözlerle baktığı anlarda bile itiraz etme zahmetine katlanmadım. İtiraz etmedim çünkü kontra puan kazanmayı, jürinin, savcılığın ne yaptığını görmesini istemiştim. Sıram geldiğinde Torrance'ı konuşturacak, o sırada bir adım geri çekilip bıçağı saplamak için uygun zamanı kollayacaktım.

Vincent doğrudan sorgulamayı sabah on birde bitirdiğinde, yargıç bana, çapraz sorgulamaya geçmeden önce erken bir öğle yemeği molası verip vermek istemediğimi sordu. Ona hayır dedim, mola vermeye ihtiyacım yoktu, istemiyordum da... Bunu, iğreniyormuşçasına ve tanık kürsüsünde ifade veren adamı haklamak için bir saat daha bekleyeme katlanamayacakmışım gibi söylemiştim. Ayağa kalktım ve elimde büyük, kalın bir dosya ve not defteriyle kürsüye yürüdüm.

"Bay Torrance, adım Michael Haller. Kamu avukatıyım ve Barnett Woodson'ı temsil ediyorum. Sizinle daha önce tanışmış mıydık?"

"Hayır, efendim."

"Ben de sanmıyorum. Ama sizin sanık Bay Woodson'la tanışıklığınız oldukça eskiye dayanıyor, değil mi?"

Torrance, 'Hadi be!' dercesine gülümsedi. Ama onun hakkında bir araştırma yapmıştım ve kimle dans ettiğimi çok iyi biliyordum. Torrance otuz iki yaşındaydı ve hayatının üçte birini tutukevlerinde, hapishanelerde geçirmişti. Eğitimi dördüncü sınıfta artık okula gitmeyi bıraktığında sona ermişti ve bu durumu umursayıp karşı çıkacak bir ebeveyni de yoktu. Eyalet aynı suçtan üç kere ceza alan kişiye yasa gereği müebbet cezası verdiği için, kendisine yöneltilen soygun ve çamaşırhanenin kadın müdiresine vurmak suçlarından mahkûm olması durumunda müebbet cezasıyla karşı karşıyaydı. Söz konusu suçlar, tehlikeli bir biçimde motosiklet kullanmaktan dolayı durdurulan siyahi Rodney King'i ölesiye dövdükleri suçlamasıyla yargılanan dört polisin mahkemesinden beraat kararı çıkmasının ardından başlayan ve üç gün boyunca şehri kasıp kavuran ayaklanma ve yağmalama olayları esnasında işlenmişti. Kısacası Torrance'ın, savcılığa Barnett Woodson'ı hapse tıkmakta yardım etmesi için iyi bir nedeni vardı.

"Sadece birkaç aydır tanışıyoruz, hepsi bu," dedi Torrance. "Tövbe evinde tanıştık."

Aptalları oynayarak, "'Tövbe evi' mi dediniz?" diye sordum. "Bir kilise veya dini bir çevreden falan mı söz ediyorsunuz?"

"Hayır, yüksek korumalı bölümden... Eyalet..."

"Yani hapishaneden söz ediyorsunuz, doğru mu?"

"Doğru."

"Yani Barnett Woodson'ı daha önce tanımadığınızı mı söylüyorsunuz bana?"

Bu soruyu sesimdeki bariz şaşkınlık ifadesiyle sormuştum.

"Evet, efendim. Onunla ilk kez hapishanedeyken tanıştık."

Bu önemli bir itirafmış gibi not defterime notlar almaya başladım.

"O zaman geçmişe dönük bir hesap yapalım Bay Torrance. Barnett Woodson 5 Eylül'de yüksek korumalı bölüme nakledildiğinde siz oradaydınız. Hatırlıyor musunuz?"

"Hı, hı, geldiğini hatırlıyorum, evet."

"Peki, siz neden yüksek korumalı bölüme alınmıştınız?"

Vincent ayağa kalktı, tanığa doğrudan sorgulama esnasında zaten sorulmuş soruları bir kez daha sorduğum gerekçesiyle itiraz etti. Bense Torrance'ın hapsedilmesiyle ilgili daha doyurucu bir açıklama peşinde olduğumu söyleyerek kendimi savundum. Yargıç Companioni esnek davranıp itirazı reddetti ve Torrance'a soruyu cevaplamasını söyledi.

"Dediğim gibi, saldırı ve soygun suçlarından içerdeydim."

"Ve iddia edilen bu suçlar ayaklanmalar esnasında işlenmişti, doğru mu?"

Şehrin azınlık toplumlarının içine, ayaklanmalardan da önce nüfuz etmiş olan polis karşıtı iklimi göz önünde bulundurarak jüri seçimi esnasında jüriye olabildiğince çok sayıda siyahi almaya çaba göstermiştim ama bu noktada, savcılığın çabalarıma rağmen jüriye sokmayı başardığı beş beyazı ikna etme şansı

doğmuştu bana. Savcılığın davayı kazanmak konusunda bütün ümidini bağladığı adamın, geçtiğimiz mayıs ayında televizyonda izledikleri görüntülerin sorumlularından biri olduğunu göstermek istiyordum onlara.

"Hı, hı; ben de diğer herkes gibi oradaydım," diye cevap verdi Torrance. "Bana sorarsanız polisler hep paçayı sıyırıyorlar bu şehirde."

Onunla aynı fikirdeymişim gibi başımı salladım.

"Ve sizin Rodney King'in dövülmesi konusunda verilen adaletten uzak karara tepkiniz, dışarıya çıkıp altmış iki yaşındaki bir kadını soymak ve çelik çöp tenekesi kapağıyla bayılana dek dövmek oldu, doğru mu efendim?"

Torrance savcılık masasına baktı, sonra gözleri Vincent'tan, izleyici bölümünün ön sırasında oturmakta olan kendi avukatına kaydı. Bu soruya vereceği cevabı daha önceden prova etmiş olup olmamalarının bir önemi yoktu. Avukatları, Torrance'a şimdi yardım edemezdi. Kürsüde tek başınaydı.

"Ben böyle bir şey yapmadım," dedi sonunda.

"Size isnat edilen suçları işlemediğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Doğru."

"Peki, ya yağmalama? Ayaklanmalar esnasında hiç suç işlemediniz mi?"

Torrance bir an durakladı. Avukatına doğru bir kez daha şöyle bir baktıktan sonra, "Bu konuda susma hakkımı kullanıyorum," dedi.

Tam da beklediğim olmuştu. Daha sonra Torrance'ın kendi kendisini suçlayacağı ya da kendisine yöneltilen suçlar hakkın-

da konuşmama hakkına sığınarak cevap vermeyi reddedeceği şekilde tasarlanmış bir dizi soru sordum. Arka arkaya sorduğum altı soruya cevap alamayınca yargıç aynı noktanın sürekli olarak vurgulanmasından dolayı usandı ve beni artık elimizdeki davaya geri dönmemiz konusunda uyardı. İstemeyerek de olsa talimatına boyun eğmek zorunda kaldım.

"Peki, sizden yeterince söz ettik Bay Torrance," dedim. "Artık siz ve Bay Woodson'a geri dönelim. Bay Woodson hapse atılmadan önce bu çifte cinayet vakasına dair detaylara hâkim miydiniz?"

"Hayır, efendim."

"Emin misiniz? Olay kamuoyunun çok dikkatini çekmişti."

"Ben hapisteydim, dostum."

"Hapishanede televizyon, gazete yok mu?"

"Ben gazete okumam, bizim oradaki televizyon da ben oraya geldiğimden beri bozuk. Tamir etsinler diye etrafı ayağa kaldırdık, söz verdiler ama bir bok tamir ettikleri filan yok."

Yargıç, Torrance'ı konuşmasına dikkat etmesi konusunda uyardı, tanık özür dileyince sorgulamaya devam ettim.

"Hapishane kayıtlarına göre Bay Woodson yüksek korumalı bölüme 5 Eylül'de gelmiş. Savcılığın delil dosyasında yazan bilgilere göreyse, siz 2 Ekim'de Woodson'ın sözde itirafını rapor etmek üzere savcılıkla temasa geçmişsiniz. Bunları doğruluyor musunuz?"

"Evet, öyle."

"Ama bana hiç de öyle gelmiyor Bay Torrance. Siz jüriye çifte cinayetle suçlanan ve muhtemel bir ölüm cezasıyla karşı karşı-

ya kalacak bir adamın, dört haftadan daha kısa bir süreden beri tanıdığı birine itiraflarda bulunduğunu mu söylüyorsunuz?"

Torrance cevap vermeden önce omuz silkti.

"Olan buydu."

"Bunu siz söylüyorsunuz. Peki, Bay Woodson'ın söz konusu suçlardan mahkûm olması durumunda savcılıktan ne gibi çıkarınız olacak?"

"Bilmiyorum. Kimse bana herhangi bir konuda söz vermedi."

"Daha önceki sabıka kaydınız ve şu anda karşı karşıya bulunduğunuz suçlamalar göz önüne alındığında, mahkûm olmanız durumunda, on beş yıldan fazla bir süre hapis yatmanız söz konusu, doğru mu?"

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

"Bilmiyor musunuz?"

"Hayır, efendim. Bu konuları avukatıma bıraktım."

"Avukatınız bu konuda bir şeyler yapmadığınız takdirde, size hapiste çok uzun bir süre geçireceğinize dair bir şey söylemedi mi?"

"Buna benzer hiçbir şey söylemedi bana."

"Anlıyorum. İfadeniz karşılığında savcılıktan ne istediniz?"

"Hiçbir şey. Hiçbir şey istemiyorum."

"O zaman burada ifade vermenizin nedeni, bunun bir vatandaşlık görevi olduğuna inanmanız, doğru mu?"

Sesimdeki gizli alay çok açıktı.

Torrance öfkeyle, "Doğru," diye cevap verdi.

Kürsünün üstündeki kalın dosyayı görebilmesi için havaya kaldırdım.

"Bay Torrance, bu dosyayı daha önce görmüş müydünüz?"

"Hayır. Hatırlamıyorum."

"Bay Woodson'ın hücresinde görmediğinize emin misiniz?"

"Onun hücresine girmedim hiç."

"Bay Woodson dinlenme salonunda, duşta ya da mahkemedeyken gizlice hücresine girip resmî delil dosyasını karıştırmadığınıza emin misiniz?"

"Hayır, hiç böyle bir şey yapmadım."

"Müvekkilimin hücresinde, aleyhine açılan davaya ait soruşturma belgeleri bulunuyordu. Bunlardan bazılarında bu sabah verdiğiniz ifadede yer alan detaylar mevcuttu. Sizce de bu durum biraz şüpheli değil mi?"

Torrance başını iki yana salladı.

"Hayır. Bildiğim tek şey, onun masaya oturup bana neler yaptığını anlatmış olduğu. Bu konuda kendini kötü hissediyordu ve bana açıldı. İnsanların bana açılmaları benim kabahatim değil."

Başka insanların gelip sırlarını paylaşmaları yüzünden, özellikle de söz konusu çifte cinayetse, Torrance'ın omuzlarına binen sorumluluğu anlıyormuşum gibi başımı salladım.

"Tabii ki, değil Bay Torrance. Şimdi jüriye Bay Woodson'ın size tam olarak neler anlattığını söyleyebilir misiniz? Bu arada, Bay Vincent'ın sorularını cevaplarken kullandığınız kısa cümleleri kullanmayın. Müvekkilimin size neler anlattığını tam

olarak duymak istiyorum. Bize konuşmayı onun kelimeleriyle aktarın lütfen."

Torrance hafızasının derinlerine iniyormuş ve düşüncelerini toparlıyormuş gibi bir an durakladı.

"Eh," dedi sonunda, "ikimiz orada tek başımıza oturuyorduk ve yaptıkları konusunda kendisini ne kadar kötü hissettiğini anlatmaya başladı. Ona 'Ne yaptın?' diye sorunca, o akşam iki genci öldürdüğünü ve bu konuda kendini çok kötü hissettiğini söyledi."

Gerçek kısadır, yalanlarsa uzun... Torrance'ı uzun konuşturmak istemiştim. Vincent ise bundan oldukça başarılı bir biçimde uzak durmuştu. Hapishane muhbirlerinin ortak bir yönü vardır: Hepsi hilekâr ve profesyonel yalancıdır. Hileyi yanlış yönlendirmeler ve alaycı konuşmalarla gizlerler, yalanlarını pamuğa sarıp sarmalarlar. Ama siz tüm bu kuş tüyü yumuşaklığının içinde büyük yalanı ortaya çıkaracak anahtarı yine de bulabilirsiniz.

Vincent tanığın sorduğum soruları daha önce cevapladığını ve benim ona bu noktada eziyet etmekten başka bir şey yapmadığımı öne sürerek bir kez daha itiraz etti.

"Sayın Yargıç," diye karşılık verdim, "bu tanık müvekkilimin ağzından bir itirafı naklediyor. Savunma makamının anladığı kadarıyla davanın kalbi de tam bu noktada atıyor. Mahkeme bana, yıkıcı sonuçları olan söz konusu bu tanıklığın içerik ve bağlamını tam olarak soruşturma fırsatını vermezse ihmalci bir davranış sergilemiş olacaktır."

Ben daha cümlemi tamamlamadan Yargıç Companioni aynı fikirde olduğunu vurgularcasına başını sallamaya başladı, Vin-

cent'ın itirazını reddederek bana devam etmemi söyledi. Dikkatimi tekrar tanığa yönelttim ve sabırsız bir tonda konuşmaya başladım.

"Bay Torrance, konuşmayı hâlâ özet olarak naklediyorsunuz. Bay Woodson'ın cinayetleri itiraf ettiğini öne sürdünüz; o zaman jüriye size neler dediğini anlatın. Söz konusu suçu itiraf ederken size tam olarak neler dedi?"

Torrance kendisinden ne istediğimi yeni fark etmiş gibi başını salladı.

"Bana söylediği ilk şey, 'Kendimi kötü hissediyorum be ahbap,' oldu. Ben de, 'Neden dostum?' dedim. Bana sürekli o iki adamı düşündüğünü söyledi. Ama ben onun neden söz ettiğini bilmiyordum çünkü dediğim gibi, olaydan haberim yoktu, tamam mı? O yüzden ben de, 'Hangi iki adam?' diye sordum. O da, 'Su deposuna attığım o iki zenci,' dedi. Ona olaydan bahsetmesini istediğimde, bana ikisini de tabancayla havaya uçurduğunu ve sonra kümes teli ve ona benzer başka şeylere sardığından söz etti. 'Bir bıçak alıp karınlarını deşmeliydim, böylece cesetleri su yüzeyine çıkmazdı,' dedi. Hepsi bu, bana bunları anlattı işte."

Yan gözle baktığımda, Vincent'ın Torrance'ın uzun cevabının ortasında bir an irkildiğini görmüştüm. Nedenini biliyordum. Bıçağımla hamlemi yapmak üzere hareketlendim.

"Bay Woodson o kelimeyi mi kullandı? Kurbanlara 'zenci' mi dedi?"

"Ya, öyle dedi."

Bir sonraki soruyu uygun sözcüklerle ifade etmeden önce duraksadım. Fırsat verdiğim takdirde Vincent'ın itiraz etmek

üzere hazır beklediğini biliyordum. Torrance'tan yorum yapmasını isteyemezdim. İş Woodson'ın ne demek istediğini ya da güdüsünün ne olduğunu anlamaya geldiğinde 'neden' kelimesini kullanamazdım. Bu itiraz edilebilir nitelikte bir soru olurdu.

"Bay Torrance, siyahi toplum içinde 'zenci' kelimesi farklı anlamlara gelebiliyor, değil mi?"

"Galiba."

"Evet mi demek istediniz?"

"Evet."

"Sanık Afrika asıllı Amerikalı, doğru mu?"

Torrance güldü.

"Bana öyle gibi geliyor."

"Tıpkı sizin gibi, değil mi efendim?"

Torrance yine gülmeye başladı.

"Doğduğumdan beri," dedi.

Yargıç tokmağını bir kez daha vurarak bana baktı.

"Bay Haller, bu gerçekten gerekli mi?"

"Özür dilerim, Sayın Yargıç."

"Lütfen devam edin."

"Bay Torrance, Bay Woodson, dediğiniz gibi bu kelimeyi kullandığında, bu sizi şoke etti mi?"

Torrance sorunun cevabını düşünüyormuş gibi çenesini ovuşturdu. Sonra başını iki yana salladı.

"Pek sayılmaz."

"Neden şaşırmadınız Bay Torrance?"

"Sürekli duyduğum için herhâlde."

"Diğer siyahilerden mi?"

"Evet. Beyaz adamlardan da duyuyorum."

"Eh, Bay Woodson'ın söylediğini iddia ettiğiniz gibi, diğer siyahiler de bu kelimeyi kullandığında, kimden söz ediyorlar?"

Vincent, Torrance'ın diğer insanların neden söz ettiğini bilemeyeceğini ifade ederek itiraz etti. Companioni itirazı kabul edince, tanıktan almak istediğim cevaba giden yolu yeniden gözden geçirmek üzere bir an durakladım.

"Peki, Bay Torrance," dedim sonunda. "O zaman sadece sizden konuşalım, olur mu? Ara sıra bu kelimeyi kullanır mısınız?"

"Kullanırım herhâlde."

"Tamam, kullandığınız zamanlarda kimden söz ediyor olursunuz?"

Torrance omuz silkti.

"Diğer arkadaşlardan."

"Diğer siyahi arkadaşlardan mı?"

"Evet."

"Beyaz adamlardan zenci olarak bahsettiğiniz olur mu?"

Torrance başını iki yana salladı.

"Hayır."

"Peki, o zaman, Barnett Woodson su deposuna atılan iki adamı zenci olarak tarif ettiğinde, siz bundan ne anlam çıkardınız?"

Vincent oturduğu yerde kıpırdandı, vücut dilinden itiraz edecekmiş gibi görünse de niyetini kelimelere dökmedi. Bunun faydasız olacağını biliyor olmalıydı. Torrance'ı istediğim yola sokmuştum ve artık o benimdi.

Torrance soruyu cevapladı.

"Adamların siyahi olduğu ve ikisini de öldürdüğü..."

Vincent'ın vücut dili yine değişti. Oturduğu yere biraz daha gömüldü çünkü bir hapishane muhbirini tanık kürsüsüne çıkarmakla oynadığı kumarda hepyek attığını biliyordu.

Başımı kaldırıp Yargıç Companioni'ye baktım. O da birazdan neler olacağının farkındaydı.

"Sayın Yargıç, tanığa yaklaşabilir miyim?"

"Yaklaşabilirsiniz," dedi yargıç.

Tanık kürsüsüne doğru yürüyüp dosyayı Torrance'ın önüne koydum. Bu, eyalet gardiyanlarının tercih ettiği uçuk turuncu renkte, yasal evrakın saklandığı ve tutukluların yanlarında bulundurma hakkına sahip oldukları yıpranmış bir dosyaydı.

"Peki, Bay Torrance, önünüze Bay Woodson'ın, hapishanede avukatları tarafından temin edilen ve duruşma öncesi toplanan delilleri gösteren evrakın bulunduğu bir dosya koydum. Size bu dosyayı daha önce görüp görmediğinizi bir kez daha soruyorum."

"Tövbe evinde birçok turuncu dosya gördüm ben. Tabii bu durum, bu dosyayı da gördüğüm anlamına gelmez."

"Yani Bay Woodson'ı dosyasıyla birlikte hiç görmediğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Tam olarak hatırlamıyorum."

"Bay Torrance, Bay Woodson'la birlikte aynı yerde otuz iki gün geçirdiniz. Size sırrını açtığı ve birtakım itiraflarda bulunduğu doğrultusunda ifade verdiniz. Kendisini bu dosyayla birlikte hiç görmediğinizi mi söylüyorsunuz?"

Torrance önce cevap vermedi. Onu, kaçamayacağı bir biçimde köşeye sıkıştırmıştım. Bekledim. Bu dosyayı daha önce hiç görmediğini iddia etmeye devam ederse, Woodson'ın kendisine itiraflarda bulunduğuna dair iddiası da jürinin gözünde şüpheli bir niteliğe bürünecekti. Diğer yandan dosyaya aşina olduğunu sonunda kabul etmesi durumunda bana büyük bir kapı açmış olacaktı.

"Demek istediğim, onu daha önce bu dosyayla görmüştüm ama dosyanın içinde neler olduğuna hiç bakmadım."

Bam! İşte şimdi avucumun içindeydi.

"O zaman sizden, dosyayı açıp bir incelemenizi isteyeceğim."

Tanık talimatı yerine getirdi ve açık dosyanın bir sağına, bir soluna baktı. Yolumun üstünde Vincent'ın nasıl tepki gösterdiğine bakarak kürsüye geri döndüm. Torrance gözlerini aşağıya indirmişti ve yüzü solgun görünüyordu.

"Dosyayı açtığınızda ne gördünüz, Bay Torrance?"

"Bir tarafında yerde yatan iki cesedi gösteren fotoğraflar var. İçine zımbalanmışlar, yani fotoğraflar demek istiyorum. Diğer taraftaysa bir yığın evrak, rapor filan gibi şeyler duruyor."

"Sağ taraftaki ilk belgeyi okuyabilir misiniz? Özetlenmiş bilginin sadece ilk satırını okuyun."

"Hayır, okuyamam."

"Okuma bilmiyor musunuz?"

"Bildiğimi söyleyemem. Okula gitmedim."

"Özet bilginin üstünde, işaretlenmiş kutucukların yanındaki kelimelerden herhangi birini okuyabilir misiniz?"

Torrance dosyaya baktı; kaşları, dikkatini toparlamaya çalışırken birleşti. Okuma yeteneğinin hapishanede geçirdiği son dönemde teste tabi tutulduğunu ve ölçülebilir seviyenin en altında yani ikinci sınıf seviyesinin de altında olduğunun belirlendiğini biliyordum.

"Pek sayılmaz," dedi. "Okuyamam."

Savunma masasına yürüyerek başka bir dosyayla bir dolmakalem kaptım. Tekrar kürsüye dönüp dosyanın dışına büyük harflerle BEYAZ kelimesini yazdım. Dosyayı hem Torrance'ın, hem de jürinin görebileceği şekilde havaya kaldırdım.

"Bay Torrance, özet bilgilerde yanına işaret konmuş kelimelerden biri de buydu. Bu kelimeyi okuyabiliyor musunuz?"

Vincent hemen ayağa fırladı ama Torrance çoktan başını iki yana sallamaya ve iyice aşağılanmış bir görüntü çizmeye başlamıştı bile. Vincent doğru düzgün bir temele oturtulmadığını öne sürerek bu ispat yöntemine itiraz etti, Companioni de itirazı kabul etti. Ben de savcının itiraz etmesini bekliyordum zaten. O an jüri karşısında yapacağım bir sonraki hamlenin altyapısını hazırlıyordum ve birçoğunun, tanığın başını iki yana salladığını gördüğüne emindim.

"Peki, Bay Torrance," dedim. "Şimdi dosyanın diğer tarafına geçelim. Fotoğraflardaki cesetleri tarif edebilir misiniz?"

"Eee, iki adam var. Kümes teli ve muşamba gibi bir şeye sarılmışlar da sonra açılmışlar gibi orada öyle yatıyorlar. Etrafta bir grup polis araştırma yapıyor ve fotoğraf çekiyor."

"Muşambada yatan adamlar hangi ırktan?"

"Siyah."

"Bay Torrance, bu fotoğrafları daha önce hiç görmüş müydünüz?"

Vincent soruma, daha önce sorulduğunu ve cevabının verildiğini gerekçe göstererek itiraz etti. Ancak bu, kurşunu durdurmak için eli havaya kaldırmaktan farksızdı. Yargıç ona sert bir biçimde yerini alabileceğini söyledi. Bu onun savcıya, oturup arkasına yaslanmasını ve olacaklara göğüs germesini söylemenin bir yoluydu. Kürsüye bir yalancıyı çıkarırsan sonucuna katlanır ve onunla birlikte alaşağı olursun...

Vincent yerine oturduktan sonra, "Soruya cevap verin Bay Torrance," dedim. "Bu fotoğrafları daha önce görmüş müydünüz?"

"Hayır, efendim, ilk kez şimdi görüyorum."

"Fotoğrafların bize daha önce tarif ettiğiniz şeyi tanımladığı konusunda hemfikir misiniz? Yani, vahşice öldürülmüş iki siyahi adamı tanımladığı konusunda?"

"Fotoğraflardan bu anlaşılıyor. Ama onları daha önce hiç görmedim, Woodson'ın söylediklerinden biliyorum."

"Emin misiniz?"

"Böyle bir şeyi unutmam mümkün değil."

"Bize Bay Woodson'ın siyahi iki adamı öldürdüğünü itiraf ettiğini söylediniz ama kendisi iki beyaz adamı öldürmekten yargılanıyor. Bu açıdan bakıldığında size her şeyi itiraf etmemiş gibi görünüyor, aynı fikirde misiniz?"

"Hayır, itiraf etti. Bana o ikisini öldürdüğünü söyledi."

Başımı kaldırıp yargıca baktım.

"Sayın Yargıç, savunma, Bay Torrance'ın önündeki dosyanın savunmanın bir numaralı delili olarak kabul edilmesini talep ediyor."

Vincent talebin temelden yoksun olduğunu ileri sürerek itiraz etti ama Companioni reddetti.

"Dosya delil olarak kabul edilecektir; Bay Torrance'ın fotoğrafları ve dosyanın içeriğini daha önce görüp görmediği konusundaki kararı jüriye bırakacağız."

Tıkırında ilerliyordum ve sonuna kadar gitmeye karar verdim.

"Teşekkür ederim," dedim. "Sayın Yargıç, sanırım şu an savcılığın, tanığı yalancı şahitliğin ne gibi bir cezası olduğu konusunda yeniden bilgilendirmesi için de uygun bir zaman."

Bu, jüriye yaranmak için de etkileyici bir hamleydi. Torrance'la devam etmeyi ve iç organlarını kendi yalanlarının bıçağıyla deşmeyi bekliyordum. Ancak Vincent ayağa kalktı ve karşı tarafın avukatıyla görüşmek üzere duruşmaya ara verilmesi talebinde bulundu.

Bu talep, biraz önce Barnett Woodson'ın hayatını kurtardığımın habercisiydi.

"Savunmanın hiçbir itirazı yoktur," dedim yargıca.

3

Jüri üyelerinin oturdukları bölümden tek sıra hâlinde dışarıya çıkmalarının ardından mahkeme salonunda görevli polis memuru müvekkilimi kelepçeleyip adliyenin nezarethanesine götürürken savunma masasına geri döndüm.

"Adam yalancı bir bok çuvalı," diye fısıldadı bana Woodson. "Ben iki siyahi öldürmedim. Adamlar beyazdı."

Umarım polis memuru bunu duymamıştır diye geçirdim içimden.

"Neden o kahrolası çeneni kapatmıyorsun sen?" diye aynı şekilde fısıltıyla karşılık verdim. "Bir daha o yalancı bok çuvalını hapiste gördüğünde, yanına gidip elini sıkmalısın çünkü onun yalanları sayesinde savcılık ölüm cezası istemekten vazgeçip bize bir anlaşma önermek üzere. Anlaşma şartlarını öğrendikten sonra yanına gelip sana söylerim."

Woodson başını dramatik bir tavırla iki yana salladı.

"Ya, belki de ben şimdi bir anlaşma filan yapmak istemiyorumdur. Tanık kürsüsüne bir yalancı çıkardılar, be! Tüm davanın üstüne bir sifon çekilmeli. O göt herifi alt edebiliriz Haller. Anlaşma filan kabul etme."

Bir an için gözümü Woodson'a diktim. Biraz önce hayatını kurtarmıştım ama o daha fazlasını istiyordu. Bunu hak ettiğini düşünüyordu çünkü savcılık oyunu adil oynamamıştı, biraz önce öldürdüğünü itiraf ettiği iki çocuk umurunda bile değildi.

"Açgözlü olma Barnett," dedim ona. "Haber alır almaz geri döneceğim."

Görevli polis memuru onu mahkeme salonunun bitişiğindeki nezarethaneye geri götürmek üzere çelik bir kapıdan geçirdi. Barnett'in gidişini izledim. Onun hakkında hiçbir yanlış fikre kapılmamıştım. Ona doğrudan hiç sormamış olsam da Westside'lı o iki çocuğu öldürdüğünü biliyordum. Ama bu beni ilgilendirmiyordu. Benim işim devletin aleyhinde açtığı davada onu elimden geldiğince savunmaktı, sistem böyle işliyordu. Ben de bunu yapmıştım ve bıçak elime verilmişti. Şimdi bıçağı müvekkilimin durumunu önemli ölçüde iyileştirmek için kullanacaktım ama Woodson'ın o iki cesedi yok sayıp hapisten elini kolunu sallayarak çıkma hayali seçenekler arasında yer almıyordu. O bunu anlamamış olabilirdi ama hak ettiğinden daha az para ve takdir alan, mahkemenin tayin ettiği savunma avukatı kesinlikle biliyordu.

Mahkeme salonu boşaldıktan sonra Vincent ve ben masalarımızda birbirimize bakar hâlde oturuyorduk.

"Eee," dedim.

Vincent başını iki yana salladı.

"Öncelikle," dedi, "Torrance'ın yalan söylediğini kesinlikle bilmediğimi açıklığa kavuşturmak isterim."

"Tabii."

"Yoksa kendi davamı neden böyle sabote edeyim ki?"

Vincent'ın hatasını kabul edişini önemsiz bir detaymış gibi elimi sallayarak geçiştirdim.

"Bak Jerry, kendini hiç boşuna yorma. Ön duruşma esnasında, adamın, müvekkilimin hücresindeki delil dosyasını aşırdığını sana söylemiştim. Yani biraz sağduyuyla anlaşılabilecek bir şey bu. Adamım kendisine tamamen yabancı birine, yani senin adamına bir bok söylemiş olamazdı, bu gerçeği senin dışında herkes kabul etmişti."

Vincent şiddetli biçimde iki yana salladı başını.

"Bunu bilmiyordum Haller. Adam bana geldi, en iyi soruşturmacılarımızdan birini onu araştırması için görevlendirdim. Müvekkilinin onunla konuşmuş olması ne kadar ihtimal dışı gibi gözükse de adamımın yalan söylediğine dair hiçbir işaret yoktu."

Hiç de dostane olmayan bir tavırla gülüp geçtim bu sözlerine.

"Müvekkilimin onunla 'konuştuğunu' değil, ona itiraflarda bulunduğunu söylüyordu Jerry. Arada fark var. O çok değer verdiğiniz soruşturmacınız hakkında bir daha düşünseniz iyi olur çünkü devletin verdiği parayı hak etmiyor."

"Bak, bana adamın okuma bilmediğini söylemişti, yani delil dosyasından herhangi bir şey öğrenmiş olmasının imkânı yoktu. Soruşturmacım fotoğraflardan hiç bahsetmedi bana."

"Aynen, işte bu yüzden kendine yeni bir soruşturmacı bulmak zorundasın. Bak sana ne diyeceğim Jerry, bu tür şeylere genellikle oldukça makul yaklaşan biriyimdir. Bölge Savcılığı'yla iyi geçinmeye çalışırım. Ama bu adam konusunda seni açık bir biçimde uyardım. Anlayacağın, verilen aranın sonrasında kürsüde onun canına okuyacağım ve senin yapabileceğin tek şey oturup bu durumu seyretmek olacak."

Şimdi öfke doluydum ve öfkem oldukça gerçekti.

"Buna 'budalayı kandırmak' derler. Ama Torrance'la işim bittiğinde budala gibi görünecek tek kişi o olmayacak. Jüri ya senin o adamın bir yalancı olduğunu bildiğini ya da bunu fark edemeyecek kadar budala olduğunu düşünecek."

Vincent savcılık masasında gözlerini boş bir ifadeyle yere dikti, sonra önündeki dava dosyalarını sakin bir tavırla düzeltti. Alçak bir sesle konuştu sonra.

"Çapraz sorgulamaya devam etmeni istemiyorum," dedi.

"İyi. O zaman inkâr etmeyi ve saçmalamayı bırakıp bana..."

"Ölüm cezası talebinden vazgeçeceğim. Şartlı tahliye olmaksızın yirmi beş yıl hapis öneriyorum."

Hiç tereddüt etmeden başımı iki yana salladım.

"Böyle bir şey olmayacak. Nezarethaneye geri götürürlerken Woodson'ın bana söylediği son şey, şansını denemek istediğiydi. Tam olarak ifade etmek gerekirse, 'O göt herifi alt edebiliriz,' dedi. Ve ben haklı olabileceğini düşünüyorum."

"O zaman niyetin nedir Haller?"

"En fazla on beş yıla razı olabilirim. Bunu ona kabul ettirebilirim diye düşünüyorum."

Vincent başını şiddetle iki yana salladı.

"Mümkün değil. Soğukkanlılıkla işlenmiş iki cinayet için böyle bir anlaşmaya razı olursam beni dosyalama memurluğuna geri gönderirler. En iyi teklifim, şartlı tahliyeyle birlikte yirmi beş yıl. Ancak bu kadar olur. Sonuçta on altı on yedi yıl yattıktan sonra çıkma şansı olacak. İki çocuğu öldürmüş biri için hiç de fena değil."

Yüzünü okumak, niyetini açığa vuracak işaretler görmek çabasıyla ona baktım. Sonunda elinden gelenin en iyisinin bu olduğuna inandım. Ayrıca haklıydı da, yaptıklarından sonra, Barnett Woodson için hiç de fena bir anlaşma değildi.

"Bilmiyorum," dedim. "Sanırım şansımı bir deneyeyim diyecektir."

Vincent başını iki yana sallayıp bana baktı.

"O zaman anlaşmayı ona satman gerekecek Haller. Çünkü daha azını kabul edemem ve sen çapraz sorgulamaya devam edersen Bölge Savcılığı'ndaki işimi de muhtemelen kaybederim."

Karşılık vermeden önce tereddüt ettim.

"Dur bir dakika, sen ne diyorsun Jerry? Yani senin pisliğini ben mi temizleyeceğim? Pantolonunu indirmiş hâlde yakalanıyorsun ama kıçına çakılacak kişi benim müvekkilim oluyor, öyle mi?"

"Suçlu olduğu gün gibi aşikâr bir adam için gayet adil bir teklif yaptım demek istiyorum. Git konuş onunla ve sihrini devreye sok Mick. Onu ikna et. Kamu avukatlığında kalıcı olmadığını ikimiz de biliyoruz. Bir gün o koca dünyada parasızlık çeker hâlde yapayalnız kaldığında, benden bir iyilik yapmamı isteyebilirsin."

Gözümü ona diktim, teklifine karşılık bir taviz verdiğinin farkındaydım. Ona yardım edecektim, o da bir gün bana aynı şekilde karşılık verecek, Barnett Woodson da kodeste birkaç yıl fazla yatacaktı.

Vincent, "O hapishanede yirmi beş yıl bir yana, beş yıl dayansa bile şanslıdır," dedi. "Onun için ne fark edecek ki? Ama ya biz? Biz mesleğimizde ilerliyoruz Mickey, bu yolda birbirimize yardım edebiliriz."

Yavaşça başımı salladım. Vincent benden sadece birkaç yaş daha büyüktü ama hikmet sahibi, yaşlı bir bilge gibi davranmaya çalışıyordu.

"Burada mesele, önerdiğin şeyi yapmam durumunda bir başka müşterinin gözüne asla bakamayacak olmam Jerry. Bu durumda kandırılan budala ben olurum."

Ayağa kalkıp dosyalarımı topladım. Planım nezarethaneye geri dönerek Barnett Woodson'a şansını denemesini ve sonrasında bu konuda onun için neler yapacağıma bakacağımı söylemekti.

"Moladan sonra görüşürüz," dedim.

Sonra da uzaklaştım oradan.

İKİNCİ BÖLÜM

Bavul Şehri

2007

4

Lorna Taylor'ın beni arayıp şöyle bir yoklaması için haftanın daha başlarıydı. Genellikle en azından perşembeye kadar bekler, asla salıları aramazdı. Ahizeyi elime alırken bunun bir yoklama aramasından fazlası olduğunu düşünüyordum.

"Lorna?"

"Mickey, nerelerdeydin? Bütün sabah seni aradım."

"Koşmaya gitmiştim. Duştan yeni çıktım. Sen iyi misin?"

"İyiyim. Ya sen?"

"Gayet iyiyim. Neden bu..."

"Yargıç Holder'dan acil bir görüşme talebi var. Bir saat kadar önce seninle derhâl görüşmek istiyordu."

Bunu duyunca bir an durakladım.

"Ne konuda görüşmek istiyormuş?"

"Bilmiyorum. Bildiğim tek şey, önce Michaela'nın, sonra bizzat yargıcın aradığı. Bu sık olan bir şey değil. Neden cevap vermediğini bilmek istedi."

Michaela'nın yargıcın kâtibi Michaela Gill olduğunu biliyordum. Mary Townes Holder ise Los Angeles Yüksek Mahkemesi'nin başyargıcıydı. Kadının bizzat telefon açmış olduğu gerçeği, beni adalet camiasının her yıl düzenlenen balosuna davet etmek için aramadıkları anlamına geliyordu. Mary Townes Holder avukatları hayırlı bir haber vermek için aramazdı.

"Ona ne dedin?"

"Bugün mahkemen olmadığını, muhtemelen golf sahasına gideceğini..."

"Ben golf oynamam ki Lorna."

"Bak, aklıma başka bir şey gelmedi, tamam mı?"

"Tamam, sorun değil, ben yargıcı ararım. Bana numarayı ver."

"Mickey, arama. Sadece git. Yargıç seni özel odasında görmek istiyor. Bu konuda çok açık konuştu ve nedenini de söylemedi. O yüzden arama ve git."

"Tamam, gidiyorum. Giyinmem gerek."

"Mickey?"

"Ne?"

"Gerçekten nasılsın?"

Lorna'nın sorusunun altında yatan asıl soruyu biliyordum, ne demek istediğinin farkındaydım. Henüz hazır olmadığım takdirde yargıcın önüne çıkmamı istemiyordu.

"Endişelenmene gerek yok Lorna. Ben iyiyim, iyi olacağım."

"Tamam. En kısa zamanda arayıp neler olduğunu haber ver bana."

"Merak etme, ararım."

Telefonu kapattığımda, bana patronluk taslayan kişi eski karım değil de karımmış gibi hissediyordum.

5

Los Angeles Yüksek Mahkemesi'nin başyargıcı Mary Townes Holder işinin büyük kısmını kapalı kapılar ardında icra ederdi. Yargıcın mahkeme odası arada bir acil celseler için kullanılsa da duruşmalar için kullanıldığı pek nadirdi. İşini halkın gözünden uzakta, odalarda hallederdi. Yaptığı iş büyük ölçüde Los Angeles Eyaleti'ndeki adalet sisteminin yönetimiyle alakalıydı. Yetki alanının kapsamında olan elli yargıçlık bürosu ve kırk adalet sarayı vardı. Jürilik görevi için vatandaşlara gönderilen postalarda onun adı yazardı, adalet sarayında kişilere tahsis edilecek park yerleri onun onayından geçerdi. Yargıç atamalarını da o yapar, bu konuda coğrafi özellikler kadar, ceza, hukuk, çocuk ve aile mahkemeleri ayrımını da gözetirdi. Yargıçlar kürsüye yeni seçildiklerinde, onların Beverly Hills'te mi yoksa Compton'da mı oturacaklarına, hukuk mahkemelerinde büyük paraların döndüğü finansal davalara mı yoksa aile mahkemelerinde insanın ruhunu tüketen boşanma davalarına mı bakacaklarına o karar verirdi.

Zaman kaybetmeden uğur getirdiğine inandığım takım elbisemi giymiştim. Bu, karar duruşmalarında giymeyi alışkanlık hâline getirdiğim ithal, İtalyan malı Corneliani marka bir elbiseydi. Bir yıldır mahkemelerden uzak kaldığım, ondan daha da uzun bir süredir karar duruşmalarına çıkmadığımdan, dolabın arkasında kalmış elbiseyi plastik torbasından çıkarmak zorunda kalmıştım. Gecikmeden hızla şehir merkezine giderken, aklımda, benimle ilgili verilmiş bir tür karara doğru yol

alıyor olabileceğim düşüncesi vardı. Arabayı kullanırken, bir yıl önce geride bıraktığım davalar ve müvekkilleri düşünüyordum. Bildiğim kadarıyla tamamlanmamış veya masada kalmış hiçbir dava yoktu. Ama belki bir şikâyet olmuş veya bir adliye binası dedikodusu yargıcın kulağına çalınmış, yargıç da kendi soruşturmasını açmıştı. Ne olursa olsun, Holder'ın mahkeme odasına içim korku dolu hâlde adım attım. İsmi fark etmez, bir yargıçtan gelen çağrı hayra alamet değildir, bu çağrı başyargıçtan geliyorsa durum daha da kötü demektir.

Mahkeme odası karanlık, kürsünün yanındaki kâtip bölmesi boştu. Kapıdan geçerek arka koridora açılan kapıya yöneldim. O sırada kapı açıldı ve kâtip dışarıya çıktı. Michaela Gill bana üçüncü sınıf öğretmenimi hatırlatan hoş görünümlü bir kadındı ama kapıyı açtığında, diğer taraftan yaklaşmakta olan bir adamla karşılaşmayı beklemiyordu anlaşılan. Yerinden zıpladı, neredeyse çığlık atacaktı. Yargıç kürsüsündeki panik düğmesine doğru hamle yapmasına fırsat vermeden hemen kendimi tanıttım. Michaela kısa bir süre soluklandı, sonra gecikmeden beni içeriye aldı.

Koridorda yürüdüm ve yargıcı tek başına, özel odasında koyu ahşaptan devasa masasında çalışırken buldum. Siyah cübbesi köşedeki şapka askısında asılıydı, üzerinde muhafazakâr kesim, kestane rengi bir elbise vardı. Ellili yaşlarının ortasında, ince, uzun yapılı, kahverengi saçlarını kısa, ciddi görünümlü bir tarzda yaptırmış, çekici ve bakımlı bir kadındı.

Yargıç Holder'la daha önce tanışmamış ama hakkında birçok şey duymuştum. Muhafazakâr bir vali tarafından kürsüye atanmadan önce yirmi yılını savcılıkta geçirmişti. Birkaçı ka-

muoyunda ses getiren ceza davalarını yönetmişliği vardı ve davalarda kanunun ön gördüğü en ağır cezayı vermekle tanınmıştı. Sonuç olarak, ilk döneminin ardından seçmenler Holder'ın görevini sürdürmesi yönünde oy kullanmışlardı. Dört yıl sonra başyargıç olarak seçilmişti ve o günden beri bu görevi sürdürüyordu.

"Bay Haller, geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi yargıç. "Sekreterinizin sizi sonunda bulmuş olmasına sevindim."

Kadının sesinde buyurgan olmasa da sabırsız bir ton vardı.

"Aslında sekreterim değil, Yargıç. Ama beni buldu. Geciktiğim için üzgünüm."

"Eh, sonuçta buradasınız. Daha önce tanıştığımızı sanmıyorum, öyle değil mi?"

"Ben de sanmıyorum."

"Eh, yaşım ortaya çıkacak ama bir keresinde bir davada babanızla karşı karşıya gelmiştim. Galiba üstlendiği son davalardan biriydi."

Yargıcın yaşı hakkındaki tahminimde bir düzeltme yapmam gerekecekti. Babamla aynı mahkeme salonunda bulunmuşsa en az altmış yaşında olmalıydı.

"Aslında o davadaki sorumlu üçüncü kişiydim, Güney Kaliforniya Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden yeni mezun olmuş pırıl pırıl bir avukattım. Bana mahkeme tecrübesi kazandırmak istiyorlardı. Bir cinayet davasıydı ve tanıklardan biriyle ilgilenme görevini üstlenmiştim. Sorgulama için bir hafta boyunca hazırlık yaptım ve baban çapraz sorgulamada adamı on dakikada yerle bir etti. Sonuçta davayı biz kazandık ama aldığım o

dersi hiç unutmadım. O günden sonra her şeye hazırlıklı olmayı öğrendim."

Başımı salladım. Aradan geçen yıllar boyunca babam Mickey Haller'la ilgili anlatacak hikâyeleri olan birçok yaşlı avukatla tanışmıştım. Babamla tanıştığı o dava hakkında soru sormaya fırsat bulamadan yargıç konuşmasına devam etti.

"Ama sizi buraya çağırmamın nedeni bu değil," dedi.

"Ben de öyle tahmin ediyordum, Yargıç. Sanki... acil bir mesele varmış gibi, öyle mi?"

"Evet. Jerry Vincent'ı tanır mıydınız?"

Yargıç geçmiş zaman kipi kullanmıştı, birden irkildim.

"Jerry mi? Evet, Jerry'yi tanırım. Ne olmuş ona?"

"Jerry öldü."

"Öldü mü?"

"Aslında öldürüldü."

"Ne zaman?"

"Dün akşam. Üzgünüm."

Bakışlarım aşağıya yöneldi ve yargıcın masasının üstündeki adının yazılı olduğu küçük levhaya baktım. İki boyutlu olarak ahşaba kazınmış Sayın M. T. Holder yazısı tokmak, dolmakalem ve mürekkep hokkasıyla bir arada duruyordu.

Yargıç, "Birbirinize ne kadar yakındınız?" diye sordu.

Bu iyi bir soruydu ve ben cevabı gerçekten bilmiyordum. Konuşurken aşağıya bakmaya devam ediyordum.

"Jerry Bölge Savcılığı'nda çalışırken, mahkemenin tayin ettiği avukat olarak onunla karşı karşıya geldiğim davalar olmuş-

tu. İkimiz de yaklaşık aynı zamanda kendi adımıza çalışmaya başladık ve ikimizin de bir ekibi, yardımcısı yoktu. Aradan geçen yıllar boyunca bazı davalarda, sanırım birkaç uyuşturucu davasıydı, birlikte çalıştık, ihtiyaç duyduğumuz anlarda birbirimize destek olduk. Zaman zaman kendisinin uğraşmak istemediği bazı davaları bana pasladığı olurdu."

Jerry Vincent'la aramızda profesyonel bir ilişki vardı. Arada bir Four Green Fields'ta kadeh tokuşturur ya da Dodger Stadyumu'nda maçlarda karşılaşırdık. Ama onunla yakındık demek, benim için abartılı bir söz olurdu. Hukuk dünyası dışında, hakkında çok az şey biliyordum. Bir keresinde adliyede dolanan dedikodulardan boşandığını duymuş ama bu konuda onunla hiç konuşmamıştım. Bu kişisel bir bilgiydi ve benim bilmeme gerek yoktu.

"Bay Haller unutmuş olabilirsiniz, ama Bay Vincent genç ve gelecek vadeden biriyken ben Bölge Savcılığı'nda çalışıyordum. Ama sonra büyük bir davayı kaybetti ve yıldızı söndü. Kendi adına çalışmaya işte o dönemde başlamıştı."

Yargıca baktım ama hiçbir şey söylemedim.

Yargıç, "Ve hatırladığım kadarıyla o davadaki savunma avukatı sizdiniz," diye ekledi.

Başımı salladım.

"Barnett Woodson... Çifte cinayet davasında beraat kararı çıkartmıştım. Mahkeme salonundan özgür bir adam olarak dışarıya çıkmış ve cinayetlerden yırttığı için medyadan alaycı bir tavırla özür dilemişti. O dava Jerry'nin savcı olarak kariyerinin sona erdiği davaydı."

"Madem öyle, neden sizinle birlikte başka davalarda çalıştı, size neden dava pasladı?"

"Çünkü Yargıç, onun savcı olarak kariyerini bitirirken, savunma avukatı olarak yeni bir kariyere başlamasına ön ayak olmuştum."

Konuyu daha fazla uzatmadım ama anlaşılan bu, yargıç için yeterli değildi.

"Ve?"

"Ve birkaç yıl sonra Bölge Savcılığı'nda çalışırken kazandığının beş katı para kazanmaya başladı. Bir gün beni arayıp ışığı göstermiş olmamdan dolayı teşekkür etti bana."

Yargıç bilmiş bir tavırla başını salladı.

"Olay parayla alakalıydı. Jerry para istiyordu."

Ölmüş bir adamın yerine cevap vermekten rahatsızlık duyuyormuş gibi omuz silktim ve sessiz kaldım.

"Müşterinize ne oldu?" diye sordu Yargıç. "Cinayetten paçayı sıyıran adam, sonra ne oldu?"

"Keşke mahkûm olsaymış... Woodson'a beraat etmesinden yaklaşık iki ay sonra bir araç çarptı ve öldü."

Yargıç yine başını salladı; bu kez, işte hikâyenin sonu, adalet yerini bulmuş gibilerden bir tavır takınmıştı. Ben konuşmayı tekrar Jerry Vincent'a getirmek istiyordum.

"Jerry'nin başına böyle bir şey geldiğine inanamıyorum. Ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Henüz aydınlığa kavuşmadı. Anlaşılan bürosunun garajında gece geç bir saatte silahla vurulmuş hâlde ölü bulunmuş.

Bana söylenenlere göre polis hâlâ olay yerindeymiş ve olayla ilgili tutuklanan biri yokmuş. Tüm bu bilgileri, Bay Vincent'ın müşterilerine neler olacağına dair bir araştırma yapmak üzere mahkemedeki odamı arayan *Times* muhabirinden aldım. Adam özellikle Walter Elliot davası üzerinde duruyordu."

Başımı salladım. Son on iki aydır bir boşluk içindeydim ama bu, sinema dünyasının önemli şahsiyetine karşı açılan cinayet davası hakkında bir şeyler duymamı engelleyecek kadar hava geçirmez bir boşluk değildi. Bu, Vincent'ın yıllar içinde üstlendiği bir dizi önemli davadan biriydi. Woodson fiyaskosuna rağmen Vincent'ın savcı olarak herkesçe bilinen öz geçmişi, savunma avukatı olarak kariyerine bir üst kademeden başlamasını sağlamıştı. O müşteri aramak zorunda kalmamış, müşteriler onun ayağına gelmişti ve bunlar genellikle paraları ya da söyleyecek bir şeyleri olan, yani üç özellikten en az birine sahip müşterilerdi: Yasal anlamda temsil edilmek için azami miktarda para ödeyebilecek kadar güçlü veya kendilerine yöneltilen suçlamalar karşısında masumluğu rahatlıkla kanıtlanabilecek ya da açıkça suçlu olmasına rağmen kamuoyu desteğini ve sempatisini arkasına almış olan kişilerdi. Neyle suçlanırsa suçlansınlar, Vincent'ın arkalarında durabileceği ve doğrudan savunabileceği tipte müvekkillerdi. Günün sonunda kendisini vıcık vıcık hissettirmeyecek tipte müvekkiller...

Walter Elliot da bu özelliklerden en az birine sahipti. Elliot, Archway Pictures'ın başkanı ve sahibi olarak Hollywood'da çok güçlü bir kişilikti. Karısını ve karısının sevgilisini, ikisini birlikte Malibu sahilindeki evlerinde basmasının ardından yaşadığı öfke anında öldürmekle suçlanmıştı. Davanın cinsellik ve şöhretle her türlü bağı mevcuttu ve bu hâliyle medyanın il-

gisini çekiyordu. Vincent için tam bir reklam makinesi olması beklenen dava, şimdiyse kapanın elinde kalacak gibi görünüyordu.

Yargıç beni düşüncelerimden uyandırdı.

"İki bin üç yüz sayılı, mesleğin yürütülmesi kanununa aşina mısınız Bay Haller?" diye sordu.

Gözlerimi kısarken kendimi istemeyerek de olsa ele vermiş oldum.

"Eee... Pek sayılmaz."

"Hafızanızı bir tazeleyeyim. Kaliforniya barosunun mesleğin yürütülmesine dair getirdiği kurallar içinde yer alan, avukatlık hizmetinin başka birine devredilmesi veya satılmasıyla ilgili bölümdür. Tabii biz bu olayda devredilmesinden söz ediyoruz. Bay Vincent temsil sözleşmelerinde kendisinden sonraki ilk isim olarak sizinkini yazmış. Bu size, Bay Vincent ihtiyaç duyduğunda onun yerine geçmenize ve gerektiğinde avukat-müvekkil ilişkisine dâhil olmanıza izin veriyor. Ayrıca Bay Vincent'ın on yıl kadar önce mahkemeye, maluliyeti veya ölümü hâlinde işlerini devralabilmenizi sağlayan bir dilekçe verdiğini öğrendim. Bu dilekçe ne değiştirilmiş ne de güncellenmiş ama ne amaçla verildiği çok açık ortada."

Yargıca bakakaldım. Vincent'ın yaptığı standart sözleşmelerdeki o maddeyi biliyordum. Aynısı benim düzenlediğim sözleşmelerde de vardı ve Vincent'ın ismi yazıyordu. Ama fark ettiğim şey, yargıcın, Jerry'nin davalarının bana kaldığını söylemekte olduğuydu. Walter Elliot da dâhil olmak üzere, davaların hepsi bana kalmıştı.

Bu, tabii tüm davaların hepsini benim yürüteceğim anlamına gelmiyordu. Her müvekkil, Vincent'ın ölümünden haberdar olmasının ardından istediği başka bir avukatla çalışma hakkına sahipti ama mevcut durum, onlarla ilk konuşma hakkının bende olduğu anlamına da geliyordu.

Şartları düşünmeye başladım. Bir yıldır hiç müvekkilim olmamıştı ve planım, işe biraz önce bana miras kaldığı anlaşılan böyle çok sayıda davayla değil, yavaş yavaş, alıştıra alıştıra bir geri dönüş yapmaktı.

Yargıç, "Ancak," diye devam etti, "siz bu teklif karşısında çok heyecanlanmadan önce, Bay Vincent'ın müvekkillerinin itibar sahibi ve işinin ehli bir yedek avukata devredildiğini garanti altına almadığım takdirde başyargıç olarak görevimi ihmal etmiş bir pozisyona düşeceğimi ifade etmeliyim."

Şimdi anlamıştım. Yargıç beni, Vincent'ın müvekkillerine neden atanmayacağımı açıklamak için yanına çağırmıştı. Ölen avukatın arzusuna karşı gelecek ve göreve başka birisini, büyük bir ihtimalle son seçim kampanyasına yüksek miktarda bağış yapanlardan birini atayacaktı. En son baktığımda, aradan geçen yıllar boyunca yargıcın hazinesine en ufak bir katkım olmamıştı.

Ama sonra yargıç şaşırttı beni.

"Başka yargıçlarla konuştum," dedi. "Ve neredeyse bir yıldır avukatlık yapmadığınızı öğrendim. Bunun bir açıklaması da yok. Bu olayda sizi yedek avukat olarak atamak üzere bir emir çıkarmadan önce, Bay Vincent'ın müvekkillerini yanlış kişiye devretmediğim konusunda emin olmak isterim."

Onunla aynı fikirde olduğumu belirtircesine başımı sallarken, bunun cevap vermeden önce bana biraz daha zaman kazandıracağını umuyordum.

"Haklısınız. Bir süre oyunun dışında kalmayı tercih ettim. Ama geri dönmek üzere adımlar atmaya başladım."

"Neden bunu tercih ettiniz?"

Yargıç gözümün içine bakarak ve cevabımda gerçek dışı herhangi bir şeyin belirtisini görmek amacıyla açık açık sormuştu bunu. Çok dikkatli biçimde konuşmaya başladım.

"Birkaç yıl önce bir dava almıştım. Müvekkilimin adı Louis Roulet'di. Adam..."

"O davayı hatırlıyorum Bay Haller. Vurulmuştunuz ama dediğiniz gibi, bu olay birkaç yıl önceydi. Bu olaydan sonra avukatlık yapmaya devam ettiğinizi hatırlıyorum. Hakkınızda çıkan haberler size iş olarak geri dönmüştü."

"Eh," dedim, "sonuçta dönüşüm gereğinden erken olmuştu. Midemden vurulmuştum Yargıç... Ve biraz dinlenmem gerekiyordu. Oysa ben geri dönmekte acele ettim ve ardından ağrılarla cebelleşmeye başladım. Doktorlar fıtığım olduğunu söylediler, ben de ameliyat oldum ve ardından bazı sorunlar yaşadım. Ameliyatta yanlışlık yaptılar, ağrılarım arttı ve bir kez daha ameliyat oldum. Uzun lafın kısası, bir süre kendime gelemedim. Bu kez hazır olduğuma emin olmadan geri dönmemeye karar verdim."

Yargıç anlayışlı bir tavırla başını salladı. Ağrı kesici ilaçlara olan bağımlılığıma ve rehabilitasyon merkezinde belirli bir süre geçirmek zorunda kaldığıma dair bölümleri konuşmama dâhil etmemem iyi olmuştu.

"Para sorunum yoktu," dedim. "Kıyıda köşede birikmiş biraz param vardı, ayrıca sigorta şirketinden gelir bağlanmıştı. Ben de geri dönüş için acele etmedim ama artık hazırım. Bu aralar Sarı Sayfalar'ın arka kapağına ilan vermeyi düşünüyordum."

"O zaman, tüm davaları üstlenmek sizin için oldukça uygun olacaktır, değil mi?" dedi.

Sorusu ve konuşmasındaki yapmacık ton karşısında ne cevap vereceğimi bilemedim.

"Size söyleyebileceğim tek şey, Jerry Vincent'ın müvekkilleriyle en iyi şekilde ilgileneceğimdir."

Yargıç başını salladı ama bunu yaparken yüzüme bakmadı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Yargıç bir şey biliyor ve bu onu rahatsız ediyordu. Belki rehabilitasyon sürecinden haberdardı.

"Baro kayıtlarına göre, birkaç kez disiplin suçuyla cezalandırılmışsınız," dedi.

İşte yine aynı noktaya geri dönmüştük. Yargıç, davaları başka birine devretmenin yolunu yapmaya başlamıştı. İşi, Riviera üyeliği olmasa ceza davalarında iş alamayacak, Century City'den kampanyasına bağış yapmış birine verecekti muhtemelen.

"Hepsi çok gerilerde kaldı Yargıç. Hepsi de teknik ayrıntılarla ilgili. Yoksa mesleğimi icra etmek konusunda baroyla hiçbir sorunum yok. Bugün arasanız, eminim onlar da size aynı şeyi söyleyecektir."

Yargıç gözlerini masasının üstünde duran evraka yöneltmeden önce bana uzun uzun baktı.

"Peki, o zaman," dedi.

Evrakın son sayfasına imzasını attı. Göğsümde bir şeylerin pır pır etmeye başladığını hissediyordum.

"Davaların size devredildiğine dair emir burada," dedi Yargıç. "Vincent'ın bürosuna gittiğinizde buna ihtiyacınız olabilir ama şunu söylemeliyim, gözüm üstünüzde Bay Haller. Önümüzdeki haftanın başına kadar, davalarla ilgili ayrıntılı gelişmeleri bana bildirmenizi istiyorum. Müvekkil listesinde yer alan davaların mevcut durumunu, hangi müşterilerin sizinle çalışmayı kabul ettiğini, hangilerinin başka bir avukata gitmeye karar verdiklerini öğrenmek istiyorum. Sonra, iki haftada bir, sizin devam ettireceğiniz davaların mevcut durumu hakkında beni bilgilendirmenizi bekliyorum. Anlaşıldı mı?"

"Çok iyi anlaşıldı Yargıç. Ne kadar süreyle?"

"Ne, ne kadar süreyle?"

"Size davalarla ilgili olarak iki haftada bir güncel bilgiler vermeyi ne kadar sürdürmemi istiyorsunuz?"

Yargıç gözlerini bana dikti, yüz hatlarının sertleştiğini görebiliyordum.

"Ben tamam diyene kadar..."

Yargıç yazılı emri bana verdi.

"Şimdi gidebilirsiniz, Bay Haller. Yerinizde olsaydım, bir an evvel Vincent'ın bürosuna gider ve yeni müvekkillerimin dosyalarını, polisin kanunsuz arama ve el koyma girişimlerine karşı korumaya çalışırdım. Bir sorunla karşılaşırsanız beni her zaman arayabilirsiniz. Emirle ilgili olarak, mesai saatleri dışında da sorunları çözmeye hazırım."

"Tamam, Sayın Yargıç. Teşekkür ederim."

"İyi şanslar, Bay Haller."

Ayağa kalkıp odadan çıkmak üzere hareketlendim. Odanın kapısına vardığımda arkama şöyle bir dönüp yargıca baktım. Başını eğmiş, bir sonraki mahkeme emri üstünde çalışıyordu.

Adliyenin koridoruna çıkınca yargıcın bana verdiği, biraz önce yaşananların gerçek olduğunu onaylayan iki sayfalık emri okudum.

Gerçekti. Elimde tuttuğum evrak beni, Jerry Vincent'ın bütün davalarına, en azından geçici süreyle yedek avukat olarak atıyordu. Vincent'ın bürosuna, dosyalarına ve müvekkillerin peşinatlarını yatırdıkları banka hesaplarına erişim olanağı sağlıyordu.

Cep telefonumu çıkarıp Lorna Taylor'ı aradım. Ondan Jerry Vincent'ın bürosunun adresini öğrenmesini istedim. Lorna bana adresi verince, benimle orada buluşmasını ve gelirken yoldan iki sandviç almasını söyledim.

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü öğle yemeği yemedim."

"Hayır, neden Jerry Vincent'ın bürosuna gidiyoruz?"

"Çünkü işe geri döndük."

6

Lincoln'ümle Jerry Vincent'ın bürosuna doğru yol alıyordum ki aklıma bir şey geldi ve tekrar Lorna Taylor'ı aradım. Cevap vermeyince cep telefonunun numarasını tuşladım, onu arabada yakalamıştım.

"Bir soruşturmacıya ihtiyacım olacak. Bu iş için Cisco'yu görevlendirsem nasıl hissederdin?"

Lorna cevap vermeden önce bir tereddüt yaşadı. Gerçek adı Dennis Wojciechowski olan Cisco, geçen yıldan beri Lorna'nın erkek arkadaşıydı. Cisco'yu bir dava için kullandığım bir sırada onları ben tanıştırmıştım. En son duyduğuma göre şimdi birlikte yaşıyorlardı.

"Eh, Cisco'yla birlikte çalışmaktan yana bir sorunum yok ama neler olup bittiğini bir de bana anlatsan..."

Lorna, Jerry Vincent'ı sadece telefon görüşmelerinden tanıyordu. Jerry bir karar duruşmasında kendisine vekâlet edip etmeyeceğimi veya bir suçlama tebliği olayında müvekkiline bakıcılık yapıp yapmayacağımı sormak üzere beni aradığında telefonlara cevap veren kişi Lorna'ydı. Bizzat tanışıp tanışmadıklarını hatırlayamıyordum. Haberi Lorna'ya bir araya geldiğimizde vermek isterdim ama olayların gelişimi buna imkân vermeyecek kadar hızlı olmuştu.

"Jerry Vincent öldü."

"Ne?"

"Dün gece öldürüldü ve onun tüm davalarında, müvekkilleriyle ilk temas kuracak avukat tayin edildim. Buna Walter Elliot davası da dâhil..."

Lorna cevap vermeden önce uzunca bir süre sessiz kaldı.

"Tanrım... Nasıl? Vincent çok iyi bir adamdı."

"Onunla tanışıp tanışmadığınızı hatırlayamadım."

Lorna Batı Hollywood'daki apartman dairesinde çalışıyordu. Bana gelen tüm aramalar ve faturalar ondan geçerdi. Michael Haller and Associates hukuk firmasının tuğla ve kireçten bir bürosu varsa o da Lorna'nın dairesiydi ama ortada ortak diye bir şey yoktu ve ben işlerimi büro olarak kullandığım arabamın arka koltuğundan yürütüyordum. Bu nedenle Lorna'nın, temsil ettiğim veya ortak olarak çalıştığım insanlarla yüz yüze tanışma fırsatı pek olmuyordu.

"Düğünümüze gelmişti, hatırlamıyor musun?"

"Doğru ya. Unutmuşum."

"Buna inanamıyorum. Ne olmuş peki?"

"Bilmiyorum. Holder, bürosunun garajında vurulduğunu söyledi. Belki oraya vardığımda bir şeyler öğrenebilirim."

"Ailesi var mıydı?"

"Boşanmıştı galiba ama çocuğu var mıydı, bilmiyorum. Yoktu sanırım."

Lorna hiçbir şey söylemedi. İkimizin de aklından bir sürü şey geçiyordu.

"Telefonu kapatayım da Cisco'ya haber vereyim," dedim sonunda. "Bugün ne yaptığını biliyor musun?"

"Hayır, bir şey söylemedi."

"Tamam, görüşürüz."

"Sandviçini nasıl istersin?"

"Hangi yoldan geliyorsun?"

"Sunset."

"Dusty'e uğra ve yaban mersini soslu, hindi etli sandviçlerden al. O sandviçlerden yemeyeli neredeyse bir yıl oluyor."

"Tamam."

"Belki Cisco da açtır, ona da bir şeyler al."

"Olur."

Telefonu kapatıp arabanın ortadaki torpido güzünde sakladığım kayıt defterinde Dennis Wojciechowski'nin numarasını aradım. Cep telefon numarası orada yazılıydı. Cisco telefona cevap verince, rüzgârla egzoz patlaması karışımı bir ses geldi kulağıma. Motosikletini kullanıyordu, kaskına kulaklık ve mikrofon takılı olduğunu bilsem de bağırmak zorunda hissettim.

"Benim, Mickey Haller. Kenara çek."

Bekledim ve Cisco'nun altmış üç model motosikletinin motorunu kapattığını duydum.

Etraf nihayet sessizleşince, "Ne haber Mickey?" diye sordu. "Uzun süredir sesin soluğun çıkmıyordu."

"Motoruna susturucu taktırsan iyi edersin. Yoksa kırkına gelmeden sağır olacak, kimsenin ne dediğini duyamayacaksın."

"Kırkımı çoktan geçtim ve seni gayet iyi duyuyorum. Neler oluyor?"

Wojciechowski daha önce birkaç davada kullandığım, savunma avukatları için çalışan bir serbest soruşturmacıydı. Lorna'yla bir dava sonrasında ücretini almak üzere dairesine geldiğinde tanışmıştı ama ben onu birkaç yıldır fiilen avukatlığını yaptığım Road Saints Motosiklet Kulübü'yle olan bağlantısı sayesinde on yılı aşkın bir süreden beri tanıyordum. Dennis hiçbir zaman RS armasını taşımasa da grubun ortak üyesi olarak bilinirdi. Grup onu, üyeleri arasında Dennis adında bir başka birisi daha bulunduğundan –ki bu kişi Zalim Dennis olarak tanınıyordu tabii– ve Wojciechowski gibi telaffuz edilmesi çok zor bir soyadı olduğundan, bir takma isimle anıyordu. Karanlık bakışları ve bıyığından ötürü Cisco Kid diyorlardı ona. Milwaukee'nin güneyinden, yüzde yüz Polonyalı biri olmasının hiçbir önemi yoktu tabii.

Cisco iri kıyım, heybetli bir adamdı ama çeteyle birlikte motosiklete binerken pisliğe bulaşmaktan uzak durmuştu. Sabıka kaydı yoktu, bu durum daha sonraları özel soruşturmacı ruhsatı almak için eyalete başvurduğunda işine yaramıştı. Şimdi aradan yıllar geçtikten sonra uzun saçları kısalmış, bıyıkları kırpılmış ve grileşmişti. Ama Cisco ismi ve memleketindeyken kapıldığı klasik Harley kullanma tutkusu hayatı boyunca değişmeyecekti.

Cisco esaslı ve dikkatli bir soruşturmacı olduğu gibi, bir de artısı vardı. İri ve güçlü yapısı sayesinde, gerekli durumlarda göz korkutucu olabiliyordu. Bu özelliği, bir ceza davasının etrafında kanat çırpan insanları izlerken ve onlarla uğraşırken çok işe yarayabiliyordu.

"Öncelikle, neredesin sen?" diye sordum.

"Burbank."

"Bir davayla mı ilgili?"

"Hayır, sadece geziyorum. Neden, bana vereceğin bir iş mi var? Sonunda bir dava üstelenmeye mi karar verdin?"

"Bir değil, bir sürü... Ve bir soruşturmacıya ihtiyacım olacak."

Ona Vincent'ın bürosunun adresini verip olabildiğince çabuk oraya gitmesini söyledim. Vincent'ın birkaç veya özel tek bir sabit soruşturmacı kullanmış olabileceğini biliyordum; Cisco'nun bütün davaların ucundan tutabilmesi için aradan zaman geçmesi gerekecekti ama benim açımdan sorun yoktu. Güvenebileceğim bir soruşturmacım olsun istiyordum ve Vincent'ın görevlendirdiği, dolayısıyla daha şimdiden elimin altında bulunan ve benim için çalışan birileri vardı. Ayrıca yeni müvekkillerimin yaşadıkları yerlerin ayrıntılı bir biçimde rapor edilmesi işiyle alakalı olarak Cisco'ya hemen ihtiyacım olacaktı. Suç işlediği iddia edilen sanıklarla olan tecrübelerim bana, avukatlık temsil belgesine ilk imza atarlarken doldurdukları kişisel bilgi evrakındaki adreste asla bulunmadıklarını gösteriyordu.

Telefonu kapattıktan sonra Vincent'ın bürosunun bulunduğu binayı geçmiş olduğumu fark ettim. Büro Üçüncü Cadde'nin yanındaki Broadway'deydi ve etrafta U dönüşü yapamayacağım kadar çok araba ve yaya vardı. Binaya geri dönmek üzere çabalarken, her bir kırmızı ışığa neredeyse hiç sektirmeden yakalanıp on dakika kaybetmiştim. Doğru adrese vardığımda o kadar yılmış hâldeydim ki mümkün olan en kısa zamanda kendime bir şoför tutmaya karar verdim; böylece gideceğim adres yerine elimdeki davalarla ilgilenebilecektim.

Vincent'ın bürosu, yalın bir biçimde Hukuk Merkezi diye adlandırılan altı katlı bir binadaydı. Bina, şehir merkezindeki hem ceza hem de hukuk davalarının görüldüğü adliyelere çok yakın olmasından dolayı, duruşmalara katılan avukatların bürolarıyla doluydu. Bu anlamda avukatlardan nefret eden doktorların ve polislerin her depremde çökmesi için dua edeceği yerlerden biriydi. Arabamı binanın yanındaki garaj girişine doğru sürdüm.

Otomattan biletimi alırken üniformalı bir polis memuru arabama yaklaştı. Adam elinde bir klasör taşıyordu.

"Efendim? Binada bir işiniz mi var?"

"Evet, o yüzden buraya park ediyorum ya."

"Efendim, işinizin ne olduğunu söyler misiniz?"

"Bu sizi neden ilgilendiriyor, Memur Bey?"

"Efendim, garajda bir olay yeri soruşturması yürütüyoruz ve girmenize izin vermeden önce içeride ne işiniz olduğunu öğrenmem gerekiyor."

"Bürom bu binada," dedim. "Bu yeterli mi?"

Bu çok da yalan değildi. Yargıç Holder'ın emri paltomun cebinde duruyordu. Bu da binada bir büromun olduğu anlamına gelirdi.

Verdiğim cevap işe yaramışa benziyordu. Polis, kimliğimi göstermemi istedi. Benden kimlik istemeye hakkı olmadığı konusunda onunla tartışmaya girebilirdim ama inatlaşıp işin federal bir davaya kadar uzanmasının bana faydası olmadığına karar verdim. Cüzdanımı çıkarıp kimliğimi verdim. Memur

adımı ve ehliyet numaramı klasörüne not etti, sonra geçmeme izin verdi.

"Şu an için ikinci katta müsait park yeri yok," dedi. "Olay yerini henüz toparlamadılar."

Polise elimi sallayıp rampaya doğru yöneldim. İkinci kata vardığımda iki devriye arabası ve polis garajına ait bir çekiciye çekilmiş, siyah, spor bir BMW dışında başka hiçbir taşıtın olmadığını gördüm. BMW'nin Jerry'nin arabası olduğunu tahmin ettim. Üniformalı diğer iki polis memuru, o katı kordon altına almak üzere sarı olay yeri bandını çekiyordu. İçlerinden biri bana durmamamı, devam etmemi işaret etti. Etrafta dedektif görmedim ama polis olay yerini henüz boşaltmayacaktı anlaşılan.

Arabayı sürmeye devam ettim, beşinci kata gelinceye dek Lincoln'ün sığabileceği büyüklükte bir park yeri bulamadım. Kendime bir şoför tutmam için bir sebep daha çıkmıştı.

Aradığım büro ikinci kattaydı ve binanın ön cephesine bakıyordu. Mat cam kapısı kapalıydı ama kilitli değildi. Oturma alanında kimselerin olmadığı resepsiyona girdim. Hemen yakındaki bir tezgâhın gerisinde, gözleri ağlamaktan kıpkırmızı kesilmiş bir kadın oturuyordu. Kadın telefonla konuşuyordu ama geldiğimi görünce, her kimle konuşuyorsa, bir saniye bile demeden ahizeyi tezgâhın üstüne bıraktı.

"Polis misiniz?" diye sordu.

"Hayır, değilim," diye cevap verdim.

"O zaman, özür dilerim, büro bugün kapalı."

Tezgâha yaklaştım, bu esnada paltomun iç cebinden Yargıç Holder'ın imzaladığı mahkeme emrini çıkardım.

Evrakları kadına uzatırken, "Söylediğiniz şey benim için geçerli değil," dedim.

Kadın katlanmış evrakı açıp baktı ama okuyormuş gibi değildi. O an bir elinde bir tomar kâğıt mendil tuttuğunu fark ettim.

Kadın, "Bu nedir?" diye sordu.

"Bir mahkeme emri," dedim. "Adım Michael Haller. Yargıç Holder beni, Jerrry Vincent'ın müşterilerinin yedek avukatı olarak atadı. Bu, birlikte çalışacağımız anlamına geliyor. Bana Mickey diyebilirsin."

Kadın görünmez bir tehdidi savmak istercesine başını iki yana salladı. Adım, genellikle bu türden bir etki yapmazdı insanlarda...

"Bunu yapamazsınız. Bay Vincent bunu istemezdi."

Mahkeme evraklarını elinden alıp tekrar katladım ve cebime yerleştirdim.

"Aslında yapabilirim. Los Angeles Yüksek Mahkemesi başyargıcı bana bu yetkiyi verdi. Ayrıca Bay Vincent'ın müşterilerine imzalattığı hukuki temsil anlaşmalarına dikkatle bakarsanız, adımın, ortak avukat olarak orada yazdığını görürsünüz. Bay Vincent'ın ne istediğine dair düşüncelerinizin de bu aşamada önemi yok çünkü bizzat kendisi maluliyeti veya... ölümü hâlinde yerini benim alacağımı belirten bir kâğıt imzalamış."

Kadın afalladı. Bolca sürdüğü rimeli bir gözünün altından akıyor, bu ona çarpık, neredeyse komik bir ifade veriyordu. Bir nedenden ötürü Liza Minnelli geliverdi gözümün önüne.

"İstersen Yargıç Holder'ın kâtibini arayıp bu konuyu onunla görüşebilirsin," dedim. "Bu arada, bir an evvel çalışmaya başla-

mam gerek. Senin için zor bir gün olduğunun farkındayım. Benim için de öyle... Jerry'yi Bölge Savcılığı için çalıştığı günlerden beri tanırdım. Yani seninle benzer duyguları taşıyorum."

Başımı sallayıp yüzüne baktım. Bir cevap vermesini bekliyordum ama hâlâ sessizdi. Devam ettim.

"İşe başlamak için bazı şeylere ihtiyacım olacak. Öncelikle, Jerry'nin takvimine bakmalıyım. Onun bugüne dek aktif davalarının bir listesini çıkarmak istiyorum. Sonra senden o davalara ait tüm dosyaları..."

Kadın birden, "Gitti," dedi.

"Ne gitti?"

"Dizüstü bilgisayarı. Polis bu işi her kim yaptıysa, arabasından çantasını da aldığını söyledi. Jerry her şeyi dizüstü bilgisayarında saklardı."

"Yani takvimini mi demek istiyorsun? Basılı bir kopyası yok muydu peki?"

"Onlar da gitti. Dosyaları da çantasının içindeydi."

Kadın boş bir ifadeyle ileriye dikti gözlerini. Masasının üstündeki bilgisayar ekranının üstüne hafifçe vurdum.

"Ya bu bilgisayar?" diye sordum. "Takvimini buraya yedeklemez miydi?"

Kadın hiçbir şey söylemeyince soruyu bir daha tekrarladım.

"Jerry takvimini başka bir yere yedeklemez miydi? Takvime ulaşmanın başka bir yolu yok mu?"

Kadın nihayet başını kaldırıp bana baktı. Cevap verirken bundan zevk alıyormuş gibi bir hâli vardı.

"Takvimini ben saklamazdım, o saklardı. Her şeyi dizüstü bilgisayarında tutardı, basılı kopyaları da yanında taşıdığı dosyada olurdu. Ama hepsi gitti işte. Polis büroda her yeri arattırdı bana ama yok."

Başımı salladım. Kayıp takvim sorun olacaktı ama bu aşılması imkânsız bir sorun değildi.

"Peki ya dava dosyaları? Çantasında dava dosyası da taşır mıydı?"

"Sanmıyorum. Dava dosyalarının hepsini burada saklardı."

"Tamam, güzel. O zaman aktif davalara ait dosyaları çıkarıp bunlardan kendimize yeni bir takvim oluşturacağız. Ayrıca güven hesabı ve işler durumda olan hesaplarla alakalı ne kadar muhasebe defteri ve çek defteri varsa onlara da ihtiyacım olacak."

Kadın başını kaldırıp sert bir ifadeyle yüzüme baktı.

"Onun parasını alamayacaksınız."

"Niyetim..."

Durdum, derin bir nefes aldıktan sonra sakin ve anlaşılır bir ses tonuyla tekrar konuşmaya başladım.

"Öncelikle, özür dilerim... İşe tersten başladım. Adını bile sormadım. Dilersen en başından başlayalım. Adın ne?"

"Wren."

"Wren mi? Wren ne?"

"Wren Williams."

"Peki, Wren, izninle sana bir şeyi açıklayayım. Bir kere bu onun parası değil, farklı bir ifadede bulunmadıkları sürece mü-

vekkillerinin parası... Ve Jerry'nin müvekkilleri, şimdi benim müvekkilim. Anlıyor musun? Yaşadığın ani ve büyük değişimin, bu şokun farkında olduğumu söylemiştim sana. Benzer şeyleri ben de yaşıyorum. Ama şu anda, benim yanımda olup olmayacağına karar vermek zorundasın Wren. Çünkü benimleysen senden istediğim şeyleri yapman gerekiyor. Ayrıca buraya geldiği andan itibaren dava yöneticimle birlikte çalışmanı bekliyorum senden. Ama benimle değilsen, hemen şimdi evine gitmelisin."

Kadın başını yavaşça salladı.

"Dedektifler işleri bitene dek burada kalmak zorunda olduğumu söylediler."

"Hangi dedektifler? Garaja girdiğimde üniformalı iki polis dışında kimseyi görmedim ben."

"Bay Vincent'ın bürosundaki dedektifler."

"Sen içeriye girmelerine..."

Sözümü tamamlamadım. Tezgâhın yanından uzaklaşıp arka duvardaki iki ayrı kapıya doğru yürüdüm. Soldakinde karar kılıp açtım.

Jerry Vincent'ın bürosuna yürüdüm. Büyük, gösterişli ve boştu. Olduğum yerde yarım daire çizdim ve içinden geçtiğim kapının yanında duran, koyu ahşaptan yapılmış zigon sehpanın üstündeki duvara monte edilmiş büyükçe bir balığın meraklı gözlerine bakarken buldum kendimi. Güzel bir yeşil rengi olan balığın beyaz bir karnı vardı. Vücudu, sanki sudan dışarıya zıpladığı anda donup kalmışçasına kavisliydi. Ağzı o kadar çok açılmıştı ki yumruğumu içine sığdırabilirim gibi görünüyordu.

Duvara, balığın altına pirinç bir levha asılmıştı. Üstünde şöyle yazıyordu:

AĞZIMI KAPALI TUTMUŞ OLSAYDIM
BURADA OLMAZDIM

Hayat felsefesi olacak bir söz, diye geçirdim içimden. Suçluların büyük bölümü yerli yersiz konuşmaktan ötürü hapse girerler, oysa pek azı çenesi sayesinde dışarıya çıkmayı başarırdı. Bir müvekkile verebileceğim en iyi tavsiye, çenesini kapalı tutmak olurdu. Davanla alakalı olarak hiç kimseyle konuşma, karınla bile... Kendini avukatına aç ve ertesi gün savaşmaya devam etmek üzere hayatta kal.

Metal çekmecenin açılıp sonra gürültüyle kapandığını anlatan, kolayca tanınabilir o ses yüzünden olduğum yerde hızla döndüm. Odanın diğer tarafında iki kapı daha vardı. İkisi de hafifçe açılmıştı ve ben bir tanesinin ilerisindeki karanlık banyoyu görebiliyordum, diğer odadaysa ışık yanıyordu.

Aydınlık odaya doğru yaklaştım, kapıyı ardına kadar itip açtım. Burası büyük bir gömme dolabı bulunan, her iki tarafında çelik dosya dolaplarının sıralandığı, penceresiz, büyük bir odaydı. Arka duvara bir çalışma masası dayanmıştı.

Çalışma masasına oturmuş iki adam vardı. Biri yaşlı, diğeri gençti. Muhtemelen biri öğretiyor, diğeri öğreniyordu. Ceketlerini iskemlelerin arkasına asmışlardı. Silahlarını, meşin tabanca kılıflarını ve rozetlerini kemerlerine tutturduklarını gördüm.

Sert bir sesle, "Ne yapıyorsunuz?" diye sordum.

Adamlar başlarını okudukları evraktan kaldırdılar. Aralarında, masanın üstünde bir dosya yığının durduğunu gördüm. Daha yaşlı olan dedektifin gözleri beni gördüğü anda şaşkınlıkla büyüdü.

"Los Angeles Polis Teşkilatı'ndan geliyoruz," dedi. "Sanırım aynı soruyu ben de sana sormalıyım."

"Onlar benim dosyalarım ve siz hemen şu anda onları elinizden bırakıyorsunuz."

Daha yaşlı olan adam ayağa kalkıp bana doğru yürüdü. O esnada cebimde duran mahkeme emrini çıkarmaya giriştim.

"Adım..."

"Kim olduğunu biliyorum," dedi dedektif. "Ama hâlâ burada ne yaptığını bilmiyorum."

Mahkeme emrini eline tutuşturdum.

"O zaman bu, durumu açıklar. Yüksek mahkemenin başyargıcı tarafından, Jerry Vincent'ın müvekkillerinin yedek avukatı olarak atandım. Bu, Jerry'nin davalarının artık benim davam olduğu anlamına geliyor ve sizin bu dosyaları incelemek üzere burada bulunmaya hakkınız yok. Bu, müvekkillerimin hakkına karşı kanunsuz bir arama ve el koyma. O dosyalar avukat ile müvekkili arasındadır ve bu dosyalarda davalara ait bilgiler var."

Dedektif mahkeme evrakını okuma zahmetine katlanmadı. Sadece son sayfadaki imza ve mühre baktı, pek de etkilenmişe benzemiyordu.

"Vincent öldürüldü," dedi. "Cinayet nedeni o dosyaların içinde olabilir. Katilin kimliği o dosyalardan birinde bulunabilir. Yapmamız gereken..."

"Hayır, hiçbir şey yapmayacaksınız. Yapmanız gereken şey, derhâl bu dosya odasından dışarıya çıkmak."

Dedektifin kılı bile kıpırdamadı.

"Ben burayı olay yerinin bir parçası olarak görüyorum," dedi. "Buradan gitmesi gereken kişi sensin."

"Emri okuyun dedektif. Ben hiçbir yere gitmiyorum. Sizin olay yeriniz aşağıda, garajda. Los Angeles'ta hiçbir yargıç olay yerinin kapsamını bu büroya ve dosyalara kadar genişletmenize izin vermez. Artık buradan gitmenizin, benim de müvekkillerimle ilgilenmemin zamanı geldi."

Dedektif ne mahkeme emrini okumak ne de odayı terk etmek adına bir girişimde bulundu.

"Buradan gidersem," dedi, "büroyu kapatır ve mühürlerim."

Polislerle sidik yarışına girmekten nefret ederdim ama bazen başka seçeneğimiz olmazdı.

"Bunu yaparsanız ben de bir saat içinde tekrar açtırırım. Siz de yüksek mahkemenin başyargıcının önüne çıkıp Vincent'ın müvekkillerinin haklarını nasıl ayaklar altına aldığınızı açıklamak zorunda kalırsınız. Sözünü ettiğimiz müvekkil sayısına bağlı olarak, bu bir rekor olabilir; LAEM için bile..."

Dedektif tehditlerim onu eğlendirmişçesine hafifçe gülümsedi. Mahkeme emrini havaya kaldırdı.

"Bunun sana, bütün davaları üstlenme hakkını verdiğini mi söylüyorsun?"

"Şimdilik, aynen öyle..."

"Jerry'nin üstlendiği tüm davaları mı?"

"Evet, ama her müvekkil bundan sonrası için benimle mi yoksa başka bir avukatla mı yoluna devam edeceğine kendisi karar verecek."

"Eh, bu durum seni de listemize dâhil ediyor o zaman.

"Ne listesine?"

"Şüpheli listemize."

"Saçma. Ben neden o listede olayım ki?"

"Nedenini biraz önce sen söyledin. Kurbanın müvekkillerinin hepsi sana kaldı. Bu, finansal anlamda başına talih kuşu konduğu anlamına gelir, öyle değil mi? O öldü ve bütün işleri sana kaldı. Bunun cinayet için yeterli bir neden olduğunu düşünmüyor musun? Lütfedip bize dün akşam sekizle gece yarısı arasındaki saatlerde nerede olduğunu söyler misin?"

Dedektif bir kez daha soğuk bir ifadeyle gülümsedi, yüzüne polislere özgü o deneyimli, yargılayan ifade hâkim olmuştu. Kahverengi gözleri o kadar koyuydu ki iris ve gözbebeği arasındaki boşluğu göremiyordum. Köpekbalığı gözleri gibi, bu gözler de hiç ışık taşımıyor veya yansıtmıyordu.

"Bunun ne kadar saçma olduğunu açıklama zahmetine bile girmeyeceğim," dedim. "Ama başlangıç olarak yargıca başvurabilir ve böyle bir durumdan haberim bile olmadığını öğrenebilirsiniz."

"Bunu sen söylüyorsun. Ama meraklanma, durumunu iyice soruşturacağız."

"Güzel. Şimdi lütfen bu odayı terk edin, yoksa yargıcı arayacağım."

Dedektif masaya geri döndü ve iskemlede asılı duran ceketini aldı. Ceketini giymeyip elinde taşırken, masanın üstünden bir dosyayı alıp bana getirdi. Dosyayı, ben elinden alana dek göğsüme doğru bastırdı.

"İşte yeni dosyalarından bir tanesi, Avukat ... Sakın içinde boğulma."

Dedektif yanında ortağıyla kapıya yürüdü. Ben de büroya kadar peşlerinden geldim, bu sırada gerginliği biraz olsun azaltmak adına bir adım atmaya karar verdim. İçimde, onları son görüşüm olmayacakmış gibi bir his vardı.

"Bakın, böyle olduğu için üzgünüm. Polisle her zaman iyi ilişkiler kurmaya gayret ederim, daha sonrası için ortak bir yol bulabileceğimize de eminim. Ama şu an için müvekkillerime karşı yükümlülüklerim var. Burada ne olduğunu bile bilmiyorum. Bana biraz zaman tanırsanız..."

Daha yaşlı olan dedektif, "Zamanımız yok," dedi. "Hareket gücümüzü kaybediyoruz, bu da soruşturmanın elimizden kayıp gitmesine neden olacak. Kendini nasıl bir işin içine soktuğunun farkında mısın, Avukat?"

Sorusunun ardındaki anlamı kavramak amacıyla bir an için ona baktım.

"Sanırım Dedektif. Sadece on sekiz yıldır davalarla ilgileniyorum ama..."

"Ben tecrübenden değil, garajda olanlardan söz ediyorum. Vincent'ı her kim öldürmüşse onu orada bekliyormuş. Onun nerede olduğunu ve nasıl haklayacaklarını biliyorlardı. Vincent tuzağa düşürüldü."

Anlamışım gibi başımı salladım.

"Senin yerinde olsaydım," dedi Dedektif, "bu yeni müvekkillerimden kendimi sakınırdım. Jerry Vincent katilini tanıyordu."

"Peki, ya savcılık yaptığı günler? O zamanlar insanları hapse tıkıyordu. Belki o adamlardan biri..."

"Ona da bakacağız ama bu çok uzun zaman önceydi. Bence aradığımız kişi o dosyalarda."

Dedektif bunu söyler söylemez ortağıyla birlikte kapıya yürümeye başladı.

"Bekleyin," dedim. "Bir kartınız var mı? Bana kartınızı verin."

Dedektifler durup arkalarına döndüler. Daha yaşlı olanı cebinden bir kart çıkarıp bana uzattı.

"Bunda bütün numaralarım var."

"Dosyaları bir bir inceleyip sonra ararım, bir şeyler ayarlarız. Kimsenin hakkını yemeden iş birliği yapmanın bir yolu muhakkak olmalı."

"Sen nasıl diyorsan, avukat olan sensin."

Başımı salladım ve karttaki isme baktım. Harry Bosch. Bu adamla daha önce tanışmadığıma emindim ancak o, daha konuşmamızın başında beni tanıdığını söylemişti.

"Bakın, Dedektif Bosch," dedim. "Jerry meslektaşımdı. Birbirimize çok yakın değildik ama arkadaştık."

"Ve?"

"Ve size iyi şanslar dilemek istedim. Soruşturmanızda, yani. Umarım katili bulursunuz."

Bosch başını salladı, hareketlerinde tanıdık bir şeyler vardı. Belki birbirimizi tanıyorduk.

Bosch dönüp ortağının peşinden dışarıya çıktı.

"Dedektif?"

Bosch bir kez daha dönerek bana baktı.

"Daha önce herhangi bir soruşturmada yollarımız kesişmiş olabilir mi? Seni tanıyorum galiba."

Bosch kayıtsız bir tavırla gülümseyerek başını iki yana salladı.

"Hayır," dedi. "Bir soruşturma esnasında karşılaşmış olsaydık hatırlardın."

7

Bir saat sonra karşımda Lorna Taylor ve Dennis Wojciechowski ile Jerry Vincent'ın masasında oturuyordum. Sandviçlerimizi yiyor, büro ve davalarla ilgili olarak çok kısa bir süre önce başlattığımız araştırmadan öğrendiklerimizin üstünden geçiyorduk. Sandviç güzeldi ama bulunduğumuz yer ve büronun bir önceki selefinin başına gelenler düşünüldüğünde kimsede iştah diye bir şey kalmamıştı.

Wren Williams'ı evine erken göndermiştim. Durmadan ağlıyor ve ölen patronunun davalarını devralmama karşı çıkıyordu. Barikatı, çevresinden dolaşıp geçmeye kalkışmaktansa tamamen kaldırmaya karar verdim. Ona kapıya kadar eşlik ederken bana sorduğu son şey onu işten kovup kovmayacağımdı. Bu konuda henüz bir karar vermediğimi ama ertesi gün her zamanki gibi işe gelmesi gerektiğini söyledim.

Jerry Vincent ölmüş, Wren Williams gitmişti ve biz, Lorna bürodaki dosyalama sistemini çözüp aktif davalara ait dosyaları ortaya çıkarmaya başlayana dek etrafta dolanıp durduk. Lorna her bir dosyada bulunan tarihlerden yola çıkarak, duruşma avukatlarının profesyonel hayatlarının en önemli öğesi olan, bir ana takvim oluşturma çalışmasına başlayabilecekti. Takvim, henüz son hâlini almamış olsa da şekillendirmeye başladığımızda ben biraz daha rahat nefes almaya başladım. Sonra öğle yemeği molası verip Lorna'nın Dusty's'den aldığı sandviç paketini açtık.

Takvim çok yoğun değildi. Orada burada birkaç davaya ait duruşma vardı ama Vincent'ın, dokuz gün içinde jüri seçimiyle başlayacak olan Walter Elliot davası için takvimini ileriye dönük olarak temizlemeye başlamış olduğu çok açıktı.

Ağzım sandviçten ısırdığım son lokmayla dolu, "Haydi, başlayalım," dedim. "Oluşturduğumuz takvime göre, kırk beş dakika sonra bir hüküm duruşması var. O yüzden öncelikle nasıl bir yol izleyeceğimize karar verelim, böylece ben mahkemedeyken siz burada çalışmaya devam edersiniz. Mahkeme bitince buraya geri döner, ne kadar yol aldığımıza bakarım. Sonrasında Cisco'yla birlikte kapıları çalmaya başlarız."

Onlar da sandviçlerini bitirmemişlerdi, ağızları dolu hâlde başlarını salladılar. Cisco'nun bıyıklarında yaban mersini sosu kalmıştı ama haberi yoktu.

Lorna her zamanki gibi bakımlı ve harikuladeydi. Sarı saçları ve yüzünüze baktığında, bir şekilde, evrenin merkeziymiş gibi hissetmenize neden olan gözleriyle çarpıcı bir kadındı. Gözlerinden asla bıkamazdım. Çalışmadığım bir yıl boyunca onun maaşını ödemeye devam etmiştim: Sigorta poliçem sayesinde bunun altından kalkabilmiş ve işe geri dönme zamanım geldiğinde, onun başka bir avukat için çalışmaya başlamış olması riskini göze almak istememiştim.

"Önce parayla başlayalım," dedim.

Lorna başını salladı. Aktif davalara ait dosyaları bir araya toplayıp önüme koyar koymaz, belki de dava takvimi kadar önemli olan tek şeyle, banka defterleriyle ilgilenmeye başlamıştı. Banka defterleri, Vincent'ın şirket kasasında ne kadar para olduğundan daha fazlasını anlatacak, bize onun tek kişilik şirketini nasıl yönettiğine içten bir bakış atmamıza imkân verecekti.

"Evet, parayla ilgili iyi ve kötü haberlerim var," dedi Lorna. "Jerry'nin işletme hesabında otuz sekiz bin doları, güven hesabındaysa yüz yirmi dokuz bin doları var."

Bir ıslık tutturdum. Güven hesabı için oldukça yüklü bir miktardı bu. Müvekkillerden alınan paralar güven hesabına yatırılırdı. Her müvekkilin davası için çalışma devam ederken, yapılan harcamaların karşılığında güven hesabı faturalandırılır ve para işletme hesabına aktarılırdı. Ben işletme hesabında, güven hesabına kıyasla her zaman daha fazla para olmasını isterim çünkü para işletme hesabına bir kez aktarıldıktan sonra artık benimdir.

Şaşkınlığımı fark eden Lorna, "Hesapların bu kadar dengesiz olmasının bir nedeni var," dedi. "Jerry kısa bir süre önce Walter Elliot'tan yüz bin dolarlık bir çek almış. Çek hesaba cuma günü yatırılmış."

Başımı salladım ve masada, önümde duran geçici takvimin üstüne hafifçe vurdum. Takvim not defterine çizilmişti. Lorna'nın ilk fırsatta alışverişe çıkıp gerçek bir takvim satın alması gerekiyordu. Lorna ayrıca tüm mahkeme randevularını ve takvimi bilgisayarıma girecek, en sonunda da Jerry Vincent'ın yapmadığını yapıp veri depo hesabı dışındaki her şeyi yedekleyecekti.

"Elliot davasının başlangıcı için önümüzdeki hafta perşembe günü programlanmış," dedim. "Jerry yüz bin doları peşin almış."

Ortada olan gerçeği kelimelere dökmek aniden bir şeyi fark etmemi sağladı.

"Burada işimiz biter bitmez bankayı ara," dedim Lorna'ya. "Bak bakalım çek tahsil edilmiş mi, edilmemişse bir an evvel edilmesini sağla. Elliot, Vincent'ın öldüğünü duyar duymaz muhtemelen çek tahsilatını durdurmaya çalışacaktır."

"Anlaşıldı."

"Parayla ilgili başka ne var? Yüz bini Elliot'tan gelmişse kalan kısmını kim yollamış?"

Lorna kucağındaki hesap defterlerinden birini açtı. Güven hesabındaki her bir doların hangi müvekkille ilgili olarak tutulduğunun açıklanması gerekiyordu. Bir avukat bir müvekkilden aldığı peşinatın ne kadarının işletme hesabına aktarıldığını ve kullanıldığını, ne kadarınınsa saklı tutulduğunu her an ibraz edebilmek zorundaydı. Vincent'ın güven hesabındaki yüz bin dolar Walter Elliot davası için tahsis edilmişti. Bu da aktif hâldeki diğer davaları için geriye yirmi dokuz bin dolar alındığını gösteriyordu. Hâlihazırda devam eden davaları ortaya çıkarmak üzere dava dosyalarının bulunduğu dolaplardan topladığımız dosya yığınına bakılırsa bu hiç de büyük bir miktar değildi.

"Bu da kötü haberdi," dedi Lorna. "Anlaşılan güven hesabına, diğer davalardan sadece beşi veya altısı için peşinat yatırılmış. Hâlihazırda devam eden diğer davalar için yatırılan peşinat ya çoktan işletme hesabına aktarılmış ya da müvekkiller hiç para yatırmamış ve şirkete borçlanmışlar."

Başımı salladım. Bu iyi bir haber değildi. Jerry Vincent sanki davalarının önünde gidiyormuş gibi bir görüntü ortaya çıkmaya başlamıştı; bu onun, koşu bandının üstüne çıktığı ve var olan davaların masraflarını çıkarmak, para akışını sağlamak üzere

şirketine yeni davalar getirmenin peşine düştüğü anlamına geliyordu. Finansal dar boğazdan çıkmayı sağlayacak müşterisi Walter Elliot olmalıydı. Elliot'ın yüz bin doları tahsil edilir edilmez Vincent koşu bandının düğmesini kapatabilecek ve en azından bir süreliğine soluklanabilecekti. Ama maalesef bu rahatlığı yaşayamamıştı.

"Ödeme planına bağlanmış kaç müvekkilden söz ediyoruz?" diye sordum.

Lorna bir kez daha kucağındaki kayıtlara danıştı.

"Ön duruşma ödemesi yapması gereken iki kişi var. İkisi de ödemeyi çok geciktirmiş."

"Müvekkillerin isimleri ne?"

Lorna kayıtlara bakarken bir an durakladı.

"Biri Samuel, diğeri Henson. İkisinin de yaklaşık beş bin dolar ödeme yapması gerekiyor."

"İşte bu yüzden kredi kartı kabul ediyor ve hesabı kâğıda dökmüyoruz."

Kendi iş düzenim hakkında konuşuyordum. Veresiye iş yapmaktan vazgeçeli yıllar oluyordu. Müvekkillerden geri ödemesiz nakit para alıyordum, kredi kartı da kabul eder ama anlaşmayı ancak Lorna işlem onayını alınca imzalardım.

Takvimle ilgili hızlı bir gözden geçirme yaparken aldığım notlara baktım. Samuel de Henson da aktif olan davaları incelerken hazırladığım elenmiş davalar listesinde yer alıyordu. Bu, mümkün olduğu takdirde ilişkimi keseceğim davalara ait listeydi. Liste, davalara ait yaşanan gelişmeler ve bugüne dek

yapılan ödemeler esas alınarak düzenlenmişti. Bir davayla ilgili herhangi bir nedenden ötürü hoşuma gitmeyen bir şey varsa o davayı elenmiş davalar listesine atıyordum.

"Sorun değil," dedim. "İkisiyle de ilişkimizi keseceğiz."

Samuel sarhoş araba kullanırken kasıtsız adam öldürme suçuyla, Henson ise soygun ve uyuşturucu bulundurmak suçuyla yargılanıyordu. Henson bir an için ilgimi çekmişti çünkü Vincent savunmasını, müvekkilinin reçeteli ağrı kesici ilaçlara olan bağımlılığı çevresinde inşa etmeyi düşünmüştü. Bu şekilde sempati toplamayı ve dikkati tek bir yöne çekmeyi planlamıştı. Savunmasını, Henson'ın bağımlı olmasına yol açan bir numaralı sorumlu olarak, ona gereğinden fazla ilaç yazan doktorun üstüne kurmayı tasarlamıştı. Vincent, Patrick Henson'ın bir suçlu değil, bir kurban olduğu iddiasını öne sürecekti.

Bu savunma oldukça tanıdıktı çünkü son iki yılda hayatımdaki insanlara karşı baba, eski koca ve arkadaş rollerinde işlediğim birçok suçtan kendimi temize çıkarmak adına benzer savunmayı bizzat ben de tekrar tekrar yapmıştım. Ama Henson'ı köpek dışkısı yığını adını verdiğim yere koydum çünkü içten içe bu savunmanın işe yaramayacağını biliyordum. En azından benim açımdan işe yaramamıştı. Ayrıca Henson için, böyle bir şey yüzünden mahkemeye çıkmaya hazır değildim.

Lorna başını salladı ve defterine bu iki davayla ilgili notlar aldı.

"Peki, son durum nedir?" diye sordu. "Köpek dışkısı yığınına kaç dava attın?"

"Toplamda aktif otuz bir dava olduğu anlaşılıyor," dedim. "Bunlardan sadece yedisini o gruba atım. Bu, kasamızda hiç

para yokken elimizde bir sürü davamız olduğu anlamına geliyor. Ya yeni para bulacağım ya da o davalar da köpek dışkısı yığınına gidecek."

Dışarıya çıkıp müvekkillerden para toplamak beni endişelendirmiyordu. Suçluların savunmasında en önde gelen şey, yeteneğinizi kullanıp parayı alabilmekti. Ben bu konuda oldukça başarılıydım, Lorna benden de iyiydi. İşin püf noktası, ödeme yapan müvekkillere öncelik vermekti ve böyle iki düzine müvekkil kucağımıza düşüvermişti.

"Sence yargıç bazı davaları bırakmana izin verecek mi?" diye sordu Lorna.

"Hayır. Ama bunu halletmenin bir yolunu bulacağım. Belki çıkar çatışması olduğunu öne sürerim. Yaptığım iş karşılığında para almak istediğim için bu parayı ödemek istemeyen müşterilerle aramdaki çatışmadan söz ederim."

Kimse gülmedi. Kimsenin yüzünde hafif bir gülümseme bile belirmedi. Ben de devam ettim.

"Parayla ilgili başka bir konu var mı?" diye sordum.

Lorna başını iki yana salladı.

"Hepsi bu. Sen mahkemedeyken ben bankayı arayıp işe koyulacağım. İkimizin de hesaplarda yetki sahibi olmamızı istiyor musun?"

"Evet, aynı benim hesaplarımda olduğu gibi."

Vincent'ın hesaplarındaki paraya dokunmak konusunda yaşayabileceğim olası zorlukları hiç düşünmemiştim. Lorna bunun için vardı. O bu işte benim olamadığım kadar başarılıydı.

Bazı günler o kadar iyiydi ki içimden onunla hiç evlenmemiş ya da hiç ayrılmamış olmayı diliyordum.

"Wren Williams çeklerde yetki sahibi miymiş, bir bak bakalım," dedim. "Yetkisi varsa iptal et. Şimdilik hesaplar konusunda yetkinin sadece ikimizde olmasını istiyorum."

"Tamamdır. Ancak banka emrini çıkarması için Yargıç Holder'a gitmen gerekecek."

"Sorun değil."

Saatim mahkemeye yetişmem için on dakikam kaldığını gösteriyordu. Dikkatimi Wojciechowski'ye verdim.

"Cisco, sende neler var?"

Ona daha önce bağlantılarından haber almasını ve Vincent cinayeti soruşturmasını olabildiğince yakından takip etmesini söylemiştim. Dedektiflerin ne gibi ilerleme kaydettiklerini bilmek istiyordum çünkü Bosch'un sözlerinden anlaşıldığı kadarıyla soruşturma, bana kalan davalarla iç içe geçecek gibi görünüyordu.

"Pek fazla bir şey yok," dedi Cisco. "Dedektifler Parker Center'a bile dönmediler henüz. Adli tıptan tanıdığım birini aradım, delil inceleme sürecinin devam ettiğini söyledi. Ellerinde ne olduğuna dair fazla bir bilgi vermedi ama ne olmadığından söz etti. Vincent'a en az iki el ateş edilmiş, bunu olay yerinde anlamışlar. Ama ortada mermi kovanı yokmuş. Ateş eden kişi kovanları toplamış."

Bunun bir anlamı vardı. Katil ya revolver kullanmış ya da cinayeti işledikten sonra silahından çıkan mermi kovanlarını toplamayı en baştan aklına koymuştu.

Cisco raporuna devam etti.

"Polis iletişim merkezindeki bir başka bağlantımı aradım, bana ilk çağrının 12:43'te yapıldığını söyledi. Ölüm saatini otopsi sonrası daha net söyleyebilecekler."

"Neler yaşandığına dair genel bir fikir var mıymış?"

"Göründüğü kadarıyla Vincent geç saatlere kadar çalışmış, belli ki bu onun alışılageldik düzeniymiş. Pazartesileri, yeni başlayan haftanın diğer günleri için hazırlık yaparmış. İşi bitince evrak çantasını toplamış, kapısını kilitleyip bürodan ayrılmış. Garaja inmiş, arabasına binmiş ve sonra şoför camından açılan ateşle vurulmuş. Onu bulduklarında araba, motoru çalışır hâlde park yerindeymiş ve camı açıkmış. Dün gece hava sıcaklığı en az on beş dereceymiş, yani pencereyi ya serin havadan hoşlandığı için ya da birisi arabaya doğru yaklaştığı için indirmiş olabilir."

"Tanıdığı birisi."

"Bu bir ihtimal..."

Bunu ve Dedektif Bosch'un söylediklerini düşündüm.

"Garajda çalışan kimse yok muymuş?"

"Hayır, görevli saat altıda paydos ediyormuş. O saatten sonra garaja girip çıkmak için makineye para atıyorsun ya da aylık ödeme kartını okutuyorsun. Vincent'ın aylık ödeme kartı varmış."

"Ya kamera?"

"Kameralar sadece garaj giriş ve çıkış noktalarına yerleştirilmiş ve plakayı okuyorlar. Yani birisi biletini kaybettiğini söylediğinde, arabanın garaja hangi saatte girdiğini filan tespit etmek mümkün oluyor. Ama adli tıptaki adamımdan duyduğum

kadarıyla kayıtlarda işe yarayacak hiçbir şey yokmuş. Katil garaja arabayla girmemiş, ya binanın içinden geçmiş ya da yaya girişlerinden birini kullanmış..."

"Jerry'yi kim bulmuş?"

"Güvenlik görevlisi. Bina ve garaj için tek bir güvenlik görevlisi var. Adam geceleri birkaç kez garajı kontrol ediyormuş, ikinci devriyesi sırasında Vincent'ın arabasını fark etmiş. Arabanın farları açıkmış ve motor çalışıyormuş, o yüzden kontrol etme gereği hissetmiş. Önce Vincent'ın uyuduğunu düşünmüş ama sonra kanı görmüş."

Senaryoyu ve nasıl işlediğini düşünerek başımı salladım. Katil ya akıl almaz biçimde dikkatsiz ve şanslıydı ya da garajda hiç kamera olmadığını ve pazartesi gecesi etraf neredeyse tamamen boşken Jerry Vincent'ın yolunu kesebileceğini biliyordu.

"Tamam, gelişmeleri takip etmeye devam et. Peki, ya Harry Potter?"

"Kim?"

"Dedektif... Potter değil de... Yani şu..."

"Bosch. Harry Bosch. O konu üzerinde de çalışıyorum. Söylenenlere göre en iyilerinden biriymiş. Birkaç yıl önce emekliye ayrılmış ama emniyet müdürü bizzat geri dönmesini sağlamış galiba, buna benzer bir hikâyesi var."

Cisco defterine aldığı notlara baktı.

"Tam adı Hieronymus Bosch. Mesleğe toplam otuz üç yılını vermiş, bunun ne anlama geldiğini bilirsin."

"Hayır, ne anlama geliyor?"

"Los Angeles Polis Teşkilatı emeklilik programına göre otuz yıllık çalışma süresinin sonunda en üst sınıra ulaşırsın, yani tam emeklilik hakkı kazanırsın. Sonrasında mesleğe ne kadar devam edersen et, otuz yılın ardından emeklilik maaşında herhangi bir artış olmaz. Yani otuz yıldan fazla çalışmaya devam etmenin ekonomik açıdan bir anlamı yok."

"Tabii kendini işine adamış biri değilsen."

Cisco başıyla onayladı.

"Aynen öyle. Otuz yılın ardından mesleği sürdürmeye her kim devam ediyorsa, bunu para veya iş için yapmıyor demektir. İşin ötesinde birtakım şeyler olduğu anlamına gelir."

"Bekle bir saniye," dedim. "Hieronymus Bosch dedin, değil mi? Hani şu ünlü ressam gibi?"

İkinci sorum Cisco'nun aklını karıştırmış gibiydi.

"Ressam hakkında bir şey bilmiyorum. Ama adamın adı bu... 'Anonymous'la[1] kafiyeli... Bana sorarsan oldukça tuhaf bir ad."

"Wojciechowski'den daha tuhaf değil, bana sorarsan."

Cisco atalarından kendisine kalan adı savunmaya başlayacaktı ki Lorna araya girdi.

"Mickey, onu tanımadığını söylemiştin sanıyorum."

Lorna'ya baktım ve başımı iki yana salladım.

"Bugüne kadar onunla hiç tanışmamıştım ama adı... Adını bir yerden biliyorum sanki."

"Yani tablolardan mı demek istiyorsun?"

---

1 Ç. N. Anonymous. İngilizce. Anonim isim anlamına gelir.

Hakkında emin olamayacağım kadar uzak geçmişe dair bir tartışmaya girmek istemiyordum.

"Boş ver," dedim. "Önemli bir şey değil, zaten çıkmam gerekiyor."

Ayağa kalktım.

"Cisco, soruşturmayı yakından takip et ve Bosch hakkında öğrenebileceğin kadar çok şey öğren. O adama ne kadar güvenebileceğimi bilmek istiyorum."

"Dosyalara bakmasına izin vermeyeceksin, değil mi?" diye sordu Lorna.

"Bu öylesine işlenmiş bir suç değil. Dışarıda Jerry Vincent'a nasıl ulaşabileceğini bilen bir katil var. Kendini işine adamış adamımız kötü adamı bulur ve hapse tıkarsa, ben kendimi çok daha rahat hissederim."

Masanın etrafından dolanıp kapıya yöneldim.

"Ben Yargıç Champagne'in mahkemesinde olacağım. Duruşmayı beklerken okurum diye bazı aktif dava dosyalarını yanıma alıyorum."

"Seni kapıya kadar geçireyim," dedi Lorna.

Lorna'nın Cisco'ya orada kalması için bir bakış atıp başıyla işaret ettiğini gördüm. Kabul bölümünden dışarıya çıktık. Lorna'nın ne diyeceğini biliyordum ama yine de söylemesine fırsat tanıdım.

"Mickey, buna hazır olduğuna emin misin?"

"Kesinlikle."

"Ama planladığımız şey bu değildi. Yavaş yavaş dönecektin, hatırlıyor musun? Bir iki dava alıp işe oradan başlayacaktın.

Oysa şimdi bir avukatın ne kadar davası varsa hepsini birden üstleniyorsun."

"Ben üstlenmiyorum, onlar bana geliyor."

"Bak, ciddi ol, tamam mı?"

"Ciddiyim, aynı zamanda hazırım da. Bunun planladığımızdan daha iyi bir gelişme olduğunu görmüyor musun? Elliot davası sayesinde bir sürü para kazanmakla kalmayacak, aynı zamanda Ceza Adliyesi'nin çatısına, üstünde kocaman neon harflerle GERİ DÖNDÜM yazan bir reklam panosu asmış gibi olacağız!"

"Ya, ne demezsin. Elliot davası tek başına seni öyle bir baskı altına alacak ki..."

Lorna sözünün devamını getirmedi ama buna gerek de yoktu.

"Lorna, ben artık o işlere bulaşmıyorum. Gayet iyi durumdayım, o günleri geride bıraktım ve bu iş için hazırım. Bu gelişmeden mutlu olacağını sanmıştım. Bu yıl ilk kez para kazanacağız."

"Bu umurumda değil. Senin iyi olman önemli..."

"İyiden de öteyim. Heyecanlıyım. Bir gün içinde o gücümü geri kazanmış gibi hissediyorum. O yüzden bana köstek olma, tamam mı?"

Lorna gözlerini bana dikti, ben de aynı şekilde karşılık verdim. Sonunda sert yüz ifadesinde gönülsüzce de olsa hafif bir gülümseme belirdi.

"Tamam," dedi. "Öyleyse, git ve canlarına oku onların."

"Merak etme, aynen öyle yapacağım."

8

Lorna'ya verdiğim güvenceye rağmen koridordan büro binasını garaja bağlayan köprüye doğru yürürken, aklımdan tüm o davalar ve o davalara ait yapılması gereken çalışmalar geçiyordu. Arabamı beşinci kata park ettiğimi unutmuştum. Lincoln'ü bulana dek üç rampa çıkmak zorunda kaldım. Bagajı açtım ve yanımda taşıdığım kalın dosya yığınını çantamın içine yerleştirdim.

Geri dönüş planımı yaparken Suitcase City[2] denilen bir mağazadan satın aldığım, birkaç farklı kullanımı olan bir çantaydı. Gücümün kuvvetimin yerinde olduğu günlerde omzuma asabileceğim gibi istediğim takdirde bir bavul gibi taşıyabileceğim sapı ve kendimi güçsüz hissettiğim zamanlarda arkamdan sürükleyebilmeme imkân veren iki tekerleği ve iç içe geçen sapları vardı.

Son zamanlarda güçlü hissettiğim günler, güçsüz hissettiğim günleri sayıca aşmıştı ve artık ben de avukatların kullandığı o deri evrak çantalarından satın alabilirdim. Ancak bu çantayı seviyor ve kullanmaya devam ediyordum. Üstünde dağ sırtı görüntüsü ve ünlü Hollywood tabelasını andıran bir biçimde "Suitcase City" yazan logosu vardı. Logonun üstünde projektörler ufku tarıyor, istek ve umudun hayaline dair o görüntüyü tamamlıyordu. Çantayı sevmemin esas nedeni bu logoydu galiba. Çünkü Suitcase City'nin bir mağaza olmadığını biliyordum. Burası bir yerdi, Los Angeles'tı.

---

2 E. N. Suitcase City. İngilizce. Bavul Şehri.

Los Angeles herkesin başka bir yerlerden geldiği ve kimsenin gerçekten demir atmadığı türden bir yerdi. İnsanların kısa süreli, geçici olarak kaldıkları bir yerdi. Bir hayalin peşine takılan, kâbustan kaçan insanlar... On iki milyon kişi yaşıyordu burada ve hepsi de gerektiğinde pılını pırtısını toplamaya hazırdı. Sembolik, gerçek ve mecazi anlamda –hangi gözle bakmak isterseniz– Los Angeles'ta herkesin bavulu hazırdı. Ne olur ne olmaz diye...

Bagajı kapatırken arabamla yanına park etmiş diğer araba arasında birinin durduğunu görünce irkildim. Açık bagaj, adamı yaklaşırken görmemi engellemişti. Bana yabancı birisiydi ama kim olduğunu söyleyebilirdim. Bir an Bosch'un Vincent'ın katili hakkındaki söylediği sözler geldi aklıma ve savaş-ya da-sıvış içgüdüsünün etkisine kapıldım.

"Bay Haller, sizinle konuşabilir miyim?"

"Kimsin ve insanların arabalarının yanından gizlice dolanarak ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Gizlice dolanmıyordum. Sizi gördüm ve kestirmeden, diğer arabaların arasından yanınıza geldim, hepsi bu. *Times* gazetesinde çalışıyorum, sizinle Jerry Vincent hakkında konuşabilir miyiz diyecektim."

Başımı iki yana sallayarak derin bir nefes verdim.

"Ödümü kopardın. Jerry'yi garajda arabasına yaklaşıp öldürdüklerini bilmiyor musun?"

"Bakın, özür dilerim. Ben sadece..."

"Boş ver. Soruşturma hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve bir an önce mahkemeye yetişmem gerek."

"Ama onun davalarını siz üstlendiniz, değil mi?"

Yolumdan çekilmesini işaret ederek arabamın kapısına doğru hareketlendim.

"Bunu sana kim söyledi?"

"Mahkeme muhabirimiz Yargıç Holder'ın emrinin bir kopyasını ele geçirmiş. Bay Vincent neden sizi seçti? İkiniz yakın arkadaş filan mıydınız?"

Kapıyı açtım.

"Bak, adın ne?"

"Jack McEvoy. Polis muhabiri olarak çalışıyorum."

"Aferin sana Jack. Ama şu anda bu konuyu seninle konuşacak durumda değilim. Bana bir kartını verirsen müsait olduğumda seni ararım."

McEvoy kartını vermek üzere hiçbir girişimde bulunmadığı gibi, sözlerimi anladığına dair de hiçbir belirti göstermedi. Sadece bir başka soru sordu.

"Yargıç dava hakkında medyayla konuşma yasağı mı getirdi size?"

"Hayır, konuşma yasağı getirmedi. Seninle konuşamam çünkü hiçbir şey bilmiyorum, tamam mı? Söyleyeceğim bir şey olursa söylerim."

"Eh, neden Vincent'ın davalarını üstlendiğinizi söyleyebilir misiniz?"

"Bunun cevabını zaten biliyorsun. Yargıç tarafından atandım. Şimdi mahkemeye gitmeliyim."

Arabaya girdim ama anahtarı çevirirken kapıyı açık bıraktım. McEvoy dirseğini arabanın tavanına dayayıp beni bir görüşme yapmaya ikna çabalarına devam etti.

"Bak," dedim. "Gitmem gerekiyor, kapımı kapatıp arabayı geri almalıyım. Geri çekilir misin?"

"Bir anlaşma yapabileceğimizi umuyorum," dedi aceleyle.

"Anlaşma mı? Ne anlaşması? Sen neden söz ediyorsun?"

"Bilirsiniz, bilgi almaktan söz ediyorum. Benim emniyette, sizin de adliyede nüfuzunuz var. İki yönlü bir yol gibi. Siz duyduklarınızı bana söyleyin, ben de duyduklarımı size söyleyeyim. İçimde bunun büyük bir dava olacağına dair bir his var. Ne kadar çok bilgi edinebilirsem o kadar iyi olur."

Dönüp bir an için yüzüne baktım.

"Ama senin bana vereceğin bilgi ertesi günkü gazetede olmayacak mı zaten? Biraz bekler ve okurum."

"Her şey gazetede yazmaz. Gerçek olduğunu bilsen de bazı şeyleri yazamazsın."

Bana öyle herkesten alamayacağım, bilgece bir öğüt veriyormuş gibi baktı.

"İçimde senin bazı şeyleri benden önce duyacağına dair bir his var," dedim.

"Şansımı deneyeceğim. Anlaştık mı?"

"Kartın var mı?"

Bu sefer cebinden bir kart çıkarıp bana uzattı. Kartı parmaklarımın arasında tutup elimi direksiyonun üstüne dayadım. Kartı havaya kaldırıp bir kez daha baktım. Davayla ilgili içer-

den bilgi alabileceğim bir bağlantımın olmasının bir zararı dokunmazdı.

"Tamam, anlaştık."

Uzaklaşması için bir kez daha işaret ettim, kapıyı kapatıp motoru çalıştırdım. McEvoy hâlâ oradaydı. Pencereyi araladım.

"Ne?" diye sordum.

"Unutmayın, bende olmayan bilgileri diğer gazete veya televizyonlardan duymak, okumak istemiyorum."

"Merak etme, bu işler nasıldır bilirim."

"Güzel."

Arabayı geri vitese taktım ama aklıma bir şey geldi ve frene bastım.

"Müsaadenle sana bir soru sorayım. Bu soruşturmayı yöneten Dedektif Bosch'la ne kadar yakınsın?"

"Onu tanıyorum ama gerçekte kimse onunla yakın değildir. Kendi ortağı bile."

"Bosch'un hikâyesi nedir?"

"Bilmiyorum, hiç sormadım."

"Eh, adam işinde iyi ama, öyle değil mi?"

"Soruşturmaları çözmekte mi? Evet, çok iyidir. Hatta onun en iyisi olduğunu söylerler."

Başımı sallayıp Bosch'u düşündüm. Kendini işine adamış adamı...

"Ayaklarına dikkat et."

Geri geri giderek Lincoln'ü park yerinden çıkardım. Arabayı rampaya doğru yönlendirirken McEvoy arkamdan seslendi.

"Hey Haller, plakana bayıldım."

Rampadan aşağıya inerken elimi pencereden dışarıya çıkarıp salladım. O an hangi Lincoln'ü kullandığımı ve plakasında ne yazdığını hatırlamaya çalıştım. İşlerimin açık olduğu günlerden kalma üç araçlık bir Town Cars filom vardı. Ancak son bir yıldır arabaları o kadar seyrek kullanıyordum ki motorun performansı düşmesin, araba toz bağlamasın diye üçünü sırayla kullanmak zorunda kalmıştım. Bu da geri dönüş stratejimin bir parçasıydı sanırım. Arabalar plakaları hariç birbirinin aynısıydı ve ben hangisini kullandığımı tam olarak bilemiyordum.

Garaj görevlisinin kulübesine varıp bilet koçanımı uzatırken kasanın hemen yanında küçük bir video ekranı gördüm. Ekran, arabamın bir iki metre arkasında duran bir kameradan gelen görüntüyü yansıtıyordu. Bu, Cisco'nun bana sözünü ettiği, arabanın arka tamponu ve plakasını gösterecek şekilde yerleştirilmiş kameraydı.

Ekranda kibirli plakamı görebiliyordum.

IWALKEM[3]

Sırıttım. Bu işte iyiydim. Jerry Vincent'ın müvekkillerinden biriyle tanışmak üzere mahkemeye gidiyordum. Adamın elini sıkacak ve elimden geleni yapacaktım.

---

3 E. N. WALKEM: Türkçede "aklıyorum" anlamına gelen İngilizcedeki "I walk them" ifadesinin kısaltılmış yazımı.

9

Mahkeme salonuna beş dakika erken vardım. Yargıç Judith Champagne kürsüsündeydi ve duruşma talepleri devam ediyordu. Sırasını bekleyen sekiz avukat saydım. Tekerlekli çantamı parmaklığa dayayıp görevli polis memurunun kulağına, Edgar Reese'in karar duruşması için Jerry Vincent'ın yerine orada bulunduğumu fısıldadım. Bana yargıcın duruşma talebi takviminin oldukça yoğun olduğunu ama Reese hakkındaki karar duruşmasının bu duruşmaların hemen ardından yapılacağını söyledi. Ona Reese'i görüp göremeyeceğimi sordum, polis ayağa kalkıp beni masasının arkasında kalan, mahkeme salonunun yanındaki nezarethaneye açılan çelik kapıya yönlendirdi. Hücrede üç mahkûm vardı.

"Edgar Reese?" dedim.

Ufak tefek, sağlam yapılı beyaz bir adam parmaklıklara yanaştı. Adamın boynuna kadar uzanan hapishane dövmelerini görünce rahatladım. Reese yabancısı olmadığı bir yere gitmek üzereydi, yani gözleri fal taşı gibi açılmış bir hapishane bakiresinin elinden tutmayacaktım. İşleri benim açımdan biraz daha kolaylaştıran bir durumdu bu.

"Adım Michael Haller. Bugün avukatın olarak seni ben temsil edeceğim."

Bu adama Vincent'ın başına gelenleri açıklamanın pek bir anlamı olacağını düşünmemiştim. Bunu yapmak, Reese'in bana, cevaplamak için zamanımın olmadığı veya cevabını hiç bilmediğim bir sürü soru sormasına yol açardı, o kadar.

"Jerry nerde?" diye sordu Reese.

"Gelemedi. Duruşmaya hazır mısın?"

"Başka bir seçeneğim var mı ki?"

"Suçunu kabul ettiğinde Jerry alacağın cezadan bahsetmiş miydi?"

"Evet. Beş yıl hapis, iyi hâl söz konusu olursa üç yılda çıkarsın demişti."

Doğrusu üç değil, dört olacaktı aslında ama bu meseleye bulaşmaya hiç niyetim yoktu.

"Tamam, yargıç elindeki işleri bitiriyor, sonra seni alacaklar. Savcı hukuk dilinde bir sürü şey okuyacak, sen anladığını söyleyeceksin, sonra yargıç hükmü açıklayacak. On beş dakikada biter."

"Ne kadar sürdüğü umurumda değil. Nasılsa bir yere gittiğim yok."

Başımı sallayıp onu orada bıraktım. Mahkeme salonundaki görevli şerif yardımcısının –Los Angeles'ta mübaşirler şerif yardımcılarıydı– duyabileceği, yargıcın ise duyamayacağını umduğum bir biçimde metal kapıyı hafifçe tıkırdattım. Şerif yardımcısı beni dışarıya alınca izleyici bölümünün ilk sırasına oturdum. Çantamı açtım, dava dosyalarının büyük bir bölümünü çıkarıp yanıma, oturduğum sıranın üstüne koydum.

En üstteki dosya Edgar Reese'in dosyasıydı. Hüküm duruşmasına hazırlanmak için bu dosyayı daha önce incelemiştim. Vincent, Reese'i daha önce de savunmuştu. Bu, sıradan bir uyuşturucu davasıydı. Kendi imal ettiği uyuşturucuyu kullanan bir satıcı olarak Reese, müşteri kılığına girmiş gizli bir

muhbir tarafından tuzağa düşürülmüştü. Dosyada, olayın arka planına dair yazılanlara göre, gizli muhbir Reese'i gözüne kestirmişti çünkü ona garazı vardı. Adam daha önce Reese'den kokain satın almış ve bebek müshiliyle karıştırıldığını anlamıştı. Bu, aynı zamanda kullanıcı da olan satıcıların çok sık düştüğü bir hataydı. Ürünün kalitesini çok fazla sulandırıp kendi kullanımlarına ayırdıkları miktarın artmasını sağlarlar ama sattıkları malın etkisinin azalmasına neden olurlardı. Bu hiç de akıllıca bir iş stratejisi değildi çünkü düşman kazandırıyordu. Kendisine yöneltilen suçlardan gizli muhbirlik yaparak kurtulmaya çalışan bir kullanıcı, hoşlanmadığı bir satıcıyı tuzağa düşürmeye, hoşlandığı bir satıcıya kıyasla daha yatkın olurdu. Bu, Edgar Reese'in eyalet hapishanesinde bundan sonraki beş yıl boyunca düşünmesi gereken bir dersti.

Dosyayı çantama koyup yığındaki ikinci dosyaya baktım. Şimdi en üstte, Lorna'ya ilgilenmeyeceğimi söylediğim, Patrick Henson'a ait ağrı kesici davasının dosyası duruyordu. Dosyayı çantaya geri koymak için eğilmiştim ki birden doğrulup sırtımı bankın arkasına yasladım ve dosyayı kucağıma dayadım. Durumu bir kez daha değerlendirirken dosyayı birkaç kez bacağıma vurdum ve sonra açtım.

Henson yolu Florida'dan geçmiş, yirmi dört yaşında Malibulu bir sörfçüydü. Profesyoneldi ancak turnuvalardan aldığı derecelerin ve desteğin sınırlı kalması yüzünden kendi kategorisinin alt sıralarında yer alan bir sörfçüydü. Maui'deki bir yarışma esnasında Pehei'nin lav yüzeyine sürüklenmesine neden olan bir dalga tarafından yutulmuş ve omzunu yarmış, yarasının temizlendiği ameliyattan sonra doktor ona çok güçlü, afyonlu bir ağrı kesici olan oksikodon yazmıştı. Aradan on sekiz

ay geçtikten sonra Henson, ağrılarını dindirmek için hap peşinde koşan tam bir bağımlı hâline gelmişti. Destekçilerini kaybetmiş ve artık yarışamayacak kadar zayıf düşmüştü. Sonunda bir kadın arkadaşı tarafından davet edildiği Malibu'daki evden bir elmas gerdanlık çalarak dibe vurmuştu. Şerifin raporuna göre gerdanlık arkadaşının annesine aitti ve üstünde, üç çocuğuyla beş torununu temsil eden sekiz elmas vardı. Raporda 25.000 $ değerinde olduğu yazan gerdanlığı Henson ancak 400 $ karşılığında rehine vermiş, eline geçen parayla Meksika'ya gidip iki yüz tablet oksi satın almıştı.

Henson'ı yaptığı kanunsuz işle bağdaştırmak çok kolay olmuştu. Elmas gerdanlık rehine dükkânından geri alınmış, dükkândaki güvenlik kamerasından Henson'ın gerdanlığı rehine verirken ki görüntüleri tespit edilmişti. Gerdanlığın değerinin büyük olmasından dolayı Henson geniş kapsamlı bir suçlamayla karşı karşıya kalmış, çalıntı mal ticareti yapmak ve soygunun yanı sıra yasa dışı ilaç bulundurmaktan da yargılanmıştı. Gerdanı çaldığı kadının, il idaresinde yöneticilik yapan birkaç üyenin seçim kampanyasına cömert bağışlar yapmış, çevresi geniş bir doktorla evli olması da işleri onun açısından güçleştirmişti.

Vincent, Henson'ı müvekkili olarak kabul ettiğinde, sörfçü 5.000 $'lık peşinat ödemesini takas yoluyla yapmıştı. Vincent Henson'ın hepsi de özel yapım on iki sörf tahtasını alarak tasfiye memuru aracılığıyla koleksiyonculara ve eBay'da başkalarına satmıştı. Henson aynı zamanda aylık 1.000 $'lık bir ödeme planı da imzalamıştı ama Florida Melbourne'de yaşayan annesinin temin ettiği kefalet sayesinde hapisten çıkmasını takiben doğrudan rehabilitasyon merkezine yatırıldığından tek bir ödeme bile yapamamıştı.

Dosyada Henson'ın rehabilitasyon sürecini başarıyla tamamladığı ve Santa Monica plajında çocuklar için açılmış bir sörf kampında yarı zamanlı olarak çalıştığı yazıyordu. Adam Vincent'a değil aylık 1.000 $ ödemek, hayatını ancak idame ettirecek kadar para kazanıyordu. Bu arada annesi kefalet ve rehabilitasyon merkezi için yaptığı ödemeler yüzünden meteliksiz kalmıştı.

Dosya Vincent'ın, Henson'ın kendisine ödeme yapacak kadar paraya sahip olabilmesi için beklerken, duruşmaları ertelemek adına başvurduğu taktikler gereği dilekçeler ve diğer yazışmalarla tıka basa doluydu. Bu standart bir uygulamaydı. Paranı peşin alırdın, özellikle de dava muhtemelen yerlerde sürünen bir davaysa... Savcının elinde Henson'ın çalıntı gerdanlığı satarken ki görüntüleri vardı. Bu, davanın yerlerde sürünmekten de öte çaresiz bir dava olduğu anlamına geliyordu.

Dosyada Henson'ın telefon numarası vardı. Her avukatın hapse atılmamış müvekkiliyle ilgili olarak üstünde dikkatle durması gereken bir şey varsa o da müvekkiliyle iletişim yöntemini belirlemekti. Suç işlemiş ve hapse girmesi muhtemel kişilerin genellikle düzensiz bir ev yaşantıları olurdu. Bu tipler sürekli dolaşırlardı, bazılarının da hiç evi olmazdı ama bir avukat onlara her an ulaşabilmeliydi. Dosyadaki numara Henson'ın cep numarası olarak kaydedilmişti ve hâlâ geçerliyse onu hemen arayabilirdim. Ancak asıl mesele şuydu, aramak istiyor muydum?

Başımı kaldırıp kürsüye baktım. Yargıç kefalet talebiyle ilgili olarak yapılan bir görüşmenin ortasındaydı. Hâlen talep duruşması için sıranın kendilerine gelmesini bekleyen üç avukat

daha vardı, Edgar Reese davası için görevlendirilmiş savcıysa ortalarda görünmüyordu. Ayağa kalkıp bir kez daha görevli şerif yardımcısının kulağına fısıldadım.

"Bir telefon açmak için koridora çıkıyorum. Buralarda olacağım."

Adam başını salladı.

"Zamanı geldiğinde geri dönmemişseniz ben gelip sizi alırım," dedi. "Siz sadece salona girerken telefonunuzu kapatmış olun. Yargıcın cep telefonlarıyla arası pek iyi değil."

Bunu söylemesine gerek yoktu. Yargıcın mahkeme salonunda çalan cep telefonlarına tahammülü olmadığını ilk elden yaşamıştım. Dersimi, bir davada yargıcın önünde konuşma yaparken cep telefonumun *William Tell* Uvertürü'nü –ki bu kızımın tercihiydi, benim değil– çalmaya başlaması sonucunda almıştım. Yargıç bana 100 $ ceza kesti ve o günden beri bana Yalnız Kovboy diye hitap etmeye başladı. İşin bu son kısmını pek de umursamıyordum. Kendimi Yalnız Kovboy gibi hissettiğim zamanlar oluyordu. Ben beyaz bir at yerine, siyah bir Lincoln Town Car'a biniyordum sadece.

Çantamı ve diğer dosyaları izleyici bölümündeki sıranın üstüne bırakarak elimde Henson dosyasıyla koridora çıktım. Kalabalık mekânda nispeten sessiz, kuytu bir köşe bulup numarayı tuşladım. Karşı taraf iki çalışta cevap verdi.

"Trick."

"Patrick Henson'la mı görüşüyorum?"

"Evet, kim arıyor?"

"Yeni avukatınım. Adım Mi..."

"Vay canına, bekle bir dakika. Eski avukatıma ne oldu? Vincent denilen adama..."

"O öldü Patrick. Dün gece vefat etti."

"Hadi bee."

"Evet, Patrick. Çok üzgünüm."

Bu konuda söyleyecek başka bir şeyi olup olmadığını anlamak için bir an bekledim, sonra bir bürokrat gibi formalite gereği konuşmaya başladım.

"Adım Michael Haller. Jerry Vincent'ın davalarını ben devraldım. Dosyanı inceliyordum ve Bay Vincent'ın belirlediği tarihlerin hiçbirinde ödeme yapmadığını gördüm."

"Evet ama şöyle bir şey var. Pisliğe bulaşmamaya ve temiz kalmaya odaklanmış bir hâldeyim ve tek bir kuruşum bile yok, tamam mı? Tüm tahtalarımı Vincent denilen adama verdim zaten. Onları beş bin papele saydı ama ben daha fazla ettiklerini biliyorum. Uzun olan o iki sörf tahtasının tanesi bin papelden fazla eder. Vincent bana başlangıç için bunun yeterli olduğunu söylemişti ama yaptığı tek şey davayı ertelemeye çalışmaktı. Bu iş tamamen sona ermeden bir bok yapamam."

"Patrick, haplardan uzak duruyor musun? Temiz misin?"

"Tertemizim. Vincent hapishaneden uzak durmamın tek yolunun bu olduğunu söylemişti."

Koridoru baştan aşağıya süzdüm. Avukatlar, zanlılar, tanıklar, mağdur ve sanıkların aileleriyle doluydu. Burası bir futbol sahası uzunluğundaydı ve içindeki herkes tek bir şey umut ediyordu: Soluk almak... Bulutların dağılmasını ve işlerin bu kez olsun yolunda gitmesini istiyorlardı.

"Jerry haklıydı Patrick. Temiz kalmak zorundasın."

"Ben de öyle yapıyorum zaten."

"İşin var mı?"

"Ya, siz hiç anlamaz mısınız? Kimse benim gibi bir adama iş vermiyor, kimse beni yanına almıyor. Davayı bekliyorum, belki her şey bitmeden hapse girmiş olurum. Yani plajda ufaklıklara yarı zamanlı sörf dersleri veriyorum, böyle bir işim var ama beş kuruş para kazanamıyorum. Kahrolası arabamda yaşıyorum, Hermosa Plajı'nın cankurtaran kulesinde uyuyorum. Peki, tam iki sene önce ne yapıyordum, biliyor musun? Maui'deki Four Seasons'ın süitinde kalıyordum."

"Evet, hayat bazen iğrenç olabiliyor... Sürücü ehliyetin var mı hâlâ?"

"Elimde kalan tek şey o."

Bir karar verdim.

"Tamam, Jerry Vincent'ın bürosunun nerede olduğunu biliyor musun? Hiç gittin mi oraya?"

"Evet, tahtalarımı bırakmak için gitmiştim. Ve balığımı..."

"Balığını mı?"

"Florida'dayken yakaladığım otuz kiloluk bir tarpon balığım vardı. Vincent onu duvara asıp kendisi yakalamış gibi görünmek istiyordu."

"Evet, balığın hâlâ orada... Neyse, yarın sabah tam dokuzda büroda ol, seninle iş görüşmesi yapmak istiyorum. Her şey yolunda giderse hemen başlarsın."

"Ne yapmaya?"

"Arabamı kullanmaya... Şoförlüğümü yapman için sana saatte on beş dolar vereceğim, bir on beş dolar da diğer masrafların için. Ne dersin?"

Henson uyumlu bir ses tonuyla cevap vermeden önce bir an sessizlik yaşandı.

"Bu harika... Yarın oradayım."

"Güzel. Yarın görüşürüz o zaman. Yalnız, bir şeyi sakın unutma Patrick. Temiz kalmak zorundasın. Aksi takdirde anlarım. İnan bana, anlarım."

"Merak etme. O boka bir daha asla bulaşmam. O pislik yüzünden hayatım mahvoldu."

"Tamam, Patrick. Yarın görüşürüz."

"Hey, baksana. Bunu neden yapıyorsun?"

Cevap vermeden önce bir an duraksadım.

"Doğrusunu istersen, gerçekten bilmiyorum."

Konuşmayı bitirdim ve telefonu kapattım. Mahkeme salonuna geri dönerken iyi bir şey mi yoksa dönüp dolaşıp başıma dert açacak türden bir hata mı yaptığımı düşünüyordum.

Zamanlama kusursuzdu. Ben içeriye girerken yargıç son duruşma talebini de bitirmek üzereydi. Don Pierce adındaki bölge savcısının karar duruşması için savcılık masasındaki yerini aldığını gördüm. Hâlâ asker tıraşı olmaya devam eden eski donanma mensubu savcı, Four Green Fields'taki kokteyl saatlerinin de düzenli müşterisiydi. Dosyaları çabucak çantama doldurdum, acele adımlarla kapıdan geçip savunma masasına yürüdüm.

"Bakıyorum Yalnız Kovboy yine iş başında," dedi Yargıç.

Bunu gülümseyerek söylemişti, ben de ona gülümsedim.

"Evet, Sayın Yargıç. Sizi gördüğüme sevindim."

"Uzun süredir ortalarda görünmüyordunuz, Bay Haller."

Açık mahkeme, ona nerde olduğumu söylemenin yeri değildi. Ellerimi, işte bu benim yeni hâlim, dercesine iki yana açtım ve cevabımı kısa tuttum.

"Söyleyebileceğim tek şey, artık geri döndüğüm, Yargıç."

"Sizi böyle gördüğüme sevindim. Bay Vincent'ın yerine buradasınız, değil mi?"

Bunu öylesine bir tavırla söylemişti. Yargıcın Vincent'ın vefatı hakkında bir bilgisi olmadığını anlamıştım. İstersem bu sırrı karar duruşmasının sonuna kadar saklayabileceğimi biliyordum ama sonra yargıç olayı duyacak, benim konuyu neden gündeme getirmediğimi ve ona söylemediğimi merak edecekti. Bu, yargıcı yanınıza almanın iyi bir yolu değildi.

"Sayın Yargıç, maalesef, Bay Vincent dün akşam vefat etti," dedim.

Büyük bir şaşkınlık yaşayan yargıcın kaşları havaya kalktı. Kadın uzun süreden beri yargıçlık yapıyordu, bunun öncesinde yine hatırı sayılır bir süreyi savcı olarak geçirmişti. Hukuk camiasıyla sıkı bağları olan bir kadındı ve Jerry Vincent'ı muhtemelen iyi tanıyordu. Onu büyük bir şoka uğratmıştım.

"Ah, Tanrım, çok gençti!" diye bağırdı yargıç. "Ne olmuş?"

Bilmediğimi anlatmak istercesine başımı iki yana salladım.

"Doğal bir ölüm değildi, Sayın Yargıç. Polis soruşturmaya

devam ediyor. Dün akşam bürosunun garajında bulunduğu dışında pek bir şey bilmiyorum. Bugün Yargıç Holder beni yanına çağırıp yedek avukat olarak atadı. Bu nedenle Bay Reese için burada bulunuyorum."

Yargıç gözlerini indirip yaşadığı şoku atlatmak için biraz zaman kazandı. Bu haberi veren kişi olarak kendimi kötü hissettim. Eğilip çantamdan Edgar Reese'in dosyasını çıkardım.

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm," dedi Yargıç sonunda.

Onunla aynı fikirde olduğumu belirtmek istercesine başımı sallayıp bekledim.

Uzunca bir süre sonra yargıç, "Peki," dedi. "Sanığı buraya getirin."

Jerry Vincent kaderini erteleyememişti. Yargıç, Jerry ya da sürdüğü hayatla ilgili birtakım çekinceleri olup olmadığına dair bir şey söylemedi. Ancak Ceza Adliyesi'nde hayat devam edecek, adaletin çarkları Jerry olmadan da dönecekti.

10

Lorna Taylor'dan gelen mesaj kısa ve özdü. Mesajı mahkeme salonundan ayrılıp Edgar Reese'in beş yıla mahkûm olduğunu gördükten sonra telefonumu açar açmaz aldım. Bana bankanın, Lorna'nın ve benim adımı Vincent'ın banka hesaplarına eklemeden önce talep ettiği mahkeme emrini almak üzere Yargıç Holder'ın kâtibiyle temas kurduğunu söylüyordu. Yargıç emri yazmayı kabul etmişti ve yapmam gereken, koridordan odasına yürüyüp imzalanmış evrakı almaktı.

Mahkeme salonu bir kez daha karanlığa bürünmüştü ama yargıcın kâtibi kürsünün yanındaki bölmesindeydi. Kadın bana hâlâ üçüncü sınıf öğretmenimi hatırlatıyordu.

"Bayan Gill?" dedim. "Yargıcın imzaladığı emri almaya geldim."

"Evet, galiba evrak yanında... Gidip bir bakayım."

"Benim de içeriye girip onunla birkaç dakika görüşme imkânım olabilir mi?"

"Şu an yanında birisi var ama bir sorayım."

Kadın ayağa kalktı, kâtip bölmesinin arkasındaki koridorda yürüdü. Koridorun sonunda yargıcın odasına açılan bir kapı vardı. Bayan Gill'in içeriye davet edilmeden önce kapıyı bir kez tıklatmasını izledim. Kapıyı açınca birkaç saat önce benim oturduğum iskemlede oturan bir adam gördüm. Onu Yargıç Holder'ın kocası, Avukat Mitch Lester olarak biliyordum, reklamlardaki fotoğraflarından tanımıştım. Suçluların avukatlığını

yaptığı dönemde bir ara Sarı Sayfalar'ın arka sayfasını paylaşmıştık. Benim reklamım sayfanın üst bölümündeyken, onunki alt bölümünde yer almıştı. Uzun süreden beri ceza davalarında çalışmadığını biliyordum.

Bayan Gill birkaç dakika sonra ihtiyacım olan mahkeme emriyle dışarıya çıktı. Bunun yargıçla görüşemeyeceğim anlamına geldiğini düşündüm ama Bayan Gill ziyaretçisiyle işi biter bitmez beni kabul edeceğini söyledi.

Tekerlekli çantamda duran dava dosyalarını incelemeye devam edecek yeterli zaman yoktu, o yüzden dolanmaya ve etrafa bakınmaya, yargıca neler diyeceğimi düşünmeye başladım. Boş mübaşir masasında duran, bir hafta öncesine ait takvim çizelgesini inceledim. Çizelgede adları listelenmiş, acil celseler ve talep duruşmaları için mahkeme programına alınmış olan bazı avukatları tanıyordum. O adlardan biri Walter Elliot'ın temsilcisi olarak duruşmaya giren Jerry Vincent'tı. Bu muhtemelen, Jerry'nin mahkemedeki son duruşmalarından biri olmuştu.

Aradan üç dakika geçtikten sonra kâtibin masasından gelen bir zil sesi duydum. Bayan Gill yargıcın odasına girebileceğimi söyledi.

Kapıyı çaldım, açılınca karşımda Mitch Lester'ı gördüm. Gülümseyerek içeri girmemi söyledi. El sıkıştık, bana Jerry Vincent'ın başına gelenleri yeni duyduğundan söz etti.

"Dünya korkutucu bir hâl aldı," dedi.

"Evet, bazen öyle olabiliyor," dedim.

"Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın olursa haberim olsun."

Lester bürodan ayrılınca yargıcın masasının önündeki yere ben geçtim.

"Sizin için ne yapabilirim Bay Haller? Banka için imzaladığım emri aldınız mı?"

"Evet, emri aldım Sayın Yargıç. Teşekkür ederim. Sizi gelişmeler konusunda bilgilendirmek ve bir konuda soru sormak istiyordum."

Yargıç okuma gözlüğünü çıkarıp not defterinin üstüne koydu.

"Lütfen devam edin o zaman."

"Gelişmelerden söz edeyim önce. İşler biraz yavaş yürüyor çünkü elimizde bir takvim olmadan yola çıktık. Jerry Vincent'ın dizüstü bilgisayarı da takvimin basılı kopyası da cinayet sonrasında çalınmış. Aktif davaların dosyasını çıkardıktan sonra yeni bir takvim inşa etmek zorunda kaldık. Şu anda işin bu bölümünü kontrol altına aldığımızı düşünüyoruz. Aslına bakarsanız o davalardan birinden, Yargıç Champagne'in karar duruşmasından geldim buraya. Yani kaçırdığımız bir şey olmadı."

Yargıç, ekibimin ve benim ortaya koyduğumuz çabalardan pek etkilenmişe benzemiyordu.

"Aktif kaç davadan söz ediyoruz?" diye sordu.

"Iıı, otuz bir... Karar duruşmasını hallettiğim için şu an otuz aslında. O dava sona erdi."

"O zaman oldukça bereketli bir iş yükü devralmış olduğunuzu söylemek mümkün. Sorun nedir?"

"Ortada bir sorun olduğuna emin değilim, Yargıç. Şimdiye dek aktif müvekkillerden sadece biriyle görüşebildim ve göründüğü kadarıyla avukatı olarak devam edeceğim."

"Walter Elliot'tan mı söz ediyorsunuz?"

"E, hayır, onunla henüz konuşmadım. O işi bugün, akşamüstüne doğru yapmayı planlıyorum. Konuştuğum kişi nispeten daha az ciddi bir suça bulaşmış. Aslına bakılırsa bir hırsızlık suçuna..."

"Peki."

Yargıç gittikçe sabırsızlanmaya başlamıştı, o yüzden sadede gelmeye çalıştım.

"Sormak istediğim şey, polisle alakalı. Bu sabah beni polisin izinsiz arama yapmasına karşı uyarırken haklıydınız. Buradan ayrılıp büroya gittiğimde iki dedektifin masaya oturmuş, dosyaları karıştırdıklarını gördüm. Jerry'nin sekreteri oradaydı ama kadın onları durdurmaya çalışmamış."

Yargıcın yüz hatları gerildi.

"Eh, umarım siz çalışmışsınızdır. O polis memurları dosyaları rastgele karıştırmaya başlamaktan daha iyisini yapmaları gerektiğini biliyor olmalıydı."

"Evet, Sayın Yargıç, ben büroya girip oradan gitmelerini söylediğimde geri adım attılar. Daha doğrusu, onları size şikâyet etmekle tehdit ettim ancak o zaman geri adım attılar."

Yargıç başını sallarken yüzündeki ifade adının yarattığı etkiden dolayı duyduğu gururu yansıtıyordu.

"Öyleyse neden buradasınız?"

"Onları tekrar büroya çağırıp dosyaları araştırmalarına izin vermeli miyim acaba, diye düşünüyordum."

"Sizi anlamıyorum, Bay Haller. Polisin büroda araştırma yapmasına izin vermek de ne demek?"

"Soruşturmadan sorumlu dedektif önemli bir konuya işaret etti. Delillerin, Jerry Vincent'ın katilini tanıdığını ortaya koyduğunu, hatta katilin bu sayede ona yaklaşmasına ve ateş edip öldürmesine izin verdiğini söyledi. Dediğine göre bu durum, katilin, müvekkillerinden biri olma ihtimalini artırıyormuş. Ben büroya girdiğimde potansiyel şüphelileri aramak üzere dosyaları inceliyorlardı."

Yargıç bu iddiayı ciddiye almıyormuş gibi eliyle bir hareket yaptı.

"Tabii ki öyle yapacaklardı. Bunu yaparken de o müvekkillerin haklarını ayaklar altına alıyorlardı."

"Dosya odasındaydılar ve eski dava dosyalarına bakıyorlardı. Kapanmış davaların dosyalarına..."

"Kapanmış veya devam ediyor olsun fark etmez; her halükârda avukat-müvekkil mahremiyetinin ihlali anlamına gelir bu."

"Anlıyorum, Yargıç. Ama dedektifler gittikten sonra masanın üstünde bir yığın dosya bıraktıklarını gördüm. Bunlar ya yanlarında götürecekleri ya da daha yakından incelemek istedikleri dosyalardı. Sonra ben de inceledim o dosyaları ve içlerinde birtakım tehditler olduğunu gördüm."

"Bay Vincent'a karşı tehditler mi?"

"Evet. Bunlar müvekkillerinin ya dava kararlarından ya da tutukluluk şartlarından memnun olmadıkları davalardı. Ortada tehditler vardı. Jerry her tehdidi kimin, ne söylediğinin detaylı bir kaydını tutacak kadar ciddiye almış. Dedektifler bu tehditleri toparlamaya çalışıyorlardı."

Yargıç arkasına yaslandı, dirseklerini deri koltuğunun kollarına dayayarak ellerini birbirine kenetledi. Ona tarif ettiğim durumu düşünüp yüzüme baktı.

"Polise görevini yapma izni vermeyerek soruşturmayı engellediğimizi mi düşünüyorsunuz?"

Başımı salladım.

"Her iki tarafın da hoşnut kalacağı bir orta yol var mıdır acaba diye düşünüyordum," dedim. "Müvekkillerin mümkün olduğunca az zarar görmesini sağlamak ve aynı zamanda polisin, soruşturmayı, nereye uzanırsa uzansın, sürdürmesine izin vermek..."

Yargıç yine bir süre sessiz kalarak düşündü, sonra iç çekti.

"Keşke kocam gitmeseydi," dedi sonunda. "Onun görüşlerine çok değer veririm."

"Eh, benim bir fikrim var aslında."

"Buyurun. Nedir?"

"Dosyaları bizzat incelemeyi ve Jerry'yi tehdit eden insanların bir listesini çıkarmayı düşünüyordum. Sonra bu listeyi, tehditlerin detaylarıyla birlikte Bosch'a veririm. Bu şekilde o da gerekli bilgilere kavuşmuş olur ama dosyaları ona vermemiş olurum. O da mutlu olur, ben de..."

"Bosch soruşturmadan sorumlu dedektif mi?"

"Evet, Harry Bosch. Soygun-Cinayet masasından... Ortağının adını hatırlayamıyorum."

"Bay Haller, Bosch denilen adama sadece isimleri verseniz bile müvekkil mahremiyetini ihlal etmiş olursunuz. Bu yüzden barodan ihraç edilebilirsiniz."

"Eh, bunu ben de düşündüm ama bir çıkış yolu olduğuna inanıyorum. Müvekkil mahremiyeti bağlayıcılığından muaf olma şartlarından biri güvenlik tehdidinin oluşması hâlidir. Jerry Vincent dün akşam bir müvekkilinin kendisini öldürmeye geldiğini bilseydi polisi arar ve müvekkilinin adını onlara verirdi. Bu durumda müvekkil mahremiyetinin ihlali diye bir şey söz konusu olmazdı."

"Evet, ama burada düşündüğünüz şey tamamen farklı."

"Farklı Yargıç ama tamamen değil. Soruşturmadan sorumlu dedektif bizzat bana, Jerry Vincent'ın katilinin kimliğinin büyük bir ihtimalle Jerry'nin dosyalarında bulunduğunu söyledi. O dosyalar şimdi benim. Yani oradaki bilgiler benim için bir tehdit oluşturuyor. Sokağa çıkıp bu müvekkillerle bir araya gelmeye başladığımda katille el sıkışabilirim ve bunu ruhum bile duymaz. Bu makul bir olasılık ve ben kendimi tehlikede hissediyorum Yargıç, bu da muafiyet için gerekli şartların oluştuğu anlamına gelir."

Yargıç tekrar başını salladı ve gözlüklerini taktı. Uzanıp masaüstü bilgisayarı yüzünden göremediğim bir yerden bir bardak su aldı.

Suyu sonuna kadar içtikten sonra konuşmaya başladı.

"Anlaşıldı, Bay Haller. Önerdiğiniz gibi dosyaları incelemeniz durumunda yerinde ve kabul edilebilir bir davranış sergilemeye başlıyor olacağınıza inanıyorum. Sizden mahkemeye bu konuyla alakalı olarak yaptıklarınızı ve hissettiğiniz tehdidi açıklayan bir dilekçe yazmanızı istiyorum. Dilekçeyi imzalayıp mühürleyeceğim, umarım işler yolunda gider ve bu, gün ışığına hiçbir zaman çıkmayacak bir şey olarak kalır."

"Teşekkür ederim, Sayın Yargıç."

"Başka bir şey var mı?"

"Sanırım hepsi bu."

"O zaman size iyi günler."

"Sağ olun, Sayın Yargıç. Teşekkür ederim."

Ayağa kalkıp kapıya yöneldim ama aklıma bir şey geldi ve arkaya dönüp yargıcın masasının önünde durdum.

"Yargıç? Bir şey unuttum. Dışarıda geçen haftaya ait takviminizi gördüm ve Jerry Vincent'ın Elliot davasıyla alakalı olarak duruşmaya çıktığını fark ettim. Dava dosyasını tam inceleyebilmiş değilim henüz ama bir mahsuru yoksa duruşmanın neyle alakalı olduğunu sorabilir miyim?"

Yargıcın söz konusu duruşmayı hatırlayabilmesi için bir süre düşünmesi gerekti.

"Acil duruşma talebiydi. Bay Vincent, Yargıç Stanton kefaletle tahliye kararını iptal ettiğinden ve Bay Elliot'ın tutukluluk hâlinin mahkemeye kadar devam edip hapse geri gönderilmesini emrettiğinden acil duruşma istemişti. Ben emre uyarak iptal kararının devamına hükmettim."

"Kefaletle tahliye kararı neden iptal edildi?"

"Bay Elliot izin almadan New York'a film festivaline gitmiş. Bu, kefaletin şartlarından biriydi. Savcı Bay Golantz *People* dergisinde Elliot'ın festivalde çekilmiş bir fotoğrafını görünce Yargıç Stanton'dan kefaletle tahliye kararının iptalini talep etmiş. Savcının zaten en başından beri buna izin verilmesinden hoşnut olmadığı anlaşılıyor. Bay Vincent müvekkilinin tutuklanması ve hapsedilmesi kararının acilen iptal edilmesi tale-

biyle bana geldi. Ben de Bay Elliot'a bir şans daha tanıma ve ayak bileğine elektronik bileklik takılması şartıyla özgürlüğünü kısıtlama kararı verdim. Ancak Bay Elliot'ın üçüncü bir şansı olmayacağını garanti edebilirim. Kendisi müvekkiliniz olarak kalacaksa bunu aklınızdan çıkarmamanız gerek."

"Anlıyorum Yargıç. Teşekkür ederim."

Başımı sallayıp yargıcın odasından dışarıya çıktım, mahkeme salonundan ayrılmadan önce Bayan Gill'e teşekkür ettim.

Harry Bosch'un kartı hâlâ cebimdeydi. Asansörle inerken cebimi karıştırıp kartı çıkardım. Arabamı Kyoto Grand Otel'in yanındaki paralı park yerine bırakmıştım, üç sokak boyunca yürüyüp rahatlıkla Parker Center'a ulaşabilirdim. Mahkeme çıkışına doğru ilerlerken Bosch'u cep telefonundan aradım.

"Bosch."

"Benim, Mickey Haller."

Bir anlık tereddüt yaşadı. Muhtemelen adımı hatırlamadığını düşündüm.

"Senin için ne yapabilirim?" diye sordu sonunda.

"Soruşturma nasıl gidiyor?"

"Gidiyor işte, ama sana bahsedebileceğim bir şey yok."

"O zaman hemen sadede geleyim. Şu an Parker Center'da mısın?"

"Evet. Neden sordun?"

"Ben de adliyeden çıkıyorum. Anıtın önünde buluşalım."

"Bak Haller, işim başımdan aşkın. Neyle alakalı olduğunu söyleyemez misin?"

"Telefonda olmaz ama ayırdığın zamana değecek diye düşünüyorum. Vardığımda orada olmazsan, o zaman fırsatı değerlendirmek istemediğini düşünüp seni bir daha rahatsız etmeyeceğim."

Bosch'a cevap verme fırsatı tanımadan telefonu kapattım. Yayan olarak Parker Center'a varmam beş dakikamı aldı. Bina son yıllarını yaşıyordu, polis merkezi bir sokak ötedeki Spring Street'te yeni inşa edilmekte olan binaya taşınacaktı. Bosch, görevdeyken öldürülen polis memurları için yapılmış anıtın bir parçası olan çeşmenin yanında dikiliyordu. Kulaklarından ceketinin cebine uzanan beyaz kabloları gördüm. Yanına yaklaştığımda elini sıkma veya selamlama gereği duymadım. Bosch kulaklıklarını çıkarıp cebine koydu.

"Dünyayı dışarıda mı bırakıyorsun, Dedektif?"

"Böyle bana iyi geliyor, daha iyi konsantre oluyorum. Bu buluşmanın bir amacı var mı?"

"Bugün siz bürodan ayrıldıktan sonra masanın üstüne yığdığınız dosyalara baktım. Dosya odasındakileri söylüyorum..."

"Ve?"

"Ve ne yapmak istediğinizi anlıyorum. Size yardım etmek istiyorum ama benim durumumu da anlamanızı istiyorum."

"Seni anlıyorum, Avukat. O dosyaları ve muhtemelen içinde gizlenen katili korumak zorundasın çünkü kurallar böyle."

Başımı iki yana salladım. Bu adamın, kendisine yardım etmemi kolaylaştırmak gibi bir niyeti yoktu.

"Bak sana ne diyeceğim, Dedektif Bosch. Yarın sabah sekiz gibi büroya gel, ben de sana elimden gelen yardımı yapayım."

Sanırım bu teklif onu şaşırtmıştı. Hiç karşılık vermedi.

"Orada olacak mısın?" diye sordum.

"Neden bunu yapıyorsun?" diye sordu hemen.

"Bir şey yok... Geç kalma. Saat dokuzda bir randevum var, sonra muhtemelen müvekkillerimle bir araya gelmek üzere dışarıya çıkacağım."

"Sekizde orada olurum."

"Tamam o zaman."

Yoluma devam etmeye hazırdım ama anlaşılan aynı şey onun için geçerli değildi.

"Ne var?"

"Sana bir şey soracaktım."

"Nedir?"

"Vincent'ın üstlendiği herhangi bir federal dava var mıydı?"

Bir an için düşündüm, kafamda dosyalar hakkında bildiğim şeyleri hızla taradım, başımı iki yana salladım.

"Her şeyi gözden geçirmeye devam ediyoruz ama sanmıyorum. O da benim gibiydi, eyalet mahkemelerinden memnundu. Basit bir hesap meselesi; ne kadar çok davan olursa o kadar çok çuvallar, o kadar çok şeyi gözden kaçırırsın. Federaller dolap çevirmekten hoşlanır ama kaybetmekten hoşlanmazlar."

Bosch'un bu sözlerimi kişisel alabileceğini düşündüm ama üzerinde hiç durmadı ve başını salladı.

"Tamam."

"Hepsi bu mu? Sormak istediğin bu muydu?"

"Hepsi bu."

Başka bir açıklama yapmasını bekledim ama Bosch sessiz kaldı.

"Peki Dedektif."

Beceriksizce bir tavırla elimi uzattım. Bosch elimi sıkarken, kendini en az benim kadar garip hissediyor gibiydi. Ona, bir süreden beri ertelediğim o soruyu sormaya karar verdim.

"Benim de sana sormak istediğim bir soru vardı."

"Nedir?"

"Kartında yazmıyor ama tam adının Hieronymus Bosch olduğunu duydum. Doğru mu?"

"Neden soruyorsun?"

"Hikâyesi nedir, merak ediyordum."

"Annem koymuş."

"Annen mi? Peki, baban bu konuda ne düşünüyormuş?"

"Hiç sormadım. Şimdi soruşturmaya geri dönmek zorundayım, Avukat. Başka bir şey var mıydı?"

"Hayır, hepsi bu... Sadece merak ettim. Yarın sabah sekizde görüşürüz."

"Orada olacağım."

Onu anıtın orada öylece dikilir hâlde bırakıp uzaklaştım. Sokağın aşağısına doğru yürürken aklımda hep Bosch'un, Jerry Vincent'ın herhangi bir federal dava üstlenip üstlenmediği sorusu vardı. Köşeyi dönerken arkaya baktım ve Bosch'un hâlâ çeşmenin yanında dikildiğini gördüm. Beni izliyordu. O bakışlarını kaçırmadı ama ben kaçırdım ve yürümeye devam ettim.

11

Jerry Vincent'ın bürosuna geri döndüğümde Cisco ve Lorna hâlâ çalışıyordu. Lorna'ya banka emri evrakını verdim ve ertesi gün erken saate ayarladığım iki randevudan söz ettim.

"Patrick Henson'ı ilgilenmediğin dosyalar arasına koyduğunu sanıyordum," dedi Lorna.

"Öyleydi. Ama şimdi geri aldım."

Lorna onu şaşırttığım zamanlarda –ki bu çok sık olurdu– yaptığı şeyi yapıp kaşlarını çattı. Ona açıklama yapmak istemiyordum. Konuyu geçiştirip ben mahkemedeyken yeni bir gelişme olup olmadığını sordum.

"Bir iki yeni şey var," dedi Lorna. "Öncelikle, Walter Elliot'ın çeki tahsil edildi. Adam Jerry'nin ölümünü duymuşsa da ödemeyi durdurmak için geç kalmış."

"Güzel."

"Daha da iyisi müvekkillerle yapılan anlaşmaların dosyasını buldum ve Jerry'nin Elliot'la yaptığı anlaşmayı okudum. Mahkeme için cuma günü yatırılan o yüz bin dolar ödemenin sadece bir kısmıymış."

Lorna haklıydı. Bu daha da iyi bir haberdi.

"Ne kadar?" diye sordum.

"Anlaşmaya göre," dedi Lorna, "Vincent peşin olarak iki yüz elli bin almış. Bu beş ay önce olan bir hadise ve anlaşıldığı kada-

rıyla paranın tamamı harcanmış. Ama mahkeme başladığında bir iki yüz elli daha alacakmış. Hem de geri ödemesiz olarak. O yüz bin dolar sadece ilk ödemenin bir bölümüymüş. Geri kalan ödemelerin vadesi, ifadelerin verileceği ilk gün doluyormuş."

Tatmin olmuş bir ifadeyle başımı salladım. Vincent çok iyi bir anlaşma yapmıştı. Ben daha önce işin içinde bu kadar çok paranın olduğu bir dava hiç üstlenmemiştim. Diğer yandan Vincent'ın ilk 250.000 $'ı nasıl bu kadar çabuk harcadığını da merak ediyordum. Bu sorunun cevabını bulmak için Lorna'nın hesap hareketlerini incelemesi gerekiyordu.

"Tamam, hepsi de çok iyi haberler, tabii Elliot'ı müvekkilimiz olarak elimizde tutmayı başarırsak... Aksi takdirde bir önemi olmayacak. Elimizde başka ne var?"

Lorna para konusu üzerinde daha çok durmak istemediğim ve ortaya çıkardığı bu bulgular yüzünden onu övmediğim için hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Her şeyden önce Elliot'ı kendime bağlamam gerektiği gerçeğini dikkate almamış gibiydi. Elliot şu an yasal olarak istediğini yapabilecek durumdaydı. Onunla ilk teması kurma hakkına sahiptim ama mahkeme ücreti olarak 250.000 $'ı almayı düşünebilecek duruma gelmeden önce onu müvekkilim olarak kendime bağlamak zorundaydım.

Lorna monoton bir sesle cevapladı sorumu.

"Sen mahkemedeyken birkaç ziyaretçimiz oldu."

"Kimler?"

"İlk gelen, Jerry'nin soruşturmacı olarak kullandığı adamlardan biriydi. Haberi duyar duymaz soluğu burada almış.

Adam Cisco'ya şöyle bir baktı, neredeyse birbirlerine gireceklerdi. Sonra akıllı davranıp geri adım attı."

"Kimmiş bu adam?"

"Bruce Carlin. Jerry, Elliot davasında çalışması için tutmuş onu."

Başımı salladım. Bruce Carlin zamanında çizginin karanlık tarafına geçmiş, eski bir LA Polis Teşkilatı kabadayısıydı. Şimdilerde savunma avukatları için çalışıyordu. Polislerin arasında işlerin nasıl yürüdüğünü bilen, sistemin içinden bilgi edinebilecek biri olarak birçok avukatın tercih ettiği bir isimdi. Bir dava esnasında ben de onu kullanmış, hiç de hak etmediği bir şöhretin sırtından geçindiği kanısına varmıştım. Sonra ondan hep uzak kalmayı tercih etmiş ve bir daha hiç tutmamıştım.

"Haber verip bir daha gelmesini söyle," dedim. "Bir randevu ayarlayın."

"Neden Mick? Bu iş için Cisco var."

"Cisco'nun olduğunu biliyorum ama Carlin, Elliot'la ilgili bir araştırma yapıyordu ve bildiği her şeyin o dosyalarda yazdığını sanmıyorum. Bu tür şeylerin nasıl yürüdüğünü bilirsin. Dosyadan uzak tutarsan, başkasının öğrenmesinin de önünü kapatmış olursun. O yüzden haber verin de buraya gelsin. Cisco onunla iki çift laf edip neler bildiğini öğrenebilir. Saat başına ne alıyorsa ücretini de ödeyin, artık işimize yarayacak bir durumu kalmadığında ilişiğini kesersiniz. Başka ne var? Başka kim geldi?"

"Tam bir ezikler geçidi gibiydi. Carney Andrews uğradı, aklı sıra Elliot davası dosyasını alıp elini kolunu sallayarak bü-

rodan çıkacağını düşünüyordu herhâlde. Onu eli boş geri gönderdim. Sonra işletme hesabında bir araştırma yaptım ve onun Elliot davasında yardımcı avukat olarak tutulduğunu gördüm. Bir ay sonra görevden alınmış."

Başımı salladım, anlıyordum. Vincent, Elliot davası için yargıç alışverişine çıkmıştı. Carney Andrews yeteneksiz bir avukat ve tam bir çakaldı. Kadın Bryce Andrews adında bir yüksek mahkeme yargıcıyla evliydi. Adam yirmi beş yılını savcı olarak geçirdikten sonra kürsüye atanmış ancak Ceza Adliyesi'nde çalışan birçok ceza avukatının gözünde, Bölge Savcılığı'ndan hiç ayrılmamıştı. Adam zaman zaman savcılık bürosunun bir uzantısı olmasa da onunla çalışıyormuş görüntüsü çizen, en katı yargıçlardan biri olarak tanınıyordu. Bu durumda Bryce'ın görevli olduğu davalarda karısı yardımcı avukat olarak tutularak çıkar çatışması oluşturuluyordu. Böylece davaya daha hoşgörülü bir yargıcın atanması bekleniyordu.

Bu tıkır tıkır işleyen bir sistemdi ve işin en iyi tarafı, Carney Andrews'un gerçekte avukatlık adına hiçbir şey yapmak zorunda olmamasıydı. Kadın bir davayla ilgili olarak sadece anlaşma imzalıyor, mahkemede yardımcı avukat olarak boy gösteriyor ve sonra görev aldığı davanın kocasının takviminden çıkarılmasını bekliyordu. Böylece çok tatmin edici miktarda bir parayı cebine indirip bir sonraki davaya geçiyordu.

Neler olduğunu anlamam için Elliot dosyasına bakmama bile gerek yoktu. Dava atamaları, başyargıcın bürosundan rastgele seçimle yapılıyordu. Elliot davası anlaşılan başlangıçta Bryce Andrews'un mahkemesine verilmiş, Vincent da Bryce'ın yargıç olduğu bir mahkemede şansının az olduğunu düşün-

müştü. Andrews, bir çifte cinayet davasında kefaletle tahliyeye izin vermek şöyle dursun, mahkemede savunma tarafına karşı katı bir tutum izleyecekti. Vincent böylece yargıcın karısını yardımcı avukat olarak tutmuş ve sorun bu şekilde çözmüştü. Dava daha sonra rastgele bir seçimle, Andrews'a kıyasla tam tersi bir şöhrete sahip olan Yargıç James P. Stanton'a verilmişti. İşin özü Vincent, Carney'ye ne ödeme yapmışsa son kurşuna kadar değmişti.

"Kontrol ettin mi?" diye sordum Lorna'ya. "Vincent, Carney'ye ne kadar ödeme yapmış?"

"İlk peşinatın yüzde onu kadar..."

Islık çaldım. Carney oturduğu yerden yirmi beş bin dolar kazanmıştı. Bu, ilk çeyrek milyon doların bir bölümünün nereye gittiğini açıklıyordu.

"Yapabiliyorsan harika bir iş," dedim.

"Ama geceleri Bryce Andrews'la yatmak zorunda kalıyorsun," dedi Lorna. "Buna değer mi, pek emin değilim doğrusu."

Cisco güldü. Ben gülmedim ama Lorna'nın haklı olduğu bir konu vardı. Bryce Andrews kadından en az yirmi yaş daha büyük ve en az doksan kilo daha ağırdı. İkisini bir arada düşündüğünüzde ortaya çıkan resmin hoş bir resim olduğunu iddia etmek güçtü.

"Gelenlerin hepsi bu kadar mıydı?" diye sordum.

"Hayır," dedi Lorna. "Radyoda Jerry'nin ölümünü duyduktan sonra dosyalarını istemeye gelen birkaç müşteri daha oldu."

"Ve?"

"Onları oyaladık. Dosyaları ancak senin teslim edebileceğini ve yirmi dört saat içinde kendileriyle temasa geçeceğini söyledim. Biraz hır çıkarmaya meyilliydiler ama Cisco'yu görünce beklemenin daha iyi olacağına karar verdiler."

Lorna Cisco'ya bakıp gülümsedi, koca adam 'hizmetinizdeyim' dercesine başını hafifçe eğdi.

Lorna elime bir kâğıt parçası tutuşturdu.

"Bunlar gelenlerin isimleri. İletişim bilgileri de yazıyor."

Listedeki isimlere baktım. Bir tanesi köpek dışkısı yığınındaydı, o yüzden dosyayı seve seve iade edebilirdim. Diğeriyse bir şeyler yapabileceğimi düşündüğüm, kamuya açık alanda uygunsuz davranış davasıydı. Kadın, polisin Malibu plajında denizden çıkmasını istemesinin ardından tutuklanmıştı. Denizde çıplak yüzüyordu ama bu durum polis ona sudan çıkmasını söyleyene kadar belli değildi. Söz konusu olay hafif suçlar kapsamına girdiğinden polis tutuklamayı yapabilmek için bir tanık bulmak zorunda kalmıştı: Ancak kadına sudan çıkmasını emretmekle, onu tutuklamasına neden olan suçu bizzat kendisi yaratmış oluyordu. Bu durumu mahkemede savunması mümkün olmayacaktı. Bu altından kolayca kalkabileceğimi bildiğim bir davaydı.

"İkisiyle de bu akşam görüşürüm," dedim. "Aslında, bütün müvekkillerle en kısa sürede görüşmek üzere harekete geçmek istiyorum. Öncelikle Archway Pictures'la başlayacağım. Cisco da benimle gelecek. Lorna senden, burada ihtiyaç duyduğun ne varsa hepsini toparlayıp eve gitmeni istiyorum. Büroda tek başına kalmanı istemiyorum."

Lorna başını salladı ama sonra, "Cisco'nun seninle gelmesini istediğine emin misin?" diye sordu.

Bu soruyu Cisco'nun önünde sormuş olması beni şaşırtmıştı. Lorna Cisco'nun iri kıyım bedeni, görünüşüyle –dövmeleri, küpeleri, çizmeleri, deri yeleği ve benzeri şeylerle– bir bütün olarak yansıttığı korkutucu görünüşünü kastediyordu. Müvekkilleri elimizde tutmaya yardım etmekten çok onları korkutabileceği yönünde bir endişesi vardı.

"Evet," dedim. "Eminim. Fazla göze çarpmak istemediğim durumlarda arabada bekleyebilir. Ayrıca dosyaları inceleyebilmem için arabayı onun kullanması gerek."

Cisco'ya baktım. Başını salladı, bu plandan bir şikâyeti yokmuş gibi görünüyordu. Lincoln'ün direksiyonunda motosiklet yeleğiyle biraz komik görünebilirdi ama bunu dert etmiyordu.

"Dosyalardan söz etmişken," dedim. "Federal mahkemede herhangi bir davamız yok, değil mi?"

Lorna başını iki yana salladı.

"Bildiğim kadarıyla hayır."

Başımı salladım. Lorna'nın sözleri Bosch'un sorusuna verdiğim cevabı onaylıyor, diğer yandan, bana federal davayla ilgili bu soruyu neden sorduğunu daha da çok merak etmeme yol açıyordu. Bununla ilgili olarak aklımda bir fikir oluşmaya başlamıştı, ertesi sabah onu gördüğümde konuyu açmayı planlıyordum.

"Tamam," dedim. "Sanırım tekrar Lincoln'lü Avukat olma zamanım geldi. Haydi bakalım, gidiyoruz."

12

Archway Pictures film endüstrisi içinde son on yılda, kenarda köşede kalmış bir oyuncu olmaktan çıkıp en önemli film şirketlerinden biri hâline gelmişti. Bunun nedeni, Hollywood'da her daim egemen olan tek şey, yani paraydı. Film yapma maliyetleri katlanarak artarken film endüstrisinin kendisi en pahalı filmleri yapmanın peşine düşmüş, dolayısıyla önde gelen stüdyolar maliyet ve riskleri paylaşacak ortak arayışlarına başlamıştı.

Walter Elliot ve Archway Pictures işte bu noktada devreye girmişti. Archway eskiden uçsuz bucaksız bir arsanın üstünde faaliyet gösteriyordu ve endüstrinin devlerinden Paramount Studios'un birkaç sokak ilerisinde, Melrose Meydanı'ndaydı. Archway film endüstrisi içinde, remora balığının dev beyaz köpekbalığıyla olan ilişkisine benzer rol üstlenmek üzere kurulmuştu. Kendisinden daha büyük balığın ağzının yakınlarında dolanıp duracak ve büyük balığın dev midesine girmekten bir şekilde kurtulmuş yiyecek kırıntılarını toplayacaktı. Archway büyük stüdyoların iş alamayacak kadar dolu olduğu noktada şirketlere film yapım tesisleri, ses geçirmeyen binalar kiralama olanağı sunuyor, standartları karşılayamayan ya da diğer yapımcıların koşullarıyla anlaşma imzalayamamış mevcut ve geleceğin film yapımcılarına kiralık büro alanları tahsis ediyordu. Archway maliyeti daha düşük ama daha riskli ve büyük stüdyolarda üretilen emsallerine kıyasla, büyük gişe yapması beklenmeyen bağımsız filmlere de destek veriyordu.

Walter Elliot ve Archway Pictures bu yolda on yıl kadar ağır aksak ilerledikten sonra şans kapıyı iki kez çaldı. Elliot sadece üç yıl arayla çok az bir maliyet karşılığında ses geçirmez mekânlar, malzeme ve prodüksiyon imkânları sunarak desteklediği iki bağımsız filmden parsayı topladı. Filmler Hollywood beklentilerine meydan okuyarak hem eleştirmenlerin hem de izleyicinin gözünde bir numara oldu, hatta bir tanesi en iyi film dalında Akademi Ödülü'nü bile aldı. Walter ve onun üvey evlat stüdyosu, birden, ulaşılan büyük başarının pırıltısının tadını çıkarmaya başlamıştı. Yüz milyondan fazla insan Akademi Ödülleri töreninde Walter'a edilen teşekkürleri duymuş, daha da önemlisi, Archway'in iki filmden elde ettiği gelir, film başına yüz milyon doları aşmıştı.

Walter bir anda kucağında bulduğu onca parayı akıllıca değerlendirdi ve büyük stüdyoların risk ortağı aradığı birkaç film projesine finansör olarak köpekbalıklarını beslemeye başladı. Tabii film seçimlerinde bazı isabetsiz kararlar verdiği de oldu, sonuçta burası Hollywood'du. Ancak gişede başarılı olan ve birikimlerini arttırmasını sağlayan birkaç film yakalamayı da başardı. Walter Elliot sonraki on yıl içinde parasını önce ikiye, sonra üçe katladı, dergilerin ve sektöre yön veren en güçlü 100 kişi listesinin gediklilerinden biri hâline geldi. Elliot, Archway'i Hollywood'un aşağı tabakalarından biri olarak anılan bir adresten, insanların iş yapmak için üç yıl sıra beklemek zorunda kaldıkları bir mekâna dönüştürmüştü.

Bu dönemde Elliot'ın kişisel serveti de aynı oranda artmıştı. Yirmi beş yıl önce batıya Floridalı zengin bir ailenin çocuğu olarak gelmiş olsa da o para Hollywood'dan kazandığı servetin yanında solda sıfır kalırdı. Sektöre yön veren en güçlü 100 kişi

listesinde yer alan diğer birçokları gibi Elliot da, karısıyla birlikte emlak yatırımları yapmaya ve gayrimenkuller satın almaya başlamıştı. Önce Vadi'de, daha sonra Beverly Hills'te, ardından Malibu ve Santa Barbara'da gayrimenkuller alan Elliot ve karısının, dosyada yazanlara göre, Los Angeles ve civarında yedi evi ve iki çiftliği vardı. Evleri ve çiftlikleri ne sıklıkla kullandıklarının bir önemi yoktu. Emlâk, Hollywood'da gündemde kalmanın yollarından biriydi.

Tüm bu mülkler ve en güçlü 100 kişi listeleri, Elliot çifte cinayetle suçlandığında işe yaramıştı. Stüdyo patronu politik ve finansal güçlerini devreye sokarak, bir cinayet davasında pek az görülen bir işi başarmış, kefaletle tahliye olmuştu. Savcılığın tüm itirazlarına rağmen 20 milyon $'lık bir kefalet ücreti belirlenmiş, Elliot da parayı toplamak için gayrimenkullerine yönelmişti. O günden beri hapishanede değildi ve bir hafta önceki kefaletinin iptal edilme kararına rağmen dışarıda mahkeme tarihini bekliyordu.

Elliot'ın maddi teminat olarak gösterdiği gayrimenkullerinden biri, cinayetin işlendiği evdi. Hafta sonlarını geçirmek için alınan ev, sahil kesiminde, gözlerden uzak bir koydaydı. Kefalet için teminat gösterilirken, değeri 6 milyon $ olarak belirlenmişti. Otuz dokuz yaşındaki Mitzi Elliot sevgilisiyle birlikte bu evin büyük mavi Pasifik'e bakan cam duvarlı, yüz on metre karelik yatak odasında öldürülmüştü.

Davaya ait delil dosyası adli tıp raporları ve olay yerine ait fotoğrafların renkli kopyalarıyla doluydu. Cinayet odası duvarları, halıları, mobilyaları ve yatağıyla bembeyazdı. Çıplak iki beden, Mitzi Elliot ve Johan Rilz, biri yatakta biri yerde sere serpe yatıyordu. Beyazın üstünde kırmızının hâkim olduğu bir

görüntüydü. Adamın göğsünde geniş iki mermi deliği göze çarpıyordu. Kadının da göğsünde iki, alnında bir delik vardı. Adam yatak odasının kapısındayken kadın yataktaydı. Beyazın üstünde kırmızı... Temiz bir olay yeri olduğu söylenemezdi. Yaralar oldukça büyüktü. Cinayet silahı kayıp olsa da delil dosyasına eşlik eden raporda, balistik inceleme sayesinde kurşunların 29 model bir Smith & Wesson 44'lük magnum tabancadan çıktığını yazıyordu. Tabanca yakın mesafeden ateşlenmişti. Katil cinayeti, hasmının üstesinden fazlasıyla gelecek bir biçimde işlemişti.

Walter Elliot bir süreden beri karısından kuşkulanıyordu. Kadın ondan boşanmak istediğini söylemiş, Walter da bir başka erkeğin varlığından şüphe duymaya başlamıştı. Cinayeti soruşturan dedektiflere, Malibu'daki sahil evine, karısının kendisine bir iç mimarla buluşacağını söylediği için gittiğinden söz etmişti. Elliot bunun bir yalan olduğunu düşünmüş ve eve gidiş zamanlamasını, karısının sevgilisiyle yüzleşebileceği şekilde ayarlamıştı. Elliot karısını seviyor, onu kazanmak istiyordu. Onun için savaşmaya hazırdı. Eve sevgilisiyle yüzleşmek için gitmişti, onu öldürmek için değil... Dedektiflere söylediğine göre, 44'lük magnumu yoktu. Hiç silahı olmamıştı.

Cinayeti soruşturan dedektiflere verdiği ifadeye göre Elliot, Malibu'ya gitmiş, karısını ve sevgilisini çıplak ve çoktan ölmüş bir hâlde bulmuştu. Yapılan araştırma sonucunda karısının sevgilisinin gerçekten de Elliot'ın en başından beri homoseksüel sandığı, Alman iç mimar Johan Rilz olduğu anlaşılmıştı.

Elliot evden ayrılıp arabasına binmişti. Arabayı sürmeye başladığında aklına daha başka bir şey gelmiş ve doğru olanı

yapmaya karar vermişti. Geri dönerek tekrar araba yoluna girmiş ve 911'i arayarak evin önünde polislerin gelmesini beklemeye başlamıştı.

Soruşturmanın bu noktadan sonra nasıl ilerlediğine dair kronoloji ve detaylar, savunma stratejisini belirlemekte önemli olacaktı. Dosyadaki raporlara göre Elliot soruşturmacılara iki cesedi nasıl bulduğuna dair başlangıçta bir açıklama yapmıştı. Daha sonra iki dedektif tarafından, olay yerindeki soruşturma ilerlerken ayak bağı olmaması için Malibu karakoluna götürülmüştü. Elliot o esnada tutuklu değildi. Kilitli olmayan bir sorgu odasına yerleştirilmiş, soruşturmadan sorumlu iki dedektif olay yerindeki işlerini bitirip şubeye geri dönene dek orada üç uzun saat beklemişti. Görüşme videoya kaydedilmiş ama incelediğim belgeye göre, iş hızla görüşmeden çıkıp sorgulamaya dönmüştü. Bu noktada Elliot'a nihayet hakları hatırlatılmış ve sorulara cevap vermeye devam edip etmeyeceği sorulmuştu. Elliot akıllıca bir davranışla konuşmaktan vazgeçmiş ve avukatını istemişti. Geç alınmış bir karardı ama hiç alınmamış olmasından iyiydi. Yine de Elliot, sorgulamayı yöneten polislere hiçbir şey söylemeseydi daha iyi durumda olurdu. Çenesini kapalı tutup beklemeliydi.

Soruşturmayı yürütenler olay yerinde çalışmayı sürdürürken ve Elliot şubenin görüşme odasında beklerken, Whittier'daki Şerif Emniyeti'nde çalışan bir cinayet dedektifi birkaç arama emri hazırlamış ve yüksek mahkeme yargıcına fakslayıp imzalatmıştı. Söz konusu arama emirleri soruşturmacılara sahildeki evi ve Elliot'ın arabasını baştan aşağıya arama, Elliot'ın elleri ve giysileri üstünde gaz nitrat ve yanmış mikroskobik barut kalıntısı olup olmadığını belirlemek üzere test yapılması

izni veriyordu. Elliot'ın polislerle daha fazla iş birliği yapmayı reddetmesinin ardından, elleri şubede plastikle sarılmış ve bir adli tıp uzmanı yönetiminde barut kalıntısı testi yapılması için Şerif Emniyeti'ndeki laboratuvara sevk edilmişti. Söz konusu test, Elliot'ın ellerinin ve giysilerinin kimyasal işlem görülmüş disklere silinmesinden ibaretti. Elliot'ın elleri ve ceket kollarının ovulduğu disklerin bir laboratuvar teknisyeni tarafından işlemden geçirilmesinin ardından yüksek seviyede barut kalıntısına rastlanmıştı.

Bu noktada Elliot cinayet zanlısı olarak resmen tutuklanmıştı. Elliot telefon açma hakkını özel avukatını arayarak kullanmış, o da hukuk fakültesinde birlikte okudukları Jerry Vincent'a haber vermişti. Elliot nihayetinde eyalet hapishanesine sevk edilmiş ve adı iki cinayetin zanlısı olarak kayda geçirilmişti. Ardından şerifin soruşturmacıları medya bürosunu arayıp bir basın toplantısı düzenlenmesi gerektiğini söylemişlerdi, ses getirecek bir dava geçmişti ellerine.

Cisco Lincoln'ü Archway Pictures'ın önünde durdururken dosyayı kapattım. Kaldırımda gösteri yapan bir grup protestocu vardı. Bunlar ellerinde, ADİL ÜCRET İSTİYORUZ! ve SENARİSTLER GÜÇ BİRLİĞİ YAPIYOR! yazılı kırmızı-beyaz pankartlar taşıyan greve gitmiş senaristlerdi. Bazı pankartlarda kalem tutan bir yumruk resmedilmişti. Bir başkasındaysa EN SEVDİĞİN REPLİK HANGİSİ? ONU DA BİR SENARİST YAZDI şeklinde bir ifade göze çarpıyordu. Kaldırımın kenarına sıkıca tutturulmuş, bir tarafında büyütülmüş puro içen bir domuz resmi, diğer tarafındaysa YAPIMCI yazılı bir pankart daha vardı. Domuz görüntüsü ve diğer sloganların çoğu artık fazlasıyla bilinen, bayatlamış klişelerdi. Oysa protestocular se-

naristse, ortaya çok daha iyi şeylerin çıkmasını beklerdim ama belki de bu tür bir yaratıcılık, yazarların ancak kendilerine para ödendiğinde geçerli olan bir şeydi.

Elliot'ın ofisine ilk gelişimin şerefine, iyi bir izlenim için arabanın arka koltuğuna oturmuştum. Elliot'ın ofis penceresinden bana bakacağını ve beni varlıklı ve yetenekli bir avukat olarak değerlendireceğini umuyordum ama senaristler arka koltukta yolcusu bulunan bir Lincoln görmüşler ve yapımcı olduğumu sanmışlardı. Stüdyoya giden yola saptığımızda ellerindeki pankartlarla arabaya saldırıp, "Açgözlü Piç! Açgözlü Piç!" diye bağırmaya başladılar. Cisco gaza bastı, arabayla göstericileri yarıp geçerken, tampona çarpan birkaç çaresiz senarist kenara kaçıştı.

"Dikkat!" diye bağırdım. "İhtiyacım olan son şey işsiz bir senaristi çiğnemek."

"Meraklanma," diye karşılık verdi Cisco sakin bir tavırla. "Her zaman kaçmayı becerirler."

"Bu kez öyle olmadı ama."

Güvenlik görevlisinin kulübesine geldiğimizde Cisco arabayı, pencerem kapıyla aynı hizaya gelecek şekilde durdurdu. Senaristlerin bizi stüdyonun bulunduğu yere kadar takip etmediklerine emin olduktan sonra, kulübeden dışarıya çıkan adamla konuşabilmek için penceremi araladım. Adamın üstünde koyu kahverengi bir kravatla, onunla uyumlu apoletleri bulunan bej rengi bir üniforma vardı. Gülünç görünüyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Ben Walter Elliot'ın avukatıyım. Randevum yok ama kendisiyle hemen görüşmeliyim."

"Ehliyetinizi görebilir miyim?"

Ehliyetimi çıkarıp pencereden dışarıya uzattım.

"Bu işi Jerry Vincent'ın yerine yürütüyorum. Bay Elliot'ın sekreteri bu ismi bilir."

Güvenlik görevlisi kulübesine girip sürgülü kapıyı çekti. Bunu havalandırmanın yaydığı serin havanın dışarıya kaçmasını önlemek için mi yoksa telefonu eline aldığında ne konuştuğunu duymamı istemediği için mi yaptığını anlamamıştım. Her ne sebeple olursa olsun kısa bir süre sonra kapıyı yana itip açtı ve bir eliyle ağızlık kısmını kapattığı telefonu bana uzattı.

"Bayan Albrecht, Bay Elliot'ın yönetici sekreteridir. Sizinle görüşmek istiyor."

Telefonu elime aldım.

"Alo?"

"Bay Haller, değil mi? Bay Haller, duyduklarıma bir anlam veremedim. Bay Elliot bu olayla alakalı olarak yalnızca Bay Vincent'la çalışıyor ve programında hiç randevu görünmüyor."

'Bu olay.' Çifte cinayet suçunu bu şekilde anmak oldukça garipti.

"Bayan Albrecht, bunu kapının önünde konuşmamayı tercih ederim. Tahmin edebileceğiniz gibi bu, sizin tabirinizle oldukça hassas bir 'olay'. Büroya gelip Bay Elliot'ı görebilir miyim?"

Koltuğumda dönerek arka pencereden dışarıya baktım. Lincoln'ümün arkasında bekleyen iki araba vardı. Bunlar yapımcı değildi anlaşılan, senaristler arabaların içeriye rahatça girmesine izin vermişti.

"Korkarım ki bu söylediklerinız yeterli değil Bay Haller. Ben Bay Vincent'ı ararken sizi biraz beklemeye alabilir miyim?"

"Ona ulaşamazsınız."

"Bay Vincent'ın Bay Elliot'tan gelen telefona cevap vereceğine eminim."

"Ben de vermeyeceğine eminim, Bayan Albrecht. Jerry Vincent öldü. Buraya bu yüzden geldim."

Dikiz aynasından Cisco'nun verdiği tepkiye baktım. Kadını bu haberle sarsmaktan başka seçeneğim kalmamıştı, dercesine omuz silktim. Oysa aklımdan geçen, durumu ustalıkla idare edip güvenlik noktasından geçmek ve Elliot'a avukatının ölüm haberini bizzat vermekti.

"Özür dilerim Bay Haller. Bay Vincent... öldü mü dediniz?"

"Evet, aynen öyle dedim ve mahkemece onun yerine atanmış avukat da benim. Şimdi içeriye girebilir miyim?"

"Evet, tabii."

Telefonu güvenlik görevlisine verdim. Kapı hemen açıldı.

13

Arabayı yöneticilere tahsis edilmiş park yerindeki boş bir alana park edecek şekilde yönlendirildik. Cisco'ya arabada beklemesini söyledikten sonra elimde Vincent'ın davayla ilgili tuttuğu iki kalın dosyayla içeriye girdim. Dosyalardan biri şimdiye dek savcılığın savunmaya teslim ettiği, içinde soruşturmaya ait önemli evrakın ve Elliot'ın şubedeki sorgulamasının kopyasının bulunduğu, davayla ilgili delil dosyasıydı. Diğeriyse Vincent'ın davayı üstlendiği beş aydan beri yaptığı çalışmalarla alakalı olarak topladığı belgelerin bulunduğu dosyaydı. Bu iki dosyayı incelemiş ve savcılığın elinde neler olup olmadığına ve davayı hangi yöne sevk etmek istediğine dair bir fikir sahibi olmayı başarmıştım. Hâlâ yapılması gereken işler vardı ve savunmanın davayı ele alış biçimini şekillendirmeye yarayacak bazı parçalar eksikti. Belki bu parçalar ölümünün ardından Jerry Vincent'la birlikte mezara gitmişti, belki de dizüstü bilgisayarında ya da evrak çantasında duran not defterinde kalmıştı ancak polisler bir şüpheliyi tutuklamadıkları ve çalınan eşyalarını bulamadıkları sürece orada olmalarının bana bir faydası dokunmayacaktı.

Harikulade biçimde düzenlenmiş bir bahçenin içinden geçen kaldırım boyunca yürüyüp Elliot'ın bürosuna vardım. Toplantıyla alakalı olarak üç hedefim vardı. Öncelikle Elliot'ın beni avukatı olarak tayin etmesini sağlamalıydım. Bu işi bitirdikten sonra çalışmalarımı hızlandırabilmem ve hazırlıklarımı tamamlayabilmem için davanın ertelenmesine dair onayını isteyecek-

tim. Sonuncu hedefim, Elliot'ın elinde, savunma dosyasındaki eksik parçalardan herhangi birinin bulunup bulunmadığını anlamak olacaktı. Tabii birinci hedefin başarısız olması durumunda, ikinci ve üçüncü hedeflerin bir anlamı kalmayacağı açıktı.

Walter Elliot'ın ofisi Archway arazisinin uzak tarafında kalan Bir Numaralı Bungalov'daydı. "Bungalov" akla küçük bir yeri getiriyordu ama Hollywood'da bungalovlar oldukça büyük olurdu ve bir statü simgesiydi. Arazi üstünde kendi özel evinizin olması gibi bir şeydi ve herhangi özel bir mekânda olduğu gibi içindeki her türlü faaliyet gizli kalabilirdi.

İspanyol işi yer karosuyla döşeli giriş, iki üç basamakla inilen ve bir duvarında gaz alevlerinin yandığı bir şömineyle, karşı köşesinde maun bir barın bulunduğu oturma odasına açılıyordu. Odanın ortasına yürüyüp çevreme bakındım ve beklemeye başladım. Şöminenin üstünde duran tabloya baktım. Beyaz bir aygırın üstünde duran, zırhlı bir şövalye tasvir edilmişti. Şövalye uzanmış ve kaskının siperini açmıştı, gözlerinde dikkatli bir ifade vardı. Odanın içinde birkaç adım daha atınca gözlerin, odanın neresinde olursa olsun, tabloya bakan kişiye bakıyormuş hissi verecek şekilde resmedildiğini fark ettim. Gözler beni izliyordu.

"Bay Haller?"

Güvenlik kulübesinin telefonunda duyduğum sesti bu, arkama döndüm. Elliot'ın sekreteri Bayan Albrecht görünmeyen bir yerden odaya girmişti. Aklıma gelen ilk kelime zarafet oldu. Kadın hareketliliğinden ve gençliğinden bir şey kaybetmemiş olgun bir güzeldi. Boyanmamış saçlarında yol yol grilikler, iğne ve ameliyattan uzak kaldığı anlaşılan gözlerinde ve ağzının ke-

narlarında minik kırışıklıklar göze çarpıyordu. Bayan Albrecht cildinden hoşnut bir kadına benziyordu. Tecrübelerime göre bu, Hollywood'da çok nadir görülen bir şeydi.

"Bay Elliot sizinle hemen görüşecek."

Kadının peşinden bir köşeyi döndüm, kısa bir koridorda ilerleyip resepsiyona girdim. Bayan Albrecht ona ait olduğunu sandığım boş bir masayı geçip Walter Elliot'ın ofisine açılan büyük bir kapıyı itti.

Elliot açık gömleğinin dışına taşmış ve başındakilere kıyasla daha gür görünen gri kıllarıyla aşırı derecede yanık tenli bir adamdı. Büyük cam bir masanın ardında oturuyordu. Masa, altında çekmece, üstünde bilgisayar olmasa da kâğıt ve senaryoyla doluydu. Anlaşılan Elliot'ın iki cinayetle suçlanıyor olması hayatında bir şeyleri değiştirmemişti. O yine her zamanki gibi meşguldü, çalışıyor ve Archway'i alıştığı düzen içerisinde yönetmeye devam ediyordu. Bu belki de bir Hollywood kişisel gelişim gurusunun ona tavsiyesiydi ama bir sanık için olağan dışı bir davranış veya felsefe olduğu söylenemezdi. Masummuş gibi davran ki masum olarak algılanasın... Sonunda masum olup çıkarsın.

Odanın sağ tarafında bir oturma alanı vardı ama o çalışma masasının ardında kalmayı tercih etmişti. Bana aşina gelen koyu, delici gözleri vardı. Biraz önce o gözlere baktığımı fark ettim. Oturma odasındaki tabloda, aygırın üstündeki şövalyenin gözleri Elliot'ındı.

"Bay Elliot, bu bey, Avukat Haller," dedi Bayan Albrecht.

Kadın Elliot'ın masasının karşısında duran iskemleye oturmamı işaret etti. Ben yerime oturduktan sonra Elliot Bayan

Albrecht'e, yüzüne bakmadan odadan çıkmasını işaret edince kadın tek bir kelime bile etmeden dışarıya çıktı. Geçen yıllar boyunca birkaç düzine katilin yasal temsilcisi olmuş veya onlarla bir arada bulunmuştum. Ortada tek bir kural varsa, o da bir kuralın olmadığıydı. Katiller zengin ve yoksul, mütevazı ve kibirli, pişman ve iliklerine kadar soğukkanlı, her türlü beden ve biçimde olabiliyordu. İhtimaller bana Elliot'ın büyük bir olasılıkla katil olduğunu söylüyor. Karısını ve sevgilisini soğukkanlılıkla öldürmüş ve kibirli bir şekilde bu durumdan paçayı sıyırabileceğini düşünmüştü. Ancak bu ilk karşılaşmamızda, hakkında öyle veya böyle emin olmamı sağlayacak hiçbir şey yoktu. Her zaman da böyle olurdu zaten.

"Avukatıma ne oldu?" diye sordu.

"Detaylı bir açıklama için polise başvurmanız gerektiğini söylemeliyim. Kısaca ifade etmek gerekirse, dün akşam arabasında öldürülmüş."

"Peki, bu durumda bana ne olacak? Bir hafta içinde ölümle yargınacağım!"

Bu sözlerinde hafif bir abartı vardı. Jüri seçiminin dokuz gün içinde yapılması programlanmış ve Bölge Savcılığı hakkında ölüm cezasının istendiğine dair bir açıklama yapmamıştı.

"Ben de bu yüzden buradayım, Bay Elliot. Şu an için bana emanetsiniz."

"Peki, sen kimsin? Adını daha önce hiç duymadım."

"Adımı duymadınız çünkü adımın duyulmamasını bir alışkanlık hâline getirdim. Şöhretli kişilerin avukatları dikkatleri müvekkillerinin üstüne çok fazla çekerler. Bu avukatlar halkın

önüne müvekkillerinin şöhretini koyup kendi şöhretlerini beslerler. Ama ben bu şekilde çalışmam."

Elliot dudaklarını büzüp başını salladı. İlk golümü attığımı söyleyebilirdim.

"Şimdi sen Vincent'ın davalarını mı üstleniyorsun?" diye sordu.

"Şöyle açıklayayım, Bay Elliot. Jerry Vincent tek başına çalışırdı, tıpkı benim gibi... Bazı durumlarda bir davayla ilgili olarak birimizden birinin yardıma ihtiyacı olur, şurada, burada yerimizin doldurulmasını isterdik. İşte ikimiz birbirimiz için bu rolleri üstleniyorduk. Onunla imzaladığınız anlaşmaya bakarsanız, Jerry'nin davanızı benimle tartışmasına ve kurulan avukat-müvekkil ilişkisine beni de dâhil etmesine izin veren paragrafta adımı görürsünüz. Bir başka deyişle Jerry, davalarında gerektiğinde iş birliği yapmak konusunda bana güveniyordu. Şimdi o olmadığına göre, davayı onun yerine devam ettirmeye hazırım. Bugünün ilk saatlerinde yüksek mahkeme yargıcı, Jerry'nin davalarına benim bakacağıma dair bir emir çıkardı. Tabii mahkemede kimin tarafından temsil edileceğinize dair nihai karar sizindir. Davanız hakkında bilgi sahibiyim ve yasal olarak temsilinizin devamını sağlamak üzere, herhangi bir zorunluluğun ötesinde hazırlıklıyım ama dediğim gibi, seçiminizi yapmalısınız. Buraya sadece size seçeneklerinizin ne olduğunu söylemeye geldim."

Elliot başını iki yana salladı.

"Gerçekten inanamıyorum. Önümüzdeki haftaya duruşmam var ve ertelemem söz konusu bile olamaz. Adımı temize çıkarmak için beş aydır bekliyorum! Masum bir insan için

adaletin tecelli etmesini beklemek zorunda kalmanın ne demek olduğunu biliyor musun? Kefaletimi iptal ettirmek için fırsat kollayan bir savcının varlığı yetmiyormuş gibi, medyada yazan onca dokundurma ve saçmalığa tahammül etmek zorunda kalmamın? Şuna bak!"

Elliot bacağını öne doğru uzatıp pantolonunun sol paçasını yukarıya doğru sıyırdı ve Yargıç Holder'ın takmasını emrettiği GPS ayak bilekliğini gösterdi.

"Bunun artık bir son bulmasını istiyorum!"

Teselli edici bir havada başımı sallarken, ona davayı ertelemek istediğimi söylediğim takdirde avukatı olmam fikrini değerlendirmeye almaktan hemen vazgeçeceğini biliyordum. Bu konuyu, onunla müvekkilim olarak anlaştıktan sonra –tabii bunu becerebilirsem– yapacağım strateji belirleme toplantısında açmaya karar verdim.

"Haksız yere suçlanan birçok müvekkille çalıştım," diye yalan söyledim. "Adaletin tecelli etmesini beklemek çekilmez bir durumdur. Ama aynı zamanda suçsuzluğun kanıtlanmasını daha anlamlı kılar."

Elliot karşılık vermedi, sessizliğin fazla uzun sürmesine izin vermedim.

"Öğleden sonrasının büyük bölümünü davanıza ait dosyaları ve delilleri inceleyerek geçirdim. Bay Elliot, mahkemenin ertelenmesine gerek duymayacağınıza olan güvenim tam. Davaya devam etmeye her açıdan hazırlıklıyım. Siz başka bir avukatla çalışmaya karar verebilirsiniz ama ben hazır olacağım."

Çoğu yalanlar ve abartılardan oluşan en iyi manevramı yapmıştım işte. Ama o noktada çakılıp kalmadım.

"Bay Vincent'ın ana hatlarını belirlediği dava stratejisini inceledim. Bunu değiştirmeyi düşünmedim ama daha da iyi bir noktaya taşıyabilirim. Gerekirse önümüzdeki hafta duruşmaya çıkmaya hazır olurum. Ertelemenin her zaman fayda getirebileceğini ama şart olmadığını düşünüyorum."

Elliot başını sallayıp parmağıyla dudağını ovuşturdu.

"Bunu düşünmem gerekecek," dedi. "Bazı insanlarla konuşmalı ve hakkında bir araştırma yapmalıyım. Tıpkı birlikte çalışmaya karar vermeden önce Vincent'ı araştırdığım gibi."

Bir kumar oynayacak ve Elliot'ı daha çabuk karar vermeye zorlayacaktım. Beni etraflıca soruşturmasını ve bir yıl boyunca ortadan kaybolduğumu anlamasını istemiyordum. Bu durum birçok soruyu da beraberinde getirirdi.

"İyi fikir," dedim. "Acele etmeyin ama çok zaman harcamayın. Karar vermeniz ne kadar uzun sürerse, yargıcın mahkemeyi ileri bir tarihe atma gereği hissetmesinin olasılığı da o kadar artar. Bunu istemediğinizi biliyorum ama Bay Vincent'ın veya kayıtlı herhangi bir avukatın yokluğunda yargıç, muhtemelen gerilmeye ve erteleme kararı almayı düşünmeye başlamıştır bile. Beni seçerseniz, yargıca bir an evvel ulaşıp ona mahkemeye çıkmaya hazır olduğumuzu söyleyebilirim."

Ayağa kalkıp kartımı çıkarmak üzere elimi cebime attım. Kartı masasına koydum.

"Bütün numaralarım burada yazıyor. Beni istediğiniz saatte arayabilirsiniz."

Bana oturmamı ve duruşma için hazırlık yapmaya başlayacağımızı söylemesini bekledim ama Elliot uzanıp kartı almakla

yetindi. Yanından ayrılırken hâlâ kartı inceliyormuş gibi görünüyordu. Ofisinin kapısı, daha ben oraya varmadan açıldı. Bayan Albrecht karşımda duruyor, sıcak bir ifadeyle gülümsüyordu.

"Kısa bir süre sonra görüşeceğimize eminim," dedi.

İçimde patronuyla aramda geçen konuşmanın her kelimesine kulak misafiri olduğuna dair bir his vardı.

"Teşekkür ederim Bayan Albrecht," dedim. "Ben de öyle olmasını umuyorum."

14

Cisco'yu Lincoln'e dayanmış sigara içerken buldum.

"Çok çabuk döndün," dedi.

Park alanında bir kameranın olması ve Elliot'ın beni izlemesi olasılığına karşın arka kapıyı açtım.

"Cesaret verici sözlerin için sağ ol."

Arabaya bindim, Cisco da ardımdan aynı şeyi yaptı.

"Beklediğimden daha kısa sürdü demek istedim," dedi. "Nasıl gitti?"

"Elimden geleni yaptım. Kısa bir süre sonra cevap alırız diye tahmin ediyorum."

"Sence o mu yaptı?"

"Muhtemelen ama bu bir şeyi değiştirmez. Hakkında endişelenmemiz gereken başka şeyler var."

Çeyrek milyon dolarlık ücreti düşünmeyi bir kenara bırakıp Vincent'ın müşteri listesindeki diğer müvekkillere konsantre olmak kolay değildi. Çantamı açıp aktif diğer davalara ait dosyaları çıkardım. Bir sonraki durağımızın neresi olacağını belirlemenin zamanı gelmişti.

Cisco park alanından geri geri çıkıp arabayı girişteki güvenlik kulübesinin bulunduğu kemere doğru sürdü.

"Lorna haber bekliyor," dedi.

Başımı kaldırıp dikiz aynasından ona baktım.

"Ne?" dedim.

"Sen içerideyken Lorna aradı. Elliot'la yaptığın toplantının nasıl geçtiğini çok merak ediyor."

"Endişelenme, onu daha sonra arayacağım. Önce nereye gideceğimize bir karar verelim."

Her bir müvekkilin adresi –temsil haklarını Vincent'a devredenlerin ifadelerine bakılarak– her dosyanın dış kapağına özenle yazılmıştı. Dosyaları çabucak elden geçirip adresleri Hollywood'da olanları bulmaya çalıştım. Sonunda kamuya açık alanda uygunsuz teşhirle suçlanan kadına ait dosyayı buldum. Bu, kısa bir süre önce Vincent'ın bürosuna gelip dosyasını talep eden müvekkildi.

"İşte," dedim. "Buradan çıkınca Melrose'dan La Brea yönüne sap. Orada bir müvekkilimiz var. Bugün dosyasını almak için gelenlerden biri."

"Tamam."

"Orada işim bittikten sonra ön koltuğa geçeceğim. Kendini daha fazla şoförümmüş gibi hissetmeni istemiyorum."

"Kısa süreliğine de olsa fena bir iş değildi. Buna alışabilirim."

Cep telefonumu çıkardım.

"Hey Mick, sana bir şey söylemem lazım," dedi Cisco.

Hızlı arama tuşuna basarak Lorna'yı arayacaktım ki durdum.

"Evet, nedir?"

"Başka bir yerden duymadan önce sana kendim söyleyeyim istedim. Lorna'yla ben... evleniyoruz."

İlişkilerinin böyle bir yöne doğru gittiğinin farkındaydım. Lorna'yla evlenmeden önce on beş yıllık arkadaştık. Benim açımdan biten bir ilişkinin hemen sonrasında yaşanan bir ev-

lilikti ve yaptığım en hatalı işlerden biriydi. Hatayı fark ettiğimizde evliliği sonlandırmış ve bir şekilde yakın kalmayı başarmıştık. Dünyada ondan daha fazla güvendiğim biri yoktu. Birbirimize âşık değildik artık ama onu hâlâ seviyordum ve onu daima koruyacaktım.

"Senin açından bir sorun yok, değil mi Mick?"

Dikiz aynasından Cisco'ya baktım.

"Ben bu denklemin bir parçası değilim, Cisco."

"Biliyorum ama senin açından bir sorun olup olmadığını bilmek isterim. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Pencereden dışarıya bakıp cevap vermeden önce bir an düşündüm. Sonra dikiz aynasından baktım ona.

"Evet, benim açımdan hiçbir sorun yok. Ama sana bir şey söyleyeceğim, Cisco. Lorna hayatımdaki en önemli dört insandan biridir. O iri kaslarınla benden otuz beş kilo fazla olabilirsin ama onu incitirsen ben de senin canını yakmanın bir yolunu bulurum. Senin açından bir sorun yok, değil mi?"

Cisco bakışlarını yola yöneltti. Yavaşça çıkışa doğru ilerliyorduk. Grevdeki senaristler kaldırımda kümelenmiş, insanların stüdyodan çıkışını geciktirmeye çalışıyorlardı.

"Evet, Mick, benim açımdan da bir sorun yok."

Gıdım gıdım ilerlerken bir süre sessiz kaldık. Cisco aynadan bana bakmaya devam ediyordu.

Sonunda, "Ne var?" diye sordum.

"Eh, kızını anladım, bu bir yapar. Ve sonra Lorna. Peki, diğer iki kişi kim?"

Sorusuna cevap verme fırsatı bulamadan *William Tell* Uvertürü'nün elektronik versiyonu elimde çalmaya başladı. Telefonumun ekranına baktım, ÖZEL NUMARA yazıyordu. Cevap verdim.

"Haller."

"Walter Elliot görüşecek, lütfen ayrılmayın," dedi Bayan Albrecht.

Tanıdık sesi duymam için fazla beklememe gerek kalmadı.

"Bay Haller?"

"Evet. Sizin için ne yapabilirim?"

Midemdeki o heyecan kıpırtısını hissetmeye başladım. Elliot kararını vermişti.

"Bay Haller, davamla ilgili olarak dikkatinizi çeken bir şey oldu mu?"

Bu sorusu beni hazırlıksız yakalamıştı.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Tek bir avukat... Benim tek bir avukatım var, Bay Haller. Bu davayı sadece mahkemede değil, halkın gözünde de kazanmak zorundayım."

Ne demek istediğini anlamamış olsam da, "Anlıyorum," dedim.

"Son on yılda kazanan birçok ata oynamayı bildim. Yatırım yaptığım filmlerden söz ediyorum. Kazananları seçmeyi bildim çünkü halkın genel eğilimi ve beğenisine dair doğru bir algıya sahibim. İnsanların neyden hoşlandığını biliyorum çünkü ne düşündüklerini biliyorum."

"Eminim öyledir, efendim."

"Ve halkın ne kadar suçluysanız o kadar çok avukata ihtiyaç duyarsınız şeklinde bir inancı olduğunu düşünüyorum."

Elliot bu konuda yanılmıyordu.

"Bay Vincent'ı avukatım olarak tuttuğumda kendisine ilk olarak, rüya takımı diye bir şey söz konusu olmayacak, tek başına çalışacaksın, demiştim. İşin başlarında ikinci bir avukatımız vardı ama geçici olarak işe alınmıştı. Belli bir amaca hizmet etmesi için tutmuştuk onu, sonra ayrıldı. Sadece tek avukat, Bay Haller, ben böyle olmasını istiyorum. Tek avukat ve çalışabileceğimin en iyisi..."

"Sizi çok..."

"Kararımı verdim, Bay Haller. Ofisimde beni etkilediniz. Mahkeme için hizmetlerinizden faydalanmak isterim. Benim tek avukatım siz olacaksınız."

Cevap vermeden önce sakinleşmem gerekiyordu.

"Bunu duyduğuma sevindim. Bana Mickey diye hitap edin."

"Sen de bana Walter diyebilirsin. Ancak anlaşmaya varmadan önce bir koşulda ısrarcı olduğumu vurgulamak istiyorum."

"Nedir?"

"Erteleme olmayacak. Mahkeme programlandığı tarihte yapılacak. Bunu senden de duymak istiyorum."

Bir an tereddüt ettim. Erteleme istiyordum ama davayı üstlenmeyi daha çok istiyordum.

"Erteleme istemeyeceğiz," dedim. "Gelecek perşembeye hazır olacağız."

"O zaman aramıza hoş geldin, Haller. Şimdi ne yapıyoruz?"

"Hâlâ stüdyo arazisindeyim. Geri dönüp yanınıza gelebilirim."

"Maalesef saat yediye kadar toplantılarım var, sonrasında da ödül sezonu için filmimizin gösterimine katılmak zorundayım."

Mahkemenin ve özgürlüğünün, toplantılarına ve filmlerine baskın çıkacağını sanmıştım ama şimdilik üzerinde durmamaya karar verdim. Bir dahaki sefere bir araya geldiğimizde Walter Elliot'ı eğitecek ve ayaklarının yere basmasını sağlayacaktım.

"Peki, o zaman. Şimdilik bana faks numaranızı verin, ben de yardımcımın anlaşmayı size göndermesini sağlayayım. Ücret, Jerry Vincent'la kararlaştırdığınız hâliyle kalacak."

Sessizlik oldu ve ben beklemeye başladım. Elliot avukatlık ücretini aşağıya çekmeyi deneyecekse şu an tam zamanıydı ama öyle yapmak yerine, Bayan Albrecht'in söylediği faks numarasını bana tekrarlamaya başladı. Numarayı dosyalardan birinin arkasına not aldım.

"Yarın nasıl peki, Walter?"

"Yarın mı?"

"Evet, madem bu akşam olmuyor, o zaman yarın buluşuruz. Bir an evvel çalışmaya başlamalıyız. Erteleme olmasını istemiyorsunuz, ben de şimdikinden daha hazırlıklı olmak istiyorum. Konuşmamız ve meselelerin üstünden geçmemiz gerek. Savunma stratejisinde bazı boşluklar var, bu boşlukları doldurmama yardım edeceğinizi sanıyorum. Öğlen stüdyoda veya başka bir yerde bir araya gelebiliriz."

Elliot programını Bayan Albrecht'e danışırken kulağıma boğuk sesler geldi.

Sonunda, "Saat dörtte müsaitim," dedi. "Burada, bungalovda buluşuruz."

"Tamam, orada olacağım. Saat beşte bir randevunuz varsa onu da iptal edin. Başlangıç için en az iki saate ihtiyacımız olacak."

Elliot iki saatlik toplantıyı kabul etti, konuşmayı bitirmek üzereydik ki aklıma bir şey geldi.

"Walter, olay yerini görmek istiyorum. Yarın buluşmamızdan önce bir ara Malibu'daki eve gidebilir miyim?"

Yine bir duraklama yaşandı.

"Ne zaman?"

"Ne zaman müsait olacağını siz söyleyin."

Elliot telefonun ağzını bir kez daha kapattı. Bayan Albrecht'le bir şeyler konuşuyor, kulağıma boğuk sesler geliyordu. Sonra hatta geri döndü.

"On bire ne dersin? O saatte birinin orada olmasını ve seni içeriye almasını sağlarım."

"Bana uyar. Yarın görüşürüz, Walter."

Telefonu kapatıp aynadan Cisco'ya baktım.

"Elliot bizde."

Cisco bu haberi kutlamak için Lincoln'ün kornasına asıldı. O kadar uzun öttürdü ki önümüzdeki şoför yumruğunu havaya kaldırıp orta parmağını gösterdi. Caddede, grevdeki senaristler korna sesini, tepki gösterdikleri stüdyonun içinden gelen bir destek işareti olarak algıladılar. Kalabalıktan tezahüratların yükseldiğini duydum.

15

Bosch ertesi sabah erken saatte geldi. Yalnızdı. Zeytin dalı uzatmak amacıyla yanında fazladan bir bardak kahve getirmişti. Bardağı bana verdi. Artık kahve içmiyor, hayatımdaki her türlü bağımlılıktan kurtulmaya çalışıyordum ama yine de kafeinin kokusu bana gaz verir umuduyla bardağı aldım. Saat 7.45'ti ama iki saatten fazla bir süredir Jerry'nin bürosundaydım.

Bosch'u dosya odasına aldım. Düşündüğümden de yorgun görünüyordu; üstündeki takımın, onu bir gün önce gördüğümde giydiği takım olduğuna emindim.

"Uzun bir gece miydi?" diye sordum.

"Ah, evet."

"İpucu peşinde miydin yoksa akıntıya kürek mi çekiyordun?"

Bu, bir gün mahkeme koridorlarında kulak misafiri olduğum bir konuşmada bir dedektifin diğerine sorduğu bir soruydu. Sanırım rozet kardeşliğine has bir soruydu çünkü Bosch üzerinde istediğim etkiyi yaratmadı. Bosch boğuk birtakım sesler çıkarıp cevap vermedi.

Dosya odasında küçük masaya geçip oturabileceğini söyledim ona. Masanın üstünde bir not defteri duruyordu ama hiç dosya yoktu. Ben de onun yanındaki iskemleye oturup kahveyi masaya koydum.

Not defterini elime alıp, "Evet," dedim.

Ben gerisini getirmeyince Bosch da, "Evet," diye karşılık verdi.

"Dün Yargıç Holder'la odasında bir araya geldim. Dosyaları teslim etmeden, içinden ihtiyaç duyacağın şeyleri sana nasıl verebileceğimiz üzerinde çalışıp bir plan yaptık."

Bosch başını iki yana salladı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Bana bunu dün Parker Center'dayken söylemeliydin," dedi. "Böylece zamanımı boşa harcamamış olurdum."

"Ben de bu çabamı takdir edersin diye düşünmüştüm."

"Planınız bu hâliyle yürümez."

"Nereden biliyorsun? Nasıl emin olabilirsin?"

"Şimdiye dek kaç cinayet soruşturması yürüttün Haller? Ve kaç tanesini çözüme kavuşturdun?"

"Tamam, mesaj alınmıştır. Cinayet dedektifi sensin. Ama benim de dosyaları inceleyip Jerry Vincent'a yasal anlamda tehdit oluşturan şeyleri idrak edebilecek kabiliyette biri olduğum kesin. Hatta suçluları savunan bir avukat olarak edindiğim tecrübeler sayesinde, senin bir dedektif olarak gözden kaçırabileceğin bazı noktaları algılama şansım bile olabilir."

"Bunu sen söylüyorsun."

"Evet, ben söylüyorum."

"Bak, ben apaçık ortada olan bir şeye işaret ediyorum. Ben dedektifim. O dosyalara bakması gereken kişi benim çünkü ne aradığımı ben biliyorum. Alınma ama sen bu işte amatörsün. Yani bu noktada bir amatörün bana vereceği şeylerle yetinecek ve o dosyalardan öğrenilecek her şeyi öğrendiğime dair güvenmek zorunda kalacak biri pozisyonuna düşüyorum. Bu iş böyle yürümez. Bir delile kendim bulmadığım sürece güvenemem."

"Bir kez daha mesajını aldığımı söylemek istiyorum, Dedektif. Ama bu iş olacaksa ancak bu şekilde olacak. Yargıç Holder ancak bu yöntemi onaylıyor ve şunu bil ki bu kadarını aldığın için bile şanslısın. Yoksa yargıç sana yardım etmekle hiç ilgilenmiyordu."

"Yani sen şimdi benim yardımıma koştuğunu mu söylüyorsun?"

Bunu, bir savunma avukatının bir polis dedektifine yardım etmesi, bir tür matematiksel olanaksızlıkmış gibi, duyduklarına inanamıyormuşçasına alaycı bir tonda söylemişti.

Meydan okurcasına, "Doğru," dedim. "Senin yardımına koştum. Dün sana Jerry Vincent'ın arkadaşım olduğunu söylemiştim. Onu öldüren kişiyi yakaladığını görmek istiyorum."

"Bence kendi kıçın için de endişe duymaya başladın."

"Bunu inkâr edecek değilim."

"Yerinde olsaydım ben de etmezdim."

"Bak, listeyi istiyor musun, istemiyor musun?"

Elimdeki not defterini, bir köpeğin ilgisini üstüme çekmeye çalışıyormuşum gibi havaya kaldırdım. Bosch deftere doğru hamle yapınca geri çektim ama yaptığımdan hemen pişmanlık duyup defteri ona verdim. Bu bir gün önceki tokalaşmamıza benzer, oldukça tuhaf bir alışverişti.

"Listede Jerry Vincent'a yapılmış tehditlerin kısa özetleriyle birlikte on bir isim var. Jerry'nin aldığı her tehdidi önemseyip not etmesi gerektiğini düşündüğü için şanslıyız. Ben olsam böyle bir şeyi asla yapmam."

Bosch cevap vermedi. Not defterinin ilk sayfasını okumaya daldı.

"Listeyi öncelik sırasına göre yaptım," dedim.

Bosch bana baktı, dedektif rolüyle bir kez daha üstüme gelmeye hazır olduğunu düşündüm. Onu durdurmak için elimi havaya kaldırdım.

"Soruşturmaya senin bakış açından değil, bir avukatın bakış açısından yaklaştım. Kendimi Jerry Vincent'ın yerine koydum ve olaylara bakarak, beni en çok hangisinin endişelendireceğini belirledim. Listedeki bir numaralı isim, James Demarco gibi... Adam silah bulundurmaktan hapse girmiş ve Jerry'nin davanın içine sıçtığını düşünüyor. Onun gibi bir adam dışarı çıkar çıkmaz rahatlıkla bir silah bulabilir."

Bosch başını sallayıp bakışlarını tekrar not defterine yöneltti. Gözünü defterden ayırmadan konuştu sonra.

"Bana verebileceğin başka ne var?"

"Ne demek istiyorsun?"

Başını kaldırıp bana baktı bu kez. Not defterini kuş tüyü gibi hafifmişçesine ve içindeki bilgilerin de defterden aşağı kalır bir yanı olmadığını anlatmak istercesine aşağı yukarı salladı.

"İsimleri kontrol edip bu adamların nerede olduklarını öğreneceğim. Belki senin şu silah kaçakçısı dışarı çıkmış ve intikam almanın peşine düşmüştür. Ama bunların hepsi kapanmış davalar. Bu tehditler meşruysa çok uzun bir süre önce araştırılmış olmalı. Aynı şey Jerry'nin savcı olduğu dönemde aldığı tehditler için de geçerli. Yani bana, sonuçta çok fazla bir şey çıkmayacak ama zaman alacak türden bir iş veriyorsun, Avukat."

"Çok fazla bir şey çıkmayacak ama zaman alacak bir iş mi? Bu adamlardan bazıları Jerry'yi hapse girerken tehdit etmiş. Belki bazıları dışarıdadır, belki sadece biri çıkmış ve savurduğu o tehditleri hayata geçirmiştir, belki de bazıları tehditleri hapisteyken savurmuştur. Ortada çok sayıda olasılık var ve bir şey çıkmayacak diye kenara atılmaması gerekir. Bu konudaki yaklaşımını hiç anlamıyorum."

Bosch gülümsedi ve başını iki yana salladı. Aynı hareketi, ben beş yaşındayken babamın bana, bir şeyi yanlış anladığımı söylemeden önce yaptığını hatırladım.

"Yaklaşımım hakkında ne düşündüğün umurumda değil," dedi. "Verdiğin listeyi inceleyeceğiz. Ama ben daha güncel bir şey arıyorum. Vincent'ın hâlen devam eden davalarıyla ilgili bir şey..."

"Eh, o noktada sana yardımcı olamam."

"Tabii ki olabilirsin. Bütün davaları sen üstlendin. Şimdi o dosyaları inceliyor ve müvekkillerle bir araya geliyorsundur. Birbirine uymayan, gözüne doğru gibi görünmeyen, hatta seni biraz korkutabilecek bir şeylere rastlayacak, görecek ya da duyacaksın. İşte o zaman beni ararsın."

Bir şey söylemeden gözümü ona diktim.

"Asla bilemezsin," dedi. "Hatta bakarsın, bazı tehlikelerden kurtulmanı..."

Omuz silkip sözünün devamını getirmedi ama verdiği mesaj oldukça netti. Beni korkutmaya ve Yargıç Holder'ın izin verdiğinin ya da kendimi rahat hissedebileceğimin ötesinde bir noktada iş birliği yapmaya zorluyordu.

"Kapanmış davalarla ilgili tehdit bilgilerini paylaşmak başka, aynı şeyi devam eden davalar için yapmak bambaşka bir şeydir," dedim. "Ayrıca benden tehditlerden fazlasını paylaşmamı istediğini de biliyorum. Jerry'nin bir şeye rastladığını ya da sonunda onu ölüme kadar götüren bir şeyler öğrendiğini düşünüyorsun."

Bosch gözünü benden ayırmadan yavaşça başını salladı. Bakışlarını ilk kaçıran ben oldum.

"İki yönlü bir caddede olmak nasıl bir şeydir, Dedektif? Bilip de bana söylemediğin şey ne? O dizüstü bilgisayarda bu kadar önemli olan şey neydi? O evrak çantasının içinde ne vardı?"

"Devam eden bir soruşturmayla ilgili konuşamam."

"Dün FBI'ı sorarken konuşuyordun ama."

Bosch bana bakıp koyu gözlerini kıstı.

"Sana FBI'ı sormadım."

"Yapma ama Dedektif. Jerry'nin federal dava üstlenip üstlenmediğini sordun bana. Bir tür federal bağlantı söz konusu olmasa bana neden böyle bir soru sorasın ki? Ben FBI olduğunu tahmin ediyorum."

Bosch tereddüt etti. Doğru bir tahminde bulunduğumu ve onu köşeye sıkıştırdığımı hissediyordum. FBI'dan söz etmiş olmam, ona benim bir şeyler bildiğimi düşündürecekti. Şimdi almak için vermek zorundaydı.

"Bu kez önce seni dinleyelim," diye kışkırttım onu.

Başını salladı.

"Tamam. Katil Jerry Vincent'ın telefonunu aldı, telefon ya cebinde ya da çantasındaydı."

"Peki."

"Dün seninle buluşmadan hemen önce konuşma kayıtlarını aldım. Jerry öldürüldüğü gün FBI'la üç kez görüşmüş. Bundan dört gün önce de iki görüşmesi var. Jerry orada birileriyle konuşuyordu ya da onlar Jerry'yle konuşuyordu."

"Kim?"

"Söyleyemem. Yapılan arama kaydında FBI'ın ana numarası görünüyor sadece. Bildiğim tek şey, FBI'la görüştüğü ama ortada isim yok."

"Görüşmeler ne kadar sürmüş?"

Bosch tereddüt etti, neyi söyleyip neyi söylememesi gerektiğine emin olamıyordu. Elindeki not defterine baktı, sonra isteksizce de olsa benimle biraz daha bilgiyi paylaşmaya karar verdiğini gördüm. Karşılığında ona verebileceğim bir şey olmadığını gördüğünde öfkelenecekti.

"Görüşmelerin hepsi kısa."

"Ne kadar?"

"Hiçbiri bir dakikayı geçmemiş."

"O zaman belki de yanlış numaraydı."

Başını iki yana salladı.

"Yanlış olamayacak kadar çok fazla arama var ortada. Ondan bir şeyler istiyorlardı."

"O taraftan cinayet masasında bu konuyu araştıran birileri oldu mu?"

"Henüz olmadı."

Bunu düşünüp omuz silktim.

"Belki de olur ve sen durumu öğrenirsin."

"Evet, belki de olmaz. Bu onların tarzı değil, ne demek istediğimi anlamışsındır. Şimdi sıra sende... Federallerle ilgili ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey. Vincent'ın elinde hiçbir federal dava olmadığını doğrulattım."

Kendisine oyun oynadığımı fark eden Bosch'un yavaş yavaş öfkelenmeye başladığını görüyordum.

"Bana hiçbir federal bağlantı bulamadığını mı söylüyorsun? Bürosunda bir FBI kartı bile mi yoktu?"

"Evet, hiçbir şey yoktu."

"Bir federal soruşturma kurulunun eyalet mahkemelerindeki yolsuzluklara dair soruşturma başlattığına dair söylenti var. Bu konuda bir şey biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

"Bir yıldır işten uzaktım."

"Yardımın için sağ ol."

"Bak Dedektif, hiç anlamıyorum. Neden FBI'a bir telefon açıp kurbanını kimin aradığını sormuyorsun? Soruşturma dediğin böyle ilerlemez mi?"

Bosch karşısında bir çocuk varmış gibi gülümsedi.

"Bir şey bilmemi isterlerse onlar bana gelir. Ben onları ararsam, dalga geçerler. Bu iş bir yolsuzluk soruşturmasının parçasıysa ya da ortada hâlen süren bir soruşturma söz konusuysa,

yerel bir polisle konuşma ihtimalleri ya yok denecek kadar azdır ya da hiç yoktur. Jerry'yi onlar öldürttüyse hiç yoktur."

"Jerry'yi nasıl öldürmüş olabilirler ki?"

"Söyledim ya, onu sürekli arıyorlarmış. Belli ki bir şey istiyorlar, ona baskı yapıyorlardı. Belki başka biri bu durumu öğrendi ve Jerry'nin risk teşkil ettiğini düşündü."

"Toplamda beş dakika bile sürmeyen beş arama için çok fazla varsayım yapıyorsun."

Bosch not defterini havaya kaldırdı.

"Bu listeye kıyasla hiç de çok sayılmaz."

"Peki, dizüstü bilgisayardan ne haber?"

"Bilgisayara ne olmuş?"

"Her şey onunla, bilgisayarda olan bir şeyle alakalı değil mi?"

"Sen söyle."

"İçinde ne olduğunu bilmeden nasıl söyleyebilirim?"

Bosch başını "anladım" dercesine sallayıp ayağa kalktı.

"Sana iyi günler, Avukat."

Not defterini alarak odadan dışarıya çıktı. Odada bulunduğu süre boyunca beni uyardığını mı yoksa benimle oynadığını mı merak ederek kalakaldım.

16

Lorna ve Cisco, Bosch'un ayrılmasından on beş dakika sonra birlikte büroya geldiler. Vincent'ın odasında toplandık. Ben ölen avukatın masasının arkasındaki koltuğa geçerken, ikisi yan yana karşıma oturdu. Bu, davaların üstünden geçtiğimiz, dün gece ne gibi bir ilerleme kaydettiğimizin, bundan sonrasındaysa neler yapmamız gerektiğinin konuşulduğu, bir başka durum değerlendirmesi toplantısıydı.

Cisco'nun arabayı kullanarak bana yardımcı olduğu bir önceki akşam, Vincent'ın on bir müvekkilini ziyaret etmiş, sekiziyle anlaşma yapmış, kalan üçüne dosyalarını teslim etmiştim. Bunlar elimde tutmayı ümit ettiğim öncelikli davalar, potansiyel müvekkillerdi çünkü para ödeyebilecek durumdaydılar veya davalarında, bakış açıma göre, bir şekilde değer kazanan taraflar vardı. Bunlar kazanabileceğim veya başa çıkabileceğim türde davalardı.

Yani fena bir akşam geçirmemiştim. Uygunsuz teşhirle suçlanan kadını, beni avukatı olarak tutmaya ikna etmeyi bile başarmıştım. Ve tabii, Elliot'ı kapatmak pastanın üstündeki çilek olmuştu. Lorna bana temsil sözleşmesini faksladığını, evrakın imzalanarak geri gönderildiğini bildirmişti. O davada gayet iyi bir noktadaydık. Güven hesabındaki yüz bin doları artık tırtıklamaya başlayabilirdim.

Gün içerisinde yapacağımız şeyleri programladık. Lorna'ya ondan ve Wren'den –tabii ortaya çıkarsa– kalan müvekkillerin

peşine düşmelerini ve onlara Jerry Vincent'ın vefatını haber vererek, hukuki anlamda temsil edilmelerine dair seçenekleri görüşmek üzere kendilerinden randevu almalarını istediğimi söyledim. Lorna'dan istediğim bir başka şey de takvimi oluşturmaya devam etmesi ve Vincent'ın dosyalarını ve finansal kayıtlarını, iyice hâkim olana dek incelemesiydi.

Cisco'ya, özellikle tanıklarla ilgilenmesine vurgu yaparak bütün dikkatini Elliot davasına vermesini istediğimi söyledim. Bu, Jerry Vincent'ın derlediği ilk savunma tanık listesini alması ve savunmanın hedeflerine muhalif olabileceği düşünülen kanun güçleri ve diğer tanıklar için celp kâğıdı hazırlaması anlamına geliyordu. Mahkemede savunma için gönüllü olarak tanıklık edecek maaşlı uzman tanıklar ve diğerleriyle iletişime geçmeli ve onlara mahkeme programının daha önceden belirlendiği şekilde ilerlediğini, dümene Vincent yerine benim geçtiğimi bildirmeliydi.

"Anlaşıldı," dedi Cisco. "Peki, ya Vincent soruşturması? Takibi sürdürmemi istiyor musun?"

"Evet, gelişmeleri takibe devam et ve beni bilgilendir."

"Dün akşam birini terlettiklerini ama sabah serbest bıraktıklarını duydum."

"Kimmiş bu adam?"

"Henüz bilmiyorum."

"Bir şüpheli mi?"

"Adamı serbest bırakmışlar, yani her kimse temize çıkmış. En azından şimdilik..."

Cisco'nun sözlerini düşünürken başımı salladım. Bosch'un bütün gece uyumamış gibi görünmesinin nedeni şimdi anlaşılıyordu.

"Sen bugün ne yapacaksın?" diye sordu Lorna.

"Önceliği Elliot'a veriyorum. Diğer davalarla ilgili yapmam gereken birtakım işler de var ama günün büyük bölümünü Elliot'la geçireceğim. Sekiz gün içinde jüri seçimi başlayacak. Bugün ilk adımı olay yerinden atmak istiyorum."

"Ben de seninle geleyim," dedi Cisco.

"Hayır, mekânın bir havasını almak istiyorum sadece. Sen daha sonra bir kamera ve şerit metreyle gidersin oraya."

"Mick, Elliot'ı ertelemeye ikna etmenin bir yolu yok mu?" diye sordu Lorna. "Davayı incelemen ve hâkim olabilmen için zamana ihtiyacın olduğunu fark etmiyor mu?"

"Bunu ona söyledim ama ilgilenmiyor. Avukatı olmam için bunu şart koştu. Ya ertesi hafta mahkemeye gitmeyi kabul edecektim ya da o bunu kabul eden bir başkasını bulacaktı. Masum olduğunu ve bunu kanıtlamak için tek bir gün bile beklemek istemediğini söyledi."

"Ona inanıyor musun?"

Omuz silktim.

"Fark etmez. O inanıyor. Pazartesi günkü gişe hasılatı gibi, adamda her şeyin kendi lehine döneceğine dair garip bir güven var. Anlayacağın ya ertesi hafta sonuna mahkemeye hazır olacağım ya da müşteriyi kaybedeceğim."

Tam o sırada büronun kapısı ardına kadar açıldı ve kapı ağzında kararsız bir biçimde duran Wren Williams ortaya çıktı.

"Özür dilerim," dedi.

"Merhaba Wren," dedim. "Geldiğine sevindim. Girişte biraz bekler misin? Lorna birazdan yanına gelecek."

"Sorun değil. Müvekkillerden biri dışarıda bekliyor. Patrick Henson... Ben geldiğimde buradaydı."

Saatime baktım. Dokuza beş vardı. Söz konusu Patrick Henson olduğunda bu iyiye işaretti.

"O zaman söyle içeriye gelsin."

Genç bir adam büroya girdi. Patrick Henson tahminimden daha kısa boyluydu ama belki de ağırlık merkezinin yere yakınlığı sayesinde iyi bir sörfçü olmuştu. Yüzü doğal olarak bronzlaşmıştı ve saçları kısaydı. Küpesi, deniz kabuğundan kolyesi ya da köpekbalığı dövmesi yoktu. Hatta görebildiğim kadarıyla hiç dövmesi yoktu. Yanları cepli siyah bir pantolonla, muhtemelen en iyi gömleğini giymişti. Yakalı bir gömlekti bu.

"Patrick, dün telefonda görüşmüştük. Ben Mickey Haller. Bu da dava yöneticim Lorna Taylor. Bu iri kıyım adam da Cisco, soruşturmacım."

Masaya yaklaşıp hepimizin elini sıktı. Güçlü bir şekilde tokalaştı.

"Gelmeye karar verdiğine sevindim. Şu duvarda duran balık senin mi?"

Henson sanki sörf tahtasının üstündeymiş gibi ayaklarını hiç oynatmadı, sadece belini döndürerek duvarda asılı balığa baktı.

"Evet, bu Betty."

"İçi doldurulmuş bir balığa isim mi verdin?" diye sordu Lorna. "Ne yani, evcil hayvanın filan mıydı yoksa?"

Henson gülümsedi, bunu bizden çok kendisi için yapmış gibi görünüyordu.

"Hayır, onu uzun zaman önce yakalamıştım. Florida'dayken... Malibu'da başka birisiyle paylaştığım evin ön kapısının yanına asmıştık. Oda arkadaşım ve ben eve geldiğimizde 'Selam Betty' derdik. Aptalca bir şeydi işte."

Henson geriye dönüp bana baktı.

"İsimlerden söz açılmışken, sana Trick diye mi hitap edeceğiz?"

"I-ıh... Bu menajerimin bulduğu bir isimdi. Artık onunla çalışmıyorum. Patrick demeniz yeterli."

"Tamam... Bana geçerli bir ehliyetin olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Tabii."

Patrick elini ön cebine atıp kalın, naylon bir cüzdan çıkardı. İçinden ehliyetini alıp bana uzattı. Ehliyeti bir süre inceleyip Cisco'ya verdim. O da bir süre dikkatle inceledikten sonra, tamamdır dercesine başını salladı.

"Peki, Patrick. Bir şoföre ihtiyacım var," dedim. "Araba, benzin ve sigorta benden; senden her sabah dokuzda burada olmanı ve beni gitmem gereken yerlere götürmeni istiyorum. Ne kadar para vereceğimi dün söylemiştim. Hâlâ ilgileniyor musun?"

"İlgileniyorum."

"Araba kullanman nasıldır? Dikkatli bir sürücü müsün?" diye sordu Lorna.

"Hiç kaza yapmadım," dedi Patrick.

Onu işe almayı kabul ettiğimi ifade edercesine başımı salladım. Bir bağımlıyı tanıyacak en iyi kişinin bir başka bağımlı olduğunu söylerler. Patrick'te hap kullanmaya devam ettiğine dair bir belirti arıyordum. Ağırlaşmış göz kapakları, yavaş konuşma, göz temasından kaçınma... Ama hiçbir şey bulamadım.

"Ne zaman başlayabilirsin?"

Omuz silkti.

"Beni bağlayan hiçbir şey... Yani siz ne zaman isterseniz..."

"Şu anda başlamaya ne dersin? Bugünkü bir deneme sürüşü olsun. Arabayı nasıl kullandığına bakar, gün sonunda durumu değerlendiririz."

"Bana uyar."

"Tamam, şimdi bürodan ayrılıp yola çıkacağız. Neler yapman gerektiğini sana arabada izah ederim."

"Çok iyi."

Başparmaklarını cebinin kenarına asıp bir sonraki hamlemi veya talimatımı beklemeye başladı. Otuz yaşlarında görünüyor ama bu durum, güneşin cildine verdiği hasardan kaynaklanıyordu. Dosyada yazılanlardan henüz yirmi dört yaşında olduğunu ve daha çok şey öğrenmesi gerektiğini biliyordum.

Bugünkü planım onu okula yazdırmaktı.

17

Şehir merkezine giden 10 numaralı yola girip batıya, Malibu'ya doğru yöneldik. Arkaya oturmuş, katlanabilir masa üstündeki bilgisayarımı açmıştım. Bilgisayarın açılmasını beklerken Henson'a işlerin nasıl yürüdüğüne dair bilgi verdim.

"Patrick, on iki yıl önce kamu avukatlığını bıraktığımdan beri bir bürom olmadı. Benim bürom arabam... Bunun gibi iki Lincoln'üm daha var. Arabaları belli bir sırayla kullanıyorum. Hepsinde birer yazıcı, faks, bilgisayarımda da kablosuz bağlantı kartım var. Bir büroda yapmam gereken her şeyi, bir yerden başka bir yere giderken arabamda yapabiliyorum. L.A eyaleti sınırları içine dağılmış kırktan fazla adliye var. Hareket hâlinde olmak iş yapmanın en iyi yolu..."

"Harika," dedi Patrick. "Ben de bir büroda olmak istemezdim."

"Kesinlikle haklısın," dedim. "Fazlasıyla klostrofobik."

Bilgisayarım hazırdı. Genel formların ve dilekçelerin bulunduğu dosyayı açarak delil incelemesi için ön duruşma talebi dilekçesini düzenlemeye başladım.

"Şu anda senin davan üzerinde çalışıyorum, Patrick."

Aynadan bana baktı.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Dosyanı inceledim ve Bay Vincent'ın yapmadığı ama işimize yarayabileceğini düşündüğüm için yapmamız gereken bir şey buldum."

"Neymiş o?"

"Aldığın gerdanlığa ait bağımsız bir ön değerlendirme talebi. Gerdanlığın değerini yirmi beş bin dolar olarak belirlemişler. Bu, eylemini ağır suç noktasına taşıyan bir olgu. Ama göründüğü kadarıyla kimse ortaya çıkıp da gerdanlık bu kadar etmez dememiş."

"Yani elmaslar sahteyse ortada bir suçun olmayacağını mı söylemek istiyorsunuz?"

"Bu şekilde de olabilir. Ama benim aklımdan başka şey geçiyor."

"Nedir?"

Bir isme bakmak için dosyasını çantamdan çıkardım.

"Önce sana birkaç soru sormalıyım, Patrick," dedim. "Gerdanlığı aldığın evde ne yapıyordun?"

Omuz silkti.

"Yaşlı kadının en küçük kızıyla çıkıyordum. Onunla plajda tanışmıştım ve sörf öğretiyordum. Birkaç kez çıkmış, sağda solda takılmıştık. Bir keresinde evde bir doğum günü partisi vardı, ben de davetliydim. Gerdanlığı o partide annesine hediye olarak vermişlerdi."

"Gerdanlığın değerini o zaman öğrendin."

"Evet, babası gerdanlığı karısına verirken elmas olduğunu söylemişti. Hediyesiyle gurur duyuyordu."

"Demek eve bir dahaki gidişinde gerdanlığı çaldın."

Patrick cevap vermedi.

"Bu bir soru değil, gerçeğin ta kendisiydi, Patrick. Ben senin avukatınım ve davaya ait gerçekler üzerinde konuşmamız gerek. Bana asla yalan söyleme, yoksa avukatlığını yapmaktan vazgeçerim."

"Tamam."

"Demek eve bir dahaki gidişinde gerdanlığı çaldın."

"Evet."

"Bana bundan söz et biraz."

"Evde, havuzda yüzüyorduk. Kıza tuvalete gitmem gerektiğini söyleyerek yanından ayrıldım. Aslında hap bulabilmek umuduyla ecza dolabına bakmak istiyordum. Ağrım vardı. Aşağıdaki banyoda hiçbir şey bulamayınca yukarıya çıkıp etrafa bakındım. Yaşlı kadının mücevher kutusu gözüme çarptı, kutuyu açınca gerdanlığı gördüm. Sonra da aldım."

Patrick başını iki yana sallıyordu ve ben nedenini biliyordum. Yaptığından son derece utanıyor, bağımlılığının neden olduğu şeyler yüzünden hüsran yaşıyordu. Onun bulunduğu bu noktada ben de bulunmuştum ve ayıkken geçmişe bakmanın, ileriye bakmak kadar korkutucu olduğunu biliyordum.

"Sorun değil, Patrick. Dürüst davrandığın için teşekkür ederim. Gerdanlığı rehine verirken adam sana ne dedi?"

"Sadece dört yüz verebileceğini çünkü zincirin altın olduğunu ama elmasların yasal olmadığını düşündüğünü söyledi. Ben de ona palavra sıkmaktan başka bir şey yapmadığını söyledim ama başka ne yapabilirdim ki? Parayı alıp eczaneye gittim. Haplara ihtiyacım vardı, o yüzden adam ne kadar verdiyse aldım. O şeyler yüzünden öylesine darmadağın olmuş bir hâldeydim ki hiçbir şeyi umursamıyordum."

"Kızın adı ne? Dosyada yazmıyor."

"Mandolin. Hani şu müzik aleti gibi... Anne babası ona Mandy diyorlardı."

"Tutuklandığından beri onunla hiç görüştün mü?"

"Hayır, dostum. İlişkimiz bitmişti."

Aynadaki gözlerde şimdi hüzünlü ve küçük düşmüş bir ifade vardı.

"Aptalca," dedi Henson. "Her şey o kadar aptalca ki..."

Bir an düşünüp elimi ceket cebime attım ve içinden bir Polaroid fotoğraf çıkardım. Fotoğrafı koltuğa doğru uzatıp Patrick'in omzuna hafifçe dokundum.

"Şuna bir bak."

Fotoğrafı aldı, direksiyonun üstünde tutup inceledi.

"Sana ne olmuş böyle?" diye sordu.

"Kaldırım kenarına takılıp evimin önünde yüzüstü yere çakıldım. Bir dişim ve burnum kırıldı, alnım derin bir biçimde yarıldı. Bu fotoğrafı ben acil servisteyken çektiler. Unutmayayım diye hep yanımda taşıyorum."

"Unutmak istemediğin şey nedir?"

"On bir yaşındaki kızımı arabayla annesinin evine bıraktıktan sonra eve gelmiş ve arabamdan yeni çıkmıştım. O esnada vücudumda üç yüz yirmi miligram OxyContin vardı. Sabahları yaptığım ilk iş hapı ezip içime çekmek oluyordu, tabii sabahlar benim için öğlen sonralarıydı."

Devam etmeden önce sözlerimi sindirmesi için biraz durakladım.

"Patrick, şimdi sen yaptığının aptalca olduğunu mu düşünüyorsun? Ben damarlarımda üç yüz yirmi miligram ağır morfinle minik kızımı arabama bindirmiş evine götürüyordum."

Şimdi ben başımı iki yana salladım.

"Geçmişi olduğu yerde bırakmaktan başka hiçbir şey yapamazsın, Patrick."

Dikiz aynasından doğrudan bana bakıyordu.

"Hukuki sorunlarını halletmende sana yardımcı olacağım," dedim. "Gerisi sana kalmış. Gerisi dediğim de işin en zor kısmı... Ama bunu sen zaten biliyorsun."

Başını salladı.

"Neyse, burada bir ışık görüyorum Patrick. Jerry Vincent'ın görmediği bir şey..."

"Nedir?"

"O gerdanlığı kadına kocası vermiş. Adamın adı Roger Vogler, eyalet idaresine seçilmiş birçok kişinin en büyük destekçilerinden biri."

"Evet, politikada önemli bir isim. Mandolin bana bundan bahsetmişti. Evde organizasyonlar düzenleyip bağış topluyorlarmış."

"O gerdanlıktaki elmaslar sahteyse, adam bunun mahkemede ortaya çıkmasını istemeyecektir. Özellikle de karısının bundan haberi yoksa..."

"İyi de bunu nasıl engelleyebilir ki?"

"Adam bağış yapıyor, Patrick. Onun bağışları sayesinde eyalet yönetimine en az dört üye seçildi. Eyalet yönetimi, Bölge

Savcılığı'nın bütçesini kontrol ediyor. Sana dava açan da bölge savcısı... Bu bir gıda zinciri... Dr. Vogler bir mesaj göndermek isterse, inan bana o mesaj gönderilir."

Henson başını salladı. Işığı görmeye başlamıştı.

"Yazdığım dilekçede kanıtın, yani gerdanlığın bağımsız bir uzman tarafından incelenip değer biçilmesine izin verilmesini talep ediyorum. Kim bilir, 'değer biçmek' ifadesi belki bir şeylere ön ayak olur. Arkamıza yaslanıp neler olacağını göreceğiz."

"Dilekçenin kayda geçirilmesi için mahkemeye mi gidiyoruz?"

"Hayır. Ben şimdi dilekçeyi hazırlayıp elektronik postayla mahkemeye yolluyorum."

"Bu harika!"

"İnternetin güzelliği."

"Teşekkürler, Bay Haller."

"Bir şey değil, Patrick. Fotoğrafımı geri alabilir miyim?"

Patrick fotoğrafı koltuğun üstünden uzattı. Elime alıp baktım. Dudağımın altında damarlı bir leke vardı ve burnum yanlış yönü gösteriyordu. Alnım kanlıydı ve yarılmıştı. Gözlerim yüzümdeki en kötü taraftı; şaşkın, kaybolmuş ve delibozuk bir ifadeyle bakıyordu kameraya. Bu, olabilecek en kötü hâlimdi.

Fotoğrafı güvende olacağı yere, cebime koydum tekrar.

Ben dilekçeyi yazıp internetten göndermekle meşgulken, on beş dakika boyunca sessizce yol aldık. Bu tam savcılığı hedef alan bir atıştı ve ben kendimi iyi hissediyordum. Lincoln'lü avukat sahalara geri dönmüştü. Yalnız Kovboy yine yollardaydı.

Otoyolun sonuna gelip Pasifik Sahili Otoyolu'na çıktığımızın habercisi tünele girdiğimizde, başımı bilgisayardan kaldırıp pencereyi araladım. Tünelden çıkarken okyanusu görmenin ve kokusunu almanın verdiği o hisse oldum olası bayılırdım.

Bizi kuzeye, Malibu'ya götürecek olan Pasifik Sahili Otoyolu'nu takip ettik. Büro penceremin hemen dışında mavi Pasifik manzarası varken bilgisayara geri dönmek oldukça zordu. Sonunda pes ettim, penceremi iyice açıp yol boyunca o şekilde kaldım ve manzaranın tadını çıkardım.

Topanga Kanyonu'nun ağzını geride bırakınca ölü dalgalar üstünde sörfçüler görmeye başladım. Patrick'e şöyle bir baktım; o da arada bir dışarıya, okyanusa göz atıyordu.

"Dosyada Antigua, Crossroads'da rehabilitasyon merkezine gittiğin yazıyor," dedim.

"Evet. Eric Clapton'ın da gittiği merkez..."

"İyi miydi?"

"O tür bir yer için iyiydi sanırım."

"Haklısın. Dalga var mıydı bari?"

"Sözünü edecek kadar değil. Zaten sörf tahtamı kullanma şansım pek olmadı. Siz de rehabilitasyon merkezine gittiniz mi?"

"Evet, benimki Laurel Kanyonu'ndaydı."

"Yıldızların gittiği yer mi?"

"Evime çok yakındı."

"Evet, ben de tam tersini tercih ettim. Arkadaşlarım ve evimden olabildiğince uzak olsun istedim. İşe yaradı."

"Tekrar sörfe geri dönmeyi düşünüyor musun?"

Patrick cevap vermeden önce pencereden dışarıya şöyle bir baktı. Dalgıç kıyafetleri giymiş bir düzine sörfçü tahtaların üstüne çıkmış, bir sonraki dalgayı bekliyordu.

"Sanmıyorum. En azından profesyonel seviyede yapmam herhâlde. Omzum çok kötü..."

Omzu için neye ihtiyacı olduğunu soracaktım ki sözüne devam etti.

"Suda gitmek tamam ama esas mesele ayağa kalkabilmek... Omzumun içine sıçınca hareket kabiliyetimi de yitirdim... Kaba dilim için özür dilerim."

"Sorun değil."

"Ayrıca her şeyi yavaş yavaş yapmaya çalışıyorum. Bunu Laurel Kanyonu'nda size de öğretmişlerdir, değil mi?"

"Evet. Ama sörf yapmak yavaş yavaş, dalgalara alışa alışa yapılan bir şey değil mi zaten?"

Başını salladı. Gözlerine baktım; bir yola, bir aynaya bana bakıyordu.

"Bana ne sormak istiyorsun, Patrick?"

"Eee, şey, bir sorum vardı aslında. Vincent'ın balığımı benden nasıl aldığını ve duvara koyduğunu biliyorsunuz?"

"Evet."

"Şey, ben... sörf tahtalarım da orada bir yerlerde mi diye merak ediyordum."

Dosyasını tekrar açıp tasfiye memurunun raporunu bulana dek karıştırdım. Raporda on iki sörf tahtası ve tahtalar için alınan fiyatlar yazıyordu.

"Ona on iki tahta vermiştin, değil mi?"

"Evet, hepsini verdim."

"Eh, Vincent da onları tasfiye memuruna vermiş."

"Tasfiye memuru nedir?"

"Avukatların müvekkillerinden ücreti karşılığında mücevher, emlak, araba gibi şeyler alıp nakde çevirmesi için görevlendirdiği kişi. Buradaki rapora göre tasfiye memuru on iki tahtanın tümünü satmış, yüzde yirmi komisyon alıp Vincent'a dört bin sekiz yüz dolar vermiş."

Patrick başını salladı ama hiçbir şey söylemedi. Onu birkaç saniye boyunca izledikten sonra dikkatimi tekrar tasfiye memurunun envanter listesine verdim. Patrick'in ilk telefon konuşmasında, iki uzun tahtanın en değerli tahtalar olduklarını söylediğini hatırladım. Envanterde üç metre uzunluğunda diye tanımlanan iki tahta vardı. İkisi de Florida, Sarasota'da One World denilen bir yerde imal edilmişti. Tahtalardan biri 1.200 $'a bir koleksiyoncuya, diğeri 400 $'a açık artırma sitesi eBay'de bir alıcıya satılmıştı. İki satış arasındaki büyük fiyat farkı, eBay'deki satışın sahte olduğunu düşündürdü. Tasfiye memuru tahtayı muhtemelen kendisi için ucuz fiyata almış, daha sonra dönüp belli bir kârla başka birine satmıştı. Bu konuda bir şeyler yapmayı düşünüyordum. Adam tahtayı henüz satmadıysa o zaman bir şansım olabileceğini biliyordum.

"O uzun tahtalardan birini geri almama ne dersin?" diye sordum.

"Bu harika olurdu! En azından birinin bende kalmasını isterdim, bilirsiniz."

"Söz vermiyorum ama elimden geleni yapacağım."

Soruşturmacımı görevlendirecek ve konunun daha sonra takipçisi olacaktım. Cisco ortaya çıkıp sorular sormaya başladığında tasfiye memuru muhtemelen daha uyumlu davranmaya başlayacaktı.

Patrick'le yolun geri kalanı boyunca hiç konuşmadık. Bir yirmi dakika daha otobanda yol aldıktan sonra Walter Elliot'ın evine geldik. Burası beyaz taşlı, koyu kahverengi panjurlu, Fas mimarisiyle inşa edilmiş bir evdi. Yapının ön cephesinin ortasında yükselen kule mavi gökyüzüyle tezat oluşturuyordu. Parke taşlı park alanında orta sınıf, gümüşi bir Mercedes gördüm. Arabayı yanına park ettik.

"Burada beklememi mi istiyorsunuz?" diye sordu Patrick.

"Evet, fazla süreceğini sanmam."

"Bu evi biliyorum. Arka cephesi tamamen camdır. Koyda birkaç kez sörf yapmaya çalışmıştım ama çok kuvvetli bir anafor var."

"Bagajı açar mısın?"

Arabadan dışarıya çıkıp fotoğraf makinemi almak üzere arka tarafa yürüdüm. Pilinin bitip bitmediğine bakmak için makineyi açtım ve evin önden görünüşünün bir fotoğrafını çektim. Fotoğraf makinesi çalışıyordu ve ben eve girmeye hazırdım.

Girişe doğru yürüdüm. Zili çalmaya fırsat bulamadan ön kapı açıldı. Bayan Albrecht bir önceki gün olduğu gibi o alımlı hâliyle karşımdaydı.

18

Walter Elliot Malibu'daki evde beni birinin karşılayacağını söylediğinde bu kişinin asistanı olduğunu tahmin etmemiştim.

"Bayan Albrecht, nasılsınız?"

"Çok iyiyim. Biraz önce geldim, bir ara benden önce gelmiş ve geri dönmüş olabileceğinizi düşündüm."

"Hayır... ben de yeni geldim."

"İçeriye girin lütfen."

Evin kulenin altında iki katlı bir giriş alanı vardı. Başımı kaldırıp bakınca avluda asılı, dövme demirden yapılmış avizeyi gördüm. Üstünde örümcek ağları vardı. Bunun, evin cinayetten beri kullanılmadığından mı yoksa avizenin tozunun alınması için çok yüksekte kaldığından mı kaynaklandığını merak ettim.

"Buradan," dedi Bayan Albrecht.

Peşinden, tüm evimden daha büyük olan devasa bir odaya girdim. Burası Pasifik'i doğrudan evin içine sokan batı manzarasına hâkim, davetlerin verildiği cam duvarlı bir alandı.

"Harikulade," dedim.

"Gerçekten de öyle. Yatak odasını görmek ister misiniz?"

Soruyu duymazlıktan gelerek fotoğraf makinemi açtım, odanın ve manzaranın birkaç fotoğrafını çektim.

"Şerifin adamları kontrolü devrettiğinden beri buraya kimlerin geldiğini biliyor musunuz?" diye sordum.

Bayan Albrecht cevap vermeden önce bir an düşündü.

"Çok az insan... Bay Elliot'ın uğradığını sanmıyorum. Ama tabii, Bay Vincent ve soruşturmacısı birkaç kez gelmiştir sanırım. Şerifin adamlarından da evi Bay Elliot'a teslim etmelerinin ardından iki kez birileri geldi. Ellerinde arama emri vardı."

Arama emirlerinin birer kopyası dava dosyasının içindeydi. Her iki seferde de tek bir şeyin peşine düşmüşlerdi: cinayet silahı... Elliot aleyhine açılan davada delillerin hepsi, ellerindeki barut kalıntısı da dâhil olmak üzere ikinci derecede delillerdi. Davayı sağlam kazığa bağlamak için cinayet silahına ihtiyaçları vardı ama bulamamışlardı. Dosyadaki notlarda dalgıçların evin arkasındaki koyda iki gün boyunca araştırma yaptıkları ama onların da silahı bulma çabalarının sonuçsuz kaldığı yazıyordu.

"Peki, ya temizlikçiler?" diye sordum. "Birileri gelip evi temizledi mi?"

"Hayır, temizlenmedi. Bay Vincent bize, mahkeme esnasında mekânı kullanma ihtiyacı duyabileceğini söyleyerek her şeyi olduğu gibi bırakmamızı söylemişti."

Dava dosyasında Vincent'ın mahkeme devam ederken evi kullanabileceğine dair herhangi bir not bulunmuyordu. Bunun altında yatan düşüncenin ne olabileceğine dair net bir fikrim yoktu. Mekânı gördükten sonra vereceğim ilk tepki, jürinin bu evi hiçbir şekilde görmesini istemeyeceğim yönündeydi. Manzara ve evin katıksız refah ve zenginliği çağrıştıran görüntüsü, Elliot'ın sahip olduğu servetin altını kalın bir çizgiyle çizer ve jüri üyeleriyle olan bağını tamamen koparırdı. Jüri üyeleri Elliot'ın dengi olmadıklarını anlarlar, onun bambaşka bir gezegene ait olduğunu düşünürlerdi.

"Ana yatak odası nerde?" diye sordum.

"Üst katta, katın tamamı yatak odası."

"Çıkalım öyleyse."

Okyanus mavisi renkte bir tırabzanı olan sarmal bir merdiveni tırmanırken Bayan Albrecht'e ilk adının ne olduğunu sordum. Patronuyla birbirimize ilk adımızla hitap ederken, onunla bu kadar resmî olmanın beni rahatsız ettiğini söyledim.

"Adım Nina. Dilerseniz bana bu şekilde hitap edebilirsiniz."

"Güzel. Siz de bana Mickey diyebilirsiniz."

Merdivenlerden bulunduğum bazı mahkeme salonlarını aratmayacak büyüklükteki yatak odasına açılan bir kapıya çıktık. Oda o kadar büyüktü ki kuzey ve güney duvarlarında olmak üzere iki şöminesi vardı. Ayrıca bir oturma alanı, bir uyuma alanı, erkek ve kadın için iki ayrı banyo bulunuyordu. Nina Albrecht kapının yanındaki bir düğmeye basınca batı tarafındaki manzarayı kapatan perdeler sessizce açılmaya ve denizi gören cam duvarı gözler önüne sermeye başladı.

Özel yapılmış yatak, çift kişilik büyük yatakların iki misli büyüklüğündeydi. Üstündeki şiltesi ve nevresimleri çıkarılmış, yastıkları alınmıştı. Bunların adli tıpta incelenmek üzere götürüldüğünü tahmin ettim. Odanın iki ayrı yerinde halıdan bir metre karelik bir parça kesilmişti, bunun da, üstündeki kanın analiz edilmesi amacıyla soruşturmayı yürütenler tarafından alındığını düşündüm.

Kapının yanındaki duvarda, dedektifler tarafından daire içine alınıp şifreli harflerle işaretlenmiş kan izleri vardı. Odada, yaşanan şiddete dair başka bir iz görünmüyordu.

Cam duvarın köşesine doğru yürüyüp odaya bir de o açıdan baktım. Fotoğraf makinemi kaldırıp farklı noktalardan birkaç

fotoğraf çektim. Nina birkaç kez fotoğrafa girdi ama bunun bir önemi yoktu. Bu fotoğraflar mahkeme için değildi, dava stratejisi üzerinde çalışırken hafızamı tazelemek için kullanacaktım.

Cinayet mahalli bir haritadır. Nasıl okuyacağınızı biliyorsanız, bazen yolunuzu bulabilirsiniz. Mekânın yerleşimi, kurbanların bedeninin ölüm anındaki duruş biçimi, bakış açıları, ışık ve kan... Mekânsal sınırlamalar ve geometrik ayrımlar da haritanın unsurlarıdır. Bunların hepsini bir polis fotoğrafından alamazsınız her zaman, bazen kendiniz görmeniz gerekir. Malibu'daki eve işte bu yüzden gelmiştim. Harita için, cinayetin coğrafyası için... Bunu anladığımda, mahkemeye çıkmaya hazır olacaktım.

Durduğum köşeden, yatak odası kapısının yanındaki beyaz halıdan kesilen bölüme baktım. Erkek kurban Johan Rilz burada vurulmuştu. Gözlerim daha sonra yatağa, Mitzi Elliot'ın vurulduğu yere, çıplak bedeninin, üstünde çaprazlama bir biçimde sere serpe uzandığı noktaya kaydı.

Dosyada soruşturmayla ilgili yapılan özette, çıplak çiftin evde bir saldırganın bulunduğunu duydukları yönünde bir tahmin yapılmıştı. Rilz yatak odası kapısına yürüyüp açmış, karşısında katili görünce büyük bir şaşkınlık yaşamıştı. Rilz kapı ağzında vurulmuş, katil adamın cesedinin üstünden atlayıp odaya girmişti.

Mitzi Elliot yataktan sıçramış ve çıplak vücudunu örtmeye çalıştığı yastıkla, yatağın hemen yanında donakalmıştı. Savcılığa göre suç unsurları, kadının katilini tanıdığına işaret ediyordu. Hayatını bağışlaması için ona yalvarmış ya da ölümünün kaçınılmaz olduğunu anlamış olabilirdi. Yastığına doğru tah-

mini bir metre uzaklıktan iki el ateş edilmiş ve yatağa devrilmiş, kalkan olarak kullandığı yastık da yere düşmüştü. Katil sonra yatağa yaklaşmış ve silahının namlusunu alnına dayayıp öldürücü vuruşu yapmıştı.

Bu, olayın resmî makamlarca çizilen tahmini resmiydi. Köşede dururken bu resmin içine, duruşma esnasında ince ince doğramak konusunda hiçbir zorluk yaşamayacağım henüz bulunmamış birçok varsayım ekleyebileceğimi biliyordum.

Pasifik'i tepeden gören bir terasa açılan cam kapılara baktım. Dosyalarda, cinayet esnasında perdeler veya kapıların açık olup olmadığına dair hiçbir bilgi yoktu. Bunun öyle veya böyle bir anlam taşıyıp taşımadığına emin değildim ama bilmek istediğim bir detaydı.

Cam kapılara doğru yürüdüm ve kilitli olduklarını gördüm. Kapıları açmakta zorluk yaşamaya başlamıştım ki Nina nihayet yanıma gelip bana yardım etti. Bir parmağını emniyet kolunun üstüne koyup diğer eliyle sürgüyü çekti. Kapılar dışarıya doğru açıldığı anda birbirine çarpan dalgaların sesini taşıdı içeriye.

O an, cinayetlerin işlendiği sırada kapılar açıksa, dalgaların sesinin, saldırganın evin içinde çıkarabileceği her türlü sesi kolayca boğabileceğini anladım. Bu durum savcılığın, Rilz'in yatak odasının kapısında öldürüldüğünü çünkü saldırganın sesini duymasının ardından kapıya gittiğine dair teorisiyle çelişecek, aynı zamanda da, Rilz'in kapının önünde çıplak hâlde ne yaptığına dair yeni bir soruyu gündeme getirecekti. Ancak bunların savunma açısından bir önemi yoktu. Benim sadece, jüri üyelerinin aklında birtakım soru işaretleri uyandırmaya, birtakım çelişkilere işaret ederek şüphe tohumları ekmeye ih-

tiyacım vardı. Başarılı olmam için tek bir jürinin bile aklında şüphe uyandırmam yeterli olacaktı.

Terasa çıktım. O an sular yükseliyor mu alçalıyor mu anlamadım ama ikisinin ortasında bir durum olduğundan şüphelendim. Su çok yakındı. Dalgalar yaklaşıyor ve evin önündeki iskeleye vuruyordu.

Suda iki metrelik dalgalar vardı ama etrafta hiç sörfçü görünmüyordu. Patrick'in koyda sörf yapmaya kalkışmasıyla ilgili biraz önceki sözleri geldi aklıma.

Geriye döndüm, yatak odasına yeniden girdiğim anda telefonumun çaldığını fark ettim. Okyanusun gürültüsü yüzünden zil sesini dışarıdayken duyamamıştım. Kimin aradığını görmek için baktım ama ekranda ÖZEL NUMARA yazıyordu. Kanun görevlilerinin birçoğunun yaptıkları aramalarda kimliklerinin görünmesini engelledikleri biliyordum.

"Nina, telefona cevap vermek zorundayım. Bir zahmet arabama gidip şoföre buraya gelmesini söyleyebilir misin?"

"Tabii."

"Teşekkür ederim."

Telefona cevap verdim.

"Alo?"

"Benim. Ne zaman geleceğini sormak için aradım."

'Benim', ilk karım Maggie McPherson'dı. Aramızda kısa bir süre önce yenilediğimiz vesayet anlaşmasına göre kızımla ancak çarşamba akşamları ve hafta sonları beraber olabiliyordum. Bu, bir zamanlar geçerli olan ortak vesayet anlaşmamızla yakından uzaktan alakası olmayan bir anlaşmaydı çünkü ben iki

anlaşma arasında geçen sürede, Maggie'yle olan ikinci şansımı da mahvetmiştim.

"Muhtemelen yedi buçuk civarında. Bu öğleden sonra bir müvekkilimle toplantım var ve biraz uzun sürebilir."

Sessizlik yaşandı ve ben yanlış cevap verdiğimi algıladım.

"Ne oldu, biriyle randevun mu var?" diye sordum. "Kaçta orada olmamı istiyorsun?"

"Yedi buçukta evden çıkmış olmam gerek."

"O zaman yedi buçuktan önce orada olurum. Kim bu şanslı adam?"

"Seni ilgilendirmez. Ama söz şanstan açılmışken, Jerry Vincent'ın tüm davalarını üstlendiğini duydum."

Nina Albrecht ve Patrick Henson yatak odasına girdiler. Patrick'in halıdaki eksik parçaya baktığını gördüm. Elimle telefonun üstünü kapattım, onlara aşağıya inmelerini ve beni orada beklemelerini söyledim. Sonra telefon görüşmeme kaldığı yerden devam ettim. Eski karım Van Nuys adliyesine atanmış bölge savcısı vekiliydi. Bu sayede hakkımdaki gelişmelerden haberdar olabiliyordu.

"Doğru," dedim. "Onun yerine atandım ama bu beni ne denli şanslı yapıyor, bilmiyorum."

"Elliot davasıyla adını duyurabilirsin."

"Şu an cinayetlerin işlendiği evdeyim. Hoş bir manzarası var."

"Eh, adamın paçayı kurtarmasını sağlarsın umarım. Bunu yapabilecek birisi varsa o da sensin."

Maggie bunu bir savcı alaycılığıyla söylemişti.

"Buna cevap vermeyeceğim."

"Ben cevabının ne olduğunu biliyorum zaten. Bir şey daha var, bu akşam evinde misafirliğe kalacak biri yok, değil mi?"

"Neden söz ediyorsun?"

"İki hafta öncesinden söz ediyorum. Hayley evde bir kadın olduğundan söz etti, adı Lanie'ymiş galiba. Kendini çok garip hissetmiş."

"Merak etme, bu akşam evimde olmayacak. Sadece bir arkadaş ve sözünü ettiğin o akşam misafir odasında kaldı. Ama unutma ki istediğim zaman istediğim kişi evimde kalabilir çünkü orası benim evim; sen de aynı şeyi kendi evinde yapmakta özgürsün."

"Aynı zamanda yargıca gidip kızımı uyuşturucu bağımlılarıyla aynı ortama soktuğunu söylemekte de özgürüm."

Elimden geldiğince sakin bir cevap verebilmek için derin bir nefes aldım.

"Hayley'i kimlerle aynı ortama soktuğumu sen nereden biliyorsun?"

"Çünkü kızın aptal değil ve kulağı gayet iyi işitiyor. Konuşulanlardan bana biraz söz etti, arkadaşının... rehabilitasyondan yeni çıktığını anlamak hiç zor değildi."

"Yani rehabilitasyondan çıkmış insanlarla arkadaşlık etmek suç mu oluyor?"

"Suç değil, Michael. Seninle kaldığı zamanlarda Hayley'in kendini bir bağımlılar geçidinin ortasında bulmasının onun iyiliğine olacağını sanmıyorum."

"Şimdi de geçit oldu, ha? Bence hakkında en çok endişe duyman gereken bağımlı benim."

"Eh, muhtemelen doğru söylüyorsundur."

Kendimi neredeyse kaybediyordum ama içime temiz deniz havası çekerek biraz olsun sakinleşmeyi başardım. Tekrar konuşmaya başladığımda tam anlamıyla sakinleşmiştim. Uzun vadede, vesayet anlaşmasına yeni bir yol verme zamanı geldiğinde, öfkeli davranışlar sergilemenin bana sadece zararı dokunacağını biliyordum.

"Maggie, burada sözünü ettiğimiz kişi kızımız. Bana zarar vermeye çalışırken, ona da zarar veriyorsun. Onun babasına ihtiyacı var, benim de kızıma..."

"Benim söylemek istediğim de bu. Senin gidişatın gayet iyi ama bir bağımlıyla takılman hiç de iyi bir fikir değil."

Sinirimden telefonu o kadar sıkıyordum ki neredeyse elimde parçalanacaktı. Yanaklarımın ve boynumun kıpkırmızı kesildiğini hissedebiliyordum.

"Kapatmam gerek."

Kelimeler ağzımdan boğuk çıktı, kendi başarısızlıklarımın sonuçlarıydı bunlar...

"Benim de. Hayley'e yedi buçukta burada olacağını söyleyeceğim."

Maggie bunu hep yapar ve konuşmayı, geç kalmam ya da daha önce programlandığı hâlde hiç gelmemem durumunda kızımın hayal kırıklığı yaşayacağı çıkarımıyla sonlandırırdı. Karşılık veremeden telefonu kapattı.

Aşağıdaki davet salonu boştu ama sonra Patrick ve Nina'nın alt terasta olduklarını gördüm. Terasa çıktım, Patrick'in

durup gözünü dalgalara diktiği yere, parmaklığa yanaştım. Eski karımla yaptığım konuşmanın sıkıntısını üstümden atmaya çalışıyordum.

"Patrick, burada sörf yapmaya çalıştığını ama anaforun çok güçlü olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Evet."

"Sözünü ettiğin şey büyük gelgit miydi?"

"Evet, bu koyda çok güçlü bir gelgit var. Koyun şekli neden oluyor buna. Kuzey tarafından gelen dalgaların enerjisi su yüzeyinin altından başka tarafa yönlendiriliyor ve dalgalar güneyde bir anlamda sekiyor. Sonra koyun çevresini takip ederek önce içine, sonra dışına kadar taşınıyor. Birkaç kez, dalga üstüme kapanmaya başladığında yol aldığım dalganın iç kısmında yakalandım o anafora. Koyun güney ucundaki kayaları geride bırakıp kurtulabildim ancak."

Patrick su yüzeyinin altında neler olduğunu anlatırken koyu inceledim. Eğer haklıysa ve cinayetlerin işlendiği gün büyük bir gelgit oluşmuşsa, şerifin dalgıçları cinayet silahını muhtemelen yanlış yerde aramışlardı.

Ancak artık çok geçti. Katil silahı dalgalara atmışsa, silah suyun altındaki anaforla koyun dışına taşınıp açık denize savrulmuş olabilirdi. Cinayet silahının duruşma esnasında bir sürpriz yaparak ortaya çıkmayacağına dair inancım gittikçe kuvvetleniyordu.

Müvekkilim söz konusu olduğunda, bu iyi bir şeydi.

Gözümü dalgalara dikip suyun harikulade yüzeyinin altındaki gizli bir gücün hiç durmaksızın nasıl hareket ettiğini düşündüm.

19

Senaristler ya o günlük paydos etmişler ya da grev cephesini bir başka protesto mekânına taşımışlardı. Archway Studios'a geldiğimizde, güvenlik noktasından, bir gün öncekinden farklı olarak hiç zaman kaybetmeden geçtik. Bunda, önümüzdeki arabada Nina Albrecht'in olması ve bizim için yolu açmasının da payı büyüktü.

Geç olmuştu ve stüdyo o günlük boşalıyordu. Patrick, Elliot'ın bungalovunun hemen önünde boş bir park yeri bulmayı başardı. Heyecanlıydı çünkü daha önce bir film stüdyosunun kapısından içeri hiç girmemişti. Ona etrafa bakınmakta serbest olduğunu ama telefonunu yanından hiç ayırmamasını çünkü müvekkilimle olan toplantının ne kadar süreceğini bilemediğimi ve kızımı alacağım saate sadık kalmak istediğimi söyledim.

Nina'nın peşinden yürürken, ona Elliot'la bürosunun dışında bir araya gelebileceğim başka bir yer olup olmadığını sordum. Yanımda, ortaya sermem gereken birçok evrakın bulunduğunu ve dün oturduğumuz masanın bu iş için çok küçük kalacağını söyledim. Nina beni yönetim kurulu toplantı odasına alacağını, patronunun yanına gidip onu odaya getirene dek istediğim düzeni kurabileceğimi ifade etti. Ben de gayet iyi olur, dedim. Ancak işin gerçeği, ortaya evrak filan sermeyecektim. İsteğim, Elliot'la tarafsız bir bölgede bir araya gelmekti sadece. Bürosunda masasının karşısına oturmam durumunda, toplantının hâkimi o olacaktı. Bu durum dün, ilk kez bir araya geldi-

ğimizde gayet net biçimde ortadaydı. Elliot güçlü bir kişilikti ama dava söz konusu olduğunda, buranın sorumlusunun ben olduğunu vurgulamak zorundaydım.

Yönetim kurulu toplantı odasında, cilalı oval bir masanın etrafına dizilmiş siyah on iki deri koltuk vardı. Odada tavana monte edilmiş bir projektörle, uzak duvara asılı, içinde, aşağıya doğru açılan bir perdenin bulunduğu uzun bir kutu vardı. Diğer duvarlara stüdyoda yapılmış filmlerin çerçeveli posterleri asılmıştı. Bunların stüdyoya para kazandıran filmler olduğunu tahmin ettim.

Bir koltuğa oturup dava dosyalarını çantamdan çıkardım. Aradan yirmi beş dakika geçmiş, savcılığın delil dosyasını inceliyordum ki kapı açıldı. Elliot nihayet içeriye girdi. Ayağa kalkıp elimi uzatma zahmetine katlanmadım. Ona masanın diğer tarafında, karşımdaki koltuğa oturmasını işaret ederken sinirli bir görüntü vermeye çalıştım.

Nina bize içecek ne getirebileceğini sormak için patronunun peşinden odaya girdi.

Elliot'ın cevap vermesine fırsat bırakmadan, "Hiçbir şey, Nina," dedim. "Böyle gayet iyiyiz, bir an önce işe başlamamız gerek. Bir şeye ihtiyacımız olursa haber veririz."

Nina kendisine Elliot dışında başka biri tarafından emir verilmiş olmasından dolayı afallamış görünüyordu. Durumu netleştirmek adına Elliot'a şöyle bir baktı, patronu başını sallamakla yetindi. Nina kapıyı arkasından kapatarak odadan ayrıldı. Elliot kendisine oturmasını işaret ettiğim koltukta oturuyordu.

"Walter, seni çözemiyorum."

"Ne demek istiyorsun? Çözülecek neyim var benim?"

"Eh, masum olduğunu vurgulamak için bir sürü zaman harcıyorsun ama sonuçta meseleyi o kadar ciddiye aldığını düşünmüyorum."

"Yanılıyorsun."

"Öyle mi? Bu davayı kaybedersen hapse gireceğinin farkında mısın? Çifte cinayetten mahkûm olman durumunda temyiz başvurusu sonuçlanana kadar kefaletle tahliye edilmen de söz konusu olmaz. Aleyhinde bir karar çıkması durumunda, mahkemede kelepçeyi takıp hapse atarlar seni."

Elliot tekrar cevap vermeden önce bana doğru birkaç santim eğildi.

"İçinde bulunduğum durumun gayet iyi farkındayım. O yüzden ciddiye almadığımı söylemeye kalkışma sakın."

"Peki, o zaman bir toplantı saati belirlediğimizde, o saate sadık kalalım. Kat edilmesi gereken çok yol var ama yeterli zaman yok. Yönetmek zorunda olduğun bir stüdyon olduğunu biliyorum ama önceliğin artık bu değil. Önümüzdeki iki hafta boyunca tek bir önceliğin olacak: bu dava..."

Karşılık vermeden önce uzun uzun baktı bana. Hayatında ilk kez geç kaldığı için azarlanıyor ve kendisine ne yapacağı söyleniyor olmalıydı. Sonunda başını salladı.

"Haklısın," dedi.

Ben de başımı salladım. Pozisyonlarımız şimdi anlaşılmıştı. Onun yönetim kurulu odasında ve stüdyo arazisindeydik ama baskın karakter şimdi bendim. Geleceği bana bağlıydı.

"Güzel," dedim. "Şimdi, öncelikle burada rahatlıkla konuşup konuşamayacağımızı sormak istiyorum."

"Tabii ki konuşabiliriz."

"Eh, dün öyle değildi ama. Nina'nın büronu gizlice dinlediği belli. Bu, film toplantıların için sorun teşkil etmeyebilir ama konuştuğumuz şey davan olduğunda durum değişir. Ben senin avukatınım, konuştuklarımızı kimse duymamalı. Kimse. Nina'nın da bir ayrıcalığı yok. Aleyhine tanıklık yapması için mahkemeye çağrılabilir. Aslına bakarsan, adının savcılığın tanık listesinde gözükmesi beni hiç şaşırtmayacak."

Elliot yumuşak koltuğunun arkasına yaslanıp yüzünü tavana doğru kaldırdı.

"Nina," dedi. "Mikrofonu kapat. Bir şeye ihtiyacım olursa seni dâhilîden ararım."

Bana bakıp ellerini iki yana açtı. Tatmin olduğumu belirtmek istercesine başımı salladım.

"Teşekkür ederim, Walter. Şimdi işe koyulalım."

"Önce bir sorum olacak."

"Tabii."

"Bu toplantı sana cinayetleri benim işlemediğimi söyleyeceğim, senin de cinayetleri benim işleyip işlemediğimin senin açından hiçbir önemi olmadığını söyleyeceğin toplantı mı?"

Başımı salladım.

"Suçu senin işleyip işlemediğinin konumuzla bir alakası yok, Walter. Burada önemli olan, savcılığın hiçbir şüpheye yer bırakmadan..."

"Hayır!"

Elliot elini sert bir biçimde masaya vurdu. Çıkan ses silah sesini andırmıştı. Bir an irkildim ama bunu belli etmediğimi umdum.

"Bu hukuki saçmalıklardan bıktım usandım! Yok, suçu benim işleyip işlemediğim önemli değilmiş de önemli olan neyin ispatlanabildiğiymiş de... Hayır efendim, önemli! Anlamıyor musun? Benim için çok önemli. Benim inanılmaya ihtiyacım var, lanet olsun! Senin bana inanmana ihtiyacım var. Aleyhimdeki delillerin ne olduğu umurumda değil. Bunu ben YAPMADIM. Beni anlıyor musun? Bana inanıyor musun? Kendi avukatım bana inanmıyorsa veya bunu önemsemiyorsa, hiçbir şansım yok demektir."

Nina'nın her şeyin yolunda gidip gitmediğini kontrol etmek üzere içeriye dalacağına emindim. Rahat koltuğumun arkasına yaslanıp odaya gelmesini bekledim ve Elliot'ın sözünü tamamladığına emin olmak istedim.

Beklediğim gibi kapılardan biri açıldı ve Nina içeriye girmek üzere hamle yaptı. Ama Elliot eliyle bir işaret yaparak onu yolladı ve kaba bir biçimde rahatsız etmemesini söyledi. Kapı tekrar kapandıktan sonra gözlerini gözlerime dikti. Elimi kaldırıp konuşmasını engelledim. Sıra bana gelmişti.

"Walter, beni ilgilendiren iki şey var," dedim sakince. "Savcılığın hangi yolda ilerlediğini anlayıp anlamadığım ve savcılığı alt edip edemeyeceğim."

Konuşurken parmağımla delil dosyasına vuruyordum.

"Şu an için savcılığın hangi yolda ilerlediğini anlıyorum. Bu, gayet iyi anlaşılır, teke tek bir kovuşturma. Savcılık ellerinde

cinayetin işlenmesi için bir neden ve fazlasıyla fırsat olduğuna inanıyor.

"Önce nedenden başlayalım. Karın bir ilişki yaşıyordu ve bu seni öfkelendirdi. Sadece bu da değil. Karın on iki yıl önce imzaladığı evlilik sözleşmesinden yararlanmaya hak kazanmıştı ve karından, sahip olduğun her şeyi onunla paylaşmadan kurtulmanın tek yolu onu öldürmekti. Sonra fırsat geliyor, arabanın o sabah Archway kapısından kaçta ayrıldığını biliyorlar. Mesafeyi ölçmüşler, birçok kez zaman tutmuşlar ve senin cinayetlerin işlendiği esnada Malibu'daki evde rahatça bulunabileceğini söylüyorlar. Bu da fırsat işte...

"Savcılık, aleyhindeki gerçek delillerin oldukça zayıf ve ikinci derecede olmasına rağmen, nedenin ve fırsatın jürinin aklını çelmeye yeteceğine güveniyor. Yani benim işim, bir yolunu bulup jürinin ortada çok duman olmasına karşın ateş olmadığını anlamasını sağlamak. Bunu yaparsam özgürlüğüne kavuşursun."

"Masum olduğuma inanıp inanmadığını bilmek istiyorum hâlâ."

Gülümseyip başımı iki yana salladım.

"Walter, dedim ya, bunun bir önemi yok."

"Benim için var. Öyle veya böyle bilmek zorundayım."

İnsafa geldim ve teslim oluyorum dercesine ellerimi havaya kaldırdım.

"Peki, o zaman sana ne düşündüğümü söyleyeyim, Walter. Dosyaları en ince ayrıntısına kadar inceledim. Orada yazan her şeyi en az iki kere okudum, çoğunu üç kez... Biraz önce o talih-

siz olayın yaşandığı sahil evindeydim ve o cinayetlerin işlendiği yeri inceledim. Tüm bunları yaptıktan sonra, masumiyetinin pekâlâ mümkün olabileceğini görebiliyorum. Peki, bu senin masum bir adam olduğuna inandığım anlamına mı geliyor? Hayır, Walter, gelmiyor. Üzgünüm ama bu işi çok uzun bir süreden beri yapıyorum. İşin gerçeği, çok fazla masum müvekkilim olmadı. O yüzden sana söyleyebileceğim en iyi şey bilmediğimdir. Eğer bu senin için yeterli değilse, masumiyetine inansa da inanmasa da sana tam olarak duymak istediklerini söyleyecek bir avukat bulmakta zorluk çekmeyeceğine eminim."

Cevabını beklerken koltukta sallandım. Elliot ellerini önündeki masanın üstünde kenetleyip sözlerimi uzun uzadıya düşündü ve sonunda başını salladı.

"Sanırım senden en fazla bu kadarını isteyebilirim," dedi.

Ona fark ettirmeden yavaşça derin bir nefes verdim. Dava hâlâ bendeydi. Şimdilik...

"Ama neye inanıyorum biliyor musun, Walter?"

"Neye inanıyorsun?"

"Benden bir şey sakladığına..."

"Bir şey saklamak mı? Neden söz ediyorsun?"

"Bu davayla ilgili bilmediğim bir şey var ve sen benden onu saklıyorsun."

"Neden söz ettiğini bilmiyorum."

"Fazlasıyla rahatsın, Walter. Sanki dava sonunda mahkeme salonundan özgür bir adam olarak çıkacağını biliyormuşsun gibi bir hâlin var."

"Özgür bir adam olarak çıkacağım tabii. Çünkü masumum."

"Masum olmak yetmez. Bazen masum insanlar da mahkûm olabilir ve içten içe herkes bunu bilir. İşte bu yüzden gerçekten masum olup da korkmayan hiçbir insana rastlamadım ya. İnsanlar sistemin doğru işlemeyeceğinden, sistemin masum insanların masumiyetini kanıtlamak için değil, suçlu insanları suçlu bulmak için kurulduğundan korkar. İşte sende eksik olan bu, Walter. Sen korkmuyorsun."

"Neden söz ettiğini anlamıyorum. Niye korkacakmışım ki?"

Onu okuyabilmek amacıyla yüzüne dikkatle baktım. İçgüdülerimin doğru olduğunu biliyordum. Ortada benim bilmediğim, dosyalarda gözden kaçırdığım ya da Vincent'ın aklında olup da dosyalara yansıtmadığı bir şey vardı. O şey her neyse, Elliot benimle paylaşmıyordu henüz.

Ancak şimdilik sorun yoktu. Bazen müvekkillerinizin bildiği şeyi bilmek istemezsiniz çünkü macun tüpten bir kez dışarıya çıktı mı artık gerisin geri içine koymanız mümkün değildir.

"Peki, Walter," dedim. "Bu konuya daha sonra devam ederiz. Biz şimdi işimize bakalım."

Cevap vermesini beklemeden savunma dosyasını açıp cep kapağına aldığım notlara baktım.

"Savcılığın tanıkları ve izleyeceği strateji anlamında hazırız sanırım. Dosyada bulamadığım şey, savunmanı üstüne inşa edeceğim sağlam bir strateji..."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Elliot. "Jerry bana hazır olduğumuzu söylemişti."

"Belki öyle değildir, Walter. Bunun görmek ya da duymak istemeyeceğin bir şey olduğunu biliyorum ama dosyanın içinde buldum."

Cilalı masanın üstüne iki sayfalık bir evrak koyup önüne doğru ittim. Şöyle bir baksa da tam olarak okumadı.

"Nedir bu?"

"Erteleme dilekçesi. Jerry dilekçeyi hazırlamış ama işleme koydurmamış. Ancak davada bir erteleme istediği açık. Dilekçedeki kod, pazartesi yazdığını gösteriyor; yani öldürülmeden birkaç saat önce..."

Elliot başını iki yana sallayarak evrakı bana doğru itti.

"Hayır, bunu Jerry'yle konuşmuş, program dâhilinde hareket edeceğimiz konusunda mutabık kalmıştık."

"Sözünü ettiğin bu konuşma pazartesi günü mü olmuştu?"

"Evet, pazartesi. Onunla en son o gün konuşmuştum."

Başımı salladım. Bu, sorularımdan birinin cevabıydı. Vincent her dava dosyasında fatura kayıtlarını tutuyordu ve ben Elliot dosyasında, öldürüldüğü gün fatura ettiği bir saati not etmiştim.

"Onun bürosunda mı senin büronda mı toplanmıştınız?"

"Telefon konuşmasıydı. Pazartesi öğleden sonra... Daha önce mesaj bırakmıştı, ben de aradım. Gerekirse Nina sana tam saatini söyleyebilir."

"Buraya üç olarak not almış. Seninle erteleme hakkında mı görüştü?"

"Evet ama ben erteleme olmayacağını söyledim."

Vincent bir saatlik ücret fatura etmişti ama Elliot'la erteleme konusunda yaptıkları ağız kavgasının ne kadar sürdüğünü merak ettim.

"Neden erteleme istediğini söyledi mi?" diye sordum.

"Hazırlanmak için biraz daha zaman istiyordu, belki de niyeti faturayı şişirmekti. Ona, tıpkı sana söylediğim gibi, hazır olduğumuzu söyledim. Hazırız!"

Neredeyse gülecektim, başımı iki yana salladım.

"Mesele şu ki avukat sen değilsin, Walter, benim... Ve sana söylemeye çalıştığım şey, dosyada savunma stratejisi anlamında dişe dokunur bir şey göremediğim... Bence Jerry bu yüzden mahkemenin ertelenmesini istiyordu. Elinde bir strateji yoktu."

"Hayır, elinde stratejisi olmayan taraf savcılık..."

Elliot'tan ve yaptığı hukuki çıkarımlardan sıkılmaya başlamıştım.

Usanmış bir hâlde, "İzin ver de işlerin nasıl yürüdüğünü açıklayayım," dedim. "Söyleyeceklerimden haberin varsa da özür dilerim, Walter. Bu, iki tarafın derdini aynı anda anlatmaya çalıştığı bir mahkeme olmayacak, tamam mı? Önce savcı söz alıp davayı kendi açısından ortaya koyacak. O devam ederken zaman zaman ona saldırma şansı bulacağız. Sonra sıra bize gelecek, işlenen suça dair delil ve farklı teorilerimizi işte ortaya o zaman koyacağız."

"Tamam."

"Dosyalardan anladığım kadarıyla, Jerry Vincent savunma stratejisinden çok, savcılığın stratejisine bel bağlamış. Ortada..."

"Nasıl olur?"

"Söylemeye çalıştığım şey, sırtını savcılığın hamlelerine dayamış olduğu. Savcılığın ileri süreceği her şeye karşılık, karşı tanıkları ve çapraz sorgulama planları hazırmış ama denklemin savunma tarafında bir şeylerin eksik olduğunu görüyorum. Suçun işlendiği sırada başka yerde olduğunu ispat edecek bir tanığımız yok, polisin olayla ilgili tutukladığı başka bir şüpheli yok, öne sürülebilecek farklı bir teori yok, hiçbir şey yok... En azından dosyalarda durum böyle... Elimizde strateji yok derken bunu kastediyordum işte. Jerry savunma stratejisini nasıl oluşturduğuna dair seninle hiç konuşmuş muydu?"

"Hayır. Onunla bu konuşmayı yapacaktım ama öldürüldü. Bana bu konuların üstünde çalıştığını söylemişti. Elinde sihirli kurşun varmış ve ne kadar az şey bilirsem o kadar iyiymiş. Bundan bana mahkeme tarihi yaklaştığında söz edeceğini söylemişti ama fırsatı olmadı."

O deyimi biliyordum. 'Sihirli kurşun' elinizdeki 'hapisten çık ve evine git' kartınızdı. Bu, ya tüm delilleri domino taşları gibi yerle bir edecek ya da jüri heyetinde yer alan her bir jürinin kafasında sağlam ve kalıcı bir biçimde makul şüphe uyandıracak, arka cebinizde taşıdığınız bir tanık veya bir delil parçasıydı. Vincent'ın elinde sihirli kurşun olsaydı bile dava dosyasında belirtmemişti. Ama madem elinde sihirli kurşun vardı, o zaman neden pazartesi günü ertelemeden söz etmişti?

"Sihirli kurşunun ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye sordum Elliot'a.

"Bana savcılığı yerle bir edecek bir şey bulduğunu söyledi sadece."

"Pazartesi mahkemeyi ertelemekten söz eden biri için, bu hiç de mantıklı gelmiyor kulağa."

Elliot omuz silkti.

"Dedim ya, hazırlanmak için daha çok zaman istiyordu. Muhtemelen bana daha kabarık bir fatura çıkarmak niyetindeydi ama ona söyledim, film yaparken bir tarih belirleriz ve film, ne olursa olsun o tarihte biter. Ona mahkemeye erteleme olmaksızın çıkacağımızı söyledim."

Elliot'ın 'erteleme yok' sloganlarına karşılık başımı salladım ama aklım Vincent'ın dizüstü bilgisayarındaydı. Sihirli kurşun o bilgisayarın içinde miydi? Planlarını dosyaya basılı birer kopya olarak koymak yerine o bilgisayara mı yüklemişti? Sihirli kurşun, ölümüne neden olan şey miydi? Keşfettiği şey, birisinin onu öldürmesine yol açacak kadar hassas ve tehlikeli miydi?

Hazır karşımdayken Elliot'la devam etmeye karar verdim.

"Walter, sihirli kurşun bende değil. Ama Jerry onu bulabildiyse ben de bulabilirim. Bulacağım da..."

Saatime baktım ve davada anahtar unsur olduğu sugötürmez şeyin ne olduğunu bilmemekten ötürü çok fazla rahatsız olmamış görüntüsü vermeye çalıştım.

"Peki, şimdi farklı teoriler hakkında konuşalım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Savcılığın kendi teorisi var, bizim de kendi teorimiz olmalı demek istiyorum. Savcılığın teorisi, karının ihaneti ve onu boşamanın sana getireceği maliyet yüzünden öfkeli olduğun. Bu yüzden Malibu'ya gittin ve hem karını hem de sevgilisini öldürdün. Sonra ya saklayarak ya da okyanusa atarak cinayet si-

lahından bir şekilde kurtuldun ve ardından cesetleri bulduğunu bildirmek için polisi aradın. Neden ve fırsat... Bu teorilerini desteklemek üzere ellerinde BKT var ama bunun dışında dişe dokunur başka hiçbir şey yok."

"BKT mi?"

"Barut kalıntı testi... Savcılığın delile dayanan dava stratejisi, ne kadar ufak da olsa büyük ölçüde buna dayanıyor."

"O testten çıkan pozitif sonuç sahteydi!" diye atıldı Elliot. "Ben silah filan ateşlemedim. Jerry bana ülkenin en iyi uzmanını getirteceğini ve bu iddiayı çöpe atacaklarını söylemişti. New York, John Jay'den bir kadın... Kadın, şerifin laboratuvar çalışmalarının özensiz olduğuna ve yanlış sonuçlar vermeye meyilli olduğuna dair tanıklık edecekti."

Başımı salladım. İnkârındaki fevrilik hoşuma gidiyordu. Mahkemede tanık kürsüne çıkarsa işe yarayabilirdi.

"Evet, Dr. Arslanian... Bu tip olaylarda uzmanlığından faydalanıyoruz," dedim. "Ama o kadın sihirli kurşun değil, Walter. Savcılık da kendi tanığını kürsüye çıkarıp tam tersini söyleyecek, laboratuvarın gayet iyi çalıştığını ve tüm işlemlerin usulüne göre yapıldığını iddia edecek. En iyi ihtimalle BKT delil olmaktan çıkarılabilir. Savcılık bu durumda bile ağırlıklı olarak neden ve fırsata yüklenecektir."

"Ne nedeni? Ben o kadını seviyordum, ayrıca Rilz'den haberim yoktu. Onun ibne olduğunu sanıyordum."

Ağır ol dercesine ellerimi havaya kaldırdım.

"Bak, kendine bir iyilik yap ve ondan bu şekilde söz etme, Walter. Ne mahkemede ne de başka bir yerde... Adamın cinsel

eğiliminden söz etme durumun olursa, homoseksüel olduğunu düşündüğünü söylersin, tamam mı?"

"Tamam."

"Savcılık Johan Rilz'i karının sevgilisi olarak bildiğini öne sürecek ve karının ihaneti nedeniyle gerçekleşecek bir boşanmanın sana yüz milyon dolardan daha pahalıya patlayacağını ve stüdyodaki nüfuzunun muhtemelen azalmasına yol açacağını gösteren deliller ve tanıklar ortaya koyacak. Tüm bunları jürinin kafasına sokacak ve senin cinayet için gayet iyi bir nedenin olduğunu söyleyecek."

"Ama bu büyük bir saçmalık!"

"Mahkemede buna karşılık rastgele atış yapabileceğim. Savcılığın birçok olumlu noktası olumsuza dönüştürülebilir. Bu bir dans olacak, Walter. Karşılıklı yumruklaşacağız. Argümanlarını çarpıtmaya ve yok etmeye çalışacağız ama nihayetinde engelleyebileceğimizden daha çok yumruk savuracaklar bize. Bu yüzden mazlum taraf biz olacağız, savunma için farklı bir teori ortaya koymanın önemi de işte buradan kaynaklanıyor. Jüriye o iki insanın neden öldürüldüklerine dair makul bir açıklama yapacağız, şüpheleri senin üzerinden alıp başka birinin üstüne atacağız."

"*Kaçak*'taki tek kollu adam gibi mi?"

Başımı iki yana salladım.

"Pek öyle sayılmaz."

O filmi ve öncesinde televizyonda gösterilen diziyi hatırlıyordum. Her ikisinde de ortada tek kollu bir adam vardı aslında. Benim sözünü ettiğim şeyse bir esrar perdesiydi, savunma

tarafından düzenlenmiş farklı bir teoriydi çünkü Elliot'ın, 'Ben masumum' teranesini yememiştim, en azından şimdilik...

Vızıltıya benzer bir ses duyulunca Elliot cebinden telefonunu çıkarıp ekranına baktı.

"Walter, burada yapmamız gereken bir iş var," dedim.

Telefonu açmadı ve isteksizce de olsa cebine koydu. Devam ettim.

"Duruşmada sıra savcılıktayken, jüri açısından bir şeyi netleştirmek adına çapraz sorgulamayı kullanacağız. Bu da pozitif çıkan barut kalıntı testi..."

"O sonuç sahte!"

"Her neyse. Söylemek istediğim şey, senin kısa bir süre önce bir silahı ateşlediğini doğruladığına inandıkları şeyi elde ettikleri anda her şeyin sona erdiğiydi. Sonuna kadar açık bir soruşturma, o andan itibaren tek bir şeye sımsıkı odaklanmış hâle geliverdi. Sana... Tam-saha soruşturması dedikleri şey, tamamen seninle ilgili bir soruşturmaya dönüştü. Bu yüzden geride altına bakmadıkları bir sürü taş bıraktılar. Rilz'i ele alalım. Adam sadece dört yıldır bu ülkedeydi ancak tek bir dedektif bile onun geçmişini araştırmak, memleketinde onun ölmesini isteyecek düşmanları olup olmadığını öğrenmek üzere Almanya'ya gitmedi. Bununla da bitmiyor, adamın Los Angeles'taki geçmişini de iyice araştırmamışlar. Burada şehrin en varlıklı kadınlarının evlerine ve hayatlarına girmesine izin verilen bir adamdan söz ediyoruz. Patavatsızlığımı affet ama o adam evli diğer müşterileri de mi düzüyordu, yoksa sadece karın mı vardı? Öfkelendirdiği başka önemli ve güçlü adamlar var mıydı yoksa sadece sen miydin?"

Elliot kaba sorulara bir karşılık vermedi. Bu soruları ona, bir öfke patlamasına ve karısını sevdiğine dair sözleriyle çelişebilecek bir tepki vermesine yol açacak mı diye kasten sormuştum. Ama hiçbir tepki vermedi.

"Nereye varmak istediğimi anlıyor musun, Walter? Odak noktası neredeyse en başından beri sendin. Sıra savunmaya gelince, Rilz'e yükleneceğiz. Buradan hareketle jürinin aklına, mısır tarlasında büyüyen yaprak sapları gibi şüphe tohumları ekeceğiz."

Elliot cilalı masanın üstündeki yansımasına bakarken düşünceli bir tavırla başını salladı.

"Ama bu, Jerry'nin sana sözünü ettiği sihirli kurşun olamaz," dedim. "Ayrıca Rilz'e yüklenmenin de bazı riskleri var."

Elliot bakışlarına bana yöneltti.

"Savcı, cinayeti soruşturan dedektifler bu dosyayı kendisine getirdiğinde içindeki yetersizlikleri görmüştür. Savcılığın, savunma olarak bizim bu yolda ilerleyeceğimizi tahmin etmesi için beş ayı vardı. Savcı eğer işinde iyiyse ki öyle olduğuna eminim o zaman kendisi de sessizce bu yönde hazırlık yapmıştır."

"Bu durum duruşma öncesi delillerin toplandığı o dosya içinde kendini belli etmez mi?"

"Her zaman değil. Bu da bir sanattır aslında. Çoğunlukla önemli olan ve dikkat etmen gereken şey delil dosyasında olanlar değildir. Jeffrey Golantz deneyimli bir profesyonel. O dosyaya neyi koyacağını, neyi kendine saklayacağını çok iyi bilir."

"Golantz'ı tanıyor musun? Daha önce mahkemede onunla karşı karşıya geldin mi?"

"Onu tanımıyorum ve daha önce hiç karşı karşıya gelmedim. Bildiklerim namıyla alakalı, daha önce hiç dava kaybetmemiş. Çıktığı yirmi yedi davanın hepsini kazanmış sanırım."

Saatime baktım. Zaman hızla geçmişti ve kızımı gecikmeden almak istiyorsam işleri hızlandırmak zorundaydım.

"Tamam," dedim. "Üstünden geçmemiz gereken daha başka şeyler de var. Kürsüde ifade verip vermeyeceğinden söz edelim biraz."

"Bu konuda bir soru işareti yok. Zaten olması gereken şey bu... Adımı temize çıkarmak istiyorum. Jüri benden bu suçu işlemediğimi duymak isteyecektir."

"Bunu söyleyeceğini biliyordum ve suçu reddedişindeki coşkuyu da takdir ediyorum. Ama vereceğin ifade bundan öte olmalı. Bir açıklama getirmeli, işte bu noktada başımız derde girebilir."

"Umurumda değil."

"Karını ve sevgilisini öldürdün mü?"

"Hayır!"

"O zaman neden oraya, o eve gittin?"

"Şüphelerim vardı. Karım orada birisiyle birlikteyse, onunla yüzleşecek ve adamın kıçına tekmeyi basacaktım."

"Jürinin milyar dolarlık bir stüdyoyu yöneten adamın öğleden sonra işinden ayrılıp karısını gizlice gözetlemek için Malibu'ya gittiğine inanmasını mı bekliyorsun?"

"Hayır, ben kimseyi gizlice gözetlemem. Şüphelerim vardı ve neyin ne olduğunu kendi gözlerimle görmek istedim."

"Karınla elinde bir silahla mı yüzleşecektin?"

Elliot bir şey söyleyecekti ki bir an tereddüt edip karşılık vermedi.

"Görüyor musun, Walter?" dedim. "O kürsüye çıktığın anda kendini her şeye açmış olursun. Çoğu da iyi değildir, o şeylerin..."

Başını iki yana salladı.

"Umurumda değil. Olması gereken bu... Suçlu adamlar ifade vermez, bunu herkes bilir. Ben bu suçu işlemediğime dair ifade vereceğim."

Son cümlesinin her hecesinde parmağını bana doğru salladı. Bu ateşli hâli hâlâ hoşuma gidiyordu, bu hâliyle inandırıcıydı. Belki tanık kürsüsünde hayatta kalabilirdi.

"Eh, bu, sonuçta senin vereceğin bir karar," dedim. "Seni kürsüde vereceğin ifade için hazırlayacağız ama duruşmada sıra savunmaya gelene ve o an hangi noktada olduğumuzu görene dek kesin bir karar vermeyeceğiz."

"Karar verildi bile. İfade vereceğim."

Yüzü kan kırmızısı bir renk almaya başladı. Bu noktada biraz daha alttan almak zorundaydım. Onun ifade vermesini istemiyordum ama bunu yasaklamam ahlaki olmazdı. Bu, müvekkilin vereceği bir karardı ve ileride bu hakkı ona tanımadığımı veya ifade vermesine karşı çıktığımı iddia ederse baro öfkeli arılar gibi başıma üşüşürdü.

"Bak Walter," dedim. "Sen güçlü bir adamsın. Bir stüdyo yönetiyor, filmler yapıyor ve her gün milyonlarca doları riske atıyorsun. Tüm bunları anlıyorum. Kimsenin sorgulamadığı kararlar vermeye alışmışsın ama duruşmaya çıktığımızda pat-

ron benim. Kararı verecek kişi sen olsan da beni dinlediğini ve fikirlerimi değerlendirdiğini bilmem gerek. Böyle yapmayacaksan devam etmemizin bir anlamı olmaz."

Eliyle sertçe yüzünü ovuşturdu. Bunun onun için zor olduğunu anlayabiliyordum.

"Tamam, anlıyorum. Bu konudaki kesin kararı daha sonra veririz."

Bunu isteksiz bir biçimde söylemişti. Bu, onun vermek istemediği bir ödündü. Kimse elindeki gücü başkasına bırakmak istemezdi.

"Peki, Walter," dedim. "Anlaştık o zaman."

Tekrar saatime baktım. Listemde onunla konuşmak istediğim başka birkaç şey daha vardı ve zaman yeterliydi.

"Peki, devam edelim," dedim.

"Lütfen."

"Savunma ekibine birkaç kişi daha eklemek istiyorum. Bunlar..."

"Hayır, sana daha önce de söyledim. Sanığın ne kadar çok avukatı olursa o kadar çok suçlu görünür. Larry Bonds'a bir bak ve insanların onun suçlu olmadığını düşündüklerini söyle bana. Adamın takım arkadaşlarından çok avukatı var."

"Walter, sözümü bitirmeme izin vermedin. Benim sözünü ettiğim kişiler avukat değil, duruşmaya çıktığımızda savunma masasında senin ve benim dışında kimsenin olmayacağına söz veriyorum."

"O zaman ekibe kimleri eklemek istiyorsun?"

"Bir jüri seçme danışmanıyla, imajın ve vereceğin ifadeyle ilgili olarak seninle çalışacak biri."

"Jüri danışmanı olmaz. Bir dümen çeviriyormuşsun gibi görünmene yol açar."

"Bak, tutmak istediğim kişi izleyici sırasında oturacak. Kimse fark etmeyecek bile. Sözünü ettiğim kadın hayatını poker oynayarak kazanıyor, insanların yüzlerini okuyarak açığa vurdukları ufak şeyleri yakalıyor; hepsi bu."

"Hayır, böyle saçma şeyler için para ödemeyeceğim."

"Walter, emin misin?"

Beş dakika boyunca jüri seçiminin mahkemenin belki de en önemli parçası olduğunu söyleyerek onu ikna etmeye çalıştım. İkinci derecede delillere dayanan davalarda önceliğin, polis ya da savcı söyledi diye o şeyin otomatik olarak doğru olmadığına inanan, açık fikirli jüri üyeleri seçmek olduğunu vurguladım. Ona jüri seçimindeki yeteneğimle gurur duyduğumu ama yüzleri ve hareketleri okumada uzman birinden yardım almanın da faydalı olacağını söyledim. Konuşmamın sonunda Elliot başını iki yana sallamakla yetindi sadece.

"Bir sürü saçmalık. Ben senin yeteneklerine güveniyorum."

Bir süre yüzüne baktım ve bugün için yeterince konuştuğumuza karar verdim. Konuyu bir dahaki buluşmamızda tekrar gündeme getirecektim. Elliot, mahkemede benim patron olduğuma dair fikri kabullenmiş gibi görünürken son noktada her şeyin sorumlusunun kesinlikle o olduğunu fark etmiştim.

Ayrıca bu durumun onu doğrudan hapse götürebileceği düşüncesine kapılmaktan alamadım kendimi.

20

Patrick'i şehir merkezinde park ettiği arabasına bırakıp yoğun akşam trafiğinde Vadi'ye doğru yol almaya başladığımda geç kalacağımı ve bunun eski karımla yeni bir krize neden olacağını biliyordum. Durumu bildirmek üzere onu aradım ama telefonu açmayınca mesaj attım. Sonunda Sherman Oaks'taki dairesine vardığımda saat neredeyse yedi kırk olmuştu ve anne kızı kaldırımda beni beklerlerken buldum. Hayley başını eğmiş kaldırıma bakıyordu. Anne ve babasının birbirlerine yakın olduğu zamanlarda, şimdikine benzer bir tavır takınmaya başladığını ve bunu alışkanlık hâline getirdiğini fark ettim. Sanki bir nakil dairesinin üstünde duruyor ve bizden uzakta bir yerlere ışınlanmayı bekliyordu.

Arabayı kenara çekerken kapının kilidini açtım. Maggie, Hayley'in sırt çantası ve akşam bende kalırken ihtiyaç duyacağı eşyaların bulunduğu çantayla beraber arka koltuğa geçmesine yardım etti.

Donuk bir sesle, "Zamanında geldiğin için sağ ol," dedi.

Gözlerindeki o alevin tekrar canlandığını görebilmek için, "Sorun değil," dedim. "Beni dışarılarda beklediğine göre önemli bir randevun olmalı."

"Hayır, pek sayılmaz. Okulda veli öğretmen görüşmesi..."

İşte bu sözler savunma duvarımı çökertti, çeneme yumruk yemiş gibi hissetmeme yol açtı.

"Bunu bana söylemeliydin. Bir bakıcı tutar birlikte giderdik."

Hayley arkamdan, "Ben bebek değilim," dedi.

Maggie ise solumdan, "Bunu denemiştik," dedi. "Hatırlıyor musun? Hayley'in matematik notları yüzünden öğretmene öylesine yüklenmiştin ki, tabii notların neden öyle geldiği konusunda en ufak bir fikrin bile yoktu, o olaydan sonra okulla ilişkileri benim yürütmemi istediler."

Olay belli belirsiz aşinaydı bana, oksikodonla bozulmuş hafıza bankamın bir yerinde güvenli bir biçimde kilit altına alınmıştı ama yaşadığım utancı yüzümde ve boynumda hissediyordum. Buna verecek zekice ve yerinde bir cevabım yoktu.

"Gitmem gerek," dedi Maggie, alelacele. "Hayley, seni seviyorum. Babanı üzme, yarın görüşürüz."

"Tamam, anne."

Arabayı çalıştırmadan önce eski karıma uzun uzun baktım.

"Canlarına oku, Maggie McFacia," dedim.

Kaldırımdan uzaklaşıp penceremi kapattım. Kızım annesinin takma adının neden Maggie McFacia olduğunu sordu.

"Savaşa gittiğinde daima kazanacağını bilir de ondan," dedim.

"Ne savaşı?"

"Ne savaş olursa."

Ventura Bulvarı boyunca sessizce ilerledik ve akşam yemeği için DuPar's'ta durduk. Burası kızımın en sevdiği restorandı çünkü her gittiğimizde krep yemesine izin veriyordum. Kızım bir nedenden ötürü akşam yemeğinde kahvaltı sipariş etmenin bazı sınırları aşmak anlamına geldiğini düşünüyor, kendisini asi ve cesur hissediyordu.

Thousand Island soslu, pastırmalı, marullu ve domatesli sandviç sipariş ederken, son kolesterol testimde çıkan sonucu düşünerek, esas asi ve cesur kişinin ben olduğumu fark ettim. Sonra kızımla birlikte ev ödevini yaptık. Bu onun için çocuk oyuncağı, benim için külfetti. Ödev bitince ona ne yapmak istediğini sordum; sinemaya, alışveriş merkezine veya herhangi bir yere gitmeye, her şeyi yapmaya hazırdım. Ama bana eve gitmeyi ve orada zaman geçirmeyi, belki eski aile albümlerini karıştırmak ve sararmış fotoğraflara bakmak istediğini söylemesini umuyordum.

Hayley cevap vermeden önce tereddüt etti, nedenini bildiğimi sanıyordum.

"Endişelendiğin şey buysa, bil ki evde kimse yok Hay. Tanıştığın hanım Lanie... Eve gelmiyor artık."

"Yani artık o senin kız arkadaşın değil mi?"

"O benim hiçbir zaman kız arkadaşım olmadı, sadece arkadaşımdı. Geçen yıl hastanede kaldığımı hatırlıyorsun değil mi? Onunla orada tanıştım ve arkadaş olduk, daha sonra birbirimize göz kulak olmaya çalıştık. Şimdi arada bir, evde yalnız kalmak istemediği zamanlarda buraya geliyor."

Bu üstünde biraz oynanmış bir gerçekti. Lanie Ross'la grup terapisi sırasında rehabilitasyondayken tanışmıştım. Programın sona ermesinin ardından ilişkimizi devam ettirdik ama hiçbir zaman tamamına erdirip romantik bir seviyeye getiremedik. Çünkü ikimiz de duygusal açıdan bunu başarmaktan acizdik. Bağımlılık o sinir uçlarını dağlamıştı ve eski hâline dönmesi zaman alıyordu. Birlikte zaman geçirmiş, gerektiğinde, iki kişilik destek ekibi olarak birbirimize yardım etmiştik. Ancak gerçek

dünyaya döndüğümüz andan itibaren Lanie'nin zayıflığını fark etmeye başlamıştım. İçgüdüsel olarak fazla ilerleyemeyeceğini biliyordum ve yolculuğa onunla çıkamazdım. İyileşme aşamasında izlenebilecek üç yol vardır. İnsanın ayık kalmayı başardığı temiz yol ve tekrar kötüye gitmeye başladığı öteki yol; üçüncü yolsa bodoslama gidiş yoludur. Bu, yolcunun tekrar kötüye gitme sürecinin, sadece yavaş bir intihar olduğu ve beklemek için ortada bir nedenin bulunmadığını fark ettiği yoldur. Lanie'nin bu son iki yolun hangisinden gideceğini bilmiyordum ama ben her ikisinin de yolcusu olmayacaktım. Hayley'le tanıştığı günün ertesinde, sonunda yollarımızı ayırdık.

"Hayley biliyorsun, hoşlanmadığın bir şey olduğunda ya da senin canını sıkan bir şey yaptığımda bunu bana her zaman söyleyebilirsin."

"Biliyorum."

"Güzel."

Kısa bir süre hiç konuşmadan oturduk, onun bana bir şey söylemek istediğini düşünüyordum. Sözlerini toparlaması için ona zaman verdim.

"Baba?"

"Efendim canım?"

"O hanım senin kız arkadaşın değilse, bu, annem ve senin tekrar bir araya gelebileceğiniz anlamına mı geliyor?"

Bu sorusu, kısa bir süreliğine de olsa nutkumun tutulmasına yol açtı. Hayley'in gözlerindeki umudu görebiliyor, onun da aynı şeyi benim gözlerimde görmesini istiyordum.

"Bilmiyorum, Hay. Geçen yıl bunu denemeye kalktığımızda işleri iyice yüzüme gözüme bulaştırdım."

Şimdi okyanusun üstüne düşen bulutların gölgesi misali gözlerinde acı vardı.

"Ama bunun için hâlâ çaba gösteriyorum, bebeğim," dedim alelacele. "Bu iş aceleye gelmez, ağır ağır gitmemiz gerek. Annene ileride yine aile olabileceğimizi göstermeye çalışıyorum."

Hayley karşılık vermedi. Gözünü tabağına dikti.

"Anlaştık mı, bebeğim?"

"Anlaştık."

"Ne yapmak istediğine karar verdin mi?"

"Eve gidip televizyon izlemek istiyorum galiba."

"Güzel. Benim de yapmak istediğim buydu."

Okul defterlerini ve kitaplarını toparladık, yemeğin parasını hesabın üstüne bıraktım. Tepeyi tırmanırken Hayley, annesinin ona benim önemli, yeni bir iş aldığımı söylediğinden bahsetti. Şaşırdım ama mutlu da oldum.

"Eh, bir anlamda yeni bir iş sayılır. Her zaman yaptığım işi yapmaya başlıyorum yine. Ama elimde bir sürü yeni dava var. Annen sana bunu da söyledi mi?"

"Önemli bir dava aldığını, herkesin bunu kıskandığını ama senin çok iyi bir iş çıkaracağını söyledi."

"Öyle mi dedi?"

"Hı, hı."

Bunun ne anlama gelebileceğini düşünerek bir süre hiç konuşmadan sürdüm arabayı. Belki Maggie'yle ilgili olarak her şeyi mahvetmemiştim. Eski karım bana hâlâ bir şekilde saygı duyuyordu. Belki bunun ifade ettiği bir şey vardı.

"Eee..."

Dikiz aynasından kızıma baktım. Hava kararmıştı ama bana bakmadığını ve pencereden dışarısını izlediğini görebiliyordum. Bazen çocukları okumak çok kolay oluyordu, keşke aynı şey yetişkinler için de geçerli olsaydı.

"Ne oldu Hay?"

"Eee... Merak ediyorum da neden sen de annemin yaptığını yapmıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Kötü adamları hapse atmaktan söz ediyorum. Annem aldığın büyük davanın iki insanı öldürmüş bir adamla alakalı olduğunu söyledi. Sanki sen hep kötü adamlar için çalışıyormuşsun gibi."

Derdimi anlatmama yardımcı olacak kelimeleri bulabilmem için bir süre sessiz kaldım.

"Savunduğum adam iki insanı öldürmekle suçlanıyor, Hayley. Kimse onun yanlış bir şey yaptığını ispat etmedi. Şu an için herhangi bir suç işlemiş sayılmıyor."

Karşılık vermedi, şüpheciliğinin neredeyse elle tutulur bir niteliği vardı ve arka koltuktan her yere yayılıyormuş gibiydi. Çocukların masumiyeti de bir yere kadardı.

"Hayley, benim yaptığım iş, annenin yaptığı iş kadar önemli. Ülkemizde birisi bir suç işlemekle itham edildiğinde, o kişi kendini savunma hakkına sahiptir. Okulda kopya çekmekle suçlansan ama aslında böyle bir şey yapmamış olsan, ne olurdu? Durumunu açıklamak ve kendini savunmak istemez miydin?"

"İsterdim herhâlde."

"Bence de isterdin. Aynı şey mahkemeler için de geçerli. Bir suçla itham edildiğinde, durumunu açıklamakta ve kendini savunmakta sana yardımcı olması için benim gibi bir avukat tutabilirsin. Kanunlar çok karmaşık, delil kurallarını ve buna benzer şeyleri bilmediğinde insanın kendini savunması çok zor. İşte bu noktada ben insanlara yardım ediyorum. Bu, onlarla aynı fikirde olduğum veya yaptıklarını, tabii bir şey yapmışlarsa, onayladığım anlamına gelmiyor. Ama bu sistemin bir parçası, önemli bir parçası..."

Açıklamam, daha sözüm devam ederken, önemsiz, sahteymiş gibi hissettirdi bana. Fikri düzlemde argümanın her bir kelimesini anlıyor ve inanıyordum. Ama baba kız düzleminde kendimi tanık kürsüsünde kıvranan müvekkillerimden biri gibi hissettim. Artık inandığıma kendimin de çok emin olmadığım bir şeye, kızımın inanmasını nasıl sağlayacaktım?

"Hiç masum bir insana yardım ettin mi?" diye sordu kızım.

Bu kez dikiz aynasına bakmadım.

"Birkaç tanesine, evet..."

Dürüst olarak en iyi bu şekilde cevap verebilirdim.

"Annem bir sürü kötü adamı hapse attırdı."

Başımı salladım.

"Evet, öyle. Eskiden birbirimizi çok iyi dengelediğimizi düşünürdüm. Onun yaptığı şeyle benim yaptığım şey... Şimdi..."

Düşüncemin sonunu getirmeye gerek yoktu. Radyoyu açıp Disney müzik kanalının düğmesine bastım.

Eve gidiş yolunda aklımdan geçen son şey, belki yetişkinlerin de çocukları gibi kolay okunabileceği düşüncesiydi.

21

Perşembe sabahı kızımı okula bıraktıktan sonra arabayı doğrudan Jerry Vincent'ın hukuk bürosuna sürdüm. Saat hâlâ erkendi ve trafik rahattı. Hukuk Merkezi'nin bitişiğindeki garaja indiğimde, istediğim yere park edebileceğimi gördüm. Avukatların çoğu, mahkemelerin başlangıç saati olan dokuza kadar bürolarına gelmiyordu. Ben hepsinden neredeyse bir saat daha erken oradaydım. Büroyla aynı katta olmak için arabayı ikinci kata park ettim. Garajın her katından binaya giriş vardı.

Jerry Vincent'ın öldürüldüğü gün arabasını park ettiği yerden geçip rampanın ilerisine bıraktım arabamı. Garajı Hukuk Merkezi'ne bağlayan köprüye doğru yürürken, tavanında sörf tahtası filesi bulunan Subaru marka steyşın vagon bir araba gördüm. Arabanın arka camında, sörf tahtasının ucunda giden bir sörfçünün silüetini gösteren bir çıkartma vardı. Üstünde TEK DÜNYA yazıyordu.

Arabanın arka pencereleri koyu renkliydi ve içerisi görünmüyordu. Ön cama doğru hareketlenip içeriye şoför tarafından bakmaya çalıştım. Arka koltuğun katlanmış olduğunu görebiliyordum. Arka bölümün yarısı, içi giysi ve kişisel eşyalarla dolu açık kolilerle darmadağındı. Diğer yarısıysa Patrick Henson için yatak görevi görüyordu. Bunu biliyordum çünkü uyku tulumunun kıvrımları içinde, ışığa sırtını dönmüş hâlde uyuyordu orada... İlk telefon konuşmamız sırasında, ona şoförüm olarak benimle çalışmak isteyip istemediğini sorduğumda söy-

lediği bir şeyi ancak o an hatırladım. Bana arabasında yaşadığını ve cankurtaran kulesinde uyuduğunu söylemişti.

Elimi kaldırmış camı tıklatmak üzereydim ki Patrick'i uyandırmamaya karar verdim. Sabahın ilerleyen saatlerine kadar ona ihtiyacım olmayacaktı ve çocuğu yaka paça yerinden kaldırmanın bir anlamı yoktu. Büroların bulunduğu alanı geçip köşeden döndüm ve üstünde Jerry Vincent'ın adının yazılı olduğu kapıya çıkan koridora yöneldim. Dedektif Bosch kapının önünde duruyordu. Kulaklığını takmış müzik dinliyor ve beni bekliyordu. Ellerini cebine sokmuştu, dalgın, belki de biraz canı sıkkın bir hâli vardı. Onunla randevumuz olmadığına emindim, o yüzden keyfinin hangi sebepten kaçmış olabileceğini bilemedim. Belki müzik yüzündendi. Ona yaklaşırken kulaklıklarını çıkarıp cebine tıkıştırdı.

Selam vermek yerine, "Ne, bu sefer kahve yok mu?" dedim.

"Bugün kahve yok. Dün de kahve içmeye pek hevesli olmadığını söyleyebilirim."

Anahtarı kilide sokup kapıyı açmam için yana çekildi.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedim.

"Hayır desem, yine soracaksın nasılsa."

"Haklısın galiba."

Kapıyı açtım.

"Sor bakalım sorunu."

"Tamam. Bana pek de iPod meraklısı biri gibi gelmiyorsun. Kimi dinliyordun biraz önce?"

"Adını daha önce hiç duymadığına emin olduğum birini."

"Anladım. Kişisel gelişim gurusu Tony Robbins'ti, değil mi?"

Oltaya gelmeyen Bosch başını iki yana salladı.

"Frank Morgan," dedi.

Başımı salladım.

"Şu saksafoncu mu? Evet, Frank'i tanıyorum."

Kabul alanına doğru yürürken Bosch şaşkın görünüyordu.

"Onu tanıyorsun," dedi, inanmadığını açıkça belli eden bir ses tonuyla.

"Evet. Catalina'da veya Jazz Bakery'de çaldığı zamanlarda ara sıra uğrar, bir merhaba derim. Babam caz severdi, ellili altmışlı yıllarda Frank'in avukatlığını yapmış. Frank temiz bir yaşam sürmeye başlamadan önce başını çok belaya sokmuş. Sonunda San Quentin'de Art Pepper'la çalarken bulmuş kendini. Art Pepper'ı duydun, değil mi? Ben Frank'le tanıştığımda bir savunma avukatına ihtiyacı yoktu artık. Şimdi hayatını yoluna koymuş, gayet iyi görünüyor."

Bosch'un, eroin yüzünden yirmi yılını harcamış Charlie Parker'ın pek tanınmayan varisi kabul edilen Frank Morgan hakkında bu kadar çok şey biliyor olmamın getirdiği şaşkınlıktan sıyrılması biraz zaman aldı. Kabul alanını geride bırakıp ana büroya girdik.

"Eee, soruşturma nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Gidiyor işte," dedi.

"Dün gelip beni görmeden önce geceyi Parker Center'da, bir şüpheliyi terleterek geçirdiğini duydum. Ama bir tutuklama olmamış galiba?"

Vincent'ın masasının arkasına geçip oturdum. Çantamdaki dosyaları çıkarmaya başladım. Bosch ayakta duruyordu.

"Bunu sana kim söyledi?" diye sordu.

Sıradan bir soru sorar gibi değil de daha çok bir şey talep eder gibiydi. Bu tavrına kayıtsız kaldım.

"Bilmiyorum," dedim. "Bir yerden duymuş olmalıyım. Belki bir muhabirden... Şüpheli kimdi?"

"Bu seni ilgilendiren bir konu değil."

"O zaman, konunun beni ilgilendiren kısmı nedir, Dedektif? Neden buradasın?"

"Bana verebileceğin başka isimler var mı diye geldim."

"Sana dün verdiğim isimlere ne oldu?"

"Hepsi kontrol edildi."

"Bu kadar kısa zamanda nasıl kontrol edebildin hepsini?"

Bosch eğilip iki elini masanın üstüne dayadı.

"Bu soruşturmada yalnız çalışmıyorum da ondan, tamam mı? Bana yardım eden insanlar var ve verdiğin bütün isimleri kontrol ettik. Adamlar ya hapiste ya ölmüş ya da Jerry Vincent artık umurlarında değil. Vincent'ın savcıyken hapse attırdığı bazı başka adamları da kontrol ettik. Her defasında çıkmaz sokakta bulduk kendimizi..."

Gerçekten hayal kırıklığına uğramıştım. Bu his belki de geçmişten gelen bu isimlerden herhangi birinin katile ait olabileceğine ve onun tutuklanmasıyla birlikte bana yönelebilecek bir tehdidin son bulacağı olasılığına fazlasıyla bel bağlamış olmaktan kaynaklanıyordu.

"Peki, ya silah tüccarı Demarco?"

"Onu bizzat ben araştırdım ve listeden çıkarmam fazla uzun sürmedi. Adam ölmüş, Haller. İki yıl önce, Corcoran'daki hücresinde ölmüş. İç kanamadan... Otopside anal boşluğuna sustalı bıçak soktuğu anlaşılmış. Bunu oraya, korunmak için kendisinin mi koyduğu yoksa başka birisinin mi yaptığı belirlenememiş ama diğer tutuklular için iyi bir ders olmuş. Hapishaneye 'Kıçınıza keskin cisimler sokmayın' yazan bir tabela bile asmışlar."

Hikâyenin içeriğinin iticiliği kadar, potansiyel bir şüpheliyi kaybetmiş olmanın verdiği huzursuzlukla arkama yaslandım. Sonra kendimi toparlayıp kayıtsız bir tavırla devam etmeye çalıştım.

"Eh, sana ne diyebilirim ki, Dedektif? Demarco bu konuda en güvendiğim isimdi. Elimde o isimlerden başka bir şey yok. Devam eden davalarla ilgili olarak sana bilgi veremeyeceğimi söylemiştim ama şunu da bilmeni isterim ki ortada verecek bir bilgi de yok."

İnanmadığını ifade etmek istercesine başını iki yana salladı.

"Gerçek bu, Dedektif... Devam eden davalara ait bütün dosyaları inceledim. Hiçbirinde bir tehdit oluşturabilecek ya da Vincent'ın kendini tehdit edilmiş gibi hissetmesine yol açabilecek bir şey yoktu. Hiçbirinde FBI'la ilişkilendirilebilecek bir şey de göremedim, hiçbirinde Jerry Vincent'ın, tehlikeye düşmesine neden olacak bir şeye rastladığına dair bir belirti de... Ayrıca bir avukat olarak müvekkillerin hakkında kötü bir şey öğrendiğinde, o şeyler koruma altındadır. Kısacası o dosyalar-

da hiçbir şey yok. Jerry mafyayı, uyuşturucu tacirlerini falan temsil etmiyormuş. O dosyaların içinde..."

"Jerry katilleri temsil ediyor."

"Cinayetle suçlanan insanları... Öldüğünde elinde tek bir cinayet davası vardı: Walter Elliot davası... O dosyada da soruşturmana yardımcı olacak bir şey yok. İnan bana, baktım."

Durumun söylediğim gibi olduğuna pek de emin değildim ama Bosch farkına varmış gibi görünmüyordu. Sonunda masanın önündeki koltuğun kenarına oturdu ve yüz ifadesi değişmeye başladı, neredeyse çaresiz görünüyordu.

"Jerry boşanmıştı," dedim. "Eski karısını kontrol ettiniz mi?"

"Dokuz yıl önce boşanmışlar. Kadın tekrar evlenmiş ve şu anda çok mutlu, ikinci çocuğunu doğurmak üzere. Yedi aylık hamile bir kadının kalkıp da dokuz yıldır görmediği eski kocasını silahla vuracağını sanmıyorum."

"Başka akrabası var mıymış?"

"Pittsburgh'da bir annesi varmış. Katilin aileden biri olma ihtimali zayıf görünüyor."

"Ya kız arkadaşı?"

"Jerry sekreterini beceriyormuş ama ortada ciddi bir ilişki yok. Zaten kadının olay sırasında başka yerde olduğuna dair bir tanığı varmış. Sekreter Jerry'nin soruşturmacısıyla da yatıyormuş, o akşam birlikteymişler."

Yüzümün kızardığını hissettim. Bu kirli senaryo, kendi mevcut durumumdan çok da farklı değildi. Ama en azından, Lorna, Cisco ve benim aramdaki ilişki yumağı farklı zamanlar-

da birbirine dolanmıştı. Yorgunmuşum gibi yüzümü ovuşturup Bosch'un renk değişimini buna yormasını umdum.

"Eh, çok uygun," dedim. "Bozacının şahidi şıracı, desene..."

Bosch başını iki yana salladı.

"Söyledikleri başka tanıklarca doğrulandı. Arkadaşlarıyla Archway'deki bir film gösterimindeymişler. O kodaman müvekkilin onlara davetiye göndermiş."

Başımı salladım ve sonra deneyime dayalı bir tahmin yürütüp Bosch'u şaşırttım.

"Geçen akşam o odada terlettiğiniz adam soruşturmacı Bruce Carlin'di."

"Bunu sana kim söyledi?"

"Sen. Elinde klasik bir aşk üçgeni vardı. Gayet mantıklı bir başlangıç noktası olacaktı."

"Akıllı avukat seni... ama dediğim gibi, bir sonuç vermedi. Bütün akşam o konuyla ilgili çalıştık, sabah olduğunda hâlâ başladığımız yerdeydik. Bana paradan söz et."

Şimdi de Bosch beni şaşırtmaya çalışıyordu.

"Ne parası?"

"İş hesaplarındaki para... Sanırım onların da müvekkil mahremiyetine girdiğini söyleyeceksin bana."

"Aslında bu konuda da fikrini almak için yargıçla konuşmalıyım ama zahmet etmeme gerek yok. Dava yöneticim tanıdığım en iyi hesap uzmanlarından biridir. Kendisi defterler üzerinde çalışıyordu ve bana temiz olduklarını söylüyor. Jerry harcadığı her peninin hesabını verebilecek durumdaymış."

Bosch karşılık vermeyince devam ettim.

"Sana bir şey söyleyeyim, Dedektif. Avukatların başı çoğunlukla para yüzünden, hesap defterleri yüzünden belaya girer. Burası gri alanların söz konusu olmadığı ve Kaliforniya barosunun burnunu sokmaya bayıldığı yerlerden biridir. Ben bu işi yapanların içinde defterlerini en temiz tutanlardan biriyim çünkü kimsenin eline, peşime düşmesi için bir koz vermek istemem. O yüzden, o defterlerde akla yatkın olmayan bir şeyler görseydik, ben de dava yöneticim Lorna da hemen anlardık. Ama yoktu. Gerçi Jerry kendi hesabına para aktarmakta biraz aceleci davranmış ama bunda da yöntem açısından bir hata yok."

Bosch'un söylediğim bir şey yüzünden gözlerinin parladığını fark ettim.

"Ne oldu?"

"'Kendi hesabına para aktarmakta biraz aceleci davranmak' ne anlama geliyor?"

"Şu anlama... dur da en başından anlatayım. Bir müvekkilin olur ve ondan avans alırsın. O para müvekkilin güven hesabına yatırılır. Bu müvekkilin parasıdır ama para sende durur çünkü hak ettiğinde o parayı almayı garantilemek istersin. Anlatabildim mi?"

"Evet, müvekkillerine güvenemiyorsun çünkü onlar birer suçlu. O yüzden parayı önceden alıp bir güven hesabına koyuyorsun. Sonra işlerini gördükçe o paradan kendine ödeme yapıyorsun."

"Hemen hemen öyle... Neyse, para güven hesabında duruyor ve sen işin üzerinde çalışmaya, mahkemeye çıkmaya, dava

üzerinde hazırlanmaya devam ettikçe, güven hesabında duran o paradan hak ettiğin ücretini çekiyor ve işletme hesabına aktarıyorsun. Sonra işletme hesabındaki parayla kendi faturalarını, kiranı, sekreter maaşını, soruşturmacı ücretini, araba masraflarını vesaire ödüyorsun. Aynı zamanda kendi ücretini de alıyorsun, yani kendine de ödeme yapıyorsun."

"Tamam, peki Vincent kendi hesabına para aktarmakta nasıl acelece davranmış?"

"Eh, tam olarak böyle bir şey yaptığını söylemiyorum. Bu bir alışkanlık ve çalışma şekliyle alakalı bir şey aslında. Ama defterlerden anlaşıldığı kadarıyla işletme hesabını az bakiyede tutmayı seviyormuş. Bir ara ona yüklü bir peşinat veren ayrıcalıklı bir müşterisi olmuş ve o para güven hesabından işletme hesabına oldukça hızlı biçimde geçmiş. Maliyetler düşüldükten sonra geri kalan para Jerry Vincent'ın ücreti olmuş."

Bosch'un vücut dili, bildiği başka bir şeyle uyuşan ve onun için önemli olan bir konuya işaret ettiğimi gösteriyordu. Bana doğru hafifçe eğilirken omuzları ve boynu gerilmiş gibiydi.

"Walter Elliot," dedi. "Ayrıcalıklı müşteri o muydu?"

"Sana bu bilgiyi veremem ama tahmin etmesi hiç de zor olmasa gerek."

Bosch başını salladı, aklından bir şeyler geçtiğini anlayabiliyordum. Bekledim ama hiçbir şey söylemedi.

Sonunda, "Bunun sana nasıl bir yardımı oldu, Dedektif?" diye sordum.

"Sana bu bilgiyi veremem ama tahmin etmesi hiç de güç olmasa gerek."

Başımı salladım. Golünü atmıştı.

"Bak, ikimizin de uyması gereken kurallar var," dedim. "Seninle ben aynı paranın iki yüzüyüz. Sadece işimi yapıyorum. Yardım edebileceğim başka bir şey yoksa işime döneceğim."

Bosch gözünü bana dikti, bir şeye karar vermeye çalışıyormuş gibi görünüyordu.

"Elliot davasında Jerry Vincent kime rüşvet verdi?" diye sordu sonunda.

Bu, beklenmedik bir yerden gelen soruydu. Şaşırmıştım ama Bosch soruyu sorduktan kısa bir süre sonra, bunun bir süreden beri sormak istediği o soru olduğunu fark ettim. Bu ana kadarki her şey göz boyamaydı.

"Ne yani, bu da FBI'dan mı geliyor?"

"FBI'la konuşmadım."

"O zaman neden söz ediyorsun?"

"Rüşvet vermekten söz ediyorum."

"Kime?"

"Ben de sana bunu soruyorum."

Başımı iki yana sallayıp gülümsedim.

"Bak, sana söyledim. Defterler temizdi. Ortada..."

"Birine yüz bin dolar rüşvet vereceksen, defterde kaydını tutar mısın?"

Jerry Vincent'ı ve Barnett Woodson davasında bana yaptığı o incelikli 'bugün sen, yarın ben' önerisini geri çevirişimi düşündüm. Onu reddetmiş ve sonunda Jerry aleyhine, müvekki-

lim lehine suçsuz hükmü çıkartmıştım. Bu olay Vincent'ın hayatını değiştirmiş ve bunun için bana sonsuza dek müteşekkir kalmıştı. Ama aradan geçen yıllar, onun tarzını değiştirmemişti galiba.

"Sanırım haklısın," dedim Bosch'a. "Ben de o şekilde hareket etmezdim. Peki, bana söylemediğin şey nedir?"

"Bu sır olarak kalmalı, Avukat. Ama yardımına ihtiyacım var ve bana yardım edebilmen için bunu bilmen gerekiyor galiba."

"Tamam."

"O zaman söyle."

"Neyi söyleyeyim?"

"Bu bilgiyi sır olarak saklayacağını."

"Söylediğimi sanıyordum. Saklayacağım, bu bilgiyi sır olarak saklayacağım."

"Kendi ekibine bile söylemeyeceksin. Sadece sen bileceksin."

"Tamam, sadece ben... Söyle."

"Sende Vincent'ın iş hesapları var, bende de özel hesapları. Bana Elliot'tan gelen parayı kendi hesabına biraz hızlı aktardığını söyledin. O...

"Elliot olduğunu söylemedim. Bunu sen söyledin."

"Her neyse... Söylemek istediğim, beş ay önce Vincent'ın kişisel yatırım hesabına yüz bin dolar gelmiş ve bir hafta sonra bankacısını arayarak parayı nakit olarak çekmek istediğini söylemiş."

"Yani yüz bin doları bankadan nakit olarak mı çekmiş?"

"Evet, aynen öyle..."

"Peki, paraya ne olmuş?"

"Bilmiyorum. Ama bankaya elini kolunu sallayarak gidip de yüz bin dolar çekemezsin. O miktarda parayı daha önceden bildirmen gerekir. Parayı bir araya getirmek bir iki gün almış, Vincent da bankaya gidip çekmiş. Bankacısı ortada bir güvenlik meselesi olmadığına emin olmak için ona bir sürü soru sormuş. Bilirsin, o parayı almaya gittiği günlerde rehine tutulan biri var mıydı filan diye... Yani paranın fidye için olup olmadığını anlamaya çalışmış. Vincent her şeyin yolunda olduğunu, o paraya tekne almak için ihtiyaç duyduğunu, nakit ödeme yapması hâlinde iyi bir indirim alıp oldukça yüklü bir miktardan tasarruf edeceğini söylemiş."

"Peki, tekne nerde?"

"Ortada tekne filan yok. Tekne yalanmış."

"Emin misin?"

"Eyalette yapılan tüm işlemleri araştırdık, tüm Marian del Rey ve San Pedro'yu soruşturduk. Hiç tekne bulamadık. Evini iki kez aradık, kredi kartı harcamalarını gözden geçirdik. Tekneyle alakalı olabilecek ne bir fatura ne de kayıt vardı. Ne fotoğraf ne anahtar ne de olta kamışı... Böylesine büyük bir alım için gerekli olan sahil güvenlik kaydı da... Vincent tekne satın almamış."

"Peki ya Meksika?"

Bosch başını iki yana salladı.

"Bu adam dokuz aydır Los Angeles'tan ayrılmamış. Ne Meksika ne de başka bir yere gitmiş. Söylüyorum, tekne filan

almamış. Almış olsaydı, muhakkak bulurduk. Başka bir şey satın almış ve müvekkilin Walter Elliot muhtemelen bunun ne olduğunu biliyordu."

Mantığını takip ettim, gelip Walter Elliot'ın kapısına dayandığını görebiliyordum. Ama Bosch'un omzumun üstünden içeriye bakması için o kapıyı açmayacaktım.

"Bence yanlış yorumluyorsun, Dedektif."

"Hiç sanmıyorum, Avukat."

"Eh, sana yardım edemem. Bu konuda hiçbir fikrim yok, elimdeki hiçbir defter veya kayıtta söylediğin şeye dair bir işaret de görmedim. Bu sözde rüşvet iddiasını müvekkilimle bağdaştırabiliyorsan o zaman onu tutuklarsın. Aksi takdirde, şimdi sana müvekkilimin yasak bölge olduğunu söyleyeceğim. Ne bu konuyla ne de başka bir şeyle alakalı olarak seninle konuşacak."

Bosch başını iki yana salladı.

"Zamanımı onunla konuşmaya çalışarak geçirmezdim. Bu olayda avukatını kalkan olarak kullanmış ve avukat-müvekkil mahremiyetini asla aşamayacağımı biliyorum ama bunu bir uyarı olarak kabul etmelisin."

"Ya, neden öyle yapacakmışım?"

"Gayet basit. Müvekkilinin kendisi değil, avukatı öldürüldü. Bunu bir düşün. Ensenden sırtına doğru inen o küçük ter damlasını unutmadın değil mi? Omzunun üstünden arkana bakma gereği duyduğunda da o duyguyu hissedeceksin. Tehlikede olduğunu anladığında..."

Gülümseyerek ona döndüm.

"Ne, bu muydu yani? Ben de bana palavra sıkıldığında hissettiğim o duygudan söz ediyorsun sandım."

"Ben sana gerçeklerden söz ediyorum sadece."

"İki gündür benimle oyun oynuyor, rüşvet ve FBI hakkında palavra sıkıp duruyordun. Beni kendi çıkarın için kullanıyordun ve zamanımı boşa harcadın. Şimdi gitmelisin Dedektif çünkü yapmam gereken gerçek işler var."

Ayağa kalkıp elimi kapıya doğru uzattım. Bosch da ayağa kalktı ama bürodan çıkmak üzere hareketlenmedi.

"Kendini kandırma, Haller. Sakın hata yapma."

"Tavsiye için teşekkürler."

Bosch sonunda arkasına dönüp kapıya doğru yürümeye başladı ama bir iki adım attıktan sonra durdu ve masaya yaklaşmaya, bu esnada ceketinin iç cebinden bir şey çıkarmaya başladı.

Bu bir fotoğraftı. Fotoğrafı masanın üstüne koydu.

"Bu adamı tanıyor musun?" diye sordu Bosch.

Fotoğrafı inceledim. Video görüntülerinden alınma net olmayan bir fotoğraftı ve bir iş merkezi binasının ön kapısını itip dışarıya çıkan bir adamı gösteriyordu.

"Burası Hukuk Merkezi'nin ön girişi, değil mi?"

"Adamı tanıyor musun?"

Görüntü uzaktan alınmış, ışığın patlamasıyla pikseller dağılmış ve görüntüyü net olmaktan çıkarmıştı. Fotoğraftaki adam bana Latin asıllı gibi göründü. Koyu bir cildi, koyu saçları ve Cisco'nun eski bıyıklarını andıran Panço Villa tipi bıyıkları vardı. Geniş kenarlı hasır bir şapka takmış, spor, deri bir ceketin

altına açık yakalı bir gömlek giymişti. Fotoğrafa yakından bakınca, bir gözetleme videosundan neden bu karenin alındığını fark ettim. Adam cam kapıyı itmek için hamle yaparken ceketi açılmıştı. Pantolonunun kemer hizasına sıkıştırılmış bir silahın üst kısmını görebiliyordum.

"Bu bir silah mı? Katil bu adam mı?"

"Bak, bir kere de bir soruya soruyla karşılık vermesen olmaz mı? Sen bu adamı tanıyor musun? Bilmek istediğim tek şey bu."

"Hayır, tanımıyorum, Dedektif. Şimdi oldu mu?"

"Yine soru soruyorsun."

"Özür dilerim."

"Bu adamı daha önce hiç görmediğine emin misin?"

"Yüzde yüz değil ama bu çok net bir fotoğraf sayılmaz. Nereden alınmış?"

"Broadway'le İkinci Cadde köşesindeki bir sokak kamerasından. Kamera sokağı tarıyor, adamı sadece birkaç saniyeliğine yakalayabildik. Elimizdeki en iyi görüntü bu..."

Son birkaç yıldır şehre sessiz sedasız birçok sokak kamerasının yerleştirildiğini biliyordum. Hollywood Bulvarı gibi caddeler tamamen izleniyordu. Broadway de bu anlamda muhtemel adaylardan biriydi. Gün içinde yaya ve araç trafiğinin hep yoğun olduğu bir yerdi; aynı zamanda alt tabaka tarafından organize edilen protesto yürüyüşlerinin gözde mekânıydı.

"Eh, en azından elde hiçbir şeyin olmamasından iyidir. Saçların ve bıyığın kılık değiştirmek için olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sana bir soru sorayım. Bu adam yeni müvekkillerinden biri olabilir mi?"

"Bilmiyorum. Bütün müvekkillerimle tanışmadım henüz. Fotoğrafı bana bırak, Wren Williams'a göstereyim. Müvekkillerden biriyse o benden daha iyi bilir."

Bosch uzanıp fotoğrafı aldı.

"Bu elimdeki tek kopya... Sekreter ne zaman gelir?"

"Bir saat içinde..."

"Daha sonra uğrarım. Bu arada, Avukat, kendine dikkat et."

Parmağını silahmış gibi bana doğru uzattı, sonra arkasına dönüp odadan dışarıya çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Oturup dediklerini düşündüm, geri gelip bana o uğursuz uyarılarından birini daha yapacağı beklentisiyle gözlerimi kapıya diktim.

Ama bir dakika sonra kapı açıldığında içeriye giren Lorna oldu.

"Dedektifi biraz önce koridorda gördüm."

"Hı, hı, buradaydı."

"Ne istedi?"

"Beni korkutmak."

"Ve?"

"Oldukça iyi bir iş çıkardı."

22

Lorna, Malibu'ya ve Walter Elliot'ı ziyarete gitmek üzere bürodan uzak kaldığım saatlerde yaşanan gelişmeler hakkında beni bilgilendirmek için bir toplantı daha yapmak istedi. Hatta günün ilerleyen saatlerinde, birlikte hazırladığımız takvimde görünmeyen esrarlı bir davayla ilgili bir duruşmanın olduğundan söz etti ama ben Bosch'un afişe ettiği şey ve o şeyin ne anlama geldiği hakkında oturup biraz düşünmek istiyordum.

"Cisco nerde?"

"Geliyor. Büroya gelmeden önce erken saatte bir kaynağıyla buluşmak istedi."

"Kahvaltı etti mi?"

"Hayır, benimle birlikteyken etmedi."

"Tamam, o gelene kadar bekler, sonra Dining Car'a gidip birlikte kahvaltı ederiz. Gelişmeler hakkında orada konuşuruz."

"Ben kahvaltı ettim ama."

"O zaman biz yeriz, çoğunlukla sen konuşursun."

Lorna numaradan kaşlarını çatıp resepsiyona gitti ve beni yalnız bıraktı. Masanın arkasından çıktım ve ellerim ceplerimde, Bosch'un sözlerinin ne anlama geldiğini değerlendirmek üzere ofisi arşınlamaya başladım.

Bosch'a göre Jerry Vincent, birine veya birilerine hatırı sayılır miktarda rüşvet vermişti. 100.000 $'ın Walter Elliot'ın peşinatından gelmiş olduğu gerçeği, rüşvetin bir şekilde Elliot

davasıyla bağlantılı olduğunu gösteriyordu ama bu asla kesin değildi. Vincent Elliot'tan gelen parayı bir borcu kapatmak ya da tamamen bir başka dava veya kişiyle alakalı olarak rüşvet vermek için kullanmış olabilirdi. Belki de parayı, insanlardan saklamak istediği kumar borcunu kapatmak için kullanmıştı. Tek gerçek, Vincent'ın 100.000 $'ı hesabından bilinmeyen bir yere yönlendirdiği ve bu işlemi gizli tutmak istediğiydi.

Üstünde düşünülmesi gereken bir diğer şey de işlemin zamanlaması ve Vincent'ın ölümüyle bağlantılı olup olmadığıydı. Bosch para transferinin beş ay önce yapıldığını söylemişti. Vincent ise üç gece önce öldürülmüştü ve Elliot'ın mahkemesi bir hafta içinde başlayacaktı. Burada da kesin bir şeyden söz etmek mümkün değildi. Para transferinin yapılmasıyla cinayet arasındaki zaman farkı, iki olay arasında bir bağ bulunması olasılığını güçleştiriyordu.

Yine de her iki olayı da bir kenara atamazdım ve bunun nedeni Walter Elliot'ın kendisiydi. Bosch'un verdiği bilgileri süzgeçten geçirince bazı cevaplara ulaşmaya, müvekkilime –ve kendime– farklı bir gözle bakmaya başladım. Şimdi Elliot'ın masumiyetine ve er veya geç temize çıkacağına dair beslediği güvenin, muhtemelen bu sonucun daha önceden satın alındığı ve parasının ödendiği inancından kaynaklandığını görüyordum. Şimdi mahkemenin ertelenmesi konusundaki isteksizliğinin, rüşvete bağlı bir zamanlama meselesi olduğunu anlıyor, Elliot'ın tek bir referansımı bile kontrol etmeksizin Vincent'tan bayrağı bir an evvel devralmama izin vermekteki istekliliğinin, mahkemeye gecikmeden bir an evvel gitmek istemesinden kaynaklandığını görüyordum. Elliot'ın beni avukatı olarak tutması-

nın, yeteneklerime ve kararlılığıma güven duymasıyla bir alakası yoktu. Onu etkilememiştim. Ben sadece önüne çıkıvermiştim, sadece belirlenmiş bir plan çerçevesinde çalışacak bir avukattım. Aslında bu iş için biçilmiş kaftandım. Kayıp eşya bürosundaki kutudan çekip çıkarılmıştım. Bir süredir çalışmıyordum, aç ve hazırdım. Tekrar işler hâle getirilebilir, giyinip kuşanabilir ve hiç kurcalamadan Vincent'ın yerini doldurabilirdim.

Farkına vardığım gerçek yüzünden yaşadığım şok, rehabilitasyon merkezinde geçirdiğim ilk akşam kadar rahatsız ediciydi. Ancak bu farkındalığın bana bir avantaj kazandırabileceğini de anlıyordum. Bir tür oyunun ortasındaydım ama en azından şimdi bunun bir oyun olduğunu biliyordum. Bu bir avantajdı. Şimdi bunu kendi oyunum hâline getirebilirdim.

Elliot'ın bir an evvel duruşmaya çıkmak konusunda acele etmesinin bir nedeni vardı ve ben şimdi bunun ne olduğunu bildiğimi düşünüyordum. Mahkeme sonucu, rüşvet yoluyla garanti altına alınmıştı. Para, önceden belirlenmiş bir sonuç için ödenmişti ve bu sonuç, mahkeme programına sadık kalmaya bağlıydı. Bu zincirdeki sonraki soru nedendi. Mahkeme neden daha önce programlandığı tarihte yapılmalıydı? Bu soru için henüz bir cevabım yoktu ama olacaktı.

Pencerelere doğru yürüyüp jaluzileri elimle açtım. Sokakta, iki tekerleği kaldırıma çıkmış hâlde park etmiş Kanal 5'e ait bir minibüs gördüm. Bir kamera ekibi ve bir muhabir kaldırımdaydı ve izleyicilerine Vincent olayıyla alakalı son gelişmeleri aktaracakları canlı yayın için hazırlık yapıyordu. Tabii son gelişmeler bir önceki sabahtan farklı olmayacaktı: Ne tutuklanan vardı ne şüpheli ne de yeni bir gelişme...

Pencereden uzaklaşıp odayı arşınlamaya devam etmek üzere ortaya yürüdüm. Şimdi düşünmem gereken şey, Bosch'un bana gösterdiği fotoğraftaki adamdı. Burada bir çelişki söz konusuydu. Deliller en başta Vincent'ın, kendisini öldüren adamı tanıdığına ve yanına yaklaşmasına izin verdiğine işaret ediyordu ama fotoğraftaki adamın kılık değiştirmiş gibi bir hâli vardı. Jerry arabasının camını fotoğraftaki adam için mi indirmişti? Bosch'un o adama odaklanmış olduğu gerçeği, olay yeri hakkında bilinenler göz önüne alındığında, hiç de mantıklı gelmiyordu.

FBI'ın Vincent'ın cep telefonunu araması da bilinmeyen denklemin parçasıydı. FBI ne biliyordu ve neden bir FBI ajanı Bosch'la iletişime geçmemişti? Bu, FBI'ın kendi izini saklama gayretinden kaynaklanıyor olabilirdi. Ancak bu şekilde davranmalarının, devam eden bir soruşturmayı afişe etmemek ve gölgede kalmasını istemek kaygısıyla alakalı olabileceğini de biliyordum. Eğer durum buysa, adımlarımı daha öncekilere kıyasla daha dikkatli atmam gerekecekti. Bir federal yolsuzluk soruşturmasında en ufak bir kusurum bulunursa belimi asla doğrultamazdım.

Düşünülmesi gereken son bilinmez ise cinayetin kendisiydi. Vincent rüşveti ödemişti ve mahkemeye önceden belirlenmiş tarihe sadık kalarak çıkmaya hazırdı. Peki, neden biri veya birileri için dert kaynağı hâline gelmişti? Cinayetinin, önceden belirlenmiş programı tehdit ettiği sugötürmezdi ve cinayet aşırı bir tepkiydi. Vincent neden öldürülmüştü?

Ortada çok fazla soru ve şimdilik bilinmeyen çok şey vardı. Bundan sonra nasıl hareket edeceğime dair güvenilir bir sonuca varmadan önce daha fazla bilgi edinmeliydim. Ancak

ulaşmaktan kendimi bir türlü alıkoyamadığım temel bir sonuç da söz konusuydu. Kendi müvekkilim tarafından oyuna getirildiğim rahatsızlık verecek derecede ortadaydı. Elliot davada dönen dolaplardan haberdar olmamı engelliyordu.

Ama bu durum her iki şekilde işe yarayabilirdi. Bosch'un benden yapmamı istediği şeyi yapmaya karar vermiştim: Dedektifin bana verdiği bilgiyi sır olarak saklayacak, ekibimle paylaşmayacak ve tabii bu aşamada, Walter Elliot'ı söz konusu olay hakkında bilgisi olup olmadığı yönünde sorgulamayacaktım. Davanın karanlık sularında başımı yüzeyde tutacak ve gözümü dört açacaktım.

Bu düşünceleri bir kenara bırakıp tam önümde duran şeye odaklandım. Patrick Henson'ın ağzı açık balığına bakıyordum.

Kapı açıldı ve Lorna bir kez daha içeriye girdi. Beni odanın ortasında durmuş, tarpon balığına bakarken buldu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Düşünüyorum."

"Eh, Cisco burada ve çalışmaya hazırız. Bugün oldukça yoğun bir mahkeme programın var ve gecikmene neden olmak istemem."

"Başlayalım öyleyse. Açlıktan öleceğim."

Lorna'nın peşinden dışarıya çıktım ama öncesinde, duvarda asılı duran o kocaman güzelim balığa şöyle bir bakmadan edemedim. Onun ne hissettiğini tam olarak bildiğimi düşündüm.

23

Patrick'e bizi Pasific Dining Car'a götürmesini söyledim. Cisco ve ben biftekle yumurta istedik, Lorna ise ballı çay içecekti. Dining Car şehir merkezinde çalışan kudret simsarlarının, yakınlardaki cam kulelerde verecekleri savaş öncesinde bir araya toplanıp güne başlamaktan hoşlandıkları bir yerdi. Yemekler pahalı olsa da iyiydi. Bu durum şehir merkezi savaşçılarına güven aşılıyor, kendilerini birer patron gibi hissetmelerini sağlıyordu.

Garson siparişlerimizi alıp masadan ayrılır ayrılmaz, Lorna çatal bıçağını yana itip masanın üstüne spiralli yıllık takvimi açtı.

"Çabuk ye," dedi. "Yoğun bir programın var."

"Anlat bakalım."

"Tamam, önce kolaylardan başlayalım."

Lorna takvimde ileri, geri birkaç sayfa karıştırdıktan sonra devam etti.

"Sabah onda Yargıç Holder'la, özel odasında bir toplantın var. Senden müvekkil envanterine dair güncellenmiş bilgi istiyor."

"Bana bir haftam olduğunu söylemişti," diyerek duruma karşı çıktım. "Bugün perşembe."

"Evet ama Michaela aradı ve yargıcın şu ana kadarki gelişmelerle ilgili bilgilendirilmek istediğini söyledi. Sanırım o, yani

yargıç, gazetelerde senin Elliot'ın avukatı olarak devam edeceğini okumuş. Bütün zamanını Elliot'a ayırıp diğer müvekkilleri ihmal etmenden korkuyor."

"Bu doğru değil. Dün Patrick için bir başvuru yaptım, salı günü Reese'in karar duruşmasına girdim. Yani, dur bakalım; daha bütün müvekkillerimle tanışmadım bile."

"Merak etme, büroda müvekkil envanteriyle alakalı olarak yanında götürebileceğin basılı bir kopya hazırladım. Kimlerle bir araya geldiğini, kimlerle anlaşma imzaladığını, hepsi için nasıl bir takvim yaptığını, her şeyi gösteriyor. Yargıcı evraka boğalım, bak bakalım bir daha şikâyet edecek mi..."

Gülümsedim. Lorna en iyi dava yöneticisiydi.

"Harika. Başka ne var?"

"Sonra saat on birde, Elliot davası hakkında Yargıç Stanton'la özel odasında bir toplantın var."

"Mevcut durum toplantısı mı?"

"Evet. Önümüzdeki perşembeye hazır olup olamayacağını bilmek istiyor."

"Olamayacağım... ama Elliot başka türlüsünü kabul etmeyecek."

"Eh, yargıç, Elliot'tan bunu bizzat duymak istiyor. Toplantıda sanığın da hazır bulunmasını söyledi."

Bu pek sık rastlanan bir şey değildi. Mevcut durum toplantılarının çoğu alışılagelmiş bir şeydi ve başlamasıyla bitmesi bir olurdu. Stanton'ın, toplantıda Elliot'ın bulunmasını istemiş olması bu toplantıyı daha önemli bir yere taşıyordu.

Aklıma bir şey geldi ve cep telefonumu çıkardım.

"Elliot'a haber verdin mi? Haber ve..."

"Telefonunu kapat. Haberi var ve orada olacak. Bu sabah yardımcısı Bayan Albrecht'le konuştum. Kadın Elliot'ın mutlaka orada olması gerektiğini, gelmediği takdirde yargıcın programı iptal edebileceğini biliyor."

Başımı salladım. Bu zekice bir hamleydi. Yargıç, Elliot'ın özgürlüğünü tehdit ederek toplantıya gelmesini garantiye alıyordu.

"Güzel," dedim. "Hepsi bu mu?"

Cisco'ya dönmek ve ona, Vincent soruşturmasıyla alakalı başka neler bulabildiğini, kaynağının, Bosch'un bana gösterdiği, kamera görüntülerinden alınma fotoğrafa dair herhangi bir şey söyleyip söylemediğini sormak istiyordum.

"Olmaz olur mu hiç, dostum," dedi Lorna. "Şimdi sıra esrarlı davaya geldi."

"Duyalım bakalım."

"Dün öğleden sonra Yargıç Friedman'ın kâtibinden bir telefon geldi. Adam, davalarını üstlenen biri olup olmadığını öğrenmek üzere Vincent'ın bürosunu aramış. Kâtibe davaları senin üstlendiğin bilgisi verilince, bugün saat ikide Friedman'ın başkanlığında yapılacak duruşmadan haberin olup olmadığını sordu. Yeni takvimimize baktım ve bugün saat ikide herhangi bir şeyin görünmediğini fark ettim. Al sana esrar... Sadece takvimimizde görünmemekle kalmayıp elimizde dosyası da olmayan bir davaya ait saat ikide duruşman var."

"Müvekkilin adı neymiş?"

"Eli Wyms."

Bu ad bana hiçbir şey ifade etmedi.

"Wren bu adı biliyor muydu?"

Lorna başını iki yana salladı.

"Kapanmış davalara baktın mı? Belki yanlış dosyalanmıştır."

"Hayır, baktık. Büroda hiçbir yerde böyle bir dosya yok."

"Peki, ya duruşma? Kâtibe ne hakkında olduğunu sordun mu?"

Lorna başıyla salladı.

"Ön duruşma talebi... Wyms bir kanun görevlisini öldürmeye teşebbüsten ve silahla bağlantılı diğer birkaç eylemden suçlanıyor. Mayıs ayının ikinci günü Calabasas'ta bir eyalet parkında tutuklanmış. Suçlanmış, daha sonra mahkemeye çıkarılmak üzere tutuklanmış ve doksan gün boyunca müşahede altında tutulmak üzere Camarillo'ya gönderilmiş. Sonunda suç işleyebilecek olduğu anlaşılmış olmalı ki bugünkü duruşma mahkeme gününün ve bir kefalet ücretinin söz konusu olup olmayacağının belirlenmesi için yapılıyor."

Başımı salladım. Kısa yoldan satır aralarını okuyabiliyordum. Wyms, Calabasas olarak bilinen ve belediye sınırları dışında kalan bir bölgede, kanun güçlerini oraya sevk etmek durumunda kalan Şerif Emniyeti'yle, işin içine silahların da dâhil olduğu bir ihtilafa düşmüştü. Daha sonra akıl sağlığının yerinde olup olmadığının tespit edilmesi amacıyla eyaletin Camarillo'daki merkezine sevk edilmişti. Psikiyatristlerin deli mi yoksa kendisine yöneltilen suçlardan dolayı mahkemeye çıkabilecek kadar akıl sahibi mi olduğuna karar vermeleri üç ay sürmüştü. Sonunda doktorlar akıl sağlığının yerinde olduğuna kanaat

getirmişlerdi. Bu, Wyms'in, kendisini durdurmaya çalışan bir kanun görevlisini, büyük bir ihtimalle şerif yardımcısını, öldürmeye çalışırken doğruyu yanlıştan ayırt edebilecek durumda olduğu anlamına geliyordu.

Eli Wyms'in başı çok net bir biçimde beladaydı. Dosya elimde olsa daha fazla detay öğrenebilirdim ama yoktu.

"Güven hesabında Wyms'le ilgili herhangi bir şey var mı?" diye sordum.

Lorna başını iki yana salladı. Onun konuyla ilgili titiz bir araştırma yaptığını, Eli Wyms'le alakalı olarak banka hesaplarını kontrol ettiğini tahmin etmeliydim.

"Peki... Belki de Jerry onu ücret almadan savunmayı kabul etmiştir."

Avukatlar yoksul veya özel müvekkiller için zaman zaman ücret almaksızın hukuki konularda hizmetler verir. Bu durum bazen fedakârca bir uğraşken, bazen de sadece müvekkilin parasını ödememesinin bir sonucudur. Her iki durumda da Wyms'in Jerry Vincent'ın güven hesabına bir peşinat yatırmamış olması anlaşılır bir şeydi. Kayıp dosyaya gelince, o bambaşka bir hikâyeydi.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" dedi Lorna.

"Ne?"

"Pazartesi gecesi bürodan ayrılırken Jerry'nin o dosyayı yanına alıp çantasına koyduğunu..."

"Ve katil dizüstü bilgisayarı ve cep telefonu gibi o dosyayı da aldı."

Lorna başını salladı, ben de aynı şekilde karşılık verdim ona.

Mantıklı bir açıklamaydı bu. Jerry akşamı bürosunda, önündeki haftaya hazırlanmakla geçiriyordu ve perşembe günü Wyms'in duruşması vardı. Belki benzini bitti ve dosyayı daha sonra incelemek üzere çantasına koydu. Belki dosya benim henüz bilmediğim bir nedenden ötürü önem taşıyor ve Jerry onu yanından ayırmıyordu. Belki de katil Jerry'nin dizüstü bilgisayarını ya da cep telefonunu değil, Wyms dosyasını ele geçirmek istemişti.

"O davada savcı kim?"

"Joanne Giorgetti. Bu konuda da senden ilerideyim. Dün onu aradım, durumumuzu açıklayıp bizim için delil dosyasının bir kopyasını çıkarıp çıkaramayacağını sordum. Hiç sorun olmadığını söyledi. Yargıç Stanton'la saat on birdeki randevundan sonra yanına uğrayıp dosyayı alabilirsin, saat ikideki duruşma öncesinde dosyayı biraz gözden geçirecek kadar zamanın olur."

Joanne Giorgetti Bölge Savcılığı'nda 'kanun görevlilerine karşı işlenen suçlar' bölümünde çalışan en seçkin savcılardan biriydi. Aynı zamanda eski karımın uzun süreden beri arkadaşı ve kızımın YMCA ligindeki basketbol koçuydu. Benimle hep samimi ve paylaşımcı olmuş, bu durum ben Maggie'den boşandıktan sonra bile değişmemişti. O yüzden benim için delil dosyasının bir kopyasını hazırlamayı kabul etmesine hiç şaşırmamıştım.

"Her şeyi düşünmüşsün Lorna," dedim. "Neden Vincent'ın davalarını üstlenmiyor ve sonuna kadar götürmüyorsun? Bana ihtiyacın yok."

Övgü dolu sözlerim karşısında gülümsedi. Bir an gözünün Cisco'nun oturduğu tarafa kaydığını fark ettim. Anladığım kadarıyla ondan, Michael Haller and Associates hukuk firmasında ne kadar önemli bir yeri olduğunu anlamasını istiyordu.

"Arka planda çalışmaktan hoşlanıyorum," dedi. "Sahne senin."

Siparişlerimiz geldi. Hem bifteğime hem de yumurtama bol miktarda Tabasco sosu boca ettim. Bazen hayatta olduğumu anlamanın tek yolu acı sostu.

Sonunda Cisco'nun Vincent soruşturmasıyla ilgili neler bulduğunu öğrenebilecektim ama Cisco yemeğe dalmıştı ve ben onu yemeğinden alıkoymamanın daha iyi bir fikir olduğunu biliyordum. Beklemeye ve Lorna'ya Wren Williams'la çalışmanın nasıl gittiğini sormaya karar verdim. Lorna, Wren sanki restoranda hemen yanımızda oturuyormuş da konuşmalarımıza kulak misafiri oluyormuş gibi alçak bir sesle cevap verdi.

"Pek yardımı olmuyor, Mickey. Büronun nasıl çekilip çevrileceğine ya da Jerry'nin neyi nereye koyduğuna dair hiçbir fikri yokmuş gibi görünüyor. Sabah arabasını nereye park ettiğini hatırlaması bile mucize... Bana sorarsan, o büroda başka bir sebepten ötürü çalışıyormuş."

Ona bu sebebin ne olduğunu, Bosch'un bana anlattığı kadarıyla söyleyebilirdim ama kendime saklamaya karar verdim. Lorna'nın dikkatini dedikodularla dağıtmak istemiyordum.

Başımı kaldırıp bakınca Cisco'nun, tabağındaki biftek suyunu ve acılı sosu bir parça ekmekle sıyırdığını gördüm. Artık konuşacak duruma gelmişti.

"Bugün neler yapacaksın, Cisco?"

"Rilz'le ve denklemin onun tarafıyla ilgili çalışıyorum."

"Nasıl gidiyor?"

"Sanırım işine yarayabilecek bir iki şey çıkacak. Dinlemek ister misin?"

"Henüz değil. İhtiyacım olduğunda sorarım."

Rilz hakkında bana, delil dosyasında savcılığa teslim etmemi gerektirecek herhangi bir bilgi verilmesini istememiştim. Şu an için ne kadar az şey bilirsem o kadar iyi olacaktı. Cisco bunu anladı ve başını salladı.

"Ayrıca bu öğleden sonra Bruce Carlin'le buluşup ondan bilgi alacağım," diye ekledi Cisco.

"Saatine iki yüz istiyor," dedi Lorna. "Bana sorarsan tam bir soyguncu."

Protestosunu elimle savuşturdum.

"Öde gitsin. Nasılsa tek bir kere ödeme yapacağız, elindeki bilgiler muhtemelen işimize yarayacak cinstendir. Cisco da bu sayede zamandan tasarruf eder."

"Merak etme, ona parasını veriyoruz. Sadece içime sinmiyor, o kadar. Fırsatçılık yapıp bizi kazıklıyor."

"Teknik olarak Elliot'ı kazıklıyor aslında ve ben Elliot'ın bunu pek umursayacağını sanmıyorum."

Tekrar soruşturmacıma döndüm.

"Vincent davasıyla ilgili yeni başka bir şey var mı?"

Cisco elindeki bilgiler doğrultusunda beni son gelişmelerden haberdar etti. Verdiği bilgilerin çoğu, soruşturma içindeki kaynağının, denklemin o tarafından olduğunu gösterircesine

adli soruşturmaya dair detaylardı. Vincent'ın iki el ateş edilerek öldürüldüğünü ve her iki kurşunun da sol şakak bölgesine isabet ettiğini söyledi. Giriş yaralarının genişliği iki santimden kısaydı, ciltteki ve saçlardaki barut yanığı, ateşlendiği esnada silahın yirmi beş otuz santim uzakta olduğunu gösteriyordu. Cisco bu bilgileri, katilin hızla iki kez ateş ettiğinin ve işini iyi bilen biri olduğunun işareti olarak yorumladı. Bir amatörün silahını hızlı ve isabetli bir biçimde iki kez ateşlemesi ve sonra kurşunları toplaması pek olası değildi.

Cisco, kesme kurşunların vücudu terk etmemiş olduğunu ve bir gün önce yapılan otopside çıkarıldığı bilgisini de verdi.

"Yirmi beş kalibrelik kurşunlardı," dedi.

Cinayetlerde kullanılan silah ve aletler konusunda uzman olan kişilerin yanı sıra, balistik uzmanlarını da sayısız kez çapraz sorgulamada terletmiştim. Kurşunlarımı tanıyordum, 25 kalibrelik bir kurşunun küçük bir silahtan çıktığını ama özellikle kafatasına sıkıldığında büyük zarar verebileceğini biliyordum. Kesme kurşunlar kafatasının içinde seker, bu durum, kurbanın beynini bir mutfak karıştırıcısının içine koymaya benzerdi.

"Silahı tam olarak tespit edebilmişler mi?"

Kesme kurşunlar üzerindeki izleri –silah namlusu içindeki yiv setlerini– inceleyerek kurşunların hangi silahtan ateşlendiğini söyleyebildiklerini biliyordum. Malibu cinayetlerinde olduğu gibi, soruşturmacılar bulamamış olsalar bile cinayetlerde hangi silahın kullanıldığını biliyorlardı.

"Evet. Bir yirmi beş kalibrelik Beretta Bobcat. Güzel ve neredeyse elinde saklayabileceğin kadar ufak..."

Bu Mitzi Elliot ve Johan Rilz cinayetlerinde kullanılan silahtan bambaşka bir silahtı.

"Peki, tüm bunlar bize ne anlatıyor?"

"Bu, tam bir katil silahı... Kafaya ateş edeceğini bildiğin zamanlarda kullanacağın bir silah..."

Aynı fikirde olduğumu belirtmek istercesine başımı salladım.

"Demek bu planlı bir işti. Katil ne yapacağını çok iyi biliyordu. Garajda bekledi, Jerry'nin geldiğini gördü ve hemen arabaya yaklaştı. Jerry arabanın camını indirdi ya da cam zaten inikti. Adam Jerry'nin başına iki el ateş etti, sonra içinde dizüstü bilgisayar, cep telefonu, evrakı ve Eli Wyms'e ait olduğunu sandığımız dosyanın bulunduğu çantayı aldı."

"Aynen."

"Peki, ya şüpheli?"

"İlk akşam terlettikleri adam mı?"

"Hayır, o Carlin'di. Onu serbest bıraktılar sonra."

Cisco şaşırmış görünüyordu.

"O adamın Carlin olduğunu nereden öğrendin?"

"Bu sabah Bosch söyledi."

"Yani polisin elinde başka bir şüphelinin olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

Başımı salladım.

"Bosch cinayetin işlendiği saatlerde binadan dışarıya çıkan birine ait bir fotoğraf gösterdi bana. Adamın silahı vardı ve belirgin bir biçimde kılık değiştirmişti."

Cisco'nun gözleri alev saçıyordu. Bana böylesine bir bilgi sağlamak onun profesyonel gururunu okşarken tersi bir durumdan hiç hoşlanmazdı.

"Adamın adını bilmiyordu, elinde sadece fotoğraf vardı," dedim. "Adamı daha önce görüp görmediğimi ya da onun müvekkillerimden biri olup olmadığını öğrenmek istedi."

İçerideki kaynağının kendisinden bir şey sakladığını fark eden Cisco'nun gözleri karardı. Ona bir de FBI aramalarından söz etmiş olsaydım, herhâlde masayı havaya kaldırıp pencereden dışarıya atardı.

Sıktığı dişlerinin arasından, "Neler öğrenebileceğime bir bakayım," dedi.

Lorna'ya baktım.

"Bosch fotoğrafı Wren'e göstermek için geri geleceğini söyledi."

"Ona haber veririm."

"Fotoğrafa muhakkak sen de bak. Herkesin o adamla ilgili alarma geçmesini istiyorum."

"Tamam, Mickey."

Başımı salladım. İşimiz bitmişti. Kredi kartımı hesabın üstüne koyup Patrick'i aramak üzere cep telefonumu çıkardım. Şoförümü ararken aklıma bir şey geldi.

"Cisco, bugün yapmanı istediğim bir şey daha var."

Cisco bana baktı, soruşturmada kendisinin sahip olduğundan daha iyi bir kaynağa sahip olduğum fikrinden uzaklaşmaktan memnun olmuştu.

"Vincent'ın tasfiye memuruna gidip adamın Patrick'in sörf tahtalarından birinin üstüne oturup oturmadığını öğren. Öyleyse, Patrick için o tahtayı geri almanı istiyorum."

Cisco başını salladı.

"Hallederim, sorun olmaz."

24

Ceza Adliyesi'ndeki ağır asansörler yüzünden yavaşlamış ve Yargıç Holder'ın mahkeme salonuna girip kâtibin bölmesinden geçerek odasına giden koridora ayak bastığımda dört dakika geç kalmıştım. Etrafta kimseyi göremedim, kapı da kapalıydı. Hafifçe tıkırdatınca yargıcın içeriye girmem için bana seslendiğini duydum.

Yargıç masasının arkasında oturuyordu, üstünde siyah cübbesi vardı. Bu bana, kısa bir süre sonra muhtemelen açık mahkemede bir duruşması olduğunu ve randevuya geç kalmakla iyi bir şey yapmadığımı söylüyordu.

"Bay Haller, toplantımız onda başlayacaktı. Umarım bu konuda gerektiği biçimde bilgilendirilmişsinizdir."

"Evet, Sayın Yargıç, biliyorum, özür dilerim. Binadaki asansörler..."

"Bütün avukatlar aynı asansörü kullanıyor ama çoğu benimle olan randevusuna zamanında gelmeyi başarıyor."

"Evet, Sayın Yargıç."

"Çek defteriniz yanınızda mı?"

"Sanırım, evet."

"Bu meseleyi iki yolla halledebiliriz," dedi Yargıç. "Mahkemeye itaatsizlikten sizi cezalandırabilir ve derdinizi Kaliforniya barosuna anlatmanıza izin verebilirim veya gayriresmî yolu tercih ederiz ve siz çek defterinizi çıkarıp Bir-Dilek-Tut Vakfı'na

bir bağış yaparsınız. Benim en gözde hayır kurumlarımdan biridir. Hasta çocuklar için çok iyi çalışmalar yapıyorlar."

Bu akıl almaz bir şeydi. Dört dakika geç kaldım diye cezalandırılıyordum. Bazı yargıçların küstahlığı inanılmaz boyutlara varabiliyordu. Öfkemi bir şekilde yutmayı başararak konuştum.

"Hasta çocuklara yardım etmek beni memnun eder, Sayın Yargıç," dedim. "Ne kadarlık bir çek yazayım?"

"Ne kadar katkıda bulunmak istiyorsanız... Bağışın sizin adınıza vakfa gönderilmesini sağlayabilirim."

Yargıç masasının sol tarafında duran evrak yığınını işaret etti. Orada iki çek daha gördüm, muhtemelen bu hafta yargıçla uyuşmazlığa düşmüş diğer iki zavallı herifin cebinden çıkmıştı. Eğildim ve çek defterimi bulana dek sırt çantamın ön cebini karıştırdım. Bir-Dilek-Tut için 250 $'lık çek yazdım, koçanından koparıp masanın üstünden yargıca uzattım. Yargıcın yaptığım bağış miktarına baktığını gördüm. Onaylarcasına bir ifadeyle başını sallayınca her şeyin yoluna girdiğini anladım.

"Teşekkür ederim, Bay Haller. Vergi için makbuzu postayla yollayacaklar. Çekteki adresten teslim alabilirsiniz."

"Dediğiniz gibi, hayırlı bir iş yapıyorlar."

"Evet, öyle."

Yargıç çeki diğer iki çekin yanına koyduktan sonra dikkatini bana yöneltti.

"Davaların üstünden geçmeden önce, size bir soru sorayım," dedi. "Polisin Bay Vincent'ın ölümüyle ilgili olarak yaptığı soruşturmada bir ilerleme kaydedip etmediğini biliyor musunuz?"

Yüksek mahkemenin başyargıcına ne söylemem gerektiğini düşünürken bir an tereddüt ettim.

"Bu konuda güncel bilgiye sahip değilim, Yargıç," dedim. "Ama bana şüpheli olarak aradıklarını tahmin ettiğim bir adamın fotoğrafını gösterdiler."

"Gerçekten mi? Ne tür bir fotoğraf?"

"Sokak kamerasından alınmış bir tarama fotoğrafı... Belinde silah taşıyormuş gibi görünen bir adam var. Görüntünün tespit edildiği anı, garajdaki cinayetin zamanlamasıyla eşleştirdiler sanırım."

"Adamı tanıdınız mı?"

Başımı iki yana salladım.

"Hayır, fotoğraf çok bulanık... Zaten kılık değiştirmiş gibi bir görüntüsü var."

"Ne zaman oldu bu?"

"Cinayetin işlendiği akşam..."

"Hayır, bu fotoğrafı size ne zaman gösterdiler demek istiyorum?"

"Daha bu sabah... Dedektif Bosch elinde fotoğrafla büroya geldi."

Yargıç başını salladı. Bir süre sessizce oturduk, daha sonra yargıç sadede geldi.

"Peki, Bay Haller, şimdi neden müvekkiller ve davalar hakkında konuşmuyoruz?"

"Evet, Sayın Yargıç."

Yere uzanıp çantamın fermuarını açtım ve Lorna'nın benim için hazırladığı puantaj cetvelini çıkardım.

Sonraki bir saat boyunca Yargıç Holder'ın yanında kaldım ve her bir dava ve müvekkilin üstünden geçerek, yaptığım görüşmeler ve mevcut durumlarıyla ilgili detaylı bilgiler verdim. Sonunda gitmeme izin verdiğinde, Yargıç Stanton'ın odasındaki saat on bir randevusuna geç kalmıştım.

Holder'ın mahkeme salonundan ayrıldım. Asansöre binmeyi düşünmedim bile. Doğrudan merdivenlere yöneldim ve Stanton'ın mahkeme salonunun bulunduğu iki kat aşağıya koşar adımlarla indim. Sekiz dakika geç kalmıştım ve bunun bedelini yargıcın en gözde hayır kurumuna bir başka bağış yaparak ödeyip ödemeyeceğimi merak ediyordum.

Mahkeme salonu boştu ama Stanton'ın kâtibi bölmesindeydi. Beni görünce elindeki kalemle yargıcın odasına giden koridorun açık kapısını işaret etti.

"Sizi bekliyorlar," dedi kadın.

Kâtibin yanından hızla geçerek koridora yöneldim. Oda kapısı açıktı ve yargıcın masasında oturduğunu gördüm. Sol arka tarafında bir stenograf, masasının karşısında üç koltuk duruyordu. Walter Elliot sağdaki koltuğa oturmuştu, ortadaki koltuk boşken, üçüncüsünde Jeffrey Golantz oturuyordu. Savcıyla daha önce tanışmamıştım ama televizyon ve gazetelerden gördüğüm yüzü aşinaydı. Son birkaç yıldır gündemi meşgul eden bir dizi davanın altından başarıyla kalkmış ve iyi bir isim yapmıştı. Bölge Savcılığı'nda sivrilmeye başlayan, yenilmez bir savcıydı.

Yenilmez savcılara karşı mücadele etmeye bayılıyordum. Sık sık kendilerine olan güvenlerinin ihanetine uğrarlardı.

Boş koltuğa yerleşirken, "Özür dilerim, Sayın Yargıç," dedim. "Yargıç Holder beni yanına çağırmıştı, toplantı biraz uzun sürdü."

Gecikmemin nedeni olarak başyargıcın adını telaffuz etmemin Stanton'ı çek defterime yapacağı saldırıdan uzak tutabileceğini ummuştum, anlaşılan işe yaramıştı.

"Kayda geçmeye başlayalım," dedi Yargıç.

Stenograf öne doğru eğilip parmaklarını makinesinin tuşlarının üstüne koydu.

"Kaliforniya eyaletinin Walter Elliot aleyhine açtığı davanın mevcut durum toplantısı için odamda bir araya gelmiş bulunuyoruz. Toplantıda sanık ve eyaleti temsilen Bay Golantz'ın yanı sıra, merhum Bay Vincent'ın yerini alan Bay Haller da hazır bulunuyor."

Yargıç bu noktada durup doğru yazabilmesi için stenografa adları heceledi. Jüri üyesine hitap eden, kürsüde on yılı geride bırakmış bir yargıcın otoriter ses tonuyla konuşuyordu. Yargıç gür, gri saçlı, yakışıklı bir adamdı. Fiziki durumu oldukça iyiydi, üstündeki siyah cübbesi yapılı omuz ve göğsünü saklamakta zorlanıyordu.

"Evet," dedi, "delillerin kabul edildiğini belirlemek üzere yapılacak, jürinin olmadığı başlangıç duruşmasını bir sonraki perşembeye –yani tam bir hafta sonrasına– programlamış durumdayız. Bay Haller gördüğüm kadarıyla, davayla ilgili çalışmalarınızı sürdürdüğünüz esnada sizden, programın ertelenmesine dair herhangi bir başvuru gelmedi."

"Erteleme istemiyoruz," dedi Elliot.

Yana doğru uzandım, elimi müvekkilimin koluna koyup başımı iki yana salladım.

"Bay Elliot, bu toplantıda konuşmayı avukatınızın yapmasına izin vermenizi istiyorum," dedi Yargıç.

"Özür dilerim, Sayın Yargıç," dedim. "Ancak mesajımız, benden de doğrudan Bay Elliot'tan da gelse aynı olacak. Erteleme istemiyoruz. Haftayı davayla ilgili çalışarak geçirdim ve önümüzdeki perşembe günü başlayacak jüri seçimine hazır olacağım."

Yargıç gözlerini kısarak bana baktı.

"Bundan emin misiniz, Bay Haller?"

"Kesinlikle. Bay Vincent iyi bir avukattı, düzenli ve eksiksiz bir kayıt tutmuştu. Onun nasıl bir strateji inşa ettiğini anlıyorum ve perşembeye hazır olacağım. Bütün gayretimle çalışıyorum, aynı şey ekibim için de geçerli."

Yargıç yüksek arkalıklı koltuğunun arkasına yaslanıp düşünmeye, bu arada sağa sola dönmeye başladı. Sonunda Elliot'a baktı.

"Bay Elliot, sonunda sizin de söz almanızın zamanı geldi. Burada bulunan yeni avukatınızla tam bir fikir birliği içinde olduğunuzu ve duruşmanın başlamasına çok az bir süre kala yola yeni bir avukatla devam etmenin getirebileceği riskleri anladığınızı bizzat sizin ağzınızdan duymak isterim. Burada tehlikede olan sizin özgürlüğünüz efendim. Bu konuda neler söylersiniz?"

Elliot öne doğru eğilip meydan okurcasına bir ses tonuyla konuştu.

"Yargıç, öncelikle bu konuda tam bir fikir birliği içinde olduğumu söyleyeyim. Bu meselenin mahkemeye taşınmasını, böylece burada bulunan bölge savcısını bozguna uğratabilmeyi istiyorum. Ben yapmadığı bir şey yüzünden zulme uğramış ve kendisine dava açılmış masum bir adamım. Sanık olarak fazladan tek bir gün bile geçirmek istemiyorum, efendim. Karımı seviyordum ve onu özleyeceğim. Onu ben öldürmedim, televizyonlarda insanların hakkımda söylediği alçakça sözler kalbimi parçalıyor ama beni en çok yaralayan şey, gerçek katilin dışarılarda bir yerde olduğunu bilmek... Bay Haller dünyaya masumiyetimi ne kadar çabuk ispatlarsa benim için o kadar iyi olacak."

Bu konuşma akıllara O. J.'yi getiriyordu. Yargıç Elliot'ı dikkatle süzdü, düşünceli bir ifadeyle başını salladıktan sonra dikkatini savcıya yöneltti.

"Bay Golantz? Savcılığın konuya bakış açısı nedir?"

Bölge savcı vekili boğazını temizledi. Onu en iyi tarif eden kelime, telejenik olurdu herhâlde. Esmer, yakışıklı bir adamdı, gözlerinin içinde adaletin gazabını taşıyor gibiydi.

"Sayın Yargıç, savcılık mahkeme için hazırdır ve program dâhilinde ilerleme konusunda hiçbir itirazı yoktur. Ancak Bay Elliot'a erteleme olmadan devam etme konusunda kendinden bu kadar eminse, mahkemede işlerin beklediği gibi gitmemesi hâlinde yaşananları öne sürerek temyize başvurma hakkından resmî olarak vazgeçmiş olacağını söylemek isterim."

Yargıç koltuğunu bütün dikkatini bana yöneltecek şekilde döndürdü.

"Buna ne dersiniz, Bay Haller?"

"Sayın Yargıç, müvekkilim açısından, kendisini koruyan haklardan feragat etmesini gerektirecek..."

Elliot sözümü keserek, "Umurumda değil," diye atıldı. "Sizi memnun edecek ne varsa hepsinden feragat ederim. Ben mahkemeye gitmek istiyorum."

Ona sert bir bakış attım. Elliot bana bakarak omuz silkti.

"Bu mahkemeyi kazanacağız," diye açıklama getirdi.

"Birkaç dakikalığına koridora çıkmak ister misiniz?" diye sordu Yargıç.

"Teşekkür ederim, Yargıç."

Ayağa kalktım, Elliot'a da kalkması için işaret ettim.

"Benimle gel."

Mahkeme salonuna açılan kısa koridora çıktık. Kapıyı arkamızdan kapattım. Elliot benden önce davranarak derdini anlatmaya çalıştı.

"Bak, bu şeyin bir an evvel sona ermesini istiyorum ve..."

Sesimin fısıltı hâlinde çıkması için kendimi zorlayarak, "Kes sesini!" dedim.

"Ne?"

"Beni duydun. Kes sesini, anlıyor musun? Aklına estiği her an konuşmaya ve herkesi söylediğin zekice sözleri dinletmeye alışkın olduğuna eminim. Ama artık Hollywood'da değilsin, Walter. Hayal ürünü filmler hakkında konuşmuyorsun. Ne de-

mek istediğimi anlıyor musun? Burası gerçek hayat... Sana hitap edilmediği sürece konuşamazsın. Söylemek istediğin farklı bir şey varsa o zaman kulağıma fısıldarsın, tekrar etmeye değer bir şey olduğunu düşünürsem bunu ben yargıca söylerim, sen değil. Anladın mı?"

Elliot'ın cevap vermesi uzunca bir süre aldı. Yüzü karardı, müvekkilimi kaybetmek üzere olduğumu düşündüm. Ama o an umurumda değildi. Bunların söylenmesi gerekiyordu. Bu, çok daha önce yapılması gereken, "benim dünyama hoş geldin" konuşmasıydı.

Sonunda, "Evet," dedi. "Anladım."

"Güzel, o zaman hiç aklından çıkarma. Şimdi, geri dönelim ve mahkemede aleyhinde bir karar çıkması ihtimaline karşılık temyiz hakkından feragat etmemenin bir yolunu bulabilir miyiz, bakalım. Çünkü tam anlamıyla hazır değilim ve davayı bombok edebilirim."

"Böyle bir şey olmayacak. Sana inanıyorum."

"Bunu takdir ediyorum, Walter. Ama işin gerçeği, bu inancının bir temeli yok. Ayrıca inancın olsa da olmasa da bu, bir şeylerden feragat etmek zorunda olduğumuz anlamına gelmez. Şimdi içeriye girelim, bırak konuşmayı ben yapayım. Onca parayı bunun için alıyorum, değil mi?"

Omzuna hafifçe vurdum. İçeriye geri dönüp yerlerimize oturduk. Walter o andan itibaren tek kelime bile etmedi. Mahkemenin bir an önce yapılması onun hakkıydı ve sırf böyle bir istekte bulunuyor diye temyiz incelemesi hakkından feragat etmemesi gerektiği görüşünü savundum ama Yargıç Stanton, Elliot'ın mahkemenin ertelenmesi teklifini kabul etmemesi du-

rumunda, olası bir mahkûmiyet kararının ardından, avukatının mahkemeye hazırlanabileceği yeterli zaman olmamasından dolayı şikâyet hakkının bulunmayacağına hükmederek Golantz'ın yanında yer aldı. Elliot yargıcın bu hükmüne rağmen tahmin ettiğim gibi iddiasından vazgeçmedi ve ertelemeyi reddetti. Benim açımdan bir sorun yoktu. Hukukun yapısal olarak anlaşılması güç ve karmaşık kuralları altında, neredeyse her karar için temyize başvurulabilirdi. Gerektiği hâllerde Elliot'ın, yargıcın biraz önce verdiği hükmü temyize götürebileceğini biliyordum.

Sonra yargıcın ev idaresi adını verdiği konuya geçtik. Yapılacak ilk iş, her iki tarafın da duruşmaların Adliye Televizyonu'nun günlük programlarında bölümler hâlinde naklen yayınlanabilmesine izin veren evrakları imzalamasıydı. Buna ne Golantz ne de ben karşı çıktık. Ne de olsa bu bedava reklam demekti. Bu fırsat benim yeni müşteriler bulma amacıma hizmet ederken, Golantz'ın gelecekteki politik emellerine katkıda bulunacaktı. Walter Elliot da mahkemenin vereceği 'suçsuz' kararını kaydetmesi için, kameraların orada olmasını istediğini fısıldadı kulağıma.

Ardından yargıç, son delil ve tanık listelerinin teslim edilme programının ana hatlarını belirledi ve listelerin teslim edilmesi için bize pazartesi gününe kadar zaman tanıdı.

"İstisna söz konusu olmayacak, beyler," dedi. "Belirlenen son tarihten sonra yapılacak eklemelere sıcak bakmayacağım."

Bu, davanın savunma tarafı için bir sorun teşkil etmeyecekti. Vincent o ana dek iki delil dosyası hazırlamıştı zaten ve benim savcılıkla paylaşmamı gerektirecek çok az yeni şey vardı. Cisco

Wojciechowski, Rilz hakkında öğrendikleriyle ilgili olarak beni bilgilendirmemek konusunda oldukça iyi bir iş çıkarıyordu ve ben bilmediğim bir şeyi delil dosyasına koyamazdım.

İş tanıklara geldiğinde planım, Golantz'a her zamanki akıl karıştırma taktiğini uygulamaktı. Şerif Emniyeti'nin raporlarında belirtilen bütün kanun görevlileri ve adli tıp yetkililerinin adlarının yazılı olduğu potansiyel tanık listesini teslim edecektim ona. Bu, standart uygulamaydı. Duruşmada tanık kürsüsüne gerçekten kimi çıkaracağımı ve savunma stratejisi açısından kimin önem taşıdığını bulmak, Golantz'ın çözmesi gereken bir bilmece olacaktı.

Stanton sonunda, "Tamam beyler; dışarıda beni bekleyen bir mahkeme salonu dolusu avukat vardır herhâlde," dedi. "Anlaşılmayan bir konu var mı?"

Golantz ve ben yok dercesine başlarımızı iki yana salladık. O an rüşveti alan kişi yargıç mı yoksa savcı mı diye düşünmekten alamadım kendimi. Davayı müvekkilim lehine çevirecek kişiyle yan yana mı oturuyordum? Öyleyse, kendini ele verecek hiçbir şey yapmamıştı. Toplantının sonunda Bosch'un yanlış bir sonuca vardığı düşüncesindeydim. Ortada rüşvet filan yoktu. San Diego ya da Cabo limanlarından birinde, bir yerlerde, üstünde Jerry Vincent'ın adının yazılı olduğu yüz bin dolarlık bir tekne olmalıydı.

Yargıç, "Peki, o zaman," dedi. "Haftaya başlıyoruz. Temel kurallar hakkında perşembe sabahı konuşuruz. Ama şimdiden net olarak söyleyeyim, duruşmaların tıkırında ilerlemesini istiyorum. Mahkememde sürprize, açıkgözlülüğe, başıbozukluğa yer yok. Tekrar soruyorum, anlaşılmayan bir şey var mı?"

Golantz ve ben, anlaşılmayan bir şey olmadığı konusunda bir kez daha fikir birliği içindeydik. Ancak yargıç koltuğunu döndürüp doğrudan bana baktı ve şüpheli bir ifadeyle gözlerini kıstı.

"Bu sizin için de geçerli," dedi.

Anlaşılan bu, stenografın kayıtlarında asla gözükmeyecek, sadece bana yönelik bir mesajdı.

Yargıçların bu tür muamelelerinin muhatabı neden hep savunma avukatları olur, diye merak etmekten alamadım kendimi...

25

Joanne Giorgetti'nin bürosuna öğle yemeği molasından hemen önce vardım. On ikiyi bir dakika geçirmem hâlinde çok geç olacağını biliyordum. Bölge Savcılığı Dairesi öğle saatlerinde tam anlamıyla bomboş olur, güneş ışığı ve temiz havadan yararlanıp bir şeyler atıştırmak isteyen sakinleri, kendilerini Ceza Adliyesi'nin dışına atarlardı. Kabul memuresinin masasına yaklaşıp Giorgetti'yle randevum olduğunu söyledim. Kadın bir telefon görüşmesi yaptı, sonra bir düğmeye basarak kapıyı açtı ve içeriye girmemi söyledi.

Giorgetti'nin, mekânın büyük bir bölümünü karton dosya kutularının kapladığı küçük, penceresiz bir bürosu vardı. İster küçük ister büyük olsun, bulunduğum her savcı odasında benzer bir manzarayla karşılaşırdım. Giorgetti masasındaydı ama üst üste yığılmış dilekçe ve dosyalardan oluşan bir duvarın arkasına gizlenmişti. Duvarın üstünden dikkatle uzanıp elini sıktım.

"Nasıl gidiyor, Joanne?"

"Fena değil, Mickey. Sende durum nasıl?"

"Gayet iyi."

"Duyduğuma göre bir sürü dava üstlenmişsin."

"Evet, birkaç tane dava aldım."

Sohbet çok resmîydi. Onun Maggie'yle sıkı fıkı olduğunu biliyordum, eski karımın geçen yıl yaşadığım zorluklar hakkında Joanne'e açılıp açılmadığını anlamanın imkânı yoktu.

"Buraya Wyms için geldin galiba?"

"Evet. Bu sabaha kadar böyle bir davam olduğunu bile bilmiyordum."

İçinde iki buçuk santim kalınlığında evrak yığını bulunan bir dosya uzattı.

"Jerry'nin dosyasına ne oldu sence?" diye sordu.

"Katil almış olabilir diye düşünüyorum."

Joanne'in yüzünde korku dolu bir ifade belirdi.

"Tuhaf... Katil bu dosyayı neden alsın ki?"

"Muhtemelen sadece denk gelmiştir. Dosya, dizüstü bilgisayarıyla birlikte Jerry'nin çantasındaydı. Katil çantayı alınca dosyayı da yanında götürmüş oldu."

"Hımmm."

"Bu davayla ilgili sıra dışı bir şey var mı peki? Jerry'yi hedef tahtası yapacak herhangi bir şey?"

"Sanmıyorum. Alışılageldik bir 'silahlı deli' olayı."

Başımı salladım.

"Federal soruşturma kurulunun eyalet mahkemelerini denetlemesi hakkında herhangi bir şey duydun mu?"

Joanne'in kaşları çatıldı.

"Neden bu davayı denetliyor olsunlar ki?"

"Öyle bir şey yaptıklarını söylemiyorum. Bir süredir olup bitenden uzak kaldım. Kulağına çalınan bir şey oldu mu diye merak ediyordum."

Omuz silkti.

"Dedikodu çemberi içinde dönen her zamanki konuşmalar... Duyan da her an, herhangi bir konuda federal soruşturma yürütülüyor sanır."

"Hı, hı."

Beni söz konusu dedikodular hakkında bilgilendirir umuduyla başka bir şey söylemedim ama Joanne sessiz kaldı, artık gitme zamanım gelmişti.

"Bugünkü duruşma mahkeme gününün belirlenmesi için mi yapılıyor?" diye sordum.

"Evet, ama dava hakkında bilgi sahibi olabilmek için erteleme isteyeceksin sanırım."

"Eh, öğle yemeği molası esnasında dosyayı inceleyeceğim, eğer öyle bir niyetim olursa seni bilgilendiririm."

"Tamam, Mickey. Ama bil diye söylüyorum, Jerry'ye olanları göz önüne alarak, bir ertelemeye karşı çıkmayacağım."

"Teşekkürler CoJo."

Ona YMCA'deki genç basketbolcuların kullandığı adıyla hitap edince gülümsedi.

"Son zamanlarda Maggie'yi gördün mü?" diye sordu.

"Dün akşam Hayley'i almaya gittiğimde gördüm. Keyfi yerindeymiş gibiydi. Onunla görüşüyor musun?"

"Sadece basketbol antrenmanları sırasında... Ama oradayken de burnu dosyaya gömülmüş oluyor. Eskiden antrenman sonraları kızları alıp Hamburger Hamlet'e götürürdük ama Maggie bu aralar çok meşgul."

Başımı salladım. O ve Maggie savcılık bürosunda terfi etmeye başladıkları günden beri yakın arkadaştılar. Rakiptiler ama

birbirleriyle yarışmıyorlardı. Ancak aradan zaman geçmiş ve iş hayatı, ilişkilerinin arasına mesafe koymuştu.

"Tamam, ben şu dosyayı alıp baştan sona bir inceleyeyim," dedim. "Friedman'la duruşma saat ikide, değil mi?"

"Evet, ikide. Orada görüşürüz."

"Dosya için teşekkür ederim, Joanne."

"Rica ederim."

Bölge Savcılığı Dairesi'nden ayrıldıktan sonra öğle molası kalabalığında asansöre binmek için on dakika bekledim. Kabinde yüzüm kapıdan beş santim uzaktaydı yalnızca. Ceza Adliyesi'nde asansörlerden daha çok nefret ettiğim başka bir şey yoktu.

"Hey Haller."

Bu arkamdan gelen bir sesti. Sesin sahibini tanımadım ama asansör, kim olduğunu görebilmek için arkama dönemeyeceğim kadar kalabalıktı.

"Evet?"

"Vincent'ın bütün davalarını üstlendiğini duydum."

Kalabalık bir asansörün içinde iş durumumu tartışacak değildim. Cevap vermedim. Sonunda alt kata geldik ve kapılar açıldı. Dışarıya çıkar çıkmaz arkama dönüp kiminle konuştuğuma baktım.

Bu, ara sıra Dodgers maçlarına giden, Four Green Fields'da düzenli olarak bir iki kadeh martini deviren avukat grubundan savunma avukatı Dan Daly'ydi. Ben geçen sezon beyzbol maçlarını kaçırmış, içkilerinden mahrum kalmıştım.

"Naber Dan?"

El sıkıştık, uzun süreden beri birbirimizi görmediğimizin bir işaretiydi bu.

"Eee, kime para yedirdin bakalım?"

Bunu gülümseyerek söylemişti ama ardında başka şeyler olduğunu rahatlıkla söyleyebilirdim. Belki de Elliot davasını devralmamdan dolayı biraz kıskanıyordu beni. Elliot davası önce mahkeme, ardından gelebilecek temyiz süreciyle, yıllar boyu masrafları çıkaracak bir davaydı.

"Kimseye," dedim. "Jerry beni vasiyetnamesine koymuş."

Çıkış kapılarına doğru yürümeye başladık. Daly'nin atkuyruğu biraz daha uzamış ve grileşmişti. Ama dikkati en çok çeken şey, karışık biçimde örülmüş olmasıydı. Bunu daha önce görmemiştim.

"Şanslıymışsın," dedi Daly. "Elliot davasında yardımcı avukata ihtiyacın olursa haber ver."

"Masada tek bir avukat olsun istiyor, Daly. Rüya takım olmayacak, dedi."

"Eh, o zaman, sonrası için yazıcı olarak aklının bir köşesinde tut beni bari."

Bu onun, yeni müvekkillerim hakkında alınabilecek herhangi bir mahkûmiyet kararının ardından yapılacak temyiz başvurusu için dilekçe yazmak konusunda müsait olduğu anlamına geliyordu. Daly iyi ortalamalara sahip, uzman bir temyiz avukatı olarak kendine sağlam bir isim yapmıştı.

"Tutarım," dedim. "Dosyaları hâlâ gözden geçirmeye devam ediyorum."

"Anlaşıldı."

Dışarıya çıktık, Lincoln'ün kaldırımda beklediğini görebiliyordum. Daly diğer yöne gidiyordu. Ona iletişimi koparmayacağımı söyledim.

"Barda seni özlüyoruz, Mick," dedi, omzunun üstünden.

"Bir ara uğrarım," dedim.

Ama uğramayacağımı, o tür yerlerden uzak durmam gerektiğini biliyordum.

Lincoln'ün arka koltuğuna yerleştim –şoförlerime bana asla kapıyı tutmamalarını tembihlerim– ve Patrick'e beni Broadway'deki Chinese Friends'e götürmesini söyledim. Beni oraya bırakacak, sonra öğle yemeğini yemeye gidecekti. Bir yere oturmaya ve sessizce çalışmaya ihtiyacım vardı.

Restorana, devamlı müşteri grubunun birinci ve ikinci dalgası arasında vardım. Bir masanın boşalması için beş dakika bekledim sadece. Bir an evvel çalışmaya başlamak istiyordum ve hemen bir tabak domuz pirzolası siparişi verdim. Pirzolanın kusursuz olacağını biliyordum. Kâğıt kadar ince ve son derece leziz olacaktı. Yemeğimi, gözümü Wyms belgelerinden almaksızın parmaklarımla yiyebilecektim.

Joanne Giorgetti'nin bana verdiği dosyayı açtım. Dosyada savcılığın delil paylaşımı kuralları çerçevesinde Jerry Vincent'a teslim ettiği belgelerin birer kopyası vardı. Bunlar ağırlıklı olarak şerifin olay, tutuklama ve ardından yapılan soruşturmayla alakalı belgeleriydi. Vincent'ın aldığı notlar, belirlediği stratejiler ve savunmaya ait topladığı belgeler orijinal dosyayla birlikte kaybolmuştu.

Başlangıç noktası doğal olarak, neler yaşandığına dair ilk ve temel özet bilgileri içeren tutuklama tutanağıydı. Bu olay da birçokları gibi, eyaletin iletişim ve sevk merkezine gelen 911 çağrısıyla başlamıştı. Calabasas'ta bir parkın yakınlarındaki mahallede silahların ateşlendiğine dair çok sayıda ihbar gelmişti. Çağrılar Şerif Emniyeti'nin yetki alanının dışındaydı çünkü Calabasas Malibu'nun kuzeyinde ve eyaletin batı sınırları yakınında, belediye sınırları dışında kalan bir bölgeydi.

Raporda ihbara cevap veren ilk memurun Todd Stallworth olduğu yazıyordu. Stallworth Malibu karakolunda gece vardiyasında çalışıyordu ve akşam 10.21'de Las Virgenes Yolu dışındaki mahalleye sevk edilmiş, gelen ihbarların ardından silahın ateşlendiği yere, Malibu Creek Eyalet Parkı yakınlarına yönlendirilmişti. Silah seslerini duyan memur yardım çağrısı yapmış ve olayı araştırmak üzere parka girmişti.

Engebeli dağ parkında, tabelada yazan GÜN BATIMINDA KAPANIR ibaresi uyarınca hiç ışık yoktu. Stallworth ana yola girdiğinde devriye arabasının farları bir yansıma yakalamış ve memur ilerideki açıklığa park etmiş bir araç görmüştü. Projektörleri açınca aydınlanan ortamda, arka kapağı inik bir pikap ortaya çıkmıştı. Aracın yük bölümünde bira kutularından oluşan bir piramitle, içinden birkaç tüfek namlusunun çıkıntı yaptığı, silah çantası benzeri bir çanta vardı.

Stallworth arabasını pikaptan yetmiş metre uzakta durdurmuş ve destek gelene dek beklemeye karar vermişti. Telsizle Malibu karakoluna pikabın tarifini yapar ve plakasını okuyabilecek kadar yakın olmadığını bildirirken, birden bir silah ateşlenmiş ve devriye arabasının yan aynasının üst kısmında duran projektör, isabet eden kurşunlarla paramparça olmuştu.

Stallworth diğer tüm ışıkları söndürmüş ve açıklığın sınırını oluşturan çalıları kendine siper ederek kurşunlardan kendini korumuştu. Daha sonra el içi telsizini kullanarak ek takviyeyle, özel silahlı taktik ekibi istemişti.

Açıklığın yanındaki ağaçlıklı araziye gizlenen silahlı adam memurlara üç saat boyunca direnmiş, yanına kimseyi yaklaştırmamıştı. Adam silahını sürekli ateşlemiş ama anlaşılan havayı hedef almıştı. Adamın açtığı ateş yüzünden yaralanan hiçbir memur ya da araç olmamıştı. En sonunda, siyah SWAT donanımları giyinmiş bir memur gece görüşü lensli güçlü bir dürbün kullanarak pikaba plakasını okuyacak kadar yaklaşmıştı. Plaka numarasından pikabın sahibinin Eli Wyms olduğu anlaşılmış, buradan adamın cep telefonu numarasına ulaşmışlardı. Silahlı adam telefona ilk çalışta cevap vermiş ve SWAT ekibinin üyesi olan arabulucu onunla konuşmaya başlamıştı.

Silahlı adam gerçekten de Inglewood'lu boyacı, kırk dört yaşındaki Eli Wyms'di. Tutuklama raporunda ayyaş, öfkeli ve intihara meyilli biri olarak tanımlanıyordu. O günün sabah saatlerinde başka bir adama âşık olduğunu söyleyen karısı tarafından evden kovulmuştu. Wyms pikabını önce okyanus yönüne doğru, sonra kuzeye Malibu'ya, ardından da dağlara, Calabasas'a sürmüştü. Burada parkı görmüş ve pikabı park edip uyumak için iyi bir yer olduğunu düşünmüş ama sonra pikabı sürmeye devam etmiş ve 101 numaralı otoyol yakınındaki benzin istasyonuna girerek bir kasa bira almıştı. Ardından geri dönüp parka girmişti.

Wyms arabulucuya ateş etmeye başladığını çünkü karanlıkta birtakım sesler duyup ürktüğünü söylemişti. Kendisini

yemek isteyen çakallara ateş ettiğini sanmış, hayvanların karanlıkta parıldayan kırmızı gözlerini gördüğünden söz etmişti. Parka ilk gelen devriye arabasının projektörüne ateş açmasının sebebi olarak ışığın, hayvanlara bulunduğu yeri belli edecek olmasını göstermişti. Yetmiş metreden ateş etmesiyle ilgili olarak da Irak'taki ilk savaşta orduda uzman keskin nişancı olarak görev yaptığını söylemişti.

Raporda, memurlar olay yerindeyken Wyms'in en az yirmi yedi el, daha öncesinde de onlarca kez ateş açtığı yazıyordu. Olayı soruşturan memurlar, doksan dört tane boş mermi kovanı toplamışlardı.

Wyms o akşam birası bitene dek teslim olmamıştı. Son kutuyu da parmaklarının arasında ezdikten kısa bir süre sonra, cep telefonuyla görüştüğü arabulucuya altı kutu bira karşılığında tüfeklerinden birini verebileceğini söylemiş ama teklifi reddedilmişti. Wyms daha sonra pişmanlık duyduğunu, olayı ve her şeyi sonlandırmaya hazır olduğunu ve kendisini öldüreceğini söylemişti. Arabulucu Wyms'i bundan vazgeçirmeye çalışmış ve iki kişilik bir SWAT ekibi engebeli arazide, sık okaliptüs ağaçlarının arasında saklanan Wyms'e doğru ilerlerken onu lafa tutmuştu. Ancak arabulucu kısa bir süre sonra telefonda horultular duymaya başlamıştı, Wyms kendinden geçmişti.

SWAT ekibi Wyms'i tek bir el ateş etmeden yakalamış, düzen sağlanmıştı. Çağrıya ilk cevap veren ve kendisine ilk ateş açılan kişi olarak Wyms'e kelepçeyi memur Stallworth takmıştı. Silahlı adam Stallworth'ün arabasına bindirilmiş, Malibu karakoluna götürülerek hapse atılmıştı.

Dosyadaki diğer evrakta Eli Wyms'in uzun hikâyesi anlatılıyordu. Wyms tutuklanmasının ardından ertesi sabah kendisi-

ne yöneltilen suçlamaların sonrasında yoksul olduğunu beyan etmiş ve bunun üzerine bir avukat tayin edilmişti. Wyms'in Merkez Hapishanesi'nde tutukluluğu devam ederken, süreç sistem içinde yavaş ilerlemişti ama sonra devreye Vincent girmiş ve ona bedelsiz avukatlık hizmeti önermişti. Vincent'ın davayla ilgili ilk icraatı, müvekkilinin cezai ehliyetinin bulunup bulunmadığının araştırılmasını istemek olmuştu. Kabul gören bu isteğinin, Wyms'in akli dengesiyle ilgili bir değerlendirme yapılması için doksan günlüğüne Camarillo'ya götürülmesiyle, davayı daha da yavaşlatan bir etkisi olmuştu.

Değerlendirme süreci bitmiş ve Wyms hakkında bir karara varılmıştı. Camarillo'da Wyms'i muayene eden, testler yapan ve onunla konuşan bütün doktorlar, adamın akli dengesinin yerinde olduğunu ve duruşmaya çıkabileceğini söylemişlerdi.

Saat ikide Yargıç Mark Friedman başkanlığında yapılacak duruşmada mahkeme günü belirlenecek ve davada geri sayıma geçilecekti. Benim açımdan her şey formaliteden ibaretti. Belgeleri bir kez okuduktan sonra mahkeme falan olmayacağını biliyordum. Bugün yapılacak duruşma, müvekkilim için, mahkemeye gitmeden cezasının azaltılması yönünde savcılıkla yapacağım pazarlığa dair sürecin belirlenmesi amacını taşıyordu.

Bu sıradan bir davaydı. Wyms cezasının azaltılmasını talep edecek ve muhtemelen bir ya da iki yıl hapis ve akıl sağlığıyla ilgili danışmanlık hizmeti alması sağlanacaktı. Dosyayı incelemenin ardından kafamdaki tek soru işareti, Vincent'ın en başta davayı neden üstlendiğiydi. Parasını ödeyebilecek durumda olan varlıklı ve meşhur müvekkilleri düşünüldüğünde, bu onun tarzı bir dava değildi. Davanın, bir avukat olarak onu kamçılayacak yönü de yoktu, oldukça alışılagelmiş bir davaydı.

Wyms'in suçu bile son derecede sıradandı. Yoksa bu, Jerry'nin bedelsiz avukatlık hizmeti verme ihtiyacını tatmin edecek basit bir dava mıydı? Eğer durum buysa, Vincent bu anlamda kendisine faydalı olacak, örneğin reklamını yapabileceği, çok daha ilginç bir dava bulabilirmiş gibi geliyordu bana. Wyms davası başta, parktaki dehşet verici görüntüler nedeniyle medyanın ilgisini çekmişti ama iş mahkeme safhasına gelince, büyük bir ihtimalle medya radarının altında kalacaktı.

Bir sonraki düşüncem, bunun Elliot davasıyla bir bağlantısı olabileceği şüphesiyle alakalıydı. Vincent bir tür bağ bulmuştu.

Ama dosyayı ilk okuduğumda bunun ne olduğunu saptayamadım. Ortada genel anlamda iki bağlantı vardı. Wyms olayı, plaj evindeki cinayetlerden on iki saatten daha kısa bir süre önce yaşanmıştı ve her iki olay da Şerif Emniyeti'nin Malibu bölgesinde yaşanmıştı. Her iki bağlantı da daha detaylı bir incelemeye tabi tutulmamıştı. Bölgesel olarak, iki olay arasında uzak bir mesafe vardı. Wyms'in ateş açma çılgınlığı okyanustan uzakta, iç bölgede, dağların diğer tarafındaki bir eyalet parkında yaşanmıştı. Hatırladığım kadarıyla Wyms dosyasında yer alan hiçbir isim, Elliot dosyasında gözden geçirdiğim belgelerde yer almıyordu. Wyms'in olayı gece vardiyasında, Elliot'ın olayı ise gündüz vardiyasında gerçekleşmişti.

Belirli bir bağlantı saptayamadım ve dosyayı cevaplanamamış sorularla, büyük bir hayal kırıklığı içinde kapattım. Saatime baktım, ikideki duruşma öncesinde müvekkilimle buluşmak istiyorsam adliyeye geri dönmem gerekiyordu.

Patrick'i arayıp beni almasını söyledim, öğle yemeğinin parasını ödeyip dışarıya, kaldırıma çıktım. Lincoln kaldırıma yanaştığında telefonda Lorna'yla konuşuyordum.

"Cisco, Carlin'le buluştu mu?" diye sordum ona.

"Hayır, ikide buluşacaklardı."

"Cisco'ya söyle, ondan Wyms davasıyla ilgili olarak da bilgi istesin."

"Tamam, ne sormasını istiyorsun?"

"Vincent'ın davayı neden üstlendiğini sorsun ona."

"Aralarında bir bağlantı olduğunu mu düşünüyorsun? Elliot ve Wyms davaları arasında yani?"

"Evet, ama o bağlantının ne olduğunu bulamadım."

"Tamam, söylerim."

"Başka bir gelişme var mı?"

"Şu an için hayır. Medyadan bir sürü telefon alıyorsun. Jack McEvoy denilen adam kim?"

İsim yabancı değildi ama tam olarak çıkaramadım.

"Bilmiyorum. Kimmiş?"

"*Times* gazetesinde çalışıyormuş. Aradı ve senden haber alamadığı için sitemkâr konuştu. Onunla özel bir anlaşma yapmışsın."

Şimdi hatırladım. İki yönlü yol...

"Sen onu dert etme. Ben de ondan hiç haber alamadım. Başka ne var?"

"Adliye Televizyonu buluşup Elliot davası hakkında konuşmak istiyor. Mahkeme boyunca canlı yayın yapacaklar, davayı önemli haber olarak öne çıkaracaklarmış. O yüzden her günün sonunda senden günlük bir değerlendirme almayı umduklarını söylediler."

"Sen ne düşünüyorsun, Lorna?"

"Bunun ulusal çapta, bedava bir reklam imkânı olduğunu düşünüyorum. Yapsan iyi olur. Davayı ekranın alt tarafında özel bir başlıkla tanıtacaklarmış. 'Malibu'da Cinayet' diye adlandıracaklarmış."

"Tamam, gerekli ayarlamaları yap öyleyse. Başka?"

"Reklam konusu açılmışken, bir hafta kadar önce, otobüs duraklarındaki reklam anlaşmanın ay sonunda biteceğine dair bir tebligat geçti elime. Bir şey yapmayı düşünmüyordum çünkü paramız yoktu ama artık geri döndün ve paran var. Anlaşmayı yenileyeyim mi?"

Son altı yılda şehrin özellikle suç oranının yüksek olduğu ve yoğun trafiğin yaşandığı bölgelerindeki otobüs duraklarına reklam veriyordum. Son yıl işten uzak kalmış olmama rağmen, duraklardaki reklamlar sayesinde düzenli bir biçimde telefonlar gelmeye devam etmiş, Lorna da bu çağrıları ya ertelemiş ya da başkasına yönlendirmişti.

"Bu iki yıllık bir anlaşma, değil mi?"

"Evet."

Hızlı bir karar verdim.

"Tamam, yenile. Başka bir şey var mı?"

"Benden bu kadar... Ah, dur bir dakika. Bir şey daha var. Bugün binanın mal sahibi geldi. Kadın kendisine kiralama danışmanı adı vermiş, mal sahibi demenin daha havalı bir yolu... Neyse, kadın büroyu kullanmaya devam edip etmeyeceğimizi sordu. Jerry'nin ölümü, eğer biz istersek, kiralamanın iptaline yol açabilecek bir gelişmeymiş. Binadaki bürolar için bir

bekleme listesi olduğunu tahmin ediyorum. Buraya taşınacak yeni avukattan daha yüksek bir kira talep etmek adına bir fırsat bu..."

101 numaralı otoyolun üst geçidinden geçip kent merkezine geri dönerken Lincoln'ün camından dışarıya baktım. Yeni inşa edilmiş Katolik katedralini ve onun ilerisindeki Disney Konser Salonu'nun parlak çelik dış kaplamasını görebiliyordum. Cephesi güneş ışığını yakalamış, binayı turuncunun sıcak ve parlak bir tonuyla yıkamıştı.

"Bilmiyorum Lorna. Arabamın arka koltuğunda çalışmaktan memnunum. Hiç canım sıkılmıyor burada. Sen ne dersin?"

"Ben de her sabah makyaj yapmaya pek meraklı değilim doğrusu."

Bu, evinde çalışmayı, her sabah giyinip kuşanmaktan ve arabaya atlayıp şehir merkezine gelmekten daha çok sevdiği anlamına geliyordu. Her zaman olduğu gibi, ikimiz de aynı kafadaydık.

"Düşünülmesi gereken bir şey," dedim. "Makyaj yapmak yok, büro genel gideri diye bir şey yok, garajda yer kapma kavgası yok..."

Lorna cevap vermedi. Bu, sonuçta benim kararım olacaktı. Yolun ilerisine bakınca arabanın beni bırakacağı yerden, adliyeden bir sokak geride olduğumuzu gördüm.

"Bunu daha sonra konuşalım," dedim. "İnmem gerekiyor."

"Tamam, Mickey. Kendine iyi bak."

"Sen de."

26

Eli Wyms pek de aklı başında görünmüyor, Camarillo'da geçirdiği üç ayın etkisinden hâlâ kurtulamamışa benziyordu. Eyalet hapishanesine, kendisini savunmam konusunda bana pek de yardımı dokunmayacak bir ilaç tedavisiyle geri gönderilmişti. Bu hâliyle, plajda işlenen cinayetlerle muhtemel bağlantısını ortaya çıkarabileceğim sorulara cevap vermesi mümkün görünmüyordu. Durumu kavramam ve Yargıç Friedman'a tüm uyuşturucu tedavisinin durdurulması talebiyle bir dilekçe sunmaya karar vermem için mahkeme nezarethanesinde iki dakika geçirmem yeterli oldu. Daha sonra mahkeme salonuna geri dönerek Joanne Giorgetti'yi savcılık masasındaki yerinde buldum. Duruşma beş dakika içinde başlayacaktı.

Masaya geldiğimde Joanne bir dosyanın cep kapağına bir şeyler yazıyordu. Bir şekilde, başını kaldırmadan gelen kişinin ben olduğumu anlamıştı.

"Erteleme istiyorsun, değil mi?"

"Hem o hem de uyuşturucu tedavisinin durdurulmasını... Adam zombiye dönmüştü."

Joanne yazmayı bıraktı, başını kaldırıp bana baktı.

"Şerif yardımcılarıma rastgele ateş ettiğini düşünürsek, bu durumda olduğunu kabul etmem zor gibi görünüyor."

"Ama Joanne, adamı savunabilmem için ona bazı temel sorular sorabilmem gerek."

"Gerçekten mi?"

Bunu gülümseyerek söylemiş ama durum tarafımdan anlaşılmıştı. Omuz silkip onunla göz hizasına gelebilmem için çömeldim.

"Haklısın. Burada bir mahkemeden söz edecek durumda olduğumuzu düşünmüyorum," dedim. "Herhangi bir teklifin olursa memnuniyetle dinlerim."

"Müvekkilin içinde polis memurlarının olduğu emniyet arabasına ateş etti. Devlet bu davadan hareketle bir mesaj vermek istiyor. İnsanların böyle şeyler yapmalarından hoşlanmıyoruz."

Joanne savcılığın bu konuda ödün vermekteki isteksizliğini vurgulamak istercesine kollarını göğsünde kavuşturdu. Çekici ve atletik vücut yapısına sahip bir kadındı. Parmaklarıyla kolunun üstünde tempo tutarken, tırnaklarına kırmızı oje sürdüğünü fark ettim. Hatırladığım kadarıyla Joanne Giorgetti tırnaklarını hep kan kırmızısına boyardı. O devleti temsil etmekten fazlasını yapıyor, vurulan, saldırıya uğrayan, tuzağa düşürülen ve hakarete uğrayan polisleri temsil ediyordu, bir savcı olarak, karşısına geçen şanssız her zalimin kanını istiyordu.

"Müvekkilimin çakallardan korkup paniklediğini, arabaya değil de arabanın projektörüne ateş ettiğini öne sürebilirim. Orduda uzman keskin nişancı olduğu senin belgelerinde yazıyor. Memuru öldürmek isteseydi öldürebilirdi. Ama yapmadı."

"Adam ordudan terhis olalı on beş yıl geçmiş, Mickey."

"Doğru, ama bazı yetenekler asla unutulmaz. Bisiklete binmek gibi..."

"Eh, bu jüriye kabul ettirebileceğin türden bir iddia..."

Dizlerim çok yorulmuştu. Savunma masasında duran sandalyelerden birine uzanıp, yanıma çekip oturdum.

"Evet, bu iddiayı öne sürebilirim tabii ama savcılık açısından en iyisi davayı sona erdirmek, Bay Wyms'i sokaklardan uzak tutmak ve ona, bir daha böyle bir şey yapmaktan uzak durmasını sağlayacak bir tür tedavi uygulamak, değil mi? Eee, ne diyorsun? Bir köşeye çekilip anlaşma üstünde çalışmaya başlayalım mı yoksa davayı jüri önünde mi ele alalım?"

Cevap vermeden önce bir süre düşündü. Bu klasik bir savcı ikilemiydi. Ortada rahatlıkla kazanabileceği bir dava vardı. Joanne ya istatistiklerini geliştirecek ya da muhtemelen doğru olan şeyi yapacaktı.

"Köşeyi benim seçmem koşuluyla..."

"Tamam, bana uyar."

"Peki, talebin olursa ertelemeye karşı çıkmayacağım."

"Çok iyi, Joanne. Peki, ilaç tedavisine ne diyorsun?"

"Bu adamın Merkez Hapishanesi'nde bile olsa bir daha aynı davranışları sergilemesini istemiyorum."

"Bak, adam buraya gelene dek bekle, yaşayan bir ölü olduğunu sen de göreceksin. Üstüne gitmeyi ve devlet onu sağlıklı düşünemez hâle getirdi diye böyle bir durumla başa çıkmak zorunda bırakılmasını sen de istemeyeceksin. Bırakalım da adam kafasını toplasın, biz aramızda anlaşalım, sonra onu istediğin gibi sıkıştırırsın."

Joanne sözlerimi düşündü, altında yatan mantığı kabul edip sonunda başını salladı.

"Ama hapiste kargaşaya yol açan davranışlar sergilerse suçlusu sen olursun ve acısını ondan çıkarırım."

Güldüm. Beni suçlama fikri saçmaydı.

"Her neyse..."

Ayağa kalktım, oturduğum sandalyeyi savunma masasındaki yerine itmeye başladım ama sonra tekrar savcıya döndüm.

"Joanne, sana başka bir şey soracağım. Jerry Vincent neden bu davayı üstlendi?"

Joanne omuz silkip başını iki yana salladı.

"Bilmiyorum."

"Bu seni şaşırttı mı peki?"

"Tabii. Onun bu davayı alması tuhaf bir durumdu. Biliyorsun, onu çok eskiden beri tanırım."

Joanne Jerry'nin savcı olduğu dönemi kastediyordu.

"Evet, peki ne oldu?"

"Bir gün –birkaç ay önceydi galiba– Wyms davasıyla ilgili olarak ehliyetsizlik başvurusu tebligatı aldım, tebligatın üstünde Jerry'nin adı yazıyordu. Ona telefon açıp, 'Neler oluyor?' dedim. 'Bir kez arayıp da bu davayı ben üstleniyorum diye haber vermedin,' dedim. O da para almadan bir iş yapmak istediğini ve Kamu Savunma Dairesi'ne bir dava almak üzere müracaat ettiğini söyledi. Ama davayı ilk üstlenen savunma avukatı Angel Romero'yu tanıyordum. Birkaç ay önce katların birinde ona rastladım, bana Wyms davasındaki gelişmeleri sordu. Sohbetimiz sırasında, Jerry'nin avukatlık hizmetini para almaksızın sunacağı bir dava üstlenmek üzere bir talepte bulunmadığını söyledi. Jerry Merkez Hapishanesi'ne, Wyms'in yanına gidip onunla avukatlık hizmeti anlaşması yapmış, sonra Angel'a gidip ondan dosyayı kendisine devretmesini söylemiş."

"Jerry'nin bu davayı neden aldığını düşünüyorsun?"

Tecrübelerim bana, aynı soruyu birden fazla sorduğunuzda, farklı cevaplar alabildiğinizi gösteriyordu.

"Bilmiyorum. Ona bu soruyu özellikle sordum ama doğru dürüst bir cevap vermedi. Konuyu değiştirdi ve bu da bana biraz garip geldi doğrusu. O an aklıma başka şeyler geldiğini, mesela onun Wyms'le bir bağlantısı olabileceğini düşündüğümü hatırlıyorum. Ama sonra Wyms Camarillo'ya gönderilince, Jerry'nin adama iyilik falan yapmadığını anladım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bak, dava üstünde birkaç saat çalış, o zaman ne yöne gittiğini anlarsın. Ortada bir itiraz var. Hapsedilme, hukuk danışmanlığı ve gözetim var. Wyms, Camarillo'ya gönderilmeden önce de bunlar olmuştu. Yani Wyms'in orada üç ay geçirmesi anlamsızdı. Jerry kaçınılmaz olanı ertelemiş, uzatmış oldu sadece."

Başımı salladım. Joanne haklıydı. Bir müvekkili Camarillo'daki akıl hastaları koğuşuna göndermenin ona iyilik yapmakla uzaktan yakından bir ilgisi yoktu. Esrarlı dava daha da esrarlı bir niteliğe bürünüyordu. Ancak ortada şöyle bir durum vardı, müvekkilim bana tüm bunların nedenini açıklayamayacak durumdaydı. Avukatı yani Vincent onun üç ay boyunca kilit altına alınmasına ve sürekli uyuşturucu verilmesine neden olmuştu.

"Peki, Joanne, teşekkür ederim. Şimdi..."

Ancak sözüm, mahkemeyi toplantıya çağıran kâtibin sesiyle yarım kaldı. Başımı kaldırıp baktığımda Yargıç Friedman'ın kürsüdeki yerini aldığını gördüm.

27

Angel Romero gazetelerde arada sırada okuduğunuz başarı hikâyelerinden birinin kahramanıydı. Doğu Los Angeles'ın, hayatta kalmanın zor olduğu sokaklarında bir çete üyesi olarak büyümüş ama iyi bir eğitim alarak, hatta hukuk fakültesini bitirme başarısını göstererek, o topluma bir şeyler vermek için geri dönmüştü. Bu anlamda Angel'ın seçtiği yol, Kamu Savunma Dairesi'ne girerek toplumun mazlum kesimini temsil etmekti. KSD'de ömür boyu hizmet edecek biriydi ve çalıştığı dönemde, büyük paraların kazanılacağı düşünülen özel avukatlık hizmeti yoluna sapmadan önce, yolu oradan geçen, aralarında benim de bulunduğum birçok genç avukat görmüştü.

Yargıcın Giorgetti ve bana, aramızda yapacağımız anlaşmanın detaylarını belirlememiz için zaman tanımak amacıyla erteleme talebini kabul ettiği Wyms duruşmasından sonra, onuncu kattaki Kamu Savunma Dairesi'ne gidip Romero'yu sordum. Onun bir yönetici değil, çalışan bir avukat olduğunu biliyordum. Bu durum onun binadaki mahkeme salonlarından birinde olduğu anlamına geliyordu. Kabul memuresi bilgisayarının klavyesine bir şeyler tuşlayıp ekrana baktı.

"Yüz yirmi dört numaralı bölümde," dedi kadın.

"Teşekkür ederim," dedim.

124 numaralı bölüm, Yargıç Champagne'in, benim biraz önce geldiğim on üçüncü kattaki mahkeme salonuydu. Ancak Ceza Adliyesi'nde hayat böyleydi, insanda daireler çiziyormuş hissi uyandırırdı. Yukarıya çıkan asansöre tekrar bindim, son-

ra 124 numaralı bölüme giden koridorda yürüdüm, bölümün kapılarına yaklaşırken cep telefonumu kapattım. Mahkeme devam ediyordu ve Romero kefalet ücretini indirme talebi hakkında yargıçla görüşme hâlindeydi. Romero'yla fazla beklemeden görüşebilmek için yargıcın bir an evvel karar vermesi umuduyla izleyici bölümünün arka sıralarında bir yere oturdum.

Romero'nun müvekkilinden Bay Scales olarak söz ettiğini duyunca kulaklarım havaya dikildi. Romero'nun yanında oturan sanığı daha iyi görebilmek için oturduğum yerde biraz kaykıldım. Üstünde turuncu hapishane tulumu olan beyaz bir adamdı. Profilini görünce onun dolandırıcı, eski müvekkilim Sam Scales olduğunu anladım. En son hatırladığımda, onun için bir ceza indirimi almayı başardığım davanın sonrasında hapse girmişti. Bu üç yıl önceydi. Belli ki sonra hapisten çıkmış ve yine bir belaya bulaşmış ancak bu kez beni aramamıştı.

Romero kefalet ücretiyle ilgili sözlerini bitirdikten sonra savcı ayağa kalktı. Scales aleyhine yöneltilen yeni suçlamalara vurgu yaparak hararetli bir biçimde kefalete itiraz etti. Scales'i temsil ettiğim dönemde, bir tsunami faciası mağdurları için bağış toplayan vakıfla ilgili kredi kartı dolandırıcılığıyla suçlanmıştı. Şimdiyse durum daha kötüydü. Bir kez daha dolandırıcılıkla suçlanıyordu ancak bu davada kurbanlar Irak'ta öldürülen askerlerin dul eşleriydi. Başımı iki yana sallarken neredeyse gülümsüyordum. Sam'in beni aramadığına sevinmiştim. Romero müvekkilimin hayrını görebilirdi.

Yargıç Champagne savcının sözünü bitirmesinin ardından hemen kararını açıkladı. Kadın Scales'i yağmacı diye nitelendirerek, onun toplum için bir tehdit oluşturduğunu söyledi ve kefaleti bir milyon dolarda tuttu. Kendisine sorulmuş olsa, bu miktarı muhtemelen daha da yükselteceğini sözlerine ekledi. Scales'i bir önceki

dolandırıcılık davasında mahkûm eden kişinin Yargıç Champagne olduğunu işte o zaman hatırladım. Bir sanık için tekrar yargılanmak ve bir başka suç yüzünden aynı yargıç karşısına çıkmaktan daha kötü bir şey olamazdı. Yargıçlar adalet sisteminin kusurlarını kişisel bir şeymiş gibi algılıyorlardı sanki.

Oturduğum yere iyice gömüldüm ve izleyici bölümünde oturan bir başkasını, Scales beni görmesin diye perde olarak kullandım. Mahkeme görevlisi Scales'i ayağa kaldırıp kelepçeledikten sonra hücresine geri götürdü. O gittikten sonra doğruldum ve Romero'yla göz göze gelmeyi başardım. Ona koridora çıkmasını işaret ettim, o da eliyle beş işareti yaptı. Beş dakika... Mahkemede halletmesi gereken birkaç işi daha vardı.

Romero'yu beklemek için koridora çıktım ve cep telefonumu açtım. Mesaj yoktu. Ne var ne yok diye Lorna'yı arıyordum ki arkamdan Romero'nun sesini duydum. Dört dakika erken gelmişti.

"Ooo piti piti, karamela sepeti, terazi lastik jimnastik; avukatı Haller'sa savcının işi bitik... Hey, birader..."

Gülümsüyordu. Telefonu kapattım ve yumruk tokuşturduk. Bu tekerlemeyi Kamu Savunma Dairesi'nde geçirdiğim günlerden beri duymamıştım. 1992'de Barnett Woodson davasında "suçsuz kararı" çıkarttığımda Romero uydurmuştu bunu.

"Neler oluyor?" diye sordu Romero.

"Neler olduğunu söyleyeyim sana. Müvekkillerimi iç ediyorsun be adam. Sam Scales eskiden benim müvekkilimdi."

Bunu bilmiş ve gülümser bir ifadeyle söylemiştim. Romero da gülümseyerek karşılık verdi.

"Onu mu istiyorsun? Alabilirsin. Çok yaramaz bir beyaz çocuk. Medya davanın kokusunu alır almaz yaptıkları yüzünden linç edecek onu."

"Savaş dullarının paralarını almak, ha?"

"Hükümetin verdiği ölüm yardımlarını çalmış. Bak sana ne diyeceğim; bir sürü kötülük yapmış, bir sürü kötü adamı temsil ettim ama Scales'i rahatlıkla çocuk tecavüzcülerinin arasına koyarım. O herife tahammül edemiyorum."

"Zaten bir beyaz çocukla ne işin var ki? Sen çete suçlarıyla çalışırsın."

Romero'nun yüzü ciddileşti ve başını iki yana salladı.

"Artık çalışmıyorum, dostum. Müvekkillerle çok fazla haşır neşir olduğumu düşündüler. Bilirsin, bir kere bulaştın mı bir daha kurtuluşun olmaz. O yüzden çete suçlarından aldılar beni. On dokuz yılın ardından o suçlara bakmamı yasakladılar."

"Bunu duyduğuma üzüldüm, ahbap."

Romero Boyle Heights'ta, Quatro Flats denilen bir çete tarafından yönetilen mahallede büyümüştü. Bunu gösteren dövmeleri bile vardı, tabii kollarını görebilirseniz... Çalışırken, havanın ne kadar sıcak olduğuna bakmaksızın hep uzun kollu gömlek giyerdi ve bir suçtan yargılanan bir çete üyesini temsil ederken, mahkemede onu savunmaktan daha fazlasını yapar, onu çete hayatının içinden çekip çıkarırdı. Romero'yu çete davalarından uzaklaştırmak ancak adalet sistemi gibi bir bürokraside görülebilecek aptalca bir davranıştı.

"Benden ne istiyorsun, Mick? Buraya Scales'i gerçekten benden almaya gelmedin, değil mi?"

"Hayır, Scales sende kalsın, Angel. Bu yılın başlarında bir süre temsil ettiğin bir başka müvekkil hakkında sorular sormak istiyorum sana. Eli Wyms hakkında..."

Davanın detaylarıyla ilgili ona kısa bir bilgi verecektim ki Romero hemen hatırlayıp başını salladı.

"Evet, Vincent o davayı benden almıştı. Ölümünün ardından şimdi sen mi üstlendin?"

"Evet, Vincent'ın tüm davaları bende. Wyms davasından da bugün haberim oldu."

"Eh, iyi şanslar sana, birader. Wyms hakkında ne öğrenmek istiyorsun? Vincent'ın onu benden almasının üstünden en az üç ay geçti."

Başımı salladım.

"Ya, biliyorum. Davanın bir ucundan tutuverdim aslında. Bilmek istediğim şey, Vincent'ın davayı neden üstlendiği... Joanne Giorgetti'ye göre Jerry davanın peşinden koşmuş. Doğru mu bu?"

Romero cevap vermeden önce bir süre hafızasını yokladı. Bu esnada elini kaldırmış, çenesini ovalıyordu. Bir zamanlar dövmelerini sildirdiği parmak boğumlarındaki belli belirsiz yara izlerini görebiliyordum.

"Evet, hapishaneye gidip avukatlığını üstlenmek için Wyms'i ikna etti. Ona bir ilişik kesme mektubu imzalatıp bana getirdi. Sonra da dava onun oldu. Ona dosyamı verdim ve işimiz bitti."

Romero'ya yaklaştım.

"Davayı neden istediğini söyledi mi? Sonuçta Wyms'i tanımıyordu, değil mi?"

"Sanmıyorum. Sadece davayı istiyordu. Bana hararetli bir biçimde göz kırptı, anlarsın ya."

"Hayır, anlamadım. 'Hararetli biçimde göz kırptı' da ne demek?"

"Ona beyaz insanların yaşadığı bir yere gidip etrafı duman eden Güneyli bir adamın davasını neden almak istediğini sordum. Sadece parasız avukatlık hizmeti vereceği bir davanın peşinde olduğunu söyledi, o kadar. Ben de bu düşüncenin altında, sanığın ırkı veya ona benzer bir nedenin yattığını, Jerry'ye biraz reklam yapma imkânı sağlayacağını düşündüm ama ortada sanki başka bir şey varmış gibi göz kırptı bana."

"Ona ne olduğunu sordun mu?"

Romero kişisel alanını baskı altına almışım gibi geriye doğru gönülsüzce bir adım attı.

"Evet, sordum ama söylemedi. Sadece Wyms'in sihirli bir kurşunu ateşlediğinden bahsetti. Ne demek istediğini anlamadım, onunla oyun oynayacak zamanım da yoktu zaten. Dosyayı teslim edip elimdeki işe yoğunlaştım."

İşte yine karşımdaydı. Sihirli kurşun... Burada bir şeye oldukça yaklaşmıştım ve damarlarımdaki kanın hızla akmaya başladığını hissedebiliyordum.

"Hepsi bu mu, Mick? İçeriye geri dönmem gerekiyor."

Gözlerimi Romero'ya diktim ve bana garip bir ifadeyle baktığını fark ettim.

"Evet, Angel, teşekkürler. Hepsi bu. İçeriye gir ve onlara gününü göster."

"Evet, dostum, benim de niyetim bu."

Romero 124 numaralı bölüme açılan kapıya ilerledi ve ben de hızla asansörlere yöneldim. Günün geri kalanı boyunca ve tüm akşam ne yapacağımı biliyordum. Sihirli kurşunun izini sürecektim.

28

Büroya girdim resepsiyon masasında oturmuş gözleri bilgisayarda olan Lorna ve Cisco'nun yanından hızla geçtim. Özel odaya giderken hiç durmadım ve söyleyeceklerimi yürürken söyledim.

"Elinizde bana vereceğiniz yeni bir bilgi veya bilmem gerektiğini düşündüğünüz bir şey varsa hemen şimdi gelin. Birazdan odama kapanacağım."

"Sana da merhaba," diye seslendi Lorna arkamdan.

Ama Lorna birazdan ne olacağını çok iyi biliyordu. Odaya kapanmaktan kastım, tüm kapıları ve pencereleri kapatmak, perdeleri örtmek, telefonların fişini çekmek ve ardından kendimi işime tam olarak verip yoğun bir konsantrasyonla dosya üzerinde çalışmaya başlamaktı. Odaya kapanmak benim için, kapının dışına asılmış RAHATSIZ ETMEYİN yazısıydı. Lorna bir kez böyle bir ruh hâline büründüğümde, aradığım şeyi bulana dek oradan hiçbir şekilde çıkmayacağımı biliyordu.

Jerry Vincent'ın masasının etrafından dolanıp koltuğuna oturdum. Çantamı yere koyup açtım ve dosyaları çıkarmaya başladım. Burada 'ben-onlara karşı' durumu vardı. Bu dosyaların içinde bir yerde beni Jerry Vincent'ın son sırrına götürecek anahtarı, sihirli kurşunu bulacaktım.

Koltuğuma yerleşir yerleşmez Lorna ve Cisco odaya girdiler.

İkisinden de önce davranarak, "Wren'i göremiyorum," dedim.

"Bir daha da göremeyeceksin," dedi Lorna. "İstifa etti."

"Bu biraz ani oldu."

"Öğle yemeği için dışarıya çıktı ve bir daha dönmedi."

"Aradı mı?"

"Evet, sonunda aradı. Daha iyi bir teklif aldığını söyledi. Şimdi Bruce Carlin'in sekreterliğini yapacakmış."

Başımı salladım. Bu fazlasıyla mantıklı bir gelişmeydi.

"Odaya kapanmadan önce üstünden geçmemiz gereken bazı şeyler var," dedi Lorna.

"İçeri girdiğimde ben de bunu söyledim. Elinizde ne var?"

Lorna masanın karşısındaki sandalyelerden birine otururken, Cisco ayakta kalmayı ve onun arkasında durmayı tercih etti.

"Evet," dedi Lorna. "Sen mahkemedeyken birkaç gelişme yaşandı. Öncelikle, Patrick'in davasındaki delille ilgili verdiğin dilekçeyle birilerinin nasırına bastığın anlaşılıyor."

"Ne oldu?" diye sordum.

"Savcı bugün üç kez arayıp davayla ilgili konuşmak istediğini söyledi."

Gülümsedim. Delilin maddi değerinin tespit edilmesi yönünde yaptığım başvurunun başarıya ulaşma şansı düşüktü ama görünen o ki işe yaramıştı. Patrick'e yardım edebilecektim.

"Neler oluyor?" diye sordu Lorna. "Bir dilekçe verdiğini söylememiştin bana."

"Dün arabadayken yazdım. Olan şey şu; Dr. Vogler'ın, doğum gününde karısına hediye ettiği elmasların sahte olduğunu düşünüyorum. Şimdi kadının bunu öğrenmemesini garanti al-

tına almak istiyorlar ve delilin maddi değerinin tespit edilmesiyle ilgili başvurumu geri çektiğim takdirde Patrick'e anlaşma önerecekler."

"Güzel. Patrick'i sevdim, iyi bir çocuğa benziyor."

"Umarım iyi bir anlaşma yapma şansı yakalar. Başka ne var?"

Lorna steno defterindeki notlarına baktı. Aceleye getirilmekten hoşlanmadığını biliyor ama yine de onu daha çabuk olması için sıkıştırıyordum.

"Yerel medyadan telefon yağmaya devam ediyor. Jerry Vincent ve Walter Elliot hakkında seninle görüşmek istiyorlar. Detayları öğrenmek ister misin?"

"Hayır. Medyayı arayacak zamanım yok."

"Ben de onlara aynı şeyi söylüyorum ama pek de memnun olmuyorlar. Özellikle de *Times*'taki şu adam. Herif tam bir geri zekâlı..."

"Memnun olmuyorlarsa ne yapalım? Umurumda değil."

"Eh, yine de dikkatli olsan iyi edersin, Mickey. Medyayı küçümseyip gazabını üstüne çekmek doğru olmaz."

İyi bir noktaya değinmişti. Medya sizi bir gün sever, ertesi gün gömerdi. Babam yirmi yıl boyunca medyanın sevgilisi olmuştu. Ama profesyonel çalışma hayatının sonlarına doğru muhabirler onun suçluların serbest kalmasını sağlamasından bıkmış ve onu dışlamışlardı. Babam, güçlü avukatları olan paralı sanıklar için farklı kuralların işlediği bir adalet sisteminin simgesi hâline gelivermişti.

"Daha uyumlu olmaya çalışırım," dedim. "Ama şimdi değil."

"İyi."

"Vereceğin başka bir haber var mı?"

"Sanırım hepsi... Sana Wren'den de bahsettim. Evet, hepsi bu kadar... Patrick davası için savcıyı arayacak mısın?"

"Evet, telefon açacağım."

Lorna'nın omzunun üstünden, hâlâ ayakta durmakta olan Cisco'ya baktım.

"Evet, Cisco sıra sende. Neler buldun?"

"Hâlâ Elliot davası üstünde çalışıyorum. Çoğunlukla da Rilz ve tanıklarımızla yapacağımız müzakerelerle alakalı..."

"Tanıklarla ilgili benim de bir sorum var," diyerek araya girdi Lorna. "Dr. Arslanian'ı nerede misafir etmemizi istiyorsun?"

Shamiram Arslanian, Vincent'ın mahkemede savcılığın tanığını yerle bir etmek amacıyla New York'tan getirtmek üzere uzman tanık olarak programa aldığı, barut kalıntısı uzmanıydı. Kadın, alanında en iyisiydi. Vincent, Walter Elliot'ın maddi imkânları sayesinde, paranın satın alabileceği en iyi uzmanı tanık olarak kürsüye çıkartacaktı. Onun şehir merkezinde, Ceza Adliyesi'ne yakın bir yerde kalmasını istiyordum ama otel seçenekleri oldukça kısıtlıydı.

"Öncelikle Checkers'a bak," dedim. "Ve ona bir süit tut. Doluysa Standard'ı dene, o da olmazsa Kyoto Grand'i. Ama mutlaka süit olsun ki rahatça çalışabilelim."

"Anlaşıldı. Peki, ya Muniz? Onun da yakınlarda mı olmasını istiyorsun?"

Julio Muniz, Topanga Kanyonu'nda yaşayan ve serbest çalışan bir video kameramandı. Evinin Malibu'ya yakınlığından dolayı, şerifin telsiz bandından, cinayeti soruşturacak dedektiflere yapılan çağrıyı duyan ve olay yerine ilk gelen medya mensubu olmuştu. Muniz plaj evinin dışında, şerifin yardımcılarıyla birlikte Walter Elliot'ın video görüntülerini kaydetmişti. Bu görüntüler yüzünden değerli bir tanıktı ve olayla ilgili hatırladıkları, şerifin yardımcılarının ve cinayeti soruşturan yetkililerin ifadelerini doğrulamak veya yalanlamak adına kullanılabilirdi.

"Bilmiyorum," dedim. "Topanga'dan şehir merkezine gelmek bir ila üç saat alır. Riske atmayalım derim. Cisco, adam gelmek ve bir otelde kalmak konusunda istekli mi?"

"Evet, parasını biz ödediğimiz ve oda servisinden yararlandığı sürece..."

"Tamam, öyleyse onu da getirin. Bu arada, video nerede? Dosyada hakkında birkaç not var sadece. O görüntüleri ilk kez duruşmada izlemek istemiyorum."

Cisco'nun aklı karışmış gibiydi.

"Bilmiyorum. Ama buralarda değilse Muniz'in bir kopya çıkarmasını sağlayabilirim."

"Eh, ben göremedim. Sen en iyisi bir kopyasını çıkart. Başka?"

"Birkaç şey daha var. Öncelikle, Vincent davasındaki kaynağımla görüştüm. Adam bir şüpheli ya da Bosch'un bu sabah sana gösterdiği fotoğraf hakkında hiçbir şey bilmiyor."

"Hiçbir şey mi?"

"Hiç."

"Ne düşünüyorsun? Bosch adamının köstebek olduğunu anladı da onu dışarıda bırakmaya mı çalışıyor?"

"Bilmiyorum ama bu fotoğrafla ilgili olarak söylediklerimi ilk kez duymuştu."

Bunun ne anlama geldiğini anlamak için bir süre düşündüm.

"Bosch geri gelip fotoğrafı Wren'e gösterdi mi?"

"Hayır," dedi Lorna. "Bütün sabah onunla birlikteydim. Bosch ne sabah ne de öğleden sonra uğradı."

Tüm bunların ne ifade ettiğinden emin değildim ama batağa saplanıp kalamazdım. Bir an önce dosyalara geri dönmek zorundaydım.

"Diğer şey neydi?" diye sordum Cisco'ya.

"Ne?"

"Söyleyeceğim birkaç şey var demiştin. İkincisi neydi?"

"Ah, evet. Vincent'ın tasfiye memurunu aradım. Haklıymışsın. Patrick'in uzun sörf tahtalarından biri hâlâ o adamda."

"Karşılığında ne istiyor?"

"Hiçbir şey."

Cisco'ya bakıp bit yeniğinin nerede olduğunu sorarcasına kaşlarımı kaldırdım.

"Sana bir iyilik yapmak istiyor diyelim. Vincent'la birlikte iyi bir müşterisini kaybetmiş. Kendisini ileride tasfiye işlerinde kullanacağını umuyor. Verdiğin hizmet karşılığında müvekkillerinden genelde mal almak gibi bir yolu tercih etmediğini söylesem de onu caydıramadım."

Anlıyordum. Sörf tahtası bir şarta bağlanmaksızın elimize geçmeyecekti.

"Teşekkürler, Cisco. Tahtayı aldın mı?"

"Hayır, bürosunda değilmiş. Ama bir yere telefon açtı, bu öğleden sonra tahtanın bürosuna bırakılmasını sağlayacak. İstersen geri dönüp alabilirim."

"Hayır, sadece adresi ver, Patrick'e aldırtırım. Bruce Carlin'le toplantınız ne oldu? Bugün ondan bilgi almayacak mıydın? Muniz'in kaseti belki ondadır."

Bruce Carlin'den haber almaya birçok farklı nedenden dolayı can atıyordum. En önemlisi, onun Eli Wyms davasında Vincent için çalışıp çalışmadığını bilmek istiyordum. Çalışmışsa, sihirli kurşuna giden yolda bana ışık tutabilirdi.

Ama Cisco soruma cevap vermedi. Lorna'yla birbirlerine bakarlarken, sanki kötü haberi kimin vermesi gerektiğini henüz kararlaştıramamış gibiydiler.

"Ters giden şey nedir?" diye sordum.

Lorna dönüp bana baktı.

"Carlin bizi becermeye çalışıyor," dedi.

Yüzündeki öfkeyi görebiliyor, bu tür bir dili çok özel durumlar için sakladığını biliyordum. Carlin'in bize bilgi vermesiyle alakalı olarak bir şeyler ters gitmiş ve Lorna özellikle çok sinirlenmişti.

"Nasıl?"

"Bir kere, söylediği gibi saat ikide buraya gelmedi. Bunun yerine, Wren'in arayıp istifa ettiğini bildirmesinin hemen ardından telefon açarak anlaşmasının yeni koşullarını bildirdi."

Öfkeyle başımı iki yana salladım.

"Anlaşma mı? Ne kadar istiyormuş?"

"Eh, sanırım saat başına iki yüz dolarla pek bir şey kazanamayacağını anlamış olmalı. Ne de olsa bize en fazla iki üç saatlik bir ücret fatura edecekti. Cisco'yla yapacağı görüşme o kadar sürerdi. O yüzden arayıp sabit bir ücret istediğini, aksi takdirde kendi başımızın çaresine bakmamız gerektiğini söyledi."

"Dediğim gibi, ne kadar istiyormuş?"

"On bin dolar."

"Benimle kafa buluyorsun herhâlde."

"Hayır, çok ciddiyim."

Bakışlarımı Lorna'dan Cisco'ya çevirdim.

"Bu resmen zorbalık! Siz soruşturmacıları belli bir düzene sokmakla görevli bir devlet kurumu yok mu? Bu fiyatı bir şekilde aşağıya düşürmenin yolu yok mu?"

Cisco başını iki yana salladı.

"Kuralları düzenleyen birtakım kurumlar var ama bu, karanlıkta kalan bir bölge."

"Eminim öyledir. Karanlık olan adamın kendisi aslında... Yıllardır hakkında bunu düşünüyorum zaten."

"Demek istediğim, Carlin Vincent'la hiçbir anlaşma yapmamış. Ortada yazılı bir anlaşma yok. Yani Carlin bize bilgi vermek durumunda değil. Bunun için yapacağımız şey ona iş vermek olacak, o da bunun için on bin dolarlık bir fiyat belirlemiş. Saçma sapan, fahiş bir fiyat, biliyorum ama muhtemelen yasal. Yani avukat sensin, sen söyle."

Kısa bir süre düşündükten sonra bu meseleyi bir kenara bırakmaya karar verdim. Damarlarım, mahkeme salonunda yüklenmiş adrenalinle doluydu, dikkatimin dağılıp yok olmasını istemiyordum.

"Tamam, o parayı öder mi diye Elliot'a soracağım. Bu arada, bu akşam tüm dosyaların üstünden bir kez daha geçmek istiyorum. Şansım yaver gider de bir şeyler bulursam, ona ihtiyacımız kalmayabilir. O zaman ona siktir çeker, ilişkiyi tamamen sonlandırırız."

"Pislik," diye mırıldandı Lorna.

Bunun bana değil de Bruce Carlin'e yönelik bir söz olduğuna emindim.

"Tamam, hepsi bu kadar mı?" diye sordum. "Başka bir şey var mı?"

Bir Lorna'ya, bir Cisco'ya baktım. İkisinin de gündeme getireceği başka bir konu yoktu.

"Tamam o zaman. İkinize de bu hafta yaptıklarınız ve katlandığınız onca şey için teşekkür ederim. Şimdi gidin ve iyi bir gece geçirin."

Lorna meraklı bir ifadeyle baktı bana.

"Bizi eve mi gönderiyorsun?" diye sordu.

Saatime baktım.

"Neden olmasın?" dedim. "Saat dört buçuğa geliyor. Ben dosyalara dalacağım ve dikkatimin dağılmasını istemiyorum. Siz eve gidin, iyi bir gece geçirin, yarın kaldığımız yerden devam ederiz."

"Akşam burada yalnız mı çalışacaksın?" diye sordu Cisco.

"Hı, hı... Ama merak etmeyin, kapıyı kilitler ve tanısam bile kimseyi içeriye almam."

Gülümsedim. Lorna ve Cisco'nun yüzlerindeyse gayet ciddi bir ifade vardı. Büronun açık kapısını işaret ettim. Kapının kapı çerçevesinin üst tarafından kilitlenebilen bir sürgüsü vardı. Gerektiğinde büroyu hem içeriden hem dışarıdan kilitleyebilecektim. Bu durum "odaya kapanma" fikrine yeni bir anlam katıyordu.

"Haydi, meraklanmayın. Bana bir şey olmaz. Yapmam gereken işler var."

Yavaşça ve gönülsüzce bürodan dışarıya çıktılar.

Arkalarından, "Lorna," diye seslendim. "Patrick dışarılarda bir yerde olmalı. Ona biraz takılmasını söyle. Şu telefon konuşmasını yaptıktan sonra ona söyleyeceğim şeyler olacak."

29

Masamda duran Patrick Henson dosyasını açıp savcının numarasını bulmaya çalıştım. Elliot davası üzerinde çalışmaya başlamadan önce bu işi bitirmek istiyordum.

Savcı, daha önce hakkından birkaç kez geldiğim ve hiç hoşlanmadığım Dwight Posey'di. Bazı savcılar savunma avukatlarına, müvekkillerinden çok da farklı değilmiş gözüyle bakarlardı. Onları eğitimli ve tecrübeli profesyoneller olarak değil, sözde suçlu olarak görürler, adalet sisteminin dönen çarkları içindeki gerekli dişlilerden biri olarak değerlendirmezlerdi. Birçok polisin bakış açısı da bu şekildeydi ama bunu anlayabilirdim. Ancak aynı tavrı birlikte çalıştığım başka bir meslektaşım da takındığında, bu durum beni rahatsız ederdi. Dwight Posey de maalesef onlardan biriydi ve hayatımın sonuna dek onunla konuşmayacak olsam buna üzülmezdim. Ama kazın ayağı öyle değildi, tabii.

Posey telefonu açınca, "Haller," dedi, "sana ölü adamın ayakkabısını giydirmişler, öyle mi?"

"Ne?"

"Jerry Vincent'ın bütün davalarını sana vermişler, değil mi? Henson davası da eline bu şekilde geçti herhâlde."

"Ya, ona benzer bir şeyler oldu. Neyse, beni aramışsın Dwight. Aslında üç kez aramışsın. Ne oluyor? Dün kayda geçirdiğim dilekçeyi aldın mı?"

Bir telefon konuşmasıyla istediğim her şeyi elde etmek istiyorsam, bu noktada adımlarımı dikkatli atmam gerektiğini hatırlattım kendime. Savcıdan hoşlanmıyor olmamın cezasını müvekkilimin çekmesine izin veremezdim.

"Evet, dilekçeyi gördüm. Şu anda masamın üstünde duruyor, seni bu yüzden aradım."

Dwight içeriye girmem için kapıyı tutuyordu bana.

"Ve?"

"Ve... şey, bunu yapmayacağız, Mick."

"Neyi Dwight?"

"Değer tespiti yapılsın diye delilimizi ortaya çıkarmayacağız."

Verdiğim dilekçeyle birilerinin nasırına sıkı bir biçimde bastığım iyice gün ışığına çıkmaya başlamıştı.

"Eh, Dwight sistemin güzelliği de burada, öyle değil mi? Bu kararı sen veremiyorsun, bir yargıç veriyor. Ben de bu yüzden sana sormadım. Bir dilekçe yazıp yargıca başvurdum."

Posey gırtlağını temizledi.

"Hayır, aslına bakarsan kararı bu kez biz veriyoruz," dedi. "Hırsızlık suçlamasından vazgeçip sadece uyuşturucu suçuyla devam edeceğiz. Yani dilekçeni geri çekebilirsin veya yargıca gidip onu, müvekkilinin durumunun tartışmalı olduğu yönünde bilgilendirebiliriz."

Gülümseyip başımı salladım. Onu avucumun içine almıştım. O an Patrick'in hapse girmeyeceğini anladım.

"Dwight, bununla ilgili tek sorun, uyuşturucu suçlamasının hırsızlık suçlamasından doğmuş olması. Bunu biliyorsun. Mü-

vekkilimi enseledikleri̇nde nedeni hırsızlıktı. Uyuşturucu tutuklama esnasında bulundu. Yani biri olmazsa diğeri de olmaz."

İçimde söylediğim her şeyi bildiğine ve bu konuşmanın sadece bir senaryonun uygulanmasıyla alakalı olduğuna dair bir his vardı. Posey bizi nereye götürmek istiyorsa oraya gidiyorduk ve benim açımdan hiçbir sorun yoktu. Bu kez ben de aynı yöne gitmek istiyordum.

Sanki aklına o an gelmiş gibi, "O zaman, davanın geldiği nokta hakkında bir görüşme yapabiliriz," dedi.

İşte oradaydık. Posey'nin telefon konuşmasının en başından beri gelmek istediği yere gelmiştik.

"Konuşmaya açığım, Dwight. Müvekkilimin tutuklanmasının ardından rehabilitasyon programına gönüllü dâhil olduğunu bilmelisin. Programı tamamladı, şimdi tam zamanlı olarak bir işte çalışıyor ve aylardır uyuşturucu kullanmadı. Bunu kanıtlamak için her zaman, her yerde idrar örneğini verebilir."

Posey sahte bir coşkuyla, "Bunu duymak gerçekten güzel," dedi. "Bölge Savcılığı, tıpkı mahkemeler gibi, rehabilitasyon programlarına gönüllü katılıma çok sıcak bakıyor."

Neredeyse, bilmediğim bir şey söyle, diyecektim ona.

"Çocuk gayet iyi gidiyor. Buna kefil olabilirim. Onun için ne yapmak istiyorsun?"

Senaryonun bundan sonra nasıl şekilleneceğini gayet iyi biliyordum. Posey olayı, savcılığın bir iyi niyet gösterisine dönüştürmeye çalışacak, bu noktada, iyiliği yapan taraf Bölge Savcılığı gibi gösterecekti. Oysa gerçek, savcılığın önemli bir şahsiyeti politik ve kişisel bir utançtan korumak üzere hareket

ediyor olmasıydı. Bunun benim açımdan bir mahsuru yoktu. Müvekkilim istediği sonucu elde ettiği sürece, anlaşmanın politik sonuçlarını umursamıyordum.

"Bak ne diyeceğim, Mick. Bu davayı unutalım, böylece Patrick bu fırsatı önüne bakmak ve topluma faydalı bir birey olmak yönünde kullanabilir."

"Kulağa gayet hoş geliyor, Dwight. Günümü renklendirdin. Ve tabii Patrick'in de..."

"Tamam o zaman. Bana rehabilitasyon sonuçlarını yolla da dosyayı bir paket hâlinde yargıca teslim edelim."

Posey davayı bir ön müdahale davası hâline getirmekten söz ediyordu. Patrick iki haftada bir uyuşturucu testine girecek, altı ay boyunca temiz çıkması hâlinde dava kendiliğinden düşecekti. Sicilinde tutuklandığı ama mahkûm olmadığı yazacaktı. Tabii eğer...

"Sicilinden bu kaydı çıkarmaya istekli misin?" diye sordum.

"Bu çok fazla şey istemek olur, Mickey. Sonuçta eve zorla girip elmasları çalmış."

"Eve zorla girmemiş, Dwight. Eve davet edilmiş. Zaten sonuçta her şey elmas olduğu söylenen gerdanlıkla alakalı, değil mi? Müvekkilim öyle veya böyle sonuçta elmasları çalmamış olacak."

Posey elmas konusunu açmakla yanlış bir adım attığını fark etmiş olmalıydı. Durumu hemen toparlamaya çalıştı.

"Tamam, anlaşıldı. Bunu da anlaşmaya dâhil ediyoruz."

"Sen iyi bir adamsın, Dwight."

"Öyle olmaya çalışıyorum. Şimdi dilekçeni geri çekecek misin?"

"Yarın ilk işim o olacak. Mahkemeye ne zaman çıkarız? Önümüzdeki haftanın sonlarına doğru başlayacak bir duruşmam var."

"O zaman pazartesi hallederiz. Sana bilgi veririm."

Telefonu kapattım ve resepsiyon masasındaki dâhili telefonu aradım. Lorna hemen cevap verdi.

"Sizi eve yolladım sanıyordum," dedim.

"Kapıdan çıkmak üzereydik. Arabamı burada bırakıp Cisco'yla gideceğim."

"Ne, onun donörsikletiyle mi?"

"Özür dilerim babacığım, ama bu konuda herhangi bir şey söyleme hakkına sahip olduğunu sanmıyorum."

İç çektim.

"Ama soruşturmacım olarak çalışan birine iki kelime etme hakkım var. İkinizi birbirinizden ayrı tutabilirsem, belki hayatta kalmanı da sağlayabilirim."

"Mickey, sakın böyle bir şey yapmaya kalkışma!"

"Cisco'ya tasfiye memurunun adresini istediğimi söyleyebilir misin?"

"Söylerim. Yarın görüşürüz."

"Umarım. Başına kask tak."

Telefonu kapattım, Cisco bir elinde bir post-it, diğer elinde meşin kılıfında duran bir tabancayla odaya girdi. Masanın et-

rafından dolanıp post-it'i önüme bıraktı, sonra çekmecelerden birini açarak silahı içine koydu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. "Bana silah veremezsin."

"Tamamen yasal ve üstüme kayıtlı..."

"Bu harika ama bana veremezsin. Bu yasa..."

"Sana vermiyorum. Bugünlük işim bittiği için şimdilik buraya kaldırıyorum. Yarın sabah alacağım, tamam mı?"

"Her neyse... Bence ikiniz de aşırı tepki gösteriyorsunuz."

"Umursamazlıktan iyidir. Yarın görüşürüz."

"Teşekkür ederim. Gitmeden Patrick'i içeriye yollar mısın?"

"Olur. Bu arada, ona her zaman kask taktırıyorum."

Cisco'ya bakıp başımı salladım.

"Buna sevindim, Cisco."

Cisco'nun odadan ayrılmasından kısa bir süre sonra bu kez Patrick girdi içeriye.

"Patrick, Cisco Vincent'ın tasfiye memuruyla konuştu, senin şu uzun tahtalardan biri hâlâ adamın elindeymiş. Gidip tahtayı alabilirsin. Ona sadece tahtayı benim adıma aldığını söylemen yeterli, bir sorun olursa haber ver."

"Ah, sağ ol dostum!"

"Eh, davanla ilgili bundan da iyi haberlerim var."

"Ne oldu?"

Patrick'e biraz önce Dwight Posey'le yaptığım telefon görüşmesini aktardım. Ona temiz kaldığı sürece hapse girmeyeceğini söylerken, gözlerinin hafifçe parıldadığını gördüm. Sanki

omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibiydi. Bir kez daha yüzünü geleceğe çevirebilecekti.

"Annemi aramalıyım," dedi. "Bu habere çok sevinecek."

"Ya, evet. Umarım sen de sevinmişsindir."

"Sevindim, sevindim..."

"Bildiğim kadarıyla bu işten dolayı bana iki bin dolar borcun var. Bu, yaklaşık iki buçuk hafta boyunca şoförlüğümü yapman karşılığında hak edeceğin bir para... İstersen, borcun sona erene dek benimle çalışmaya devam edebilirsin. Sonrasında konuyu yeniden değerlendirir, hangi noktada olduğumuza bakarız."

"Kulağa oldukça hoş geliyor. İşi sevdim."

"Çok iyi Patrick, o zaman anlaştık demektir."

Patrick'in yüzünde büyük bir gülümseme belirdi. Odadan çıkmak üzere hareketlendi.

"Bir şey daha var."

Patrick tekrar bana döndü.

"Bu sabah garajda arabanda uyuduğunu gördüm."

"Özür dilerim. Başka bir yer bulurum."

Patrick bakışlarını yere yöneltti.

"Hayır, esas ben özür dilerim," dedim. "Telefonda ilk konuştuğumuzda, bana arabanda yaşadığını ve bir cankurtaran kabininde uyuduğunu söylediğini unuttum. Geçen gece bir adamın vurulduğu bir garajda uyumak ne denli güvenlidir, bilemiyorum."

"Başka bir yer bulurum."

"Eh, istersen alacağın paraya karşılık bir avans verebilirim sana. Belki bu, bir otel odası veya benzer bir yerde kalmana yardımcı olur, ne dersin?"

"Evet, olabilir."

Ona yardım etmekten dolayı memnundum ama uzun süre otelde kalmanın, bir arabada yaşamak kadar iç karartıcı olduğunu da biliyordum.

"Bak ne diyeceğim," dedim. "Dilersen, birkaç haftalığına bende kalabilirsin. Cebin biraz para görene, işlerini yoluna sokana dek..."

"Senin evinde mi?"

"Evet, bilirsin işte, geçici olarak..."

"Seninle mi?"

Yaptığım hatayı fark ettim.

"Düşündüğün gibi değil, Patrick. Bir evim var, senin de kendine ait bir odan olacak. Aslına bakarsan, çarşambaları ve hafta sonları bir arkadaşında veya otelde kalman daha doğru olur. Kızım o günlerde bende kalıyor."

Patrick bir süre düşündükten sonra başını salladı.

"Evet, olabilir."

Masaya doğru uzanıp üstünde tasfiye memurunun adresinin yazdığı post-it'i bana geri vermesini söyledim. Konuşurken kâğıdın arkasına kendi adresimi yazdım.

"Tahtanı teslim aldıktan sonra yazdığım bu ikinci adrese git. Fareholm, hemen Laurel Kanyonu çıkışında, Mount Olympus'tan bir sokak önce... Merdivenlerden ön verandaya çı-

kıyorsun, orada bir masa, sandalyeler ve bir kül tablası göreceksin. Yedek anahtar kül tablasının altında... Misafir odasını mutfağın hemen yanında göreceksin. Kendi evindeymiş gibi rahatına bak."

"Teşekkürler."

Patrick post-it'i geri alıp yazdığım adrese baktı.

"Benim gelmem geç saati bulur," dedim ona. "Haftaya başlayacak bir duruşmam var, öncesinde de halletmem gereken bir sürü şey..."

"Tamam."

"Bak, sadece birkaç haftadan söz ediyoruz. Sen tekrar ayaklarının üstünde durabilecek hâle gelene kadar... Bu arada belki birbirimize yardım ederiz. Biliyorsun, içimizden biri zorlandığını hissederse, belki diğeri onunla konuşur ve ona yardım eder. Tamam mı?"

"Tamam."

Kısa bir süre hiç konuşmadık, ikimiz de anlaşmayı düşünüyorduk herhâlde. Patrick'e sonunda, benim ona yardım edebileceğimden daha çok, onun bana yardım edebileceğini söylemedim. Son kırk sekiz saatte üstlendiğim çok sayıda davanın ağırlığını üstümde hissetmeye başlamıştım. Kendimi geriye doğru çekiliyormuş gibi hissediyor, hapların bana verebileceği pamuğa sarılmış dünyanın içine dalma hissini arzuluyordum. Haplar bulunduğum yerle gerçekliğin tuğla duvarı arasındaki boşluğu büyütüyordu ve ben o boşluğa kavuşmaya can atıyordum.

Açıkça ve içten içe tekrar bunu istemediğimi biliyordum, belki Patrick haplardan uzak durmama yardımcı olurdu.

"Teşekkürler, Bay Haller."

Düşüncelerimden sıyrılıp ona baktım.

"Bana Mickey diyebilirsin," dedim. "Ayrıca teşekkür etmesi gereken biri varsa o da benim."

"Bütün bunları neden yapıyorsunuz?"

Bir süre arkasındaki duvarda asılı duran büyük balığa baktıktan sonra tekrar ona döndüm.

"Emin değilim, Patrick, ama sana yardım edebilirsem, kendime de yardım edebileceğimi umuyorum."

Patrick neden söz ettiğimi anlamış gibi başını salladı. Bu oldukça garipti çünkü ne dediğimi ben bile tam olarak bilmiyordum.

"Tahtanı al, Patrick," dedim. "Evde görüşürüz. Anneni aramayı da sakın unutma."

30

Nihayet büroda yalnız kaldıktan sonra, temiz sayfalar ve açık uçlarla birlikte her zamanki yöntemi izlemeye başladım. Kırtasiye dolabından iki not defteriyle dört Black Warrior kurşun kalem aldım. Kalemlerin ucunu sivriltip işe koyuldum.

Vincent, Elliot davasını iki dosyaya bölmüştü. Dosyalardan bir tanesinde savcılığın, daha ince olan diğerindeyse savunmanın delilleri yer alıyordu. Savunma dosyasının ağırlığından endişe duymuyordum. Delil paylaşımı kuralları savunma için de geçerliydi. İkinci dosyanın içine giren her şey savcılığa gitmişti. Deneyimli bir savunma avukatı dosyayı ince tutmayı bilirdi. Geri kalanını aklında ya da güvenli olduğu takdirde, bilgisayarındaki bir mikroçipte tutardı. Ben ne Vincent'ın aklına sahiptim ne de dizüstü bilgisayarına... Ama Jerry Vincent'ın sırlarının basılı kopyalarda bir yerde gizlendiğine emindim. Sihirli kurşun oradaydı. Yapmam gereken onu bulmaktı.

İşe daha kalın olan dosyayla, savcılığın delilleriyle başladım. Dosyanın her sayfasını, her kelimesini baştan aşağıya okudum. Not defterlerinden birine notlar aldım, diğerine zaman-olay akış şeması çizdim. Olay yeri fotoğraflarını masadaki çekmeceden aldığım büyüteçle inceledim. Dosyada karşılaştığım her ismi bir listeye yazdım.

Sonra savunma delil dosyasına geçerek, bu dosyanın da her bir sayfasını, her bir kelimesini baştan aşağıya okudum. Bu arada telefon iki kez çaldı ama ekranda yazan ismi görmek için

bile başımı kaldırıp bakmadım. Umurumda değildi. Amansız bir takipteydim ve önem verdiğim tek bir şey vardı: sihirli kurşunu bulmak...

Elliot'ın dosyalarıyla işim bitince Wyms'in dosyasını açtım ve bunun da içindeki her evrakı ve raporu okudum. Bu oldukça zaman alan bir süreçti. Wyms birkaç polis ve SWAT üyesinin de dâhil olduğu bir kamusal olayın ardından tutuklandığından, bu dosya olaya karışan çeşitli ekiplerin ve olay yerindeki personelin raporlarıyla oldukça kabarmıştı. Wyms'le yapılan telefon konuşmaları kayıtlarının yanı sıra silah ve balistik raporları, ayrıntılı bir delil envanteri, tanık ifadeleri, olay yeri sevk kayıtları ve devriye görevlendirme raporları da bu dosyada yer alıyordu.

Dosyadaki evrakta bir sürü isim geçiyordu ve ben her birini, Elliot dosyasından çıkardığım isimlerden oluşan listeyle tek tek karşılaştırdım. Karşıma çıkan adresleri de bir dipnot olarak kaydettim.

Bir keresinde ismini bile bilmediğim bir kadın müvekkilim olmuştu çünkü sistemde kayıtlı ismin kendi ismi olmadığına eminim. İlk kez suç işliyor ama sistemi bu işin yabancısı olamayacak kadar iyi biliyordu. Aslında her şeyi fazlasıyla iyi biliyordu. İsmi her neyse, sistemle kendi amacı doğrultusunda oynamayı bir şekilde başarmış ve başkasının kimliğine bürünüvermişti.

Kadın bir meskende soygun yapmakla suçlanıyordu. Ancak söz konusu bu tek suçlamanın arkasında çok daha fazlası vardı. Bu kadın, paralı adamların kaldığı otel odalarını hedef almayı seviyordu. Adamları nasıl seçeceğini çok iyi biliyor, onları

takip ediyor, sonra adamlar odada uyurken kapı ve kasanın kilidini ustalıkla açıyordu. Samimi bir anımızda –muhtemelen ilişkimizdeki tek samimi andı– bana, kasa şifresinin son rakamının da yerine oturduğu ve kasanın elektronik dişli çarkının hareketlenerek kapağı açtığı her defasında yaşadığı o adrenalin patlamasından söz etmişti. Kasayı açmanın ve içinde ne olduğunu görmenin zevki, dişli çarkın dönmeye başladığı ve kanın damarlarında hızla akmaya başladığını hissettiği o sihirli anda aldığı zevkin yerini asla tutamazdı. Söz konusu o anın öncesi ve sonrasındaki hiçbir şey, o an kadar iyi değildi. İşin parayla bir alakası yoktu: İş, kanın damardaki akış hızıyla alakalıydı.

Kadın tüm bunları bana anlattığında başımı sallamıştım. Yatakta adamın teki horlarken bir otel odasına gizlice girmemiştim hiç. Ama dişli çarkların dönmeye başladığı o anı biliyordum. Kanın damarda hızla akmaya başlamasının ne demek olduğunu biliyordum.

Aradığım şeyi, dosyaları ikinci kez incelemeye başladığımda buldum. Onca zamandır gözümün önünde duruyordu. Önce Elliot'ın tutuklama raporunda, sonra da çizdiğim zaman-olay akış şemasındaydı. Şemaya Noel ağacı adını vermiştim. Ağaç başlangıçta daima en temel şeyleri ihtiva eder ve süssüz olur, içinde sadece olaya dair ana unsurları barındırırdı. Sonra incelemeyi sürdürüp kendi bulgularımı ortaya koydukça, ağaca ışıklar asmaya ve onu donatmaya başlardım. Detaylar, tanık ifadeleri, deliller ve laboratuvar sonuçları... Ağaç kısa bir süre sonra aydınlanır, pırıl pırıl olurdu. Davayla ilgili her şey, zaman ve olay bağlamında benim görebileceğim şekilde karşımda belirirdi.

Noel ağacını çizerken Walter Elliot'a özel bir dikkat göstermiştim. Elliot ağacın gövdesiydi ve tüm dallar ondan çıkıyordu. Elliot'ın hamleleri, ifadeleri ve hareketleri neyi ne zaman yaptığına dair detaylarla birlikte karşımdaydı.

Öğlen 12.40 - WE sahildeki eve varır

Öğlen 12.50 - WE cesetleri bulur

Öğlen 1.05 - WE polisi arar

Öğlen 1.24 - WE bir kez daha polisi arar

Öğlen 1.28 - Polis olay yerine varır

Öğlen 1.30 - WE gözaltına alınır

Öğlen 2.15 - Cinayet masası yetkilileri eve gelir

Öğlen 2.40 - WE Malibu'daki polis merkezine götürülür

İkindi 4.55 - WE sorgulanır, bilgilendirilir

İkindi 5.40 - WE Whittier'e sevk edilir

Akşam 7.00 – Barut Kalıntısı Testi yapılır

Akşam 8.00 - İkinci sorgulama girişimi, reddetme, tutuklanma

Akşam 8.40 - WE Merkez Hapishanesi'ne sevk edilir

Saatlerle ilgili aldığım notların bazıları tahmini olsa da çoğu, dosyadaki tutuklama raporlarında ve evrakta yazdığı gibiydi. Bu ülkede kanunları uygulamakla görevli memurlar, diğer birçok şey kadar kırtasiyeyle de haşır neşirdi. Bir zaman çizelgesini yeniden inşa etmekte savcılık dosyasına her zaman güvenirdim.

Ağacın üzerinden ikinci kez geçerken hem kurşun kalemimi hem de silgimi kullanmış ve ağaca süs malzemelerini eklemeye başlamıştım.

Öğlen 12.40 - WE sahildeki eve varır
ön kapı kilitli değildir

Öğlen 12.50 - WE cesetleri bulur
balkon kapısı açıktır

Öğlen 1.05 - WE polisi arar, dışarıda bekler

Öğlen 1.24 - WE bir kez daha polisi arar
gecikme nedeni nedir?

Öğlen 1.28 - Polis olay yerine varır
Murray (4-alfa-1) ve Harber (4-alfa-2)

Öğlen 1.30 - WE gözaltına alınır
devriye arabasına konur
Murray/Harber evi ararlar

Öğlen 2.15 - Cinayet masası yetkilileri eve gelir
birinci ekip: Kinder (No.14492) ve Ericsson (No.21101)
ikinci ekip: Joshua (No.22234) ve Toles (No.15154)

Öğlen 2.30 - WE evin içine alınır, cesetleri nasıl bulduğunu tarif eder

Öğlen 2.40 - WE Malibu'daki polis merkezine götürülür
Joshua ve Toles eşlik eder

İkindi 4.55 - WE sorgulanır, bilgilendirilir
sorgulamayı Kinder yürütür

İkindi 5.40 - WE Whittier'e sevk edilir
Joshua/Toles

Akşam 7.00 – Barut Kalıntı Testi yapılır
Saha Memuru. Anita Sherman
Laboratuvara Sevk, Sherman

Akşam 8.00 - İkinci sorgulama, Ericsson yürütür, WE reddeder akıllı davranır

Akşam 8.40 - WE Merkez Hapishanesi'ne sevk edilir
Joshua/Toles

Noel ağacını inşa ederken, şerif raporlarında adı geçen her ismi bir başka sayfada listelemiştim. Bunun, önümüzdeki hafta savcılığa teslim edeceğim tanık listesi hâline geleceğini biliyordum. Bir kural olarak, stratejimi belli etmeyecek, güvenli davranmak adına soruşturma kaydında adı geçen herkese celp emri çıkartacaktım. Tanık listesini duruşma esnasında her zaman kısaltabilirdiniz, listeye ekleme yapmaksa bazen sorun olabilirdi.

Tanık listesi ve Noel ağacından yola çıkarak, savcılığın davayı ele alış biçimiyle ilgili bir sonuç çıkarabilecektim. Bu sayede, savcılık ekibinin hangi tanıklardan çekindiğini ve muhtemel nedenlerini de belirleyebilecektim. Çalışmayı sürdürüp bu olgular ışığında düşünürken, dişli çarkların dönmeye başladığını ve bir şeylerin ortaya çıktığının işareti olan o soğuk parmağın omurgamın aşağısına doğru indiğini hissettim. Her şey netleşti, gün ışığına çıktı ve ben Jerry Vincent'ın sihirli kurşununu buldum.

Soruşturmayı yürüten dedektifler olay yerindeki araştırmalarına devam ederken, Walter Elliot bir yere kaçmasın ve ayak bağı olmasın diye olay yerinden Malibu karakoluna götürülmüştü. Elliot'a karakolda, artık konuşmayı reddedene dek kısa, tek bir sorgulama yapılmıştı. Ardından Whittier'deki Şerif Emniyeti'ne sevk edilmiş, burada kendisine barut kalıntısı testi uygulanmış ve ellerinde, barutla ilişkili nitrat maddesine rastlanmıştı. Daha sonra Kinder ve Ericsson şüpheliyi bir kez daha sorgulama girişiminde bulunmuş ama Elliot akıllı davranıp reddetmişti. Bunun ardından resmen tutuklanmış ve zanlı olarak kaydedilip hapishaneye kapatılmıştı.

Bu standart bir uygulamaydı ve tutuklama raporu, Elliot'ın tutuklanmasına kadar giden zincirleme olayları belgeliyordu. Elliot olay yerinden Malibu'daki karakola, oradan Whittier'deki Şerif Emniyeti'ne ve daha sonra hapishaneye götürülürken sadece cinayet dedektiflerinin kontrolü altındaydı. Ancak ilgimi çeken nokta, Elliot'ın, dedektiflerin varmasından önce nasıl yönlendirildiğiyle alakalıydı. Daha önce gördüğüm ama gözden kaçırdığım şey buradaydı. Çağrıya ilk cevap veren üniformalı polislerin numarası kadar basit bir şeydi bu. Kayıtlara göre, memur Murray ve Harber'ın isimlerinden sonra gelen numaraları 4-alfa-1 ve 4-alfa-2 idi ve ben bu numaralara Wyms dosyasında en az bir kere rastlamıştım.

Davadan davaya, dosyadan dosyaya atlarken Wyms'in tutuklama raporunu bulup olayın gelişimine dair raporu hızla taradım ve 4-alfa-1 numarasından ilk kez söz edildiği yere gelene dek hiç durmadım.

Memur Todd Stallworth'ün numarası isminden sonra yazılmıştı. Stallworth Malibu Creek Eyalet Parkı'ndaki silah sesleri-

ni araştırmak üzere olay yerine ilk gönderilen memurdu. Stallworth Wyms'in ateş açtığı arabayı kullanan ve olayın ardından Wyms'i resmen tutuklayıp hapishaneye götüren memurdu.

4-alfa-11e belirli bir polisin değil, belirli bir devriye bölgesinin veya sorumluluk alanının kastedildiğini fark ettim. Malibu bölgesi Malibu sahillerinden dağlara, oradan Thousand Oaks'taki topluluklara ve Calbasas'a kadar, eyaletin batısında, belediye sınırları dışında kalan oldukça geniş bir alanı kapsıyordu. Bunun dördüncü bölge olduğunu, alfanın da bir devriye birimine –belirli bir arabaya– ait özel bir numara anlamına geldiğini tahmin ediyordum. Farklı vardiyalarda çalışan memurların, farklı tutuklama raporlarında aynı numaraları taşımasının nedeni ancak bu şekilde açıklanabilir gibi görünüyordu.

Her şey bir araya gelirken, adrenalin damarlarıma hücum ediyor, kan akışı hızlanıyordu. Vincent'ın ne iş çevirdiğini ve ne planladığını o an fark ettim. Onun dizüstü bilgisayarına ya da not defterine ihtiyacım yoktu artık. Soruşturmacısına da... Savunma stratejisinin ne olduğunu tam olarak biliyordum.

En azından bildiğimi düşünüyordum.

Cep telefonumu çıkarıp Cisco'yu aradım. Hoşbeşi bir kenara bırakıp doğrudan konuya girdim.

"Cisco, benim. Şerif memurlarından tanıdığın var mı?"

"Eee, birkaçını tanıyorum. Neden?"

"Tanıdıkların arasında Malibu karakolunda çalışan var mı?"

"Eskiden orada görev yapan birini tanıyorum. Adam şimdi Lynwood'da. Malibu çok sıkıcı bir yerdir."

"Onu bu akşam arayabilir misin?"

"Bu akşam mı? Tabii, arayabilirim sanırım. Ne oldu?"

"Dört-alfa-bir numarasının ne anlama geldiğini öğrenmem gerek. Bu bilgiye ulaşabilir misin?"

"Tabii, sorun olacağını sanmam. Adamımla görüşüp sana haber veririm ama bir saniye bekle, Lorna da konuşmak istiyor."

Lorna telefonu alana dek bekledim. Arka planda televizyonun sesini duyabiliyordum. Evde yaşanan bir keyif anını bölmüştüm.

"Mickey, hâlâ büroda mısın?"

"Evet."

"Saat sekiz buçuk oldu. Artık eve gitmelisin..."

"Bence de. Cisco'dan haber gelene dek bekleyeceğim. Benim için bir şey araştırıyor, sonra biftek ve spagetti yemeye Dan Tana'ya giderim."

Lorna Dan Tana'ya kutlanacak bir şey olduğunda gittiğimi bilirdi ki bu genellikle iyi sonuçlanmış bir dava olurdu.

"Kahvaltıda da biftek yemiştin."

"Harika bir gün geçiriyorum desene."

"Akşam işler yolunda gitti mi?"

"Evet, hem de çok iyi."

"Oraya yalnız mı gideceksin?"

Bunu söylerken sesinde bir acıma tınısı vardı. Sanki şimdi Cisco'yla takıldığı için, bu kötü kocaman dünyada tek başına kalmış Mickey için üzülmeye başlamıştı.

"Craig ya da Christian bana arkadaşlık eder."

Craig ve Christian, Dan Tana'da çalışıyorlardı. Restorana yalnız da gelsem başkasıyla da gelsem benimle muhakkak ilgilenirlerdi.

"Yarın görüşürüz, Lorna."

"Tamam, Mickey. İyi eğlenceler."

"Şimdiden eğlenmeye başladım bile."

Telefonu kapatıp beklemeye başladım. Bu sırada odada volta atmaya ve her şeyi en başından düşünmeye başladım. Domino taşları ardı ardına devrilmeye başlamıştı. Kendimi iyi hissediyordum, her şey yerli yerine oturuyordu. Vincent, Wyms davasını herhangi bir yasal zorunluluk yüzünden üstlenmemişti: Yoksul ya da hukuki haklarından mahrum kalmış birine yardım etmek de değildi amacı. Vincent, Wyms'i kamuflaj olarak kullanıyordu. Davayı, mahkemeye gitmeden cezanın azaltılması anlaşması noktasına –ki sonuçta buraya geleceği gün gibi aşikârdı– taşımak yerine, Wyms'i üç ay boyunca Camarillo gibi güvenilir bir yere gizlemiş, böylelikle davayı canlı ve güncel tutmuştu. Bu arada Wyms'in savunmasına hazırlanıyor görüntüsü altında, Elliot davasında kullanacağı bilgileri toplamış, bu sayede hamlelerini ve stratejisini savcılıktan gizlemişti.

Vincent kurallara göre, muhtemelen sınırlar dâhilinde hareket ediyor ama ahlaki anlamda hileli bir iş yapıyordu. Vincent, Elliot için savunmasını inşa etsin diye, Eli Wyms doksan gününü eyalet hastanesinde geçirmişti. Elliot sihirli kurşuna sahip olurken, Wyms'e zombi kokteyllerini dayamışlardı.

İşin iyi tarafı, selefimin günahlarından dolayı endişe duymama gerek olmadığıydı. Wyms Camarillo'dan çıkmıştı, girmesi de benim günahım değildi zaten. Ben Vincent'ın bulgularından yararlanacak ve duruşmaya çıkacaktım.

Cisco'nun istediği bilgiyi edinip bana geri dönmesi fazla uzun sürmedi.

"Lynwood'daki adamla görüştüm. Dört-alfa Malibu'nun baş devriye arabası. Dört, Malibu karakolu anlamına geliyor, alfa ise... alfa. Alfa köpeği gibi... Sürünün lideri anlamında... Önemli ve öncelikli çağrılarla genellikle alfa arabası ilgileniyor. Dört-alfa-bir arabanın şoförü oluyor, adamın yanında ortağı varsa o da dört-alfa-iki oluyor."

"Demek dördüncü bölgenin tümüyle alfa arabası ilgileniyor?"

"Adamın bana söylediği bu. Dört-alfa bölgede serbestçe dolaşıyor ve üstteki kremayı kepçeyle topluyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"En iyi çağrılar, önemli kişilerin karıştığı olaylar ona yönlendiriliyor demek istiyorum."

"Anladım."

Teorim doğrulanmıştı. Bir çifte cinayet ve meskûn bölge yakınlarında ateş edilmesi olayıyla tabii ki alfa arabası ilgilenecekti. Tek bir numara altında farklı memurlar cevap veriyordu çağrılara. Farklı memurlar ama tek bir araba vardı. Domino taşları tık etti ve hepsi yere devrildi.

"Bilgi işine yaradı mı, Mick?"

"Yaradı Cisco. Ama aynı zamanda sana başka işler de çıkardı."

"Elliot davasıyla mı alakalı?"

"Hayır, Elliot değil. Senden Eli Wyms davası üzerinde çalışmanı istiyorum. Adamın tutuklandığı akşam neler olduğu hakkında toplayabildiğin kadar çok bilgi topla. Detayları öğrenmek istiyorum."

"Bunun için buradayım."

31

Akşamki bulgularım, davayı kâğıt üstünden alıp zihnimin içine yerleştirmişti. Gözümün önünde mahkeme salonuna ait görüntüler beliriyordu. Sorgulama ve çapraz sorgulama sahneleri... Duruşmalarda giydiğim takım elbisemi giymiş, jüri önündeyken takındığım pozu takınmıştım. Dava zihnimde canlanmaya başlamıştı ve bu daima iyi bir şeydi. Hareket gücünü simgeleyen bir şeydi. Zamanlamanı iyi ayarlarsın ve duruşmaya, kaybetmeyeceğine dair o kaçınılmaz sağlam inançla girersin. Jerry Vincent'ın başına ne geldiğini, yaptıklarının ölümüne nasıl yol açmış olabileceğini, ölümünün Elliot davasıyla bir ilişkisi olup olmadığını bilmiyor ama yapacaklarımı amacım doğrultusunda yönlendirecek yeterli bilgiye sahip olduğumu düşünüyordum. Hızımı almıştım ve savaşa hazırlanıyordum.

Planım Dan Tana'nın köşesinde, özel bir bölmede oturup davada anahtar rol üstlenecek tanık sorgulamalarının taslağını çizmek, temel soruların ve her birine ait olası cevapların listesini çıkarmaktı. Bu işe bir an evvel başlamanın heyecanı içindeydim ve Lorna'nın benim için endişelenmesine gerek yoktu. Yalnız olmayacaktım. Yanımda davam olacaktı. Jerry Vincent'ın değil, benim davam...

Dosyaları bir kez daha çantama koyup uçları yeni açılmış kurşun kalemleri ve not defterlerini de yanıma aldıktan sonra ışıkları söndürüp büronun kapısını kilitledim. Koridor boyunca yürüdüm, sonra garaja giden köprüyü geçtim. Tam garaja giriyordum ki ilk katın rampasını tırmanmakta olan birini gör-

düm. Adam benden kırk metre uzaktaydı. Birkaç adım daha attığım anda, onun Bosch'un bu sabah bana gösterdiği fotoğraftaki adam olduğunu fark ettim.

Damarlarımdaki kanın donduğunu hissettim. 'Savaş ya da sıvış' içgüdüsü beynime hükmetmeye başladı. Dünyanın geri kalanının bir önemi yoktu: Sadece bu an vardı ve ben bir seçim yapmak zorundaydım. Beynim IBM'in ürettiği bütün bilgisayarlardan daha hızlı durumu değerlendirdi ve hesaplamanın sonucu, bana doğru gelen adamın katil olduğu ve elinde bir silah taşıdığı yönündeydi.

Hızla arkama dönüp koşmaya başladım.

Arkamdan, "Hey!" diye seslenildiğini duydum.

Koşmaya devam ettim. Köprünün üstünden geçip binaya açılan cam kapılara doğru yöneldim. Beynimdeki her bir nöronun kesişme noktasından net, tek bir düşünce geçiyordu. Büroya girmeli ve Cisco'nun silahını almalıydım. Öldürmek zorundaydım, yoksa beni öldüreceklerdi.

Ancak saat geç olmuş ve binayı terk ettiğim için kapılar arkamdan kilitlenmişti. Anahtarı bulabilmek umuduyla elimi cebime attım ve anahtarı, havaya uçuşan kâğıt paralar, madeni paralar ve cüzdan eşliğinde cebimden çıkardım.

Anahtarı kilide sokarken arkamdaki ayak seslerinin hızla yaklaştığını duyabiliyordum. Silah! Silahı al!

Sonunda kapıyı hızla ve sert bir biçimde açıp büroya giden koridora doğru ok gibi fırladım. Koşarken arkama doğru şöyle bir göz atınca adamın, kapanıp kilitlenmeye ramak kalmışken kapıya yetiştiğini gördüm. Hâlâ peşimdeydi.

Anahtar elimde büro kapısına vardım ve beceriksizce kilide sokmaya çalıştım. Katilin gittikçe yaklaştığını hissedebiliyordum. Sonunda kapıyı açmayı başarıp içeriye girdim, arkamdan kapatıp kilitledim. Işığın düğmesine bastım, sonra resepsiyonu geçip Vincent'ın bürosuna daldım.

Cisco'nun bana bıraktığı silah çekmecede duruyordu. Silahı kaptığım gibi meşin kılıfından çıkardım ve resepsiyona geri döndüm. Odanın içinde, katilin buzlu camın ardındaki hatlarını görebiliyordum. Adam kapıyı açmaya çalışıyordu. Silahı kaldırıp bulanık görüntüye doğru nişan aldım.

Bir an tereddüt ettim ve sonra silahı biraz daha yukarı kaldırıp tavana doğru iki el ateş ettim. Çıkan ses kapalı mekânda kulakları sağır edici cinstendi.

"Haydi bakalım!" diye bağırdım. "Gir şimdi içeriye!"

Camın diğer tarafındaki görüntü ortadan kayboldu. Koridorda uzaklaşan ayak seslerini, ardından köprüye çıkan kapının açılıp kapandığını duydum. Hiç hareket etmeden durup başka bir ses duyabilir miyim diye kulak kabarttım. Çıt çıkmıyordu.

Gözümü kapıdan ayırmadan resepsiyona gittim ve telefonu kendime doğru çektim. Polisi aradım. Telefon hemen açıldı ama bir kayıt, aramamın önemli olduğunu ve bir sonraki acil durum memuru müsait olana kadar beklemem gerektiğini söyledi.

Titrediğimi fark ettim. Nedeni korku değil, aşırı adrenalin yüklemesiydi. Silahı masanın üstüne bırakıp ceplerimi aradım ve cep telefonumu düşürmediğimi fark ettim. Bir elimde büro telefonu varken, diğer elimle cep telefonumu açıp Harry Bosch'u aradım. İlk çalışta cevap verdi.

"Bosch! Bana gösterdiğin adam biraz önce buradaydı!"

"Haller? Sen neden söz ediyorsun? Kim?"

"Bana bugün gösterdiğin fotoğraftaki adam! Elinde silah olan adam!"

"Tamam, sakinleş. Adam nerede? Sen neredesin?"

Yaşadığım anın stresiyle sesimin gergin ve tiz çıktığını fark ettim. Utandım, cevap vermeden önce derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım.

"Bürodayım. Vincent'ın bürosunda... Binadan ayrılıyordum ve onu garajda gördüm. İçeriye koştum, o da peşimden geldi. Büroya girmeye çalıştı. Şimdi gitti galiba ama emin değilim. Birkaç el ateş ettim ve sonra..."

"Silahın mı var?"

"Kahretsin, evet var."

"Birilerinin canı yanmadan onu bir kenara bırakmanı öneririm."

"O adam hâlâ dışarıdaysa, canı yanacak kişi o olacak. Kim o kahrolası herif?"

Bosch cevap vermeden önce bir duraklama yaşadı.

"Henüz bilmiyorum. Bak, hâlâ şehir merkezindeyim ve evime gidiyordum. Arabadayım. Bir yere ayrılma, beş dakika içinde orada olurum. Büroda kal ve kapıları kilitli tut."

"Merak etme, bir yere gittiğim yok."

"Ve oraya geldiğimde bana ateş etme."

"Etmem."

Uzanıp büro telefonunu kapattım. Bosch buraya geldiğine göre polise ihtiyacım olmayacaktı. Silahı tekrar elime aldım.

"Hey Haller?"

"Ne?"

"Ne istedi?"

"Ne?"

"Adam. Neden gelmiş oraya?"

"Kahrolası güzel bir soru bu. Ama verecek bir cevabım yok."

"Bak, zevzeklik edip durma da söyle!"

"Söylüyorum işte! Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum. Şimdi konuşmayı bırakıp bir an önce buraya gel!"

Bağırırken istem dışı bir hareketle parmaklarımı sıktım ve silah birden ateş aldı. Sanki başka biri bana ateş etmiş gibi olduğum yerde sıçradım.

"Haller!" diye bağırdı Bosch. "Bu da neydi böyle?"

Derin bir nefes alıp cevap vermeden önce kendimi toparlamaya çalıştım.

"Haller? Neler oluyor?"

"Buraya gel de öğren."

"Onu vurdun mu? Öldürdün mü?"

Cevap vermeden telefonu kapattım.

32

Bosch altı dakika sonra bürodaydı ama bana saatler sürmüş gibi geldi. Camın diğer tarafında koyu bir görüntü belirdi ve kapı sert bir biçimde çalındı.

"Haller, benim, Bosch."

Silah elimde kapının kilidini açıp onu içeriye aldım. Onun da silahı elindeydi ve yan tarafında tutuyordu.

"Telefon konuşmamızdan sonra bir şey oldu mu?" diye sordu.

"Onu ne gördüm ne de duydum. Sanırım korkutup kaçırdım onu."

Bosch silahını kılıfına koyup bana bir bakış fırlattı. Sert adam pozlarıma kendimden başka kimsenin kanmayacağını söylemek ister gibiydi.

"O son silah sesi de neydi?"

"Bir kaza."

Zemindeki deliği işaret ettim.

"Kendini öldürmeden ver bana o silahı."

Silahı ona teslim ettim, Bosch silahı alıp pantolon kemerine sıkıştırdı.

"Senin silahın yok, en azından yasal olarak... Kontrol ettim."

"Silah soruşturmacıma ait... Akşamları burada bırakır."

Bosch açtığım iki deliği görene dek tavanı inceledi. Sonra bana bakıp başını iki yana salladı.

Perdelere doğru yürüyüp sokağı kontrol etti. Broadway akşamın bu saatlerinde boş olurdu. Yakınlardaki bir iki bina

apartmana dönüştürülmüştü ama Broadway'in seksen yıl önceki gece hayatı temposunu yakalaması için gitmesi gereken daha çok yol vardı.

"Tamam, şimdi oturalım bakalım," dedi.

Arkasında duruyordum, yüzünü pencereden bana doğru çevirdi.

"Büroya girelim."

"Neden?"

"Bu konuyu konuşacağız da ondan."

Büroya girip masanın arkasındaki koltuğa yerleştim. Bosch da hemen karşıma oturdu.

"Önce, şu eşyalarını al bakalım. Köprünün üstünde buldum."

Paltosunun cebinden cüzdanımı ve etrafa saçılmış kâğıt paraları çıkardı. Hepsini masanın üstüne koyduktan sonra madeni paralar için elini bir kez daha cebine attı.

Paraları ve cüzdanı cebime yerleştirirken, "Peki, şimdi ne olacak?" diye sordum.

Bosch, "Şimdi konuşacağız," dedi. "Her şeyden önce, olayla ilgili zabıt tutulmasını istiyor musun?"

"Niye zahmet edeyim ki? Her şeyi biliyorsun zaten. Bu senin soruşturman... Bu adamın kim olduğunu neden öğrenmiyorsun?"

"Bunun için çalışıyoruz."

"Bu yeterli değil, Bosch! Adam benim peşime düştü! Kimliğini neden tespit edemiyorsunuz?"

Bosch başını iki yana salladı.

"Çünkü onun şehir dışından getirtilen bir katil olduğunu düşünüyoruz. Belki ülke dışından..."

"Lanet olsun, işte bu harika! Neden buraya gelmiş?"

"Belli ki senin için. Bildiğin şeyler yüzünden."

"Benim için mi? Ben hiçbir şey bilmiyorum."

"Üç gündür buradasın. Onun için tehdit oluşturacak bir şeyler biliyor olmalısın."

"Sana söylüyorum, elimde hiçbir şey yok."

"O zaman adam peşime neden düştü diye sormalısın kendine. İlk seferinde arkasında ne bıraktı ya da almayı unuttuğu şey neydi?"

Ona bakakaldım. Aslında yardım etmek istiyordum. Büyük baskı altında kalmaktan usanmıştım ve bu baskıyı birçok yönden hissediyordum. Bosch'a verebileceğim tek bir cevabım olsa verirdim.

Başımı iki yana salladım.

"Tek bir şey bile..."

Bosch sözümü kesip, "Haydi, ama Haller!" diye bağırdı. "Hayatın tehlikede! Anlamıyor musun? Elinde ne var?"

"Sana söyledim!"

"Vincent kime rüşvet verdi?"

"Bilmiyorum, bilsem de bunu sana söyleyemezdim."

"FBI ondan ne istiyordu?"

"Bunu da bilmiyorum!"

Parmağını bana doğru sallamaya başladı.

"Sen kahrolası bir iki yüzlüsün. Katil dışarıda beklerken, sen kanunların arkasına saklanıyorsun. Ahlak anlayışın ve ku-

ralların, kurşunu durdurmaya yetmez ama. Haller ne biliyorsan anlat bana!"

"Sana söyledim! Elimde hiçbir şey yok, ayrıca parmağını bana sallayıp durma. Bu benim değil, senin işin. Belki işini iyi yapsan, insanlar kendilerini daha iyi..."

"Özür dilerim?"

Ses Bosch'un arkasından geldi. Bosch çevik bir hareketle arkasına döndü, o anda silahını çekip kapıya doğru yöneltti.

Kapı ağzında, elinde çöp torbası olan bir adam duruyordu. Gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı.

Bosch silahını hemen indirdi. Temizlikçi adamın her an bayılacakmış gibi bir hâli vardı.

"Özür dilerim," dedi Bosch.

Adam ağır bir Doğu Avrupalı aksanıyla, "Ben daha sonra gelirim," dedi.

Arkasını dönerek hızla gözden kayboldu.

"Kahretsin!" diye sövdü Bosch. Masum bir adama silah doğrultmaktan ötürü mutsuz olduğu her hâlinden belliydi.

"Bundan sonra çöp kutularımızı boşalmış olarak göreceğimden şüpheliyim," dedim.

Bosch kapıya doğru yürüdü, kapatıp sürgüsünü çekti. Masaya geri döndü ve öfkeli gözlerle bana baktı. Yerine oturdu, derin bir nefes alıp çok daha sakin bir sesle devam etti.

"Espri duygunu kaybetmemiş olmana sevindim, Avukat. Ama kahrolası esprilerden usandım."

"Tamam, espri yok."

Bosch bundan sonra ne demesi ya da ne yapması gerektiğine dair kendi içinde bir savaş veriyor gibi görünüyordu. Gözleri odayı taradıktan sonra üstüme kilitlendi.

"Tamam, bak, haklısın. Bu adamı yakalamak benim işim. Ama adam buraya kadar geldi! Kahretsin, burnunun dibindeydi! Yani buraya belli bir amaç doğrultusunda gelmiş olmalı. Ya seni öldürmeye, ki seni tanımadığı için bu pek olası görünmüyor ya da senden bir şey almaya geldi. Esas mesele o şeyin ne olduğu. Bu büroda ya da dosyalarından birinde katilin kimliğinin tespit edilmesini sağlayacak ne var?"

Ben de onunkine benzer sakin bir ses tonuyla cevap verdim.

"Sana söyleyebileceğim tek şey, dava yöneticimi salıdan beri burada çalıştırdığım. Ayrıca soruşturmacım ve bugün öğle saatlerinde istifa edene kadar Jerry Vincent'ın sekreteri de buradaydı. Dedektif, hiçbirimiz, ama hiçbirimiz senin burada bulunduğuna pek emin olduğun, üstünde dumanlar tüten silahı bulmayı beceremedik. Vincent'ın birine rüşvet verdiğini söylüyorsun bana. Ama ben hiçbir dosyada ya da müvekkilimde böyle bir şeye bulaştığına dair işaret göremedim. Son üç saatimi burada Elliot dosyasını incelemeye harcadım ve kimsenin kimseye bir sus payı ya da rüşvet verdiğine dair bir işaret görmedim. Aslına bakarsan gördüğüm şey, Elliot'ın kimseye rüşvet vermek zorunda olmadığıydı. Vincent'ın sihirli kurşunu vardı ve davayı doğru dürüst kazanacak donanıma sahipti. Yani sana elimde hiçbir şey yok derken doğruyu söylüyordum. Seninle oyun oynamıyorum, senden bir şey saklamıyorum. Sana verebilecek hiçbir şeyim yok."

"Peki, ya FBI?"

"Cevabım aynı... Hiçbir şey bilmiyorum."

Bosch karşılık vermedi. Yüzünde, gerçek anlamda yaşadığı hayal kırıklığının yansıması vardı. Devam ettim.

"Bıyıklı adam katilse, o zaman buraya geri dönmesine neden olan bir şey vardı ortada. Ama o şeyin ne olduğunu bil-

miyorum. Peki, bundan dolayı endişeli miyim? Hayır, değilim. Sadece ödüm bokuma karışmış vaziyette, o kadar. O adamın elimde bir şey olduğunu sanması ödümü koparıyor çünkü elimde olduğunu bile bilmediğim o şey gerçekten bendeyse, durum hiç de iyi değil demektir."

Bosch birden ayağa fırladı. Cisco'nun silahını kemerinden çıkarıp masanın üstüne koydu.

"Her zaman dolu tut bunu. Ayrıca senin yerinde olsam geceleri çalışmaktan vazgeçerdim."

Arkasını dönüp kapıya doğru yöneldi.

"Hepsi bu mu?" diye seslendim arkasından.

Geri dönüp hızlı adımlarla masaya yaklaştı yine.

"Daha ne istiyorsun?"

"Benden istediğin tek şey bilgi... Çoğunlukla da veremeyeceğim türden bilgi... Ama sen karşılığında bana hiçbir şey vermiyorsun ve benim tehlikede olmamın bir nedeni de bu."

Bosch masayı aşıp üstüme atlayacakmış gibi görünüyordu ama sonra kendini bir kez daha sakinleştirmeyi başardı. Sol şakağındaki çarpıntı dışında normal görünüyordu, bir tek o yok olmamıştı. Bu, onun dikkat çeken özelliğiydi ve bende bir kez daha aşinalık hissi uyandırdı.

Sonunda, "Siktir et," dedi. "Ne bilmek istiyorsun, Avukat? Durma, sor bana. Aklına ne geliyorsa sor, ben de cevap vereyim."

"Rüşveti bilmek istiyorum. O para nereye gitti?"

Bosch başını iki yana sallayıp sahte bir kahkaha attı.

"Sana istediğin şansı veriyorum ve kendi kendime ne sorarsan sor cevaplayacağım diyorum, sen kalkıp cevabını bilmediğim bir soru soruyorsun bana. Paranın nereye gittiğini ve rüşveti

kimin aldığını bilsem, şu anda burada seninle mi olurdum sanıyorsun? I-ıh, Haller, bilseydim, katili içeriye tıkmış olurdum."

"Yani bir şeyin diğeriyle alakalı olduğuna eminsin? Yani rüşvetin –tabii rüşvet diye bir şey varsa– cinayetle alakalı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"İhtimaller üzerinden gidiyorum."

"Ama rüşvet –tabii varsa– beş ay önce verilmiş. Jerry neden şimdi öldürüldü? FBI onu neden şimdi arıyor?"

"Bunlar güzel sorular. Bir cevap bulursan bana da haber ver. Bu arada, senin için yapabileceğim başka bir şey var mı, Avukat? Aradığında evime gidiyordum."

"Evet, var."

Bosch bana bakıp bekledi.

"Ben de çıkıyordum."

"Ne yani, elinden tutup seni garaja götürmemi mi istiyorsun? İyi, gidelim o zaman."

Büroyu bir kez daha kapattım ve köprüye, oradan da garaja giden koridorda yürümeye başladım. Bosch artık konuşmuyordu, etrafa sinir bozucu bir sessizlik hâkim olmuştu. Sonunda sessizliği bozan ben oldum.

"Biftek yemeye gidiyordum. Gelmek ister misin? Belki kırmızı et yerken dünyayı kurtarırız."

"Nerede, Musso's'ta mı?"

"Aklımdan Dan Tana geçiyordu."

Bosch başını salladı.

"Yer bulabilirsek tabii."

"Meraklanma, tanıdığım biri var."

33

Bosch beni takip ediyordu ama arabamı restoranın önündeki park görevlisine bırakmak için Santa Monica Bulvarı'na gelip yavaşladığımda o devam etti. Yanımdan geçip Doheny'den sağa döndüğünü gördüm.

Restorana tek başıma girdim. Craig beni restoranın en iyi köşe bölmelerinden birine aldı. İçerisi kalabalıktı ama müşteriler yavaş yavaş kalkmak üzereydiler. Bölmelerden birinde Mace Neufeld adında bir film prodüktörüyle yediği yemeğin sonuna gelmiş aktör James Woods'u gördüm. İkisi de restoranın müdavimlerindendi. Mace beni görünce başıyla selam verdi. Bir keresinde davalarımdan birinin hikâyesini film yapmak istemiş ama devamı gelmemişti. Bir başka bölmede, televizyonda bir avukatı, daha önce hiç görmediğim kadar gerçeğe yakın biçimde canlandıran aktör Corbin Bernsen oturuyordu. Bir başkasındaysa restoranın sahibi Dan Tana karısıyla geç bir akşam yemeğindeydi. Bakışlarımı kareli masa örtüsüne çevirdim. Yeterince ünlü görmüştüm, kendimi Bosch'a hazırlamalıydım. Yol boyunca büroda başıma gelenleri uzun uzadıya düşünmüştüm ve şimdi bu konuda Bosch'la en iyi şekilde nasıl yüzleşebileceğimi çözmek istiyordum. Bu, savcılık tanığının çapraz sorgulaması öncesi yaptığım hazırlığa benziyordu.

Bölmeye oturduktan on dakika sonra Bosch kapı ağzında belirdi nihayet. Craig onu yanıma yönlendirdi.

Bosch bölmeye sıkışırken, "Kayboldun galiba?" diye sordum.

"Park yeri bulamadım."

"Size park görevlisine yetecek kadar para vermiyorlar galiba."

"Hayır, park görevlisi büyük rahatlık... Ama resmî arabamı bir park görevlisine teslim edemem. Kurallara aykırı."

Bunun, bagajında muhtemelen bir tüfek muhafaza etmekten kaynaklandığını tahmin ederek başımı salladım.

Bosch'la bir oyun oynayacaktım ama bunun için siparişlerimizi verene dek beklemeyi kararlaştırdım. Ona menüye bakmak isteyip istemediğini sordum, sipariş vermeye hazır olduğunu söyledi. Garson gelince ikimiz de spagetti ve kırmızı sosla birlikte servis edilen Helen Biftek'ten sipariş ettik. Bosch ayrıca bira söyledi, bense bir şişe su istedim.

"Eee," dedim, "ortağın son zamanlarda ortalarda görünmüyor?"

"Soruşturmanın diğer yönleri üstünde çalışıyor."

"Eh, soruşturmanın diğer yönleri olduğunu duymak güzel bir şey sanırım."

Bosch cevap vermeden önce beni uzun uzun inceledi.

"Bu bir espri miydi şimdi?"

"Hayır, sadece bir gözlem... Benim açımdan bakıldığında soruşturmayla ilgili çok fazla gelişme yokmuş gibi görünüyor da..."

"Belki de kaynağın kuruduğu ve yok olduğu içindir."

"Kaynağım mı? Benim kaynağım filan yok."

"Artık yok. Bugün adamına kimin bilgi uçurduğunu öğrendim ve işini bitirdim. Umarım verdiği bilgiler karşılığında ona para ödemiyordun çünkü İç Denetim Dairesi onu bu yüzden açığa alacak."

"Bana inanmayacağını biliyorum ama neden ve kimden söz ettiğine dair en ufak bir fikrim bile yok. Ben bilgilerimi soruşturmacımdan alırım ve ona bu bilgilere nasıl ulaştığını sormam."

Bosch başını salladı.

"Bunu yapmanın en iyi yolu bu, değil mi? Kendini tecrit et, geri tepen bir şey olursa etkilenme. Bu arada, bir polis şefi işinden ve emekli maaşından olmuş, kimin umurunda..."

Cisco'nun kaynağının bu kadar yüksek mevkilerde olduğunu fark etmemiştim.

Garson, içeceklerimizle birlikte bir sepet ekmek getirdi. Şimdi ne demem gerektiğini düşünürken suyun birazını içtim. Bardağı masaya koyup Bosch'a baktım. Beklenti içindeymiş gibi kaşlarını havaya kaldırmıştı.

"Bu akşam bürodan kaçta ayrılacağımı nereden biliyordun?"

Bosch'un aklı karışmış gibiydi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Işıklardan sanırım. Sen dışarıda Broadway'deydin, büronun ışıklarını kapattığımı görünce adamını garaja yolladın."

"Neden söz ettiğini bilmiyorum."

"Tabii ki biliyorsun. Binadan dışarıya çıkmakta olan silahlı adamın fotoğrafı... Numaraydı, değil mi? Bu oyunu sen hazırladın, kurguladın ve köstebeği dumana boğup ortaya çıkarmakta kullandın, ardından beni kandırmaya çalıştın."

Bosch başını iki yana salladı ve sözlerimi tercüme etmekte ona yardımcı olacak birini bulmaya çalışıyormuş gibi bölmeden dışarıya bakındı. Çok kötü rol kesiyordu.

"Sahte fotoğrafı ayarladın ve sonra bana gösterdin çünkü işin dönüp dolaşıp soruşturmacım yoluyla köstebeğine kadar uzanacağını biliyordun. O fotoğraf hakkında senden kim bilgi almak isterse köstebeğin o kişi olduğunu anlayacaktın."

"Seninle soruşturmanın herhangi bir yönüyle ilgili konuşamam."

"Ve sonra o fotoğrafı benimle oynamak için kullandın. Bir şey saklayıp saklamadığımı anlamak ve beni korkutmak için..."

"Sana söyledim, bununla ilgili konuşamam..."

"Eh, buna gerek de yok zaten, Bosch. Bunu senin yaptığını biliyorum. Nerede hata yaptın biliyor musun? Öncelikle, fotoğrafı Vincent'ın sekreterine göstermek için geri geleceğini söyleyip de gelmediğinde... Fotoğraftaki adam gerçek bir şüpheli olsa sekretere gösterirdin çünkü kadın Vincent'ın müvekkillerini benden daha iyi tanıyor. İkinci hatan, katil dediğin adamın kemerindeki silahtı. Vincent bir yirmi beşlikle vuruldu, yirmi beşlik kemere sıkıştırılmayacak kadar küçük bir silah oysa. Fotoğrafı bana gösterdiğinde bunu gözden kaçırmıştım ama şimdi anlıyorum."

Bosch bakışlarını restoranın ortasındaki bara yöneltti. Barın üst tarafında duran televizyonda spor özetleri açıktı. Masaya doğru eğilip ona yaklaştım.

"Eee, fotoğraftaki adam kim? Dudağına bıyık yapıştırdığın ortağın mı? Ahlak masasından bir palyaço mu? Benimle oyun oynamaktan başka yapacak daha iyi bir işin yok mu senin?"

Bosch arkasına yaslanıp etrafa bakınmaya devam ederken, gözleri benden başka her yere uğruyordu. Bir şey düşündüğü belliydi ve ben ona istediği kadar zaman vermeye hazırdım. Sonunda bana baktı.

"Tamam, beni yakaladın. Numara yapıyordum. Zeki bir avukat olduğun belli, Haller. Tıpkı baban gibi... Zekânı aşağılık herifleri savunmakla neden boşa harcadığını merak ediyorum. Zamanını doktorları dava etmek, büyük tütün şirketlerini savunmak ya da buna benzer asil işlerle uğraşmakla geçiriyor olman gerekmez mi?"

Gülümsedim.

"Oyunu bu şekilde mi oynamak istiyorsun? Sinsice iş yaparken yakalanıyorsun ve buna verdiğin karşılık, başkasını sinsice iş yapmakla suçlamak mı oluyor?"

Bosch güldü, başka tarafa çevirdiği yüzünün al al olduğunu gördüm. Buna aşina olduğum için beni etkileyen bir görüntüydü ve biraz önce babamdan söz etmesi aklıma bir şey getirdi. Babamın yemek masasına doğru eğilirken huzursuzca güldüğüne ve bakışlarını kaçırdığına dair belli belirsiz bir anım vardı. Annem çok küçük olduğum için anlayamadığım bir şey yüzünden suçlamıştı onu.

Bosch iki kolunu da masaya dayayarak bana doğru eğildi.

"İlk kırk sekizi duydun, değil mi?"

"Neden söz ediyorsun?"

"İlk kırk sekizden. Bir cinayet vakasını sonuçlandırma şansın, vakayı ilk kırk sekiz saat içinde çözemediğin takdirde, her gün neredeyse yarı yarıya azalır."

Devam etmeden önce saatine baktı.

"Şu anda yetmiş iki saati geride bırakmak üzereyim ve elimde hiçbir şey yok," dedi. "Ne bir şüpheli ne elle tutulur bir ipu-

cu, hiçbir şey... Ve bu akşam seni korkutup bir şeyler öğrenmeyi umuyordum. Beni doğru yöne sevk edecek bir şeyler..."

Orada öylece oturup sözlerini sindirmeye çalışırken gözlerimi ona diktim. Sonunda bir şeyler söyleyebilecek duruma geldim.

"Gerçekten de Jerry'yi kimin öldürdüğünü bildiğimi ama bunu sana söylemediğimi mi düşündün?"

"Bu, göz önüne almam gereken bir olasılıktı."

"Siktir git, Bosch."

Tam o sırada garson biftek ve spagettilerimizle masaya geldi. Tabaklar masaya bırakılırken Bosch yüzünde bilmiş bir gülümsemeyle bana baktı. Garson başka bir şey isteyip istemediğimizi sordu, göz temasımı kesmeden elimle yolladım onu.

"Sen küstah bir orospu çocuğusun," dedim. "Beni delil veya cinayete, hem de tanıdığım bir adamın cinayetine dair bilgi saklamakla suçluyor, sonra yüzünde o gülümsemeyle karşımda oturuyorsun."

Bosch bifteğine baktı, çatal ve bıçağını eline alıp eti kesti. Solak olduğunu fark ettim. Ağzına iri bir parça et koydu, çiğnerken gözünü bana dikti. Çatal ve bıçağı, yemeğini fırsatçılardan koruyormuşçasına tabağın her iki yanına dayadığı ve yumruk yaptığı ellerinin arasındaydı. Hapis yatmış birçok müvekkilimin de bu şekilde yemek yediğini biliyordum.

"Avukat, neden biraz alttan almıyorsun?" dedi. "Bir şeyi anlamak zorundasın. Ben savunma avukatlarıyla aynı tarafta bulunmaya pek alışkın değilim, tamam mı? Savunma avukatlarının beni aptal, yozlaşmış, dar kafalı, aklına kötü ne sıfat gelir-

se, o şekilde göstermeye çalıştıkları yönünde bir sürü tecrübem oldu. Bütün bunları da göz önüne alarak, evet, cinayeti çözmeme yardımı olur umuduyla sana bir oyun oynamaya çalıştım. Bunun için senden özür dilerim. İstersen yemeğimi paket yaptırıp hemen gidebilirim buradan."

Başımı iki yana salladım. Bosch'un, işlediği günahlar yüzünden kendimi suçlu hissetmemi sağlamak gibi bir yeteneği vardı.

"Belki de alttan alması gereken kişi sensin," dedim. "En başından beri söylediğim şey, sana açık ve dürüst davrandığım. Mesleğimin ahlaki sınırlarını zorladım ve sana ne zaman ne söyleyebileceksem söyledim. Bu akşam olduğu gibi ödümün koparılmasını hak edecek bir şey yapmadım. Büro kapısına dayandığında, adamın göğsüne kurşun sıkmadığım için de çok şanslısın. Oysa çok güzel bir hedefti."

"Silahın olmaması gerekiyordu. Kontrol etmiştim."

Bosch tekrar yemeğini yemeye başladı, bifteğini keserken başını eğiyordu. Ağzına birkaç lokma attıktan sonra spagettiye döndü. Spagettiyi çatalında döndürenlerden değildi. Makarnayı önce çatalıyla kesti, sonra ağzına attı. Lokmasını yuttuktan sonra konuştu.

"Şimdi bu meseleyi hallettiğimize göre, bana yardım edecek misin?"

Gülmeme engel olamadım.

"Şaka mı yapıyorsun? Biraz önce söylediğim şeylerin tek bir kelimesini bile duymadın mı?"

"Evet, hepsini duydum. Ve hayır, şaka yapmıyorum. Sonuçta elimde hâlâ ölü bir avukat meslektaşın var ve biraz yardımın bana hâlâ faydası dokunabilir."

Bifteğimin ilk parçasını kesmeye başladım. Benim onu beklediğim gibi, onun da beni bekleyebileceğine karar verdim.

Dan Tana birçok kişi tarafından şehrin en iyi et restoranı olarak kabul ediliyordu. O birçoklarının arasında ben de vardım. Şimdi de hayal kırıklığına uğramamıştım. Hiç acele etmedim, ilk lokmayı, tadını çıkara çıkara çiğnedim, sonra çatalımı tabağa dayadım.

"Ne tür bir yardımdan söz ediyorsun?"

"Katili üstümüze çekeceğiz."

"Harika. Ne kadar tehlikeli olacak bu iş?"

"Bu birçok şeye bağlı... Ama sana yalan söylemeyeceğim. Tehlikeli bir hâl alabilir. Senden bazı şeyleri sarsıp uyandırmanı, dışarıda her kim varsa onun ortada yarım kalan bir işi olduğunu ve senin o kişi için bir tehlike oluşturabileceğini düşündürmeni istiyorum. Ondan sonra neler olacağını görürüz."

"Ama sen de orada olup beni koruyacaksın."

"Her adımda."

"Şu sarsıp uyandırma işini nasıl yapacağız?"

"Bir gazete haberi düşünüyordum. Sanırım bu aralar muhabirlerden çok telefon alıyorsundur. Birini seçip ona özel bir hikâye vereceğiz ve haberin içine, katile biraz önce söylediğim şeyleri düşündürecek şeyler serpeceğiz."

Önerisini düşündüm. Aklıma Lorna'nın, medyayla oyunu dürüst biçimde oynama uyarısı geldi.

"*Times*'ta bir adam var," dedim. "Peşimi bıraksın diye onunla bir çeşit anlaşma yapmıştım. O zaman ona, konuşmaya hazır olduğumda konuşurum demiştim."

"Bu harika bir fırsat işte... Onu kullanalım."

Hiçbir şey söylemedim.

"Eee, var mısın?"

Çatalı ve bıçağı tekrar elime alıp bifteğimi keserken sessiz kaldım. Tabağa etin kanı aktı. Cevabını asla veremesem de lafı dolandırıp annesinin bana sorduğu soruların aynısını sormaya çalışan kızım geldi aklıma. Sanki sen hep kötü adamlar için çalışıyormuşsun gibi... Olay bu kadar basit değildi elbet ama bunu bilmek, hissettiğim o sızıyı ya da kızımın gözlerindeki o bakışı unutturamıyordu bana.

Lokmayı ağzıma atmadan çatalı ve bıçağı bıraktım. İştahım kaçmıştı birden.

"Evet," dedim. "Varım."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gerçeği Söylemek

34

Herkes yalan söyler.

Polisler, avukatlar, müvekkiller... Jüriler bile.

Ceza hukukunda, her davanın jüri seçimi esnasında kazanılıp kaybedildiğine dair bir inanç vardır. Ben buna sonuna kadar inandığımı henüz söyleyemem ama bir cinayet davasında, müvekkilinizin kaderini tayin edecek on iki vatandaşın seçiminden daha önemli bir safha olmadığını bilirim. Bu aynı zamanda kaderin ve şansın kaprislerine dayanan ve doğru zamanda doğru kişiye doğru soruyu sorabilmeye bağlı olarak, davanın en karmaşık ve kısa bölümüdür.

Hâl böyleyken, biz her davaya jüri seçimiyle başlarız.

Kaliforniya eyaletinin Elliot aleyhine açtığı davaya ait jüri seçiminin, Yargıç James P. Stanton'ın mahkeme salonunda perşembe günü sabah saat onda başlaması programlanmıştı. Mahkeme salonu, yarısı jüri görevini ifa etmek üzere adliyenin beşinci katındaki jüri havuzundan rastgele seçilip çağrılmış potansiyel seksen jüri üyesinden, yarısı medya mensupları, mahkeme salonu görevlileri, meraklılar ve içeriye sızmayı başarmış işsiz güçsüz tiplerden oluşan kalabalıkla tıklım tıklımdı.

Savunma masasında müvekkilim ve benden başka kimse yoktu. Müvekkilimin, hukuk ekibinin sadece bir kişiden oluşması isteğine uymuştum. Önümde açık ama içi boş bir dosya, bir post-it bloğu, kırmızı, mavi ve siyah, üç farklı renkte keçeli kalem vardı. Dosyayı büroda, sayfalarını bir cetvel yardımıyla

karelere bölerek hazır hâle getirmiştim. Sayfalarda, her biri bir post-it kâğıdı boyutunda on iki blok vardı. Her blok, Walter Elliot'ı yargılamak üzere seçilmiş on iki jüri içindi. Bazı avukatlar potansiyel jüri üyelerini takip etmek üzere bilgisayar kullanır. Hatta bu avukatlar için jüri seçim süreci içinde ortaya çıkan birtakım bilgileri alıp sosyopolitik tanımlama programının süzgecinden geçiren ve anında bir jüriyi kabul veya reddetme önerisi getiren bilgisayar yazılımları vardır. Ben Kamu Savunma Dairesi'nde avukatlığa başladığım o çırak günlerimden beri eski usul bloklama sistemini kullanırım. Bu sistem daima işime yaramıştı ve şimdi de değiştirmeye niyetim yoktu. İş jüri seçmeye geldiğinde, bir bilgisayarın içgüdülerini değil kendi içgüdülerimi kullanmak istiyordum. Bir bilgisayar bir insanın nasıl cevap verdiğini duyamaz, yalan söylediğinde o insanın gözünün içine bakamaz.

Jüri seçimi şu şekilde yapılır: Yargıcın önünde bilgisayar tarafından oluşturulmuş bir liste vardır, yargıç o listeden ilk on iki kişiyi çağırır ve bu insanlar gelip jüri bölümüne otururlar. Bu noktada her biri jüri üyesidir. Ancak koltuklarını jüri seçiminin başlangıç aşamasındaki, geçmişlerinin sorgulanmasına, kanunlara bakış açıları ve onları nasıl kavradıklarının öğrenilmesine dair soruları atlatmaları hâlinde muhafaza ederler. Ortada bir süreç vardır. Yargıç onlara bir dizi temel soru yönelttikten sonra sıra savcı ve savunma avukatına gelir ve onlar sorgulamayı daha ayrıntılı bir biçimde sürdürürler.

Potansiyel bir jüri üyesi, jüri olmaktan iki şekilde çıkartılabilir. Sorulara verdikleri cevaplar, sergiledikleri tavırlar vasıtasıyla, hatta yaşam koşulları nedeniyle adil kararlar alamayacaklarının veya davayı açık fikirlilikle takip edemeyeceklerinin anlaşıl-

masıyla jüri üyeliği özel nedenlerle reddedilebilir. Avukatların bu tür özel nedenlerle jüri üyelerine itiraz hakkında bir sınırlama yoktur. Böyle durumlarda savcı ya da savunma avukatı itirazını seslendirmeden genellikle yargıç jüriyi özel nedenden dolayı reddeder zaten. Jüri üyeliğinden çıkarılmanın en hızlı yolunun, bütün polislerin yalan söylediğini ya da polislerin daima haklı olduğunu iddia etmekten geçtiğine inanmışımdır hep. Her iki durumda da savcı veya savunma avukatı dar görüşlülük nedeniyle itiraz hakkı kullanıp o kişiyi reddeder.

Potansiyel bir jüri üyesini, jüri üyeliğinden çıkarmanın ikinci yolu, öncelikli itiraz hakkının kullanılmasıdır. Avukat ve savcı, davanın ve suçlamanın türüne bağlı olarak, bu hakkı belli sayıda kullanma şansına sahiptir. Bu dava cinayet davası olduğu için, savcılığın ve savunmanın yirmişer öncelikli itiraz hakkı olacaktır. Öncelikli itiraz hakkının akla uygun ve belli bir taktiğe yönelik kullanımında, davada izlenecek strateji ve içgüdülerin önemi büyüktü. Yetenekli bir savcı ve savunma avukatı, itiraz hakkını jüriyi, savcılığın ya da savunmanın bir aracı olarak şekillendirmekte kullanabilir. Bir öncelikli itiraz hakkı savcı ve avukata, potansiyel bir jüri üyesini, o kişiyi içgüdüsel antipatisinden kaynaklanan bir sebeple yok yere reddetme imkânı tanır. Bunun istisnası, öncelikli itiraz hakkının jüriye karşı bariz bir biçimde ön yargılı tavır takınmak üzere kullanımıdır. Sürekli olarak siyahileri jüriden çıkaran bir savcıya ya da aynı tavrı beyazlara karşı takınan bir savunma avukatına karşı taraf kadar yargıç da muhalefet eder.

Jüri seçiminin başlangıç aşamasının kuralları, seçimde ön yargıyı ve hileyi ortadan kaldıracak şekilde tasarlanmıştır. Bu terim, Fransızca 'gerçeği söylemek' tabirinden gelmektedir.

Ancak bu, savcılık ve savunmanın amacıyla çelişkilidir tabii. Her davada nihai amacım, kendi görüşlerim doğrultusunda ön yargılı bir jüri oluşturabilmektir. Jürinin savcılığa ve polise karşı ön yargılı olmasını isterim, benim tarafıma meyletmelerini isterim. İşin gerçeği, jüride olmasını isteyeceğim en son kişi adil, tarafsız bir kişidir. Ben, zaten benim tarafımda yer alan ya da kolayca o noktaya getirebileceğim birini isterim. Jüri bölümünde on iki lemming isterim. Beni liderleri olarak görüp arkamdan gelecek ve savunmanın bir temsilcisiymiş gibi hareket edecek jüri üyeleri isterim.

Tabii ki mahkeme salonunda benden bir buçuk metre uzakta oturan adam da jüri seçimi konusunda benimle taban tabana zıt bir sonuç elde etme uğraşı içindedir. Savcı kendi lemminglerini ister ve itiraz haklarını, jüriyi, benim başıma dert açacak şekilde kendince şekillendirmek için kullanır.

Saat onu çeyrek geçe Yargıç Stanton, ilk on iki adayı rastgele belirlemiş bilgisayardan alınan çıktıya bakmış ve potansiyel jüri üyelerini, kendilerine beşinci kattaki jüri havuzunda verilen kod numaralarıyla çağırarak jüri bölmesine almıştı. Bu ilk grupta altı kadın, altı erkek vardı. Üçü posta çalışanı, ikisi mühendisti, biri Pomona'dan bir ev kadını, biri işsiz bir senaryo yazarı, ikisi lise öğretmeni, üçü emekliydi.

Onların nereden geldiklerini ve ne yaptıklarını biliyorduk ama adlarını bilmiyorduk, bu isimsiz bir jüriydi. Yargıç ön duruşma toplantıları esnasında, jüriyi kamuoyunun ilgisinden ve detaylı incelemesinden uzak tutmak konusunda katı bir tavır takınmıştı. Jüri üyeleri canlı yayın esnasında görülmesin diye Adliye Televizyonu kamerasının jüri bölmesinin arkasındaki

duvara monte edilmesini emretmişti. Muhtemel jüri üyelerinin kimliklerinin savcı ve savunma avukatından bile gizli tutulmasını ve jüri seçimi başlangıç aşaması boyunca her birine koltuk numaralarıyla hitap edilmesini de kararlaştırmıştı.

Süreç yargıcın her bir potansiyel jüri üyesine ne iş yaptığını ve Los Angeles Eyaleti'nin hangi bölgesinde yaşadığına dair sorular sormasıyla başladı. Sonra daha önce bir suçun kurbanı olup olmadıklarına, hapiste bir akrabalarının bulunup bulunmadığına, polis veya savcılıkta çalışan bir akrabalarının olup olmadığına dair temel sorular yöneltti. Kanunlar ve mahkeme süreçleriyle ilgili ne bildiklerini, daha önce jüri üyesi görevinde bulunup bulunmadıklarını sordu. Yargıç üç kişiyi özel nedenle jürilikten çıkardı. Erkek kardeşi polis olan bir posta çalışanını, oğlu uyuşturucuyla bağlantılı bir cinayetin kurbanı olmuş bir emekliyi ve senaryo yazarını... Senaryo yazarı daha önce Archway Studios'da çalışmamış olsa da yargıç onun, genel anlamda senaryo yazarlarıyla stüdyo yönetimi arasında devam eden ilişki nedeniyle Elliot'a karşı bir düşmanlık besleyebileceğini hissetmişti.

Yargıç mühendislerden biri olan potansiyel dördüncü jüri üyesini de adamın yoğun çalışma temposunu mazeret göstermesiyle birlikte jürilikten çıkardı. Adam serbest çalışan bir danışmandı ve iki haftasını mahkemede geçirmesi, bu süre zarfında günde beş dolarlık jüri harcırahı dışında hiç para kazanamayacağı anlamına geliyordu.

Bu dört kişinin yerini, jüri havuzundan rastgele seçilen başka dört kişi aldı ve süreç kaldığı yerden devam etti. Öğle olduğunda öncelikli itiraz haklarımdan ikisini, kalan iki pos-

ta çalışanı için kullanmıştım, üçüncüsünü de ikinci mühendis için kullanacaktım ama bir sonraki hamlemi yapmadan önce düşünmek üzere öğle molasına çıkmaya karar vermiştim. Bu arada, Golantz itiraz haklarının hiçbirini kullanmamıştı. Hareket planı, itiraz haklarımı kullanıp tüketmeme izin vermekti; ardından o devreye girecek ve jüriye son şeklini verecekti.

Elliot savunmanın sorumlusu havalarındaydı. Jüri önünde işi ben yapıyordum ama öncelikli itiraz haklarını kullanmamdan önce son noktayı kendisinin koymasında ısrar etmişti. Bu durum fazladan zaman harcamamıza neden oluyordu çünkü bir jüri üyesini neden reddetmek istediğimi ona açıklamak zorunda kalıyordum, o da hep kendi görüşünü bana açıklıyordu ama her defasında, bu işin sorumlusu oymuş gibi son onayı o veriyor ve bu durum jüri üyesinin gözünden kaçmıyordu. Bu sinir bozucu ama Elliot istediğim çizgide gittiği sürece, katlanabileceğim bir süreçti.

Yargıç öğle saatinde mola verdi. Gün, jüri seçimine ayrılmış olsa da teknik anlamda bir yılın ardından çıktığım ilk duruşmanın ilk günüydü. Lorna Taylor duruşmayı izlemeye ve bana destek verdiğini göstermeye gelmişti. Planımız, birlikte öğle yemeği yemekti, daha sonra Lorna büroya geri dönecek ve eşyaları toplamaya başlayacaktı.

Mahkeme salonunun dışındaki koridora girerken, Elliot'a bize katılmak ister mi diye sordum ama stüdyoya uğraması ve işleri hızlı da olsa gözden geçirmesi gerektiğini söyledi. Ona geç kalmaması gerektiğini hatırlattım. Yargıç oldukça cömert davranıp öğle yemeği molası için bir buçuk saat vermişti; moladan geç dönmeyi hoşgörülü karşılamazdı.

Potansiyel jüri üyelerinden oluşan kalabalık asansörlere yönelirken, Lorna'yla geride kaldık. Onlarla aynı asansöre binmek istemedim. Böyle bir şey yaptığım takdirde içlerinden biri kaçınılmaz olarak ağzını açıp uygunsuz bir şey soracak ve ben, mahkeme salonuna geri döndüğümüzde durumu yargıca rapor etmek zorunda kalacaktım.

Asansörlerden birinin kapısı açılınca muhabir Jack McEvoy'un potansiyel jüri kalabalığını yarıp geçtiğini, koridorda sağa sola bakındıktan sonra bana yöneldiğini gördüm.

"Harika," dedim. "Bir de bela geliyorum demez, derler..."

McEvoy doğrudan bana geldi.

"Ne istiyorsun?" dedim.

"Açıklama yapmak..."

"Ne yani, neden yalancı olduğunu açıklamak mı istiyorsun?"

"Hayır, bak, pazar günü yayımlanacağını söylediğimde ciddiydim. Bana öyle demişlerdi."

"Ve perşembe oldu, hikâye hâlâ gazetede yok. Bu konuda bilgi almak için seni aradım ama zahmet edip bana dönmedin. Davayla ilgilenen başka muhabirler var, McEvoy. *Times*'a ihtiyacım yok."

"Bak, anlıyorum. Ama hikâyeyi bekletmeye ve duruşma tarihine yakın bir zamanda yayımlamaya karar verdiler."

"Duruşma başlayalı iki saat oldu."

Muhabir başını iki yana salladı.

"Biliyorsun, gerçek duruşmadan söz ediyorum. Tanıkların ifade verdiği, delillerin ortaya konduğu duruşmadan... Hikâyeyi bu pazar baş sayfada yayımlayacaklar."

"Pazar günü baş sayfada... Söz mü?"

"En geç pazartesi."

"Bak sen, şimdi de pazartesi mi oldu?"

"Bak, işler artık böyle yürüyor. Pazar baş sayfa olarak konuşuldu ama dünyada önemli bir gelişme olursa pazartesiye atabilirler. Yani bu iki günden birinde muhakkak yayımlanır."

"Her neyse. Görmeden inanmam."

Asansörlerin bulunduğu bölgenin tenhalaştığını gördüm. Lorna'yla birlikte potansiyel jüri üyelerinden herhangi birine rastlamadan aşağıya inebilirdik. Onu kolundan tutup asansöre doğru yönlendirirken muhabirin yanından geçtim.

McEvoy, "Tamam mıyız?" dedi. "Erteleyecek misin?"

"Neyi erteleyecek miyim?"

"Başkalarıyla konuşmayı; özel haber vermek anlamında yani..."

"Bakacağız."

Onu ortada bırakıp asansöre doğru yürüdüm. Binadan dışarıya çıkınca Belediye Binası'na doğru bir sokak yürüdük; Patrick'e bizi oradan almasını söylemiştim. Adliye civarında dolanıyor olabilecek potansiyel jüri üyelerinden herhangi birinin beni şoförlü bir Lincoln'e binerken görmesini istemedim. Bu uygun olmazdı. Elliot'a ön duruşma öncesinde verdiğim talimatlardan biri de stüdyoya ait limuzine binmekten kaçınması ve her gün mahkemeye kendi kullandığı arabayla gelmesi yönündeydi.

Adliye dışında kimin neyi göreceğini ve bunun ne gibi etkileri olabileceğini bilemezdiniz.

Patrick'e bizi French Garden'dan Yedinci Cadde'ye çıkarmasını söyledim. Sonra Harry Bosch'u cep telefonundan aradım. İlk çalışta açtı telefonu.

"Biraz önce muhabirle konuştum," dedim.

"Ve?"

"Hikâyeyi pazar veya pazartesi nihayet yayımlıyorlar. Dediğine göre baş sayfada olacakmış; o yüzden hazırlıklı ol."

"Nihayet."

"Evet... Hazır olacak mısın?"

"Sen onu merak etme. Ben hazırım."

"Merak etmek zorundayım. Bu benim... Alo?"

Bosch kapatmıştı çoktan. Telefonumu cebime koydum.

Lorna, "O neydi?" diye sordu.

"Hiçbir şey."

Konuyu değiştirmek zorunda olduğumu fark ettim.

"Dinle, bugün büroya geri döndüğünde Julie Favreau'yu arayıp yarın mahkemeye gelip gelemeyeceğini öğrenmeni istiyorum."

"Elliot'ın jüri danışmanı istemediğini sanıyordum."

"Onu kullandığımızı bilmesine gerek yok."

"O zaman parasını nasıl ödeyeceğiz?"

"Genel harcama listesine koyarsın; umurumda değil. Gerekirse ödemeyi kendi cebimden yaparım ama ona ihtiyacım ola-

cak ve Elliot'ın ne dediği umurumda değil. Daha şimdiden iki hakkımı kullandım ve içimde, yarına kadar geride kalanlarla idare etmem gerekeceğine dair bir his var. Son jürinin şekillenmesinde onun yardımına ihtiyacım olacak. Ona adını mübaşire verdiğimizi ve mübaşirin ona izleyici sırasında bir yer ayarlayacağını söyle. Ben müvekkilimle birlikteyken ona izleyici bölümünde oturmasını ve yanıma yaklaşmamasını da tembihle. Söyleyeceği önemli bir şey olursa bana mesaj atsın."

"Tamam, onu ararım. Sen iyi misin, Mick?"

Çok hızlı konuşuyor ve çok fazla terliyor olmalıydım. Lorna bu endişeli durumumu fark etmişti. Biraz sarsılmış gibiydim ve bunun muhabirin saçmalamış olmasından mı Bosch'un telefonu yüzüme kapatmasından mı yoksa bir yıla yakın bir zamandan beri uğraştığım şeyin kısa bir süre sonra üzerime çullanacağını yavaş yavaş fark etmeye başlamamdan mı kaynaklandığını bilmiyordum. Tanıkların ifadeleri, delillerin tartışılması...

"İyiyim," dedim, sertçe. "Sadece acıktım. Acıktığımda nasıl olduğumu bilirsin."

Lorna, "Tabii," dedi. "Anlıyorum."

İşin gerçeği aç filan değildim. Canım yemek yemek bile istemiyordu. Üstüme büyük bir ağırlık çökmüş gibi hissediyordum; bir adamın geleceğinin bana bağlı olmasının getirdiği büyük yükün ağırlığı...

Ve düşündüğüm müvekkilimin geleceği değildi.

35

Jüri seçiminin ikinci gününde saat üçe geldiğinde, Golantz ve ben, öncelikli ve özel nedenlerle itiraz haklarımızı kullanmaya başlayalı on çalışma saatinden daha fazla bir süreyi geride bırakmıştık. Tam bir meydan savaşı olmuştu. Birbirimizi sessizce parçalamış, her birimiz karşı tarafın, jüri bölümünde muhakkak bulunması gereken üyelerini belirlemiş ve onlara gözü kapalı ve vicdansızca saldırmıştık. Jüri havuzunda bulunan potansiyel jüri üyelerinin neredeyse hepsini incelemiştik ve benim jüri tablomun bazı yerlerinin üstü beş kat post-it'le kaplanmıştı. Sonunda öncelikli iki itiraz hakkım kalmıştı. Hakkını başlarda mantıklı ve akla yatkın seçimlerle kullanan Golantz, bana yetişmiş ve sonra geçmiş, şimdi de atacağı tek bir kurşunu kalmıştı. Bu kritik bir andı. Jüri heyeti tamamlanmak üzereydi.

Jüri heyeti şimdiki hâliyle bir avukat, bir bilgisayar programcısı, iki yeni posta hizmetleri çalışanı ve üç yeni emeklinin yanı sıra, bir erkek hemşire, bir bahçıvan ve bir sanatçıdan oluşuyordu.

Dün sabahki ilk on iki kişiden geriye kalan potansiyel iki jüri üyesi vardı. Yedi numaralı koltuktaki mühendisle on iki numaralı koltuktaki emeklilerden biri nasılsa bu aşamaya kadar gelmişti. Her ikisi de erkek ve beyazdı, tahminlerime göre savcılık tarafına doğru meylediyorlardı. Hiçbiri bunu alenen belli etmemişti gerçi ama yaptığım tabloda her ikisi için de savunma tarafına soğuk baktıkları yönünde bir algıya sahip olduğum diğer jüri üyelerine yaptığım gibi mavi kalemle not almıştım. Ancak eğilimleri öylesine belli belirsizdi ki kıymetli öncelikli itiraz hakkımı ikisi için de kullanmamıştım.

Hakkımı kullanıp son hamlemde ikisini de jüri heyeti dışında bırakabileceğimi biliyordum ama jüri seçiminin başlangıç aşamasının da riski buydu işte. Mavi kalemle işaretlediğiniz potansiyel bir jüriyi dışarıda bırakır, ancak onun yerine gelen neon mavisi kalemle işaretlenecek nitelikte olur ve müvekkiliniz için ilkine kıyasla daha fazla risk teşkil ederdi. Jüri seçimini böylesine önceden tahmin edilemez kılan da buydu.

Jüri heyetine son eklenen, Golantz'ın, benim kırmızıyla işaretlediğim bir temizlik işçisini heyet dışında bırakmak için öncelikli on dokuzuncu itiraz hakkını kullanmasının ardından yedi numaralı koltuğa geçen sanatçıydı. Sanatçının, Yargıç Stanton'ın genel sorgulaması esnasında Malibu'da yaşadığı ve Pasifik Sahili Otoyolu yakınında bir stüdyoda çalıştığı anlaşıldı. Kadın çalışmalarını akrilik boyayla yaptığını ve şansını denemek üzere Kaliforniya'ya gelmeden önce Philadelphia Sanat Enstitüsü'nde eğitim gördüğünü söyledi. Televizyonu olmadığından ve düzenli gazete okumadığından söz ederek, yaşadığı ve çalıştığı yerin yakınlarındaki sahil evinde altı ay önce gerçekleşen cinayetler hakkında hiçbir şey bilmediğini ifade etti.

Neredeyse en başından beri onunla ilgili kırmızı kalemle not almıştım; sanatçının jüride yer alacak olmasından dolayı yaşadığım memnuniyet, sorgulama ilerledikçe katlanarak artıyordu. Golantz'ın bir taktik hata yaptığını biliyordum; savcı temizlik işçisini öncelikli itiraz hakkıyla elemiş ama sonunda, davasına görünüşte daha çok zarar verecek bir jüri üyesiyle karşı karşıya kalmıştı. Şimdi ya yaptığı hatayla yaşamak durumunda kalacak ya da son hakkını sanatçıyı jüri heyetinden çıkarmak için kullanıp aynı riski bir kez daha almak zorunda kalacaktı.

Yargıç genel sorgulamasını bitirince sıra savcılık ve savunmaya geldi. İlk sözü Golantz alarak, sanatçının ön yargılı oldu-

ğunu ortaya çıkaracağını umduğu bir dizi soru sordu; böylece sanatçı jüri heyetinden, o, öncellikli itiraz hakkını kullanmaksızın özel nedenle çıkarılacaktı. Ancak kadın son derece dürüst ve açık fikirli görüntüsüyle durumunu korudu.

Savcı kadına dördüncü sorusunu yönelttiği anda cebimde bir titreşim hissedip elimi cep telefonuma attım. Telefonu savunma makamına ait masanın altında, bacaklarımın arasında, yargıcın göremeyeceği bir açıda tuttum. Julie Favreau ile gün boyu mesajlaşmıştık.

Favreau: Kalması gerek.

Hemen cevap yazdım.

Haller: Biliyorum. Peki, ya 7, 8 ve 10? Sırada hangisi var?

Gizli jüri danışmanım Favreau, hem sabah hem de öğleden sonraki oturumlar esnasında izleyici bölümünün dördüncü sırasında oturmuştu. Öğle molası esnasında, Walter Elliot bir kez daha işleriyle ilgilenmek üzere stüdyoya geri döndüğünde, onunla öğle yemeğinde de buluşmuş ve kendi seçimini yapabilmesi için tablomu incelemesine izin vermiştim. Favreau hızlı bir çalışma yapmış, kabul ve itirazlarımın hangi noktada olduğunu tam olarak kavramıştı.

Mesajıma neredeyse anında cevap geldi. Favreau'nun en sevdiğim yönlerinden biriydi bu; kadın fazla düşünen, fazla analiz yapan bir tip değildi, sözlü cevaplarla bağlantılı görsel ipuçlarını temel alan, içgüdüsel, hızlı kararlar verirdi.

Favreau: 8'den hoşlanmadım. 10 hakkında yeterince şey duymadım. Gerekirse 7'yi şutla.

Sekiz numaralı potansiyel jüri üyesi bahçıvandı. Kendisine polis hakkında sorular sorulduğunda verdiği cevaplar yüzünden onunla ilgili olarak mavi kalemle not almıştım. Ayrıca jüride yer almak konusunda fazla istekli olduğu gibi bir izlenime kapılmıştım. Bu durum bir cinayet davasında hep dikkat edilmesi gereken bir durumdu; benim için potansiyel jüri üyesinin kanun ve düzen hakkında güçlü duygulara sahip olduğunun ve başka bir insanın kaderi hakkında karar vermekle ilgili hiçbir tereddüdünün bulunmadığının işaretiydi. İşin doğrusu, başka bir insanı yargılamaktan hoşlanan herkesten şüphelenirdim. Jüri olmak fikrinden hoşlanan herkesi baştan sona mavi kalemle işaretlerdim.

Yargıç Stanton bize bol bol esneklik gösteriyordu. İş, potansiyel bir jüri üyesini sorgulamaya geldiğinde, savcılık ve savunmanın herkesi istediği gibi sorgulamasına izin vardı. Yargıç ret hakkını geriye dönük olarak kullanmamıza da izin veriyordu; bu, öncelikli itiraz hakkının, daha önce sorgulanmış ve kabul edilmiş olsalar bile, jüri havuzundaki herhangi bir kişinin jüri heyetinin dışında bırakılması için kullanılması demekti.

Sanatçıyı sorgulama sırası bana geldiğinde, kürsüye yürüyüp yargıca onu sorgulamadan jüriye kabul ettiğimi söyledim ve kendisinden, sanatçı yerine, sekiz numaralı potansiyel jüri üyesini sorgulamak istediğimi belirttim. Yargıç bu şekilde devam etmeme izin verdi.

"Sekiz numara; bazı konular hakkındaki bakış açınızı netleştirmek istiyorum sadece. Önce tüm tanıkları dinledikten sonra, duruşmanın bitiminde müvekkilimin suçlu olabileceği kanısına varmış olsanız, onun mahkûm edilmesi yönünde oy kullanır mıydınız?"

Bahçıvan cevap vermeden önce bir süre düşündü.

"Hayır, çünkü bu, makul şüphenin ötesinde bir durum arz etmezdi."

Başımı salladım; doğru cevabı verdiğini bilmesini istedim.

"Demek 'olma ihtimali' ile 'makul şüphenin ötesinde' kavramlarını bir tutmuyorsunuz?"

"Hayır, efendim, kesinlikle."

"Güzel. İnsanların kiliselerde çok yüksek sesle şarkı söyledikleri için tutuklandıklarına inanıyor musunuz?"

Bahçıvanın yüzünde aklı karışmış bir ifade belirirken, arkamdaki izleyiciler bölümünde hafif kahkahalar duyuldu.

"Anlamadım."

"İnsanlar kilisede çok yüksek sesle şarkı söyledikleri için tutuklanmaz, diye bir deyiş vardır. Bir başka ifadeyle, ateş olmayan yerden duman çıkmaz derler. İnsanlar makul bir sebep olmadıkça tutuklanmaz. Polis genellikle doğruyu yapar ve doğru insanları tutuklar. Buna inanıyor musunuz?"

"Polis de dâhil olmak üzere, zaman zaman herkesin hata yaptığına ve her olaya ayrı bakmak gerektiğine inanırım."

"Ama polisin genellikle doğruyu yaptığına mı inanırsınız?"

Bahçıvan köşeye sıkışmıştı. Vereceği her cevap, öyle veya böyle bir tarafa meylettiğini belli edecekti.

"Sanırım doğruyu yaparlar, sonuçta onlar profesyonel ama ben her olaya ayrı bakma ve polis genellikle doğruyu yapar diye, bu davada da doğru adamı yakaladıklarını düşünmemek taraftarıyım."

Bu iyi bir cevaptı. Hatta bir bahçıvan için oldukça iyi... Yine başımı sallayarak karşılık verdim ona. Cevapları doğruydu ama sanki önceden çalışmış gibiydi, sırnaşık, tepeden bakan bir havası vardı. Bahçıvan jüride yer almayı çok istiyor, bu da beni rahatsız ediyordu.

"Efendim, ne tür bir arabanız var?"

Beklenmedik soru, nasıl bir tepki verileceğini görmek için her zaman iyidir. Sekiz numara oturduğu yerde arkasına yaslandı ve onu bir şekilde oyuna getirmeye çalıştığımı düşünüyormuşçasına bana baktı.

"Arabam mı?"

"Evet, işe neyle gidersiniz?"

"Bir pikabım var. Aletlerimi, eşyalarımı orada tutarım. Ford F-150..."

"Arka tamponda hiç yapışkanınız var mı?"

"Evet, birkaç tane..."

"Ne yazıyor?"

Tampon yapışkanlarını hatırlamak için uzun bir süre düşünmek zorunda kaldı.

"Ee, Ulusal Ateşli Silahlar Birliği yapışkanı var, sonra, 'Bunu okuyabiliyorsan geri bas', yazan bir tane var. Yani bu kadar kibar bir şekilde ifade etmiyor belki ama benzer bir şey söylüyor."

Potansiyel jüri adayları arasında gülüşmeler oldu; sekiz numara gururla gülümsedi.

"Ulusal Ateşli Silahlar Birliği'nin ne kadar zamandır üyesisiniz?" diye sordum. "Jüri bilgilendirme listesinde bunu belirtmemişsiniz."

"Eh, aslında değilim. Yani üyesi değilim, demek istiyorum. Sadece tamponumda bir yapışkanı var, o kadar."

Bu bir aldatmacaydı... Adam ya üyeliği hakkında yalan söylüyordu ve bu bilgiye formunda yer vermemişti ya da gerçekten üye değildi ve tampon yapışkanını kendini olmadığı bir şeymiş veya inandığı, ancak resmî olarak katılmak istemediği bir organizasyonun parçasıymış gibi göstermek için kullanıyordu. Her durumda bu bir aldatmacaydı ve onun hakkında hissettiğim her şeyi doğruluyordu. Favreau haklıydı; bahçıvan gitmeliydi. Yargıca sorgulamamı bitirdiğimi söyleyerek yerime oturdum.

Yargıç, savcılık ve savunmaya jüri heyetini bu hâliyle kabul edip etmediğini sorunca, Golantz sanatçıyı özel nedenle heyet dışında bırakma hakkını kullanmaya kalktı. Buna itiraz ettim ve yargıç benim yanımda yer aldı. Golantz'ın sanatçıyı heyet dışında bırakmak için elinde kalan son öncelikli itiraz hakkını kullanmaktan başka çaresi yoktu. Sonra ben sondan bir önceki hakkımı bahçıvanı jüri heyetinden çıkarmak için kullandım. Adam mahkeme salonundan ağır adımlarla uzaklaşırken öfkeli görünüyordu.

Potansiyel jüri havuzundan iki isim daha çağrıldı. Jüri bölmesindeki sekiz numaralı koltuğa bir emlak danışmanı, on bir numaraya ise bir başka emekli oturdu. Yargıcın sorularına verdikleri cevaplar onları tam da orta bir yere koyuyordu. Onları siyah kalemle işaretledim ve alarma geçmeme neden olacak hiçbir şey duymadım. Yargıcın potansiyel jüri üyelerini sorgulaması devam ederken Favreau'dan bir mesaj daha geldi.

Favreau: Bana sorarsan ikisi de hem olumlu hem olumsuz. İkisi de liderlerin peşinden gitme eğiliminde olan lemming...

Genelde jüri heyetinde lemminglerin olması iyi bir şeydir. Güçlü kişilik belirtisi göstermeyen, orta yolcu jüriler, jürinin kendi arasındaki karar görüşmeleri esnasında sıklıkla istenilen tarafa çekilebilir. Bu tipte jüriler peşinden gidecek birini ararlar. Elinizde ne kadar çok lemming varsa, savunma tarafına yatkın olduğuna inandığınız, güçlü kişiliğe sahip bir jürinizin olması da o denli büyük önem kazanır. Görüşme odasında lemmingleri kendine doğru çekecek birinin olmasını istersiniz.

Golantz bana göre temel bir taktik hata yapmış ve öncelikli itiraz hakkını savunmadan önce tüketmiş, çok daha kötüsü, heyette bir avukatın yer almasına izin vermişti. Üç numaralı potansiyel jüri üyesi bütün aşamaları geçmişti ve içgüdülerim Golantz'ın son hakkını onun için sakladığı yönündeydi. Ancak savcının bu son hakkı sanatçıya gitmiş ve Golantz heyette bir avukatla baş başa kalmıştı.

Üç numara ceza hukuku eğitimi görmemişti ama lisansını alabilmek için bu alanı incelemek ve zaman zaman bu dalda avukatlık yapmak fikriyle flört etme durumundaydı. Emlak avukatlarıyla ilgili film ve diziler çekilmiyordu. Ceza hukukunun bir çekiciliği vardı ve üç numaralı jürinin bu konuda bir muafiyeti olmayacaktı. Bana göre bu durum onu, savunma açısından kusursuz bir jüri üyesi yapıyordu. Adam tablomda kıpkırmızı ışıldıyordu ve jüri heyeti için bir numaralı seçimimdi. Duruşmalara ve sonrasında jürinin kendi arasında yapacağı görüşmeye, yasaları ve savunmanın mutlak mazlum statüsünü bilerek girecekti. Bu, bana sadece sempatiyle bakmasını sağlamakla kalmayacak, onu jüri heyeti tarafından yargıçla iletişimi sağlaması ve diğer tüm jüri üyeleri adına konuşması için seçilen jüri sözcülüğünün en kuvvetli adayı hâline getirecekti. Jüri

kendi arasında görüşmeye başlamak için odaya kapandığında hepsinin bakışlarını ilk yönelteceği kişi avukat olacaktı. Avukat savunma tarafındaysa, 'suçsuz' kararının verilmesi için heyetteki diğer birçok arkadaşını da o yöne doğru çekecekti. En azından, bir avukat olarak egosu, kendi verdiği kararın doğru olduğunda ısrar etmesini sağlayacak ve kararında direnecekti. Tek başına jüriyi avucunun içine alacak ve müvekkilimi mahkûm olmaktan kurtaracak kişi o olabilirdi.

Üç numaranın yargıç, savcı ve savunmanın sorularını otuz dakikadan daha kısa bir sürede cevapladığı düşünülürse ortaya ona çok fazla bel bağlamışım gibi bir görüntü çıkmış olabilir. Ancak jüri seçimi denilen şey de budur: Tecrübeye ve gözleme dayalı hızlı, içgüdüsel kararlar almak...

Sonuçta iki lemmingin jüri heyetinde yer almasına izin verecektim. Elimde öncelikli itiraz hakkımdan bir tane kalmıştı ve bunu yedi veya on numaralı potansiyel jüri üyesi için kullanacaktım. Ya mühendis ya da emekli için...

Müvekkilimle durumu müzakere etmek için yargıçtan süre istedim. Sonra Elliot'a dönerek jüri tablomu önüne koydum.

"İşte bu, Walter. Son bir kurşunumuz kaldı. Ne düşünüyorsun? Bence yedi numarayı da on numarayı da göndermeliyiz ama sadece birinden kurtulabileceğiz."

Elliot süreci yakından izlemişti. Dün sabah ilk on iki kişi jüri bölümüne oturduğundan beri heyet dışında bırakmak istediğim her bir potansiyel jüri için güçlü ve sezgisel fikirlerini ifade etmişti. Ama o daha önce hiç jüri seçiminde bulunmamıştı, ben bulunmuştum. Yorumlarını sineye çektim ama sonunda kendi seçimlerimi yaptım. Ancak yapılacak son seçimin yazı tura atmaktan bir farkı olmayacaktı. Her ikisi de savunma için tehlike

arz edebilirdi, her ikisinin de daha sonra birer lemming olduğu ortaya çıkabilirdi. Zor bir karardı, bu durumda şeytana uymak ve belirleyici unsurun müvekkilimin içgüdüleri olmasına izin vermek geçiyordu içimden.

Elliot parmağıyla tablomun üstündeki on numaralı jürinin üstüne vurdu. Bir oyuncak imalatçısı için çalışmış teknik metin yazarı emeklisini kastediyordu.

"Bu," dedi. "Bunu çıkaralım."

"Emin misin?"

"Kesinlikle."

Tabloya baktım. On numaralı sütunda bir sürü mavi not vardı ama bir o kadarı da yedi numarada vardı. Mühendiste.

İçgüdülerim teknik metin yazarının bahçıvan gibi olduğunu söylüyordu bana. O da jüri heyetinde yer almayı istiyordu ve belki bunun bambaşka nedenleri vardı. Belki bu tecrübesini bir kitap veya film senaryosu için yapacağı araştırmada kullanmayı planlamıştı. Adam sonuçta kariyerini oyuncakların kullanım kılavuzlarını yazmakla geçirmişti. Emekliye ayrıldığında jüriye katılma çağrısı almış ve kurmaca bir roman yazmaya karar vermişti. İnsanın hayal gücünü ve yaratıcılık sürecini uyarmak için bir cinayet davasında en ön sırada oturmaktan daha iyi bir fırsat olamazdı. Bu onun için iyi olabilirdi ama Elliot için aynı şey geçerli değildi. Jürimde hüküm verecek pozisyonda olma fikrinden hoşlanan birinin bulunmasını istemiyordum.

Yedi numaralı potansiyel jüri için mavi kalem kullanmış olmamın bambaşka bir nedeni vardı. Adamın mesleği listede uzay mühendisi olarak belirtilmişti. Çalıştığı sanayi kolu Güney Kaliforniya'da oldukça yaygındı ve ben geçen yıllarda jüri seçimi aşamasında birçok mühendisi sorgulamıştım. Mühen-

disler genellikle politik olarak muhafazakâr ve dindar olur –ki bunlar mavi kalemle işaretlenmek için önemli niteliklerdi– ve hükümetle yapacakları büyük anlaşmalara, onlardan alacakları ödeneklere bel bağlamış şirketler için çalışırlar. Savunma için verilecek bir oy, hükümet aleyhine verilecek bir oy demekti, bu yapamayacakları kadar zorlu bir hamleydi onlar için.

Sonuncusu, belki de en önemlisi, mühendislerin kesinliğin ve mutlaklığın hüküm sürdüğü bir mantık dünyasında var olmalarıydı. Bunlar bir suç veya olay mahalline, hatta bir bütün olarak adalet sistemine kolayca uygulayamayacağınız şeylerdi.

"Bilmiyorum," dedim. "Bence mühendis gitmeli."

"Hayır, ondan hoşlandım. Aslına bakarsan daha en başından beri ondan hoşlandım. Benimle iyi bir göz teması kurdu. Onun kalmasını istiyorum."

Yüzümü Elliot'tan jüri bölmesine çevirdim. Gözlerim yedi numarayla on numara arasında gidip geldi, sonra tekrar yedi numaranın üstünde kilitlendi. Bir belirti, doğru seçimi ortaya çıkaracak bir işaret görmeyi umuyordum.

"Bay Haller," dedi Yargıç Stanton. "Son hakkınızı kullanmak mı yoksa jüri heyetini şu anda olduğu hâliyle kabul etmek mi istiyorsunuz? Size saatin geç olduğunu ve hâlâ yedek üyeleri seçmemiz gerektiğini hatırlatmak isterim."

Yargıç bana hitap ederken telefonum vızıldadı.

"Ee, bir saniye, Sayın Yargıç."

Elliot'a dönerek kulağına bir şey fısıldıyormuş gibi ona doğru eğildim. Aslında yaptığım şey telefonumu çıkartmaktı.

"Walter, emin misin?" diye fısıldadım. "Adam mühendis. Bu bizim için sorun olabilir."

Elliot da fısıltıyla, "Bak, ben hayatımı insanları okuyup bu doğrultuda riskler alarak kazanıyorum," diye karşılık verdi. "O adamı jürimde istiyorum."

Başımı salladım ve bacaklarımın arasında tuttuğum telefonuma baktım. Favreau'dan mesaj gelmişti.

Favreau: 10 numarayı şutla. Bir hile seziyorum. 7 numara savcılık profiline uyuyor ama iyi bir göz teması ve açık bir yüz görüyorum. Adam hikâyenle ilgileniyor. Müvekkilinden hoşlandı.

Göz teması... Bu, işi çözüyordu. Telefonu cebime atıp doğruldum. Elliot ceketimin yakasına yapışınca acil ne söyleyecek diye bir kez daha eğildim.

"Ne yapıyorsun?"

Elini yakamdan silkeledim, onun herkesin önünde kontrolü eline alma girişimlerinden hoşlanmıyordum. Doğrulup yargıca baktım.

"Sayın Yargıç, savunma bu kez on numaraya teşekkür ediyor ve bizi mazur görmesini rica ediyoruz."

Yargıç teknik metin yazarını jüri bölmesinden çıkartıp on numaralı koltuğa yeni adayı çağırırken oturup Elliot'a döndüm.

"Walter, jürinin önünde bir daha sakın öyle yakama yapışma. Aşağılık biriymiş gibi görünmene neden oluyor; onları senin katil olmadığına ikna etmek için yeterince zorlanacağım zaten."

En yeni ve muhtemelen en son jüri üyesinin jüri bölmesindeki yerini almasını izlemek için ona arkamı döndüm.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ruh Filetosu

Ölen Adamın Ayakkabılarıyla Yürümek

Avukat Cinayete Kurban Giden Meslektaşının Yerine Geçti
İlk Davası: On Yılın En Önemli Davası...

JACK McEVOY, *Times Yazarı*

Kucağında birdenbire 31 dava bulması değildi işin zorluğu. Zorluk, o davaların içinden bir tanesinin büyük riskler içeren, çok önemli bir müvekkilin çok büyük bir davası olmasıydı. İki hafta önce öldürülen Jerry Vincent'ın yerine geçen Savunma Avukatı Michael Haller şimdi kendini On Yılın Davası diye adlandırılan davanın tam ortasında buldu.

Bugün, karısını ve karısının sevgilisi olduğu iddia edilen adamı Malibu'da altı ay önce öldürmekle suçlanan Archway Studios'un 54 yaşındaki başkanı Walter Elliot'ın yargılanmasına dair takvim belirlendi. Haller, 45 yaşındaki Vincent'ın Los Angeles şehir merkezinde, arabasında öldürülmüş olarak bulunmasının ardından devreye girmişti.

Haller'ın davayı üstlenmesini sağlayan, Vincent'ın ölümü hâlinde davaları onun devralmasını sağlayan yasal hükümdü. Bir yıllık bir dinlenme süresinin sonuna gelmiş olan Haller, bir akşam elinde hiç iş yokken, ertesi sabah üstesinden gelmek durumunda olduğu 31 müvekkille uyandı.

1950 ve 60'lı yıllardaki ünlü savunma avukatlarından merhum Michael Haller'ın 42 yaşındaki oğlu Haller, "İşe geri dönme konusunda heyecanlıydım ama böyle bir şeyi beklemiyordum," dedi. "Jerry Vincent arkadaşım ve meslektaşımdı... Keşke bugün hayatta olsaydı da elimde ilgileneceğim hiç dava bulunmasaydı."

Vincent cinayeti sonrası açılan soruşturma hâlen devam ediyor. Henüz bir tutuklama yapılmadı, dedektifler bir şüphelinin de bulunmadığını söylüyorlar. Vincent Broadway'de, bürosunun bulunduğu binanın garajında arabasında otururken başına iki el ateş edildi.

Vincent'ın ölümünün ardından, merhum avukatın tüm avukatlık işleri Haller'a devredildi. Haller'ın işi, soruşturmayı yürütenlerle avukat-müvekkil mahremiyeti sınırları içinde kalmak koşuluyla iş birliği yapmak, davaların bir dökümünü çıkarmak ve anlaşması devam eden tüm müvekkillerle iletişim sağlamaktı. Haller bir de sürprizle karşılaştı. Vincent'ın müvekkillerinden birinin, avukatın ölümünden bir gün sonrasında mahkemesi vardı.

Haller, "Ekibim ve ben tüm davaları toparlamaya başlamıştık ki Jerry'nin –ve tabii, şimdi benim– bir müvekkilinin hüküm duruşması olduğunu fark ettik," dedi. "Her şeyi bir kenara bırakıp apar topar Ceza Adliyesi'ne koşturdum ve müvekkilimi temsil etmek üzere yerimi aldım."

Bu hallolan tek davaydı; Haller'ın ilgilenmesi gereken ve hâlihazırda devam eden 30 dava daha vardı. O listedeki her müvekkille hızlı bir biçimde iletişim kurulması, kendilerine Vincent'ın vefatının bildirilmesi ve önlerinde, davalarla ilgilenmesi için kendilerine ya yeni bir avukat tutmak ya da Haller'la

devam etmek gibi seçeneklerin bulunduğunun izah edilmesi gerekiyordu.

Birkaç müvekkil başka bir avukatla çalışmayı tercih ederken, büyük çoğunluğu Haller'la devam kararı aldı. Bu davalar içerisinde en büyüğü, uzak ara "Malibu'da Cinayet" davası... Bu dava kamuoyunun büyük ilgisini çekmiş durumda. Mahkemenin bazı bölümleri Adliye Televizyonu'ndan tüm ülkeye naklen yayınlanacak. Mahkeme salonunda yer almak üzere yer ayırtan medya mensuplarından biri de mahkemeleri ve ceza davalarını Vanity Fair için takip eden kıdemli tarihçi Dominick Dunne...

Haller davayı önemli bir koşulla üstlendi. Elliot, Haller'ı avukatı olarak tutmayı, Haller'ın mahkeme tarihini kesinlikle ertelememesi şartıyla kabul etti.

Haller davayı üstlendiği günden beri verdiği ilk röportajda *Times*'a, "Walter masum ve ilk günden beri masumiyeti konusunda ısrarcı," diye konuştu. "Davada başta birtakım ertelemeler olmuş, Elliot altı aydan beri mahkemeye çıkmayı ve adını temizleme fırsatına kavuşmayı bekliyor. Adaletin bir süre daha ertelenmesiyle ilgilenmiyor, ben de onunla aynı fikirdeyim. Masumsanız, niye bekleyesiniz ki? Duruşmaya hazırlanmak için gece gündüz çalıştık ve sanırım artık hazırız."

Hazırlanmak aslında o kadar kolay değildi. Vincent'ı her kim öldürmüşse arabasından çantasını da çalmıştı. Çantada Vincent'ın dizüstü bilgisayarı ve çalışma takvimi de bulunuyordu.

"Çalışma takvimini yeniden inşa etmek çok zordu ve dizüstü bilgisayarı çok büyük bir kayıp," diyor Haller. "Bilgisayar,

davanın en önemli bilgi ve strateji deposuydu. Büroda bulduğumuz basılı dosyalar eksikti. Bilgisayara ihtiyacımız vardı ve başlarda başaramayacağımızı düşünüyordum."

Ancak Haller daha sonra katilin almadığı bir şey buldu. Vincent bilgisayarını, anahtarlığına iliştirdiği bir belleğe yedeklemişti. Megabaytlarca bilginin içinde zorlukla ilerleyen Haller, Elliot davası için gerekli strateji kırıntılarını oradan buradan toparladı. Mahkemede jüri seçimi geçen hafta yapıldı, tanıkların dinlenmeye başlanacağı bugün ise Haller tam anlamıyla hazır olacağını söyledi.

Haller, "Bay Elliot'ın savunmasında herhangi bir zafiyet yaşanacağını sanmıyorum," dedi. "Her şeyimizle hazırız ve davaya kilitlenmiş durumdayız."

Elliot hikâyesiyle ilgili kendisine yöneltilen sorulara yorum yapmadı ve medyayla konuşmaktan kaçındı. Bunun istisnası, tutuklanmasının ardından yaptığı, cinayetlere karıştığını şiddetle reddettiği ve karısının ölümünün yasını tuttuğunu ifade ettiği basın toplantısıydı.

Los Angeles Şerif Emniyeti'ne mensup savcı ve soruşturmacılar, Elliot'ın karısı 39 yaşındaki Mitzi ile 35 yaşındaki Johan Rilz'i, Elliot'ların sahibi olduğu ve hafta sonlarını geçirdikleri Malibu sahilindeki evde birlikte bulmasının ardından yaşadığı büyük öfke nöbeti esnasında öldürdüğünü söylüyor. Elliot polis memurlarını olay yerine çağırmış, olay yerinin araştırılmasının ardından tutuklanmıştı. Cinayet silahı bulunamamış olsa da adli tıp uzmanlarının yaptığı testlerle, Elliot'ın kısa bir süre önce silah kullandığı belirlenmişti. Soruşturmacılar Elliot'ın ilk kez olay yerinde ve daha sonraki sorgulanmasında çelişkili

ifadeler verdiğini de söylediler. Sinema dünyasının bu önemli şahsiyetine karşı ele geçirilen delillerin duruşma esnasında açıklanması bekleniyor.

Elliot 20 milyon $ kefaletle serbest kaldığında, bu, Los Angeles'ta işlenmiş bir suçun sanığı için belirlenmiş en büyük miktardı.

Hukuk uzmanları ve mahkeme gözlemcilerine göre savunma, soruşturma esnasında delillerin ele geçirilmesiyle Elliot'ın silah kullandığını belirleyen testin yöntemlerinin şüpheli olduğu savının üstüne gidecek.

Dava savcısı, Bölge Savcı Yardımcısı Jeffrey Golantz, bu hikâyeyle alakalı olarak yorum yapmayı reddetti. On birinci cinayet davasını üstlenen Golantz, savcı olarak şimdiye dek hiç dava kaybetmemesiyle ünlü.

36

Jüri mahkeme salonuna, basketbol maçına çıkan Lakers oyuncuları gibi tek sıra hâlinde girdi. Hepsi aynı formayı giymemişti belki ama havada aynı beklenti hissi vardı. Oyun başlamak üzereydi. İkiye ayrılıp jüri bölümünün iki sırasına yerleştiler. Ellerinde not defteri ve kalem vardı. Cuma günü jüri heyeti seçiminin tamamlanmasının ve yemin etmelerinin ardından oturdukları koltuklardaydılar.

Günlerden pazartesiydi ve saat neredeyse on olmuştu, duruşma beklenenden daha geç başlayacaktı ama daha önceki saatlerde Yargıç Stanton savcı, savunma avukatı ve sanığı odasına alıp neredeyse kırk beş dakika boyunca temel kurallar üzerinden geçmiş, zamanın bir bölümünüyse *Los Angeles Times*'ın sabah baskısında çıkan hikâye yüzünden bana yan yan bakmak ve duyduğu memnuniyetsizliği ifade etmekle geçirmişti. Yargıcın en büyük endişesi, hikâyenin ağırlıklı olarak savunma tarafında yer alması ve beni bir mazlum gibi göstermesiydi. Yargıç cuma öğleden sonra jüriyi davayla ilgili hiç gazete okumamaları, televizyon seyretmemeleri yönünde uyarmış olmasına rağmen, yine de gazetede yayımlanan hikâyeyi görmüş olmalarından endişe ediyordu.

Savunmamı yaparken yargıca, söz konusu röportajı on gün önce verdiğimi ve bana hikâyenin duruşma başlamadan en az bir hafta önce yayımlanacağının söylendiğini ifade ettim. Golantz yapmacık bir ifadeyle gülümseyerek açıklamamın, röportajı daha önce vererek jüri seçimini etkilemeye çalıştığımı ama

şimdi mahkemeyi lekelemek gibi bir sonuç doğurduğunu söyledi. Bu sözlerine, haberde savcılıkla temasa geçildiğini ancak savcılığın yorum yapmayı reddettiğinin açıkça belirtildiğine işaret ederek karşı çıktım. Haber tek yönlüyse sebebi buydu.

Stanton pek hoşnut olmasa da hikâyemi kabul etmiş göründü ama ikimizi de medyaya konuşmamak konusunda uyardı. İşte o an Adliye Televizyonu'na, her günün sonunda duruşmayla ilgili yorum yapmayı öngören anlaşmamı iptal etmem gerektiğini anladım. Reklam yapmak iyi olurdu doğrusu ama yargıçla ters düşmek istemiyordum.

Toplantıda başka konular da konuşuldu. Stanton duruşmanın zamanlamasıyla ilgili ayrıntılarla yakından ilgiliydi. Diğer yargıçlar gibi o da davanın bir an önce görülmesini istiyordu. Birikmiş bir sürü dava vardı; uzayan bir dava, işleri daha da geriye atmaktan başka işe yaramayacaktı. Yargıç her iki tarafın da davada belli bir aşamaya gelmek adına ne kadar zamana ihtiyaç duyduğunu bilmek istedi. Golantz en az bir haftaya ihtiyacı olduğunu söyledi, ben de gerçekçi olarak bakıldığında işimi daha az bir sürede görecek olsam da aynı süreyi telaffuz ettim. Savunma stratejileri çoğunlukla, topun savcılıkta olduğu esnada ortaya çıkar, en azından şekillendirilir.

Stanton'ın süreyle ilgili tahminlerimiz karşısında kaşları çatıldı. Hem savcılığın hem de savunma tarafının bu süreyi daha kısa tutmak adına daha çok özen göstermesi gerektiğini, davayı, jürinin dikkati en üst seviyedeyken bağlamak istediğini ifade etti.

Jüri üyeleri yerlerini alırken onları dikkatle inceledim ve ön yargı veya başka herhangi bir şeye dair işaret aradım. Jürinin bu son hâlinden hayli memnundum, özellikle de heyette üç nu-

maralı jürinin, avukatın bulunması iyi olmuştu. Diğer birkaç tanesi sorgulanabilir cinstendi ama geçen hafta sonunda oturup düşünmüş ve davamı avukata kabul ettirmeye karar vermiştim; onun, müvekkilimin beraatı yönünde bir karara varmasıyla birlikte diğerlerini de kendi yanına çekeceğini umuyordum.

Jüri üyeleri ya kendileriyle ilgileniyorlardı ya da başlarını mahkeme salonunun baskın karakteri yargıca çevirmişlerdi. Görebildiğim kadarıyla jüriden kimse, savcılık masasına yada savunma masasına dönüp bakmamıştı.

Arkama dönüp izleyici bölümüne göz attım. Mahkeme salonu medya mensupları ve halktan kişilerin yanı sıra, davayla ilgili şahısların akrabalarıyla tıka basa doluydu.

Savcılık masasının hemen arkasında Mitzi Elliot'ın New York'tan gelen annesi oturuyordu. Onun yanında ise Johan Rilz'in ta Berlin'den kalkıp gelmiş babası ve iki erkek kardeşi vardı. Golantz'ın matemli anneyi, sürekli gözyaşı döktüğünün jüri tarafından net biçimde görülmesini sağlayacak şekilde koridorun sonunda oturttuğunu fark ettim.

Savunma tarafına arkamdaki ilk sırada beş kişilik yer ayrılmıştı. Burada Lorna, Cisco, Patrick ve Julie Favreau oturuyordu. Favreau'yu dava sonuna kadar kalması ve benim adıma jüriyi gözlemlemesi için tutmuştum. Jüri üyelerini her an izlemem mümkün değildi; bazen duygularını, savcı veya avukatın kendilerine bakmadıklarını sandıkları zamanlarda açığa vururlardı.

Boş olan beşinci yer kızıma ayrılmıştı. Umudum, hafta sonunda eski karımı Hayley'in bir gün okula gitmeyip mahkemeye gelmesine izin vermesi yönünde ikna edebilmekti. Kızım beni daha önce işimin başındayken hiç görmemişti ve ben açılış

konuşmalarının bunun için mükemmel bir zaman olduğunu düşünüyordum. Davamı ortaya en iyi şekilde koyacağıma dair güvenim tamdı. Kendimi kurşungeçirmez hissediyor, kızımın da babasını bu şekilde görmesini istiyordum. Aklımdan onu, tanıdığı ve sevdiği Lorna'nın yanında oturtmak ve beni jüri önünde çalışırken görmesini sağlamak geçiyordu. Hatta onu okuldan alması ve derslerinden geri kalmaması için birini bile tutmuştum ama bu, sonuçta kazanamayacağım bir davaydı. Eski karım Hayley'e izin vermedi, böylece kızım okula gitti ve yeri boş kaldı.

İzleyici bölümünde Walter Elliot'ın hiçbir tanıdığı oturmuyordu. Çocuğu veya ona yakın bir akrabası yoktu. Nina Albrecht bana, Elliot'a desteğini göstermek için izleyici sırasında oturup oturamayacağını sormuştu ama hem savcılık hem de savunmanın tanık listesinde yer aldığından, ifadesini verene dek duruşmayı izlemesi mümkün değildi. Müvekkilimin duruşmayı izleyecek ondan başka kimsesi yoktu. Ancak bu, kasıtlı yaratılmış bir durumdu. Elliot'ın, yanında olmak isteyen çok sayıda ortağı, sempatizanı ve dalkavuğu vardı aslında. Ona destek vermeye gönüllü birinci sınıf sinema yıldızları bile mevcuttu ama Elliot'a mahkemede Hollywood camiasından birilerinin ya da kurumsal avukatlarının bulunması durumunda jüriye yanlış mesaj ve görüntü vereceğini söylemiştim. Her şey jüriyle alakalı, demiştim ona. Yapılan her hamle –kravat seçiminden, kürsüye çıkardığın tanıklara kadar– bizim isimsiz jürimizde farklı kanaatlerin oluşmasına yol açacaktı.

Jüri üyeleri yerlerine oturduktan sonra Yargıç Stanton duruşmayı resmî olarak açtı ve jüri üyelerinden sabahki *Times*'ta çıkan haberi gören olup olmadığını sordu. Kimse elini kaldır-

mayınca Stanton buna, davayla ilgili medyada çıkan haberlerin okunmaması ve dinlenmemesi yönündeki uyarısını hatırlatarak karşılık verdi.

Yargıç daha sonra jüriye duruşmanın, her iki tarafı temsil eden savcı ve savunma avukatının açılış konuşmalarıyla başlayacağını söyledi.

"Bayanlar, baylar," dedi, "unutmayın ki bunlar birer ifadedir. Delil değildir. Her iki taraf da ifadelerini destekleyecek delilleri sunmalılar. Duruşmanın sonunda bunu yapıp yapmadıklarına karar verecek olanlar sizlersiniz."

Yargıç sözünü bitirdikten sonra Golantz'ı işaret ederek ilk sözü savcılığın alacağını söyledi. Ön duruşma toplantısında ana hatlarıyla belirlendiği üzere, her iki tarafın da açılış konuşması için birer saati vardı. Golantz'ı bilmiyordum ama benim konuşmam o kadar uzun sürmeyecekti.

Siyah takım elbisesi, beyaz gömleği ve kestane rengi kravatıyla yakışıklı ve etkileyici bir görünümü olan Golantz ayağa kalkıp jüriye savcılık masasından hitap etti. Yanındaki sandalyede ikinci avukat olarak Denise Dabney adında çekici ve genç bir avukat oturuyordu. Kadın Golantz'ın konuşması boyunca gözünü jüriden almadı. Bu bir tür ikili ekip çalışmasıydı, iki çift göz jüri üyelerinin yüzlerinde geziniyor, ellerindeki işin önemini ve ağırlığını çevrelerine iki misli bir güçle yayıyordu.

Golantz kendini ve yanındaki avukatı tanıttıktan sonra işe koyuldu.

"Bayanlar ve baylar, bugün kontrolsüz öfke ve açgözlülük yüzünden buradayız. Bu hiçbir şüpheye yer bırakmayacak kadar açık ve nettir. Sanık Walter Elliot çok güçlü, zengin ve

toplumumuzda saygın biridir. Ancak bunlar ona yetmemiştir. Parasını ve gücünü bölüşmek istememiştir. İhanete uğradığında diğer yanağını çevirmeyi istememiştir. Tam tersine, böyle yapmak yerine, mümkün olan en büyük şiddetle saldırmayı seçmiş ve sadece bir değil, iki insanın canını almıştır. Büyük bir öfke ve aşağılanma anında silahını çekip karısı Mitzi Elliot'ı ve Johan Rilz'i öldürmüştür. Parasının ve gücünün onu yasaların üstünde bir yere koyacağına ve bu iğrenç suçlardan dolayı cezalandırılmaktan koruyacağına inanmıştır ama kazın ayağının öyle olmadığını görecektir. Savcılık Walter Elliot'ın tetiği çektiğini ve masum iki insanın ölümünden sorumlu olduğunu, size hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde ispat edecektir."

Oturduğum yerde hafifçe yana doğru döndüm; bunu biraz jürinin müvekkilimi görmesini engellemek, biraz da Golantz'ı ve arkasındaki izleyici sırasını daha iyi seçebilmek için yaptım. Golantz ilk sözlerini bitirmeden Mitzi Elliot'ın annesinin gözlerinden yaşlar boşalmaya başlamıştı. Bu, jürinin duymayacağı bir yerde yargıca açmak durumunda olduğum bir konuydu. Dramatik etki yaratma gösterisi ön yargı oluşturan, sakıncalı bir durumdu ve yargıçtan kurbanın annesini jürinin ilgi merkezinden biraz daha uzak bir noktada oturtmasını talep edecektim.

Gözlerim ağlayan kadından Almanya'dan gelmiş adamların sert ifadeli yüzlerine kaydı. Onlarla ve jüriye nasıl göründükleriyle çok ilgiliydim. Bir Amerikan mahkemesinde duygularıyla ve çevreleriyle nasıl başa çıkabildiklerini görmek istiyordum. Ne kadar tehditkâr görünümlü olabileceklerini anlamak istiyordum, ne kadar sert ve tehditkâr görünürlerse, ben Johan Rilz'e odaklandığımda savunma stratejisi de o kadar iyi işle-

yecekti. Şu anda onlara bakarken iyi bir başlangıç noktasında olduğumu anladım. Adamlar öfkeli ve sert görünüyorlardı.

Golantz jüri üyelerine davasını anlatırken, onlara tanık ifadelerini ve delilleri sunacağından ve tüm bunların ne anlama geldiğine inandığından söz etti. Bunların hiçbiri sürpriz değildi. Bir noktada Favreau'dan mesaj aldım. Telefonumu masa altına alıp okudum.

Favreau: Savcının numarasını yiyorlar. İyi bir performans göstermelisin.

Doğru, diye düşündüm. Bana bilmediğim bir şey söyle...

Her duruşmada savcılık, hiç de adil olmayan bir avantaja sahiptir. Güç ve kudret savcılığın tarafındadır. Bu dürüstlük, doğruluk ve tarafsızlık varsayımından doğan bir güçtür. Bu, her bir jüri üyesinin ve izleyicinin aklında yer etmiş olan, ateş olmayan yerden duman çıkmasaydı biz de burada olmazdık, varsayımıdır.

Her savunmanın üstesinden gelmek zorunda olduğu varsayım da budur. Yargılanan kişi normalde masum kabul edilir ama mahkeme salonuna avukat ya da sanık sıfatıyla adım atan herkes, masum kabul edilmenin, hukuk fakültelerinde öğretilen idealist kavramlardan biri olduğunu bilir. Benim ya da başkasının aklında, bu duruşmaya suçlu farz edilen bir sanıkla başladığıma dair en ufak bir şüphe yoktu. Ya onun masum olduğunu ispat etmenin ya da savcılığın davaya hazırlanırken makamını kötüye kullandığını, beceriksizce işler yaptığını veya yozlaştığını ispatlamanın bir yolunu bulmalıydım.

Golantz kendisine ayrılan saati sonuna kadar kullanırken, görünürde izleyeceği yol hakkında gizli saklı hiçbir şey bırakmamış gibiydi. Tipik bir savcılık küstahlığı sergileyerek her şeyi ortaya sermiş ve tersini kanıtlaması için savunmaya meydan okuma cüretini göstermişti. Savcılık her zaman üç yüz kilo ağırlığındaki bir goril gibidir; o kadar büyük ve güçlüdür ki beceri konusunu dert etmesine gerek kalmaz. Kendi resmini yaparken en kalın fırçayı, resmi duvara asarken de kocaman bir çivi ve balyoz kullanırdı.

Yargıç ön duruşma esnasında bize, tanıkların ifadesini alırken masalarımızda kalmamızı veya masayla onların arasında bir yere yerleştirilmiş kürsüyü kullanmamızı istemişti. Ancak açılış ve kapanış konuşmaları bu kuralın bir istisnasıydı. Duruşmanın bu başlangıç aşamasında jüri bölmesinin önündeki bu alanı kullanmakta serbesttik. Burası eski kurtların 'ispat zemini' adını verdikleri bir noktaydı çünkü bu an duruşmanın, savcı ve savunma avukatının jüriye doğrudan hitap ettiği, onlara davalarını kabul ettirdikleri veya ettiremedikleri tek andı.

Golantz konuşmasını bağlayacağı o büyük, son ana geldiğinde, nihayet savcılık masasından ispat zeminine doğru hareketlendi. Jüri bölmesinin ortasında dikilip yüzünü onlara doğru döndü ve cemaati karşısında vaaz veren bir papaz gibi ellerini geniş bir biçimde iki yana açtı.

"Zaman burada doluyor, millet," dedi. "Sözümü bitirirken sizden ısrarla, delilleri ve tanık ifadelerini çok dikkatli biçimde değerlendirmenizi isteyeceğim. Sağduyunuz size yol gösterecektir. Savunmanın önünüze koyacağı bariyerler yüzünden aklınızın karışmaması, adalete giden yolda yanlış bir yöne sapmama-

nız için özellikle dikkatli olmanızı istiyorum. Gözünüzü istediğiniz sonuçtan ayırmayın. Hayatları çalınan iki insanı unutmayın. Gelecekleri ellerinden sökülüp alınan o insanları... Bugün bunun için buradayız. Onlar için... Çok teşekkür ederim."

Şu eski "gözünüzü istediğiniz sonuçtan ayırmayın" açılış konuşması... Kamu avukatlığı yaptığım günlerden beri mahkeme salonlarında dolanıp duran konuşma... Yine de Golantz açısından sağlam bir başlangıçtı. Yılın en iyi konuşmacısı ödülünü kazanamayacaktı ama derdini yeterince anlatmıştı. Aynı zamanda, jüriye, sayabildiğim kadarıyla en az dört kez 'millet' diye hitap etmişti; bu benim, jüri için asla kullanmayacağım bir kelimeydi.

Favreau, Golantz'ın konuşmasının son yarım saatinde bana iki kez mesaj atarak jürinin azalan ilgisini vurgulamıştı. Jüri başlarda konuşmayı yalayıp yutmuş olabilirdi ama anlaşıldığı kadarıyla şimdi karınları doymuştu. Bazen yolu fazla uzun tutabilirsiniz. Golantz bir ağır sıklet boksörü gibi on beş raundu zar zor da olsa bitirmişti ama ben bir hafif sıklet olacaktım. Ben hızlı yumruklar çıkarmakla ilgileniyordum. Rakibime yaklaşıp sonra uzaklaşacak, bu esnada birkaç puan çıkaracak, jürinin aklına birkaç tohum ekip akıllarda soru işaretlerinin oluşmasını sağlayacaktım. Onların beni sevmelerini sağlayacaktım. En önemli şey buydu. Beni severlerse ortaya koyduğum davayı da severlerdi.

Yargıç başıyla bana işaret edince ayağa kalktım ve hemen ispat zeminine ilerledim. Jüriyle aramda hiçbir şeyin olmamasını istiyordum. Bu noktada durarak jüri bölmesinin arkasındaki duvarın üst bölümüne yerleştirilen Adliye Televizyonu kamerasının önünde ve odağında olacağımın da farkındaydım.

Jürinin karşısına başımı hafifçe sallamanın dışında başka hiçbir jest yapmadan dikildim.

"Bayanlar ve baylar. Yargıcın biraz önce beni tanıttığını biliyorum ama kendimi ve müvekkilimi size bir kez daha tanıtmak isterim. Ben Michael Haller; şu an masada oturan Walter Elliot'ı temsil eden avukatım."

Elliot'ı işaret ettim; önceden tasarlandığı gibi Elliot ağırbaşlı bir ifadeyle başını sallarken, gülümsemekten ve jürinin sevgisini, onlara millet diye hitap ederek kazanmak gibi yapmacık bir girişimden uzak durdu.

"Şimdi, burada fazla zaman harcamayacağım çünkü tanıkların dinlenmesi, delillerin ki oldukça az sayıda olduğunu belirtmeliyim, sunulmasıyla birlikte bir an evvel yola koyulmak istiyorum. Yeterince konuşma yapıldı. Artık zaman ortaya bir şeyler koymak ya da susmak zamanı. Bay Golantz size büyük ve karmaşık bir resim çizdi ve sözünü bağlaması tam bir saatini aldı. Ama ben size davanın hiç de karmaşık olmadığını söylemek için buradayım. Savcılığın davası duman ve aynalar labirenti anlamına geliyor. Biz dumanı üfleyip labirentten çıktığımızda bunu siz de anlayacaksınız. Ortada ateş de Walter Elliot aleyhinde bir dava da olmadığını göreceksiniz. Ortada makul şüphe bile olmadığını, daha işin en başında Walter Elliot aleyhine bir dava açılmasının tam bir rezaletten başka bir şey olmadığını anlayacaksınız."

Bir kez daha dönüp müvekkilimi işaret ettim. Gözlerini indirmiş, not defterine bir şeyler yazıyordu. Bu da müvekkilimle ilgili, savunmasına bilfiil katkıda bulunan, faal, başı dik ve savcılığın hakkında söylediği korkunç şeylerden dolayı endişeye

kapılmamış bir insan portresi çizmek için önceden tasarladığımız bir şeydi. O haklıydı; haklı olmaksa güçlü olmak demekti.

Jüriye dönerek devam ettim.

"Bay Golantz'ın konuşması esnasında saydım, kendisi en az altı kez 'silah' kelimesini kullandı. Altı kez, Walter silahını çekti ve sevdiği kadınla, olaya karışmadan bir kenarda duran masum bir adamı öldürdü, dedi. Altı kez... Ama altı kez söylemediği şey, ortada silah namına bir şey olmadığıydı. Walter Elliot'ın silahı yok. Şerif Emniyeti de hiç silah bulamadı. Bulamadıkları gibi, Walter'la herhangi bir silah arasında bir bağlantı da kuramıyorlar çünkü onun ne şimdi ne de daha önce bir silahı oldu.

"Bay Golantz önünüze, Walter Elliot'ın bir silah ateşlediğine dair sugötürmez bir delil koyacağını söyledi. Bu söze dikkat edin ve aklınızın bir köşesine yazın; mahkemenin sonunda bu sözde delilin sugötürmez olup olmadığını, hatta hâlâ geçerli olup olmadığını göreceksiniz."

Konuşurken gözlerim, geceleri Hollywood semalarını tarayan projektörler gibi jüriyi ileri geri tarıyordu. Coşkulu ama sakindim. Düşüncelerim ve tempomda belli bir ritim tutturduğumu hissediyor, içgüdüsel olarak, jüriyi avucumun içine aldığımı biliyordum. Her biri benimle tempoyu yakalamıştı.

"Toplumumuzda kanun güçlerinin profesyonel ve titiz olmalarını, ellerinden gelenin en iyisini yapmalarını istediğimizi biliyorum. Haberlerde, sokaklarda suç işlendiğini görüyor, bu adam ve kadınların düzen ve karmaşa arasındaki o ince çizgiyi çizdiklerini biliyoruz. Demek istediğim, bunun böyle olmasını ben de sizin kadar istiyorum. Ben de bir şiddet suçunun kurbanı olmuştum; bunun ne demek olduğunu iyi bilirim. Ve bizler

polislerimizin devreye girip günü kurtarmasını isteriz. Ne de olsa onlar bunun için var."

Durdum ve jüri bölmesini taradım, devam etmeden önce her biriyle kısa bir an için olsa da göz göze geldim.

"Ama burada böyle olmadı. Deliller –burada savcılığın delilleri ve tanıklarından söz ediyorum– soruşturmacıların daha işin en başından beri tek bir şüphelinin, Walter Elliot'ın üzerine odaklandıklarını gösterecek. Deliller, Walter'ın odak noktası hâline gelmesiyle birlikte diğer her şeyin göz ardı edildiğini gösterecek. Soruşturmanın diğer tüm ana caddelerinin kapatıldığını, hatta o caddelere hiç girilmediğini gösterecek. Soruşturmacıların ellerinde bir şüpheli vardı, ortada bir sebep olduğuna da inanıyorlardı. Böylece arkalarına bile bakmadılar, soruşturmayı başka bir yönde sürdürmek akıllarına bile gelmedi."

İlk kez durduğum noktadan ayrıldım ve bir numaralı jürinin önündeki parmaklıklara doğru adım attım. Elimi parmaklık boyunca kaydırırken, jüri bölmesinin önünde yavaşça yürüdüm.

"Bayanlar, baylar. Bu dava olaya at gözlüğüyle bakmakla, tek bir şüpheli üstünde odaklanıp diğer her şeyi ihmal etmekle alakalıdır. Gözünüzden savcılığın at gözlüklerini attığınızda, birbirinize bakıp parlak ışık karşısında gözlerinizi kırpıştıracağınıza dair size söz veriyorum. İşte o an ortada bir dava olmadığını anlayacaksınız. Çok teşekkür ederim."

Elimi parmaklıktan yavaşça kaydırıp sandalyeme yöneldim. Yerime oturmadan yargıç öğle molası verdiğini duyurdu.

37

Müvekkilim stüdyoya geri dönmek ve her zaman olduğu gibi yönetici ofisinde boy pos göstermek için benimle öğle yemeği yemekten bir kez daha kaçındı. Mahkemeyi, programı içinde yer alan sinir bozucu ve rahatsızlık verici bir iş olarak gördüğünü düşünmeye başlamıştım. Savunmanın argümanlarına ya benden daha çok güveniyordu ya da mahkeme önceliklerinden biri değildi sadece.

Sebep her neyse, beni izleyici bölümünün ilk sırasındaki maiyetimle baş başa bırakmıştı. Mahkeme salonundan yeterince uzak olmak ve jüri üyelerinden biriyle aynı yerde bulunmaktan kaçınmak için Union Station'daki Traxx'a gittik. Arabayı Patrick kullandı; restorana geldiğimizde arabayı park görevlisine vermesini söyledim. Böylece o da yemekte bize katılacak ve kendini ekibin bir parçasıymış gibi hissedecekti.

Bizi tren istasyonunun devasa ve harikulade bekleme salonunu gören bir pencerenin kenarında, etrafı çevrili bölmede bir masaya aldılar. Lorna oturma düzenini ayarladı; ben Julie Favreau'nun yanına düştüm. Lorna, Cisco'yla takılmaya başladığından beri benim de biriyle birlikte olmam gerektiğine karar vermişti ve tam bir çöpçatan gibi davranmaya çalışıyordu. Bu çabanın eski karımdan –birçok açıdan hâlâ çok değer verdiğim eski karımdan– geliyor olması kesinlikle rahatsız edici bir durumdu. Lorna bana açık bir biçimde jüri danışmanımın yanına oturmamı işaret ettiğinde kendimi oldukça garip hissettim. Bir duruşmanın ortasındaydım ve romantik bir ilişkiye girme

olasılığı düşündüğüm en son şeydi. Ayrıca bir ilişkiye girecek durumda da değildim. Bağımlılığım, insanlarla arama duyusal bir mesafe koymuştu ve bu mesafe daha yeni yeni kapanmaya başlıyordu. Aslında kızımla olan ilişkimi tekrar rayına oturtmaktı önceliğim. Daha sonra, birlikte zaman geçirebileceğim bir kadın bulma konusunu düşünmeye başlayabilirdim.

Romantizm bir yana Julie Favreau birlikte çalışması harika bir insandı. Narin yüz hatları ve yüzüne bukleler hâlinde düşen kuzgun saçlarıyla çekici ve minyon bir kadındı. Burnunun çevresindeki gençlere özgü çiller onu olduğundan daha genç gösteriyordu. Otuz üç yaşında olduğunu biliyordum. Bir keresinde bana hikâyesini anlatmıştı. Londra'dan bir filmde rol almak üzere Los Angeles'a gelmiş ve bir karakterin içsel düşüncelerini, yüz ifadesi, tik ve vücut hareketleri yoluyla dışarıya yansıtılabileceğine inanan bir öğretmenle çalışmıştı. Aktris olarak onun işi, bu ifadeleri doğal bir görüntü sergileyerek su yüzeyine çıkarmaktı. Öğrencilikte yaptığı bu tür çalışmalar, sonradan başkalarının ifadelerini gözlemeye, tanımlamaya ve yorumlamaya dönüşmüştü. İşi gereği, ellerindeki kartların durumunu belli etmemeye çalışan insanların yüzlerini okumayı öğrendiği şehrin güneyindeki poker odalarından, okunacak çok sayıda yüz ve ifadenin bulunduğu mahkeme salonlarına kadar birçok yerde bulunuyordu.

Bir ırz düşmanını savunduğum bir davada, onu mahkemede arka arkaya üç gün gördükten sonra yanına yaklaşmış ve kim olduğunu sormuştum. Onun savunma masasındaki adamın daha önceki adsız kurbanlarından biri olduğu beklentisi içindeyken, hikâyesini duymak ve orada sadece yüz okuma çalışması yapmak üzere bulunduğunu öğrenmek beni şaşırtmıştı.

Onu öğle yemeğine götürmüş, numarasını almış ve bir dahaki jüri seçiminde bana yardımcı olması için tutmuştum. O günden beri gözlemlerinde tam bir başarı sağlamıştı ve ben de onu birkaç kez kullanmıştım.

Peçeteyi kucağıma sererken, "Eee," dedim, "Jürim nasıl gidiyor?"

Sorunun Julie'ye yönelik olduğunun net bir biçimde anlaşıldığını düşünürken sözü ilk alan Patrick oldu.

"Sanırım adamına bir şeyler fırlatmak istiyorlar," dedi. "Onun, işlediği cinayetten paçayı sıyırabileceğini düşünen, kibirli bir zengin olduğunu düşünüyorlar galiba."

Başımı salladım. Tahmini muhtemelen çok da yanlış değildi.

"Eh, cesaretlendirici sözlerin için teşekkür ederim," dedim. "Walter'a bundan sonra kibirli ve zengin bir adam olmamasını söyleyeceğim."

Patrick gözlerini masaya indirirken utanmış görünüyordu.

"Sadece söyleyeyim dedim, o kadar."

"Hayır, Patrick, teşekkür ederim. Herkesin fikrine açığım ve hepsini önemsiyorum. Ama bazı şeyleri değiştiremezsin. Müvekkilim hiçbirimizin hayal bile edemeyeceği kadar zengin ve bu durum ona belli bir tarz ve imaj veriyor. İtici bir yüz için bir şey yapabileceğimi sanmıyorum. Julie, şimdiye kadar jüri için ne düşünüyorsun?"

Julie cevap veremeden garson gelip içecek siparişlerimizi aldı. Ben su ve limonda ısrar ederken diğerleri buzlu çay, Lorna ise bir kadeh Mad Housewife Chardonnay söyledi. Ona şöyle bir bakınca durumu hemen protesto etti.

"Ne? Şu anda çalışmıyorum, sadece izliyorum. Ayrıca bir kutlama yapmak istiyorum; tekrar duruşmaya çıktın ve biz işe geri döndük."

İsteksizce başımı salladım.

"Söz açılmışken, senden bankaya gitmeni istiyorum."

Ceketimin cebinden bir zarf çıkarıp ona uzattım. Lorna gülümsedi çünkü içinde ne olduğunu biliyordu; bu hizmetlerim karşılığında, üstünde mutabık kalınan ücretimin bakiyesi olan Elliot'ın 150.000 $'lık çekiydi.

Lorna zarfı kaldırırken dikkatimi Julie'ye yönelttim.

"Evet, durumu nasıl görüyorsun?"

"Bence iyi bir jüri," dedi Julie. "Genelde, birçok açık yüz görüyorum. Davanı dinlemeye istekliler. En azından şimdilik durum böyle... Hepimiz savcılığa inanma eğiliminde olduklarını biliyoruz ama kapıları hiçbir şeye kapatmadılar."

"Cuma konuştuğumuzdan beri bir değişiklik görüyor musun? Hâlâ üç numaranın üstüne mi oynamalıyım?"

Julie cevap vermeye fırsat bulamadan Lorna, "Üç numara kim?" diye sordu.

"Golantz'ın yanılgısı... Jüride bir avukat var; savcılık onun jüride yer almasına asla izin vermemeliydi."

Julie, "Hâlâ üstüne oynanabileceğini düşünüyorum," dedi. "Ama başkaları da var. On bir ve on ikiden de hoşlandım. İkisi de emekli ve yan yana oturuyorlar. Aralarında bir bağ oluşacağını ve iş jürinin kendi arasında vereceği kararı tartışmaya geldiğinde, bir ekip olarak hareket edeceklerini düşünüyorum. Birinden birini kazanırsan ikisini de kazanmış olursun."

Julie'nin İngiliz aksanına bayılıyordum. Kesinlikle üst tabaka tarzında değildi. Daha çok, sözlerine geçerlilik niteliği kazandıran, sınıfta değil hayatın içinde öğrenilmiş bir tonu vardı. Şimdiye dek aktris olarak çok başarılı olamamıştı, bir keresinde bana pek de beceremediği zarif İngiliz aksanıyla konuşabilen aktrislerin arandığı birçok dönem filmi seçmelerine çağrıldığını söylemişti. Parasını ağırlıklı olarak, şimdilerde sürekli oynadığı poker odalarından, benim ve kendisini tanıştırdığım küçük bir avukat grubu için yaptığı jüri okuma işlerinden kazanıyordu.

"Peki, ya yedi numaralı jüri için ne diyeceksin?" diye sordum. "Jüri seçimi esnasında pürdikkat kesilmişti. Şimdi yüzüme bile bakmıyor."

Julie başını salladı.

"Evet, sen de fark etmişsin. Göz teması son derece azaldı. Sanki cumadan bugüne bir şeyler değişmiş gibi. Bu noktada bu durumu, onun savcının tarafına geçtiğinin bir işareti olarak değerlendirdiğimi söylemeliyim. Sen üç numaranın üstüne oynarken, Bay Yenilmez'in yedi numarayı yanına çekmeye çalışacağına bahse girebilirsin."

"Müvekkilini dinlersen olacağı budur," diye mırıldandım.

Öğle yemeğimizi sipariş ettik ve garsona acele etmesini çünkü mahkemeye yetişmemiz gerektiğini söyledik. Yemeklerin gelmesini beklerken Cisco'dan tanıklarımız hakkında son bilgileri aldım. İşin o kısmının sorunsuz olarak ilerlediğini söyledi. Sonra ona mahkeme çıkışı ortadan kaybolmamasını ve Almanları mahkeme salonunun dışında, otellerine varıncaya dek takip etmesini söyledim. Nerede kaldıklarını öğrenmek istiyordum. Bu sadece bir önlemdi. Mahkeme sona erene kadar bana

pek sempatiyle bakacaklarını sanmıyordum. Düşmanlarının nerede olduğunu bilmek, her zaman iyi bir hareket planıdır.

Kızarmış tavuklu salatamın yarısına gelmiştim ki pencereden bekleme salonuna bir göz attım. Salonun mimari tasarımına eklektik bir anlayış hâkim olsa da ağırlıklı olarak art deco esintisi hissediliyordu. Yolcuların oturacağı sıra sıra büyük, deri koltuklar ve tavanda asılı devasa avizeler vardı. Bazı insanlar koltuklarda uyurken, bazıları bavulları ve eşyalarını yanlarına koymuş oturuyorlardı.

Sonra Bosch'u gördüm. Penceremden ileride üçüncü sırada tek başına oturuyordu. Kulaklarında kulaklıklar vardı. Bir ara göz göze geldik, sonra bakışlarını kaçırdı. Çatalımı tabağıma dayayıp nakit para çıkarmak umuduyla elimi cebime attım. Mad Housewife'ın bir kadehi kaç paraydı bilmiyorum ama Lorna ikinci kadehi deviriyordu. Masaya beş tane yirmilik bırakıp diğerlerine yemeğe devam etmelerini, bir telefon konuşması yapıp geri döneceğimi söyledim.

Restorandan ayrılıp Bosch'u cep telefonundan aradım. Ben koltukların üçüncü sırasına yaklaşırken o kulaklıklarını çıkarıp telefona cevap verdi.

Telefonu, "Ne?" diye açtı.

"Frank Morgan mı dinliyorsun yine?"

"Aslında Ron Carter. Beni neden arıyorsun?"

"Gazetedeki hikâye için ne diyorsun?"

Karşısındaki boş koltuğa oturup ona şöyle bir baktım ama benden uzakta biriyle konuşuyormuşum gibi yapıyordum.

Bosch, "Bu çok aptalca," dedi.

"Gizli hareket etmek isteyip istemediğini bilmediğim için..."

"Kapat şu telefonu."

Telefonlarımızı kapatıp birbirimize baktık.

"Eee?" dedim. "Oyunda mıyız?"

"Bunu görmeden anlayamayacağız."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Hikâye yayımlandı. Yaratmasını istediğimiz etkiyi yarattığını sanıyorum. Şimdi bekleyip göreceğiz. Bir şey olursa, evet, oyundayız demektir. Oyunda olup olmadığımızı oyunda olana dek bilemeyeceğiz."

Söyledikleri bana pek mantıklı gelmese de başımı salladım.

Bosch, "Siyahlı kadın kim?" diye sordu. "Bana bir kız arkadaşın olduğunu söylememiştin. Onu da haberin içine katardık."

"O benim jüri okuyucum, hepsi bu."

"Ah, polislerden nefret edenlerle sistem karşıtı tipleri ayırt etmende sana yardımcı oluyor demek?"

"Bunun gibi bir şey. Yalnız mısın? Beni tek başına mı izliyorsun?"

"Bir zamanlar bir kız arkadaşım vardı. Bir sürü soru sorardı ve soruları birer birer sormayı da bilmezdi."

"Peki, onun sorularına cevap verir miydin? Yoksa şu anda yaptığın gibi zekice saptırır mıydın?"

"Yalnız değilim, Avukat. Merak etme. Çevrende asla göremeyeceğin insanlar var. Sen büronda olsan da olmasan da orada da adamlarım var."

Ve kameralar. Büroya on gün önce, *Times*'taki haberin çıkmasının eli kulağında olduğunu sandığımız günlerde yerleştirilmişti.

"Evet, iyi, ama orada fazla kalmayacağız."

"Fark ettim. Nereye taşınıyorsunuz?"

"Hiçbir yere. Arabamda çalışıyorum."

"Kulağa eğlenceli bir şeymiş gibi geliyor."

Bir süre Bosch'u inceledim. Her zaman olduğu gibi alaycı bir tonla konuşuyordu. Sinir bozucu bir tipti ama bir şekilde, güvenliğimi emanet edebileceğimi hissettiğim biriydi.

"Şimdi mahkemeye geri dönmeliyim. Yapmam gereken bir şey var mı? Özel olarak yapmamı istediğin bir şey ya da gitmemi istediğin bir yer?"

"Her zaman ne yapman gerekiyorsa onu yap. Ama bir şey var. Seni hareket hâlindeyken takip ettirebilmem için bir sürü adam gerekiyor. O yüzden günün sonunda eve geldiğinde bana haber ver ki ben de adamlardan bazılarını serbest bırakayım."

"Tamam. Ama yine de beni izleyecek birileri olacak, değil mi?"

"Meraklanma. Yirmi dört saat izleniyorsun. Ah, bir şey daha var."

"Ne?"

"Bir daha bana bu şekilde yaklaşma."

Başımı salladım. Kovulmuştum.

"Anlaşıldı."

Ayağa kalkıp restorana doğru baktım. Lorna'nın masaya bıraktığım yirmilikleri saydığını ve hesabın üstüne bıraktığını görebiliyordum. Sanki paraların hepsini kullanıyormuş gibiydi. Patrick masadan ayrılmış ve arabayı park görevlisinden almaya gitmişti.

Bosch'a bakmadan, "Görüşürüz Dedektif," dedim.

Karşılık vermedi. Ondan uzaklaştım ve grubuma restorandan çıkarlarken yetiştim.

Lorna, "Dedektif Bosch'la mı birlikteydin?" diye sordu.

"Evet, onu orada gördüm."

"Ne yapıyordu?"

"Öğle yemeğine buraya gelmekten, o büyük rahat koltuklarda oturup düşünmekten hoşlandığını söyledi."

"Bizim de burada olmamız ne tesadüf."

Julie Favreau başını iki yana salladı.

"Tesadüf diye bir şey yoktur," dedi.

38

Öğle yemeği molasından sonra Golantz iddianamesini sunmaya başladı. Sunumunu, benim 'başlangıç noktası' adını verdiğim tarzda yapıyordu. En başından, çifte cinayetin kamuoyu tarafından bilinmesini sağlayan polis çağrısından başladı işe ve o noktadan itibaren aynı doğrultuda ilerlemeye başladı. İlk tanık eyalet iletişim merkezindeki acil durum operatörüydü. Kadın, Walter Elliot'ın yardım çağrısına ait kayıtları dinletmesi için tanık kürsüsüne çağrılmıştı. Konuşmalara ait basılı metinlerin daha net ve jüri açısından daha kolay takip edilir nitelikte olacağını öne sürerek, söz konusu iki kaydın mahkemede dinletilmesini önlemek amacıyla ön duruşma dilekçesi vermiştim ama yargıç savcılık lehine hükmetmiş ve kayıtlar dinletilirken jürinin, konuşmaları metinden de okuyabilmesi için Golantz'a kayıtların basılı kopyalarını da temin etmesini emretmişti.

Kayıtların dinletilmesini engellemek istemiştim çünkü müvekkilim için zararlı olacaklarını biliyordum. Elliot ilk çağrısında sevk memuruyla soğukkanlı konuşmuş ve karısıyla bir başka kişinin öldürüldüğünü bildirmişti. Bu soğukkanlı tavrın içerisinde, hesaplı bir soğukluk şeklinde yorumlanmasına müsait bir hava vardı ve ben jürinin böyle bir çıkarımda bulunmasını istemiyordum. İkinci kayıtsa savunma açısından daha da kötüydü. Bu kayıtta Elliot'ın sesi öfkeli çıkıyordu ve karısıyla birlikte öldürülen adamı tanıdığı ve ondan nefret ettiği hissediliyordu.

Kayıt 1– Saat 13.05 – Tarih: 02 / 05 / 07

Sevk memuru: Dokuz-bir-bir. Acil durumunuz nedir?

Walter Elliot: Ben... Şey, ölmüş görünüyorlar. Kimsenin... şey... onlara yardım edebileceğini sanmıyorum.

Sevk memuru: Özür dilerim, efendim. Kiminle konuşuyorum?

Walter Elliot: Walter Elliot. Burası benim evim.

Sevk memuru: Evet, efendim. Birinin öldüğünü mü söylüyorsunuz?

Walter Elliot: Karımı buldum. Vurulmuş. Ayrıca bir de adam var. O da vurulmuş.

Sevk memuru: Bir dakika bekleyin, efendim. Bilgisayarıma giriş yapıp size yardım gelmesini sağlayayım.

-kısa bir ara-

Sevk memuru: Tamam, Bay Elliot. Sağlık görevlileri ve polis memurları yola çıktı.

Walter Elliot: Onlar için çok geç. Sağlık görevlilerini kastediyorum...

Sevk memuru: Ben yine de göndermek zorundayım efendim. Vurulduklarını söylediniz, değil mi? Tehlikede misiniz?

Walter Elliot: Bilmiyorum. Buraya yeni geldim. Bu işi ben yapmadım. Konuşmayı kaydediyor musunuz?

Sevk memuru: Evet efendim. Her şey kaydediliyor. Şu anda evde misiniz?

Walter Elliot: Yatak odasındayım. Ben yapmadım.

Sevk memuru: Evde vurulan iki kişi ve sizden başka kimse var mı?

Walter Elliot: Sanmıyorum.

Sevk memuru: Tamam, evden dışarıya çıkmanızı istiyorum. Polis memurları geldiklerinde sizi görebilsinler. Sizi görebilecekleri bir yerde durun.

Walter Elliot: Tamam, çıkıyorum.

-son-

İkinci kayıttaki sevk memuru farklıydı ama Golantz'a kaydı dinletmesi için izin verdim. Sonuçta, duruşma öncesinde kayıtların dinletilmesiyle ilgili itirazım reddedilmişti. İkinci kayda dair bilgi vermesi ve doğrulaması için savcıdan ikinci sevk memurunu da tanık kürsüsüne çıkartmasını istemenin ve mahkemenin zamanını boşa harcamanın bir anlamı yoktu.

Arama Elliot'ın cep telefonundan yapılmıştı. Elliot dışarıdaydı ve arka planda okyanus dalgalarının hafif sesi duyuluyordu.

Kayıt 2 – Saat: 13.24 – Tarih: 02 / 05 / 07

Sevk memuru: Dokuz-bir-bir. Acil durumunuz nedir?

Walter Elliot: Biraz önce de aramıştım. Nerede kaldılar?

Sevk memuru: Dokuz-bir-biri mi aramıştınız?

Walter Elliot: Evet, karım vuruldu. Alman da... Nerede kaldılar?

Sevk memuru: Malibu, Crescent Cove Yolu'ndaki arama mı?

Walter Elliot: Evet, ben aramıştım. Arayalı en az on beş dakika oluyor ama ortada kimse yok.

Sevk memuru: Efendim, ekranımda alfa biriminin tahmini varış zamanının bir dakikadan kısa olduğu görünüyor. Telefonu kapatıp sizi kolayca bulabilecekleri bir yere gidin. Bunu yapar mısınız, efendim?

Walter Elliot: Zaten öyle bir yerdeyim.

Sevk memuru: O zaman orada bekleyin, efendim.

Walter Elliot: Peki öyle olsun. Hoşça kalın.

-son –

Elliot ikinci aramada polislerin gecikmesinden dolayı sinirlenmekle kalmamış, 'Alman' kelimesini de neredeyse küçümser bir tonla söylemişti. Konuşma tarzından suçlu olduğuna dair bir anlam çıkarılıp çıkarılmamasının bir önemi yoktu. Kayıtlar savcılığın, Walter Elliot'ın küstah biri olduğuna ve kendisini kanunların üstünde gördüğüne dair iddiasını güçlendirir nitelikteydi. Golantz için iyi bir başlangıç olmuştu.

Sevk memurunu sorgulamayı pas geçtim çünkü savunmaya hiçbir katkısı olmayacağını biliyordum. Savcılığın bir sonraki tanığı, 911 çağrısına ilk karşılık veren ve alfa arabasını kullanan şerif yardımcısı Brendan Murray'ydi. Golantz memurun yarım saat süren ifadesinde ona, olay yerine gelişini ve cesetleri bulmasını detaylı biçimde anlattırdı. Murray'nin Elliot'ın davranışlarına, hâl ve tavırlarına, yaptığı açıklamalara ait hatırladıklarına özel bir dikkat çekti. Murray'ye göre sanık, kendisini ve ortağını karısının vurulup öldürüldüğü ve yatağın üstünde çıplak hâlde yattığı yatak odasına çıkan merdivenlere yönlen-

dirirken duygusuzdu. Elliot kapı ağzında yerde yatan adamın üstünden sakin bir biçimde atlamış ve yatakta yatan cesedi göstermişti.

"Bize, 'Bu benim karım. Öldüğüne eminim,' dedi," şeklinde ifade verdi Murray.

Murray'ye göre Elliot, yatak odasındaki iki kişiyi kendisinin öldürmediğini en az üç kez tekrarlamıştı.

"Bu sıra dışı bir durum mudur?" diye sordu Golantz.

"Bizim görevimiz cinayet soruşturmalarını araştırmak değil," dedi Murray. "Bu işe karışmamamız gerekir. O yüzden Bay Elliot'a cinayetleri işleyip işlemediğini sormadım ama o bize işlemediğini söyleyip duruyordu."

Murray açısından da bir sorun yaşamayacaktım. Tanık listemde yer alıyordu ve söz savunmaya geldiğinde, ihtiyacım olduğu takdirde onu tekrar kürsüye çağırabilecektim. Savcılığın bir sonraki tanığı olan, Murray'nin ortağı ve Şerif Emniyeti'nin çaylağı Christopher Harber'ı beklemek istedim. Bu iki yardımcıdan biri savunmaya yardımcı olacak bir hata yapacaksa bu kişinin çaylak olacağını düşünüyordum.

Harber'ın ifadesi Murray'ninkinden daha kısa sürdü. Savcılık onu, ortağının bir önceki ifadesini doğrulamak için kullanmıştı. Murray ne duymuşsa Harber da onu duymuş, o ne görmüşse Harber da onu görmüştü.

Stanton çapraz sorgulama talebim olup olmayacağını sorduğunda, "Birkaç sorum olacak, Sayın Yargıç," dedim.

Golantz doğrudan sorgulamasını kürsüden yönetmişti, bense çapraz sorgulama esnasında masamda kalmayı tercih ettim. Bu bir taktikti. Jürinin, tanığın ve savcının çapraz sorgulamada

âdet yerini bulsun diye birkaç soru sorduğumu ve iş yapıyor gibi görünmek istediğimi düşünmelerini istemiştim. Oysa işin gerçeği, savunmanın stratejisinde anahtar rol oynayacak tohumları ekmenin peşindeydim.

"Memur Harber, meslekte daha yenisiniz, değil mi?"

"Doğru."

"Daha önce bir mahkemede ifade verdiniz mi?"

"Bir cinayet davasında, hayır..."

"Eh, heyecanlanmanıza gerek yok. Bay Golantz'ın söylediğinin aksine kimseyi ısırmam."

Mahkeme salonunda hafif gülüşmeler duyuldu. Harber'ın yüzü pembeleşmişti. Saman sarısı saçlarını Şerif Emniyeti'nde oldukça rağbet gören bir tarzda asker tıraşı yaptırmış, iri yarı bir adamdı.

"Siz ve ortağınız Elliot'ların evine vardığınızda, müvekkilimi arabaların dönüş yerinde beklerken gördüğünüzü söylediniz. Bu doğru mu?"

"Doğru."

"Peki, kendisi o anda ne yapıyordu?"

"Ayakta dikilmiş bekliyordu. Ona bizi orada beklemesi söylenmişti."

"Peki, alfa arabası oraya yanaştığında olay hakkında ne biliyordunuz?"

"Sevk memurunun bize söylediği kadarını... Evden Walter Elliot adında bir adamın aradığını, içeride ölü iki kişinin olduğunu ve vurulduklarını..."

"Daha önce böyle bir çağrı almış mıydınız?"

"Hayır."

"Korktunuz, heyecanlandınız ya da gerildiniz mi? Ne oldu?"

"Adrenalin hissettiğimi söyleyebilirim ama sonuçta oldukça sakindik."

"Arabanızdan çıktığınızda silahınızı çektiniz mi?"

"Evet, çektim."

"Silahınızı Bay Elliot'a doğrulttunuz mu?"

"Hayır, yanımda taşıdım."

"Ortağınız silahını çekti mi?"

"Sanırım."

"Ortağınız silahını Bay Elliot'a doğrulttu mu?"

Harber tereddüt etti. Savcılık tanıklarının tereddüt etmelerine oldum olası bayılırım.

"Hatırlamıyorum. Ona bakmıyordum aslında. Sanığa bakıyordum."

Sözleri bana mantıklı gelmiş gibi başımı salladım.

"Adımlarınızı sağlam atmalıydınız, değil mi? O adamı tanımıyordunuz. Söylendiği kadarıyla evin içinde iki ölü olduğunu biliyordunuz sadece."

"Doğru."

"Yani bu durumda Bay Elliot'a ihtiyatlı yaklaştığınızı söylemek doğru olur, öyle mi?"

"Evet."

"Silahınızı ne zaman yerine kaldırdınız?"

"Olay yerini araştırıp emniyet altına aldıktan sonra..."

"Yani içeriye girip cesetleri gördükten ve içeride başka kimsenin olmadığını anladıktan sonra mı?"

"Doğru."

"Peki, siz bunları yaparken Bay Elliot hep yanınızda mıydı?"

"Evet, cesetlerin nerede olduğunu bize göstersin diye onu yanımızdan ayırmadık."

"Bay Elliot o an tutuklu muydu?"

"Hayır, değildi. Cesetlerin yerini göstermeyi o istedi."

"Ama onu kelepçelediniz, değil mi?"

Sorunun ardından Harber'ın ikinci tereddüdü geldi. Şimdi bilinmeyen sularda yüzüyor, Golantz veya ikinci avukatla prova yaptığı cevapları hatırlamaya çalışıyordu.

"Kelepçelenmeyi gönüllü olarak kabul etti. Kendisine onu tutuklamadığımızı ama evin içinde hassas bir durum söz konusu olduğunu, bu yüzden olay yerini emniyet altına alana dek onun ve bizim güvenliğimiz için en iyisinin onu kelepçelemek olduğunu açıkladık."

"O da bunu kabul etti."

"Evet, etti."

Göz ucuyla baktığımda Elliot'ın başını salladığını gördüm. Bunu jürinin de fark etmiş olmasını umdum.

"Elleri arkadan mı önden mi kelepçelenmişti?"

"Yönetmeliğe göre, arkadan... Faili önden kelepçelemeye izin yok."

"Fail mi? Bu ne anlama geliyor?"

"Bir soruşturmaya dâhil olmuş herhangi bir kişi fail olabilir."

"Tutuklanmış biri mi?"

"Tutuklanmış biri de buna dâhildir, evet. Ama Bay Elliot tutuklanmamıştı."

"İşinizde yeni olduğunuzu biliyorum ama tutuklanmamış birini daha önce kelepçelemiş miydiniz?"

"Birkaç kez olmuştu. Ama sayısını hatırlamıyorum."

Başımı sallarken, bunu ona inandığım için yapmadığımın anlaşıldığını umuyordum.

"Ortağınız da siz de Bay Elliot'ın cinayetlerden sorumlu olmadığını üç kez söylediği yönünde ifade verdiniz, doğru mu?"

"Doğru."

"Bu ifadeleri duydunuz mu?"

"Evet, duydum."

"Bu evin içindeyken mi dışındayken miydi? Nerede duydunuz?"

"Evin içindeyken... Yatak odasındayken..."

"Yani Bay Elliot masumiyetine dair, söylenenlere göre kendisine sorulmadan verdiği bu tepkiyi, kolları arkadan kelepçeliyken, siz ve ortağınız silahlarınız çekmiş hazır hâlde tutarken verdi, doğru mu?"

Harber üçüncü kez tereddüt etti.

"Evet, sanırım öyle."

"Ve siz onun o sırada tutuklu olmadığını söylüyorsunuz?"

"Tutuklu değildi."

"Peki, Bay Elliot'ın sizi içeri almasından, cesetlerin bulunduğu yere çıkarmasından, siz ve ortağınızın evde başka hiç kimsenin bulunmadığına kanaat getirmenizden sonra ne oldu?"

"Bay Elliot'ı tekrar dışarıya çıkardık, evi kilitledik ve cinayet büroyu göreve çağırmaları için ilgili birime haber verdik."

"Bunlar da şerif yönetmeliğine göre mi yapılmıştı?"

"Evet, öyle."

"Güzel. Memur Harber, tutuklu olmadığı için, daha sonra Bay Elliot'ın kelepçelerini çıkardınız mı?"

"Hayır, efendim, çıkarmadık. Bay Elliot'ı arabanın arka koltuğuna yerleştirdik. Bir faili şerifin arabasına kelepçesiz oturtmak yönetmeliğe aykırıdır."

"Bu 'fail' kelimesi yine karşımıza çıktı. O an Bay Elliot'ın tutuklu olmadığına emin misiniz?"

"Eminim. Onu tutuklamadık."

"Peki, kendisi o arabanın arkasında ne kadar kaldı?"

"Cinayet büro ekibinin gelmesini beklerken, yaklaşık bir buçuk saat kadar..."

"Peki, ekip geldiğinde ne oldu?"

"Soruşturmacılar önce eve baktılar. Sonra dışarıya çıkıp Bay Elliot'ı gözaltına aldılar. Daha doğrusu onu arabadan dışarıya çıkardılar."

Bu, içine balıklama dalacağım bir dil sürçmesiydi.

"O esnada gözaltında mıydı?"

"Hayır, yanlış ifade ettim. Bay Elliot arabada beklemeyi gönüllü olarak kabul etmişti, ekip gelince onu arabadan dışarıya çıkardılar."

"Bay Elliot'ın bir devriye arabasının arkasında kelepçeli olarak oturmayı gönüllü olarak kabul ettiğini mi söylüyorsunuz?"

"Evet."

"İsteseydi kapıyı açıp dışarıya çıkabilir miydi?"

"Sanmıyorum. Arka kapıların emniyet kilidi vardır. İçeriden açamazsınız."

"Ama kendisi gönüllü olarak içerideydi."

"Evet, öyle."

Harber bile sözlerine inanmış görünmüyordu. Yüzü şimdi pembenin koyu bir tonuna dönmüştü.

"Memur Harber, Bay Elliot'ın kelepçeleri sonunda ne zaman çıkarıldı?"

"Dedektifler onu arabadan dışarıya aldıklarında kelepçeleri çıkarıp ortağıma verdiler."

"Peki."

İşim bitmiş gibi başımı salladım ve atladığım başka soru var mı diye not defterimin sayfalarını karıştırır gibi yaptım. Konuşmaya başladığımda gözüm not defterindeydi hâlâ.

"Ah, Memur Harber? Son bir şey daha... Dokuz-bir-bire yapılan ilk arama sevk memurunun seyir defterine göre bir-sıfır-beşte yönlendirilmiş. Bay Elliot bir önceki aramasının atlanmadığına emin olmak için polisi on dokuz dakika sonra bir kez daha aramak zorunda kalmış ve siz, ortağınızla birlikte olay yerine bundan dört dakika sonra gelebildiniz. Yani bir aramaya karşılık vermeniz yirmi üç dakika sürmüş."

Şimdi başımı kaldırıp Harber'a baktım.

"Memur Harber, öncelikli çağrı olmasına rağmen, olay yerine varmanız neden bu kadar uzun sürdü?"

"Malibu bölgesi coğrafi olarak en geniş bölgemizdir. Oraya başka bir çağrıdan, dağları aşıp gelmek zorunda kaldık."

"Olay yerine yakın, müsait başka bir devriye arabası yok muydu?"

"Ortağım ve ben alfa arabasındaydık. Gezici devriye. Öncelikli çağrılarla biz ilgileniriz, sevk memurundan böyle bir çağrı gelince kabul ettik."

"Peki, Memur Harber... Başka sorum yok."

Golantz tanığı ikinci kez doğrudan sorgularken kurduğum tuzağa düştü. Harber'a, Elliot'ın tutuklanıp tutuklanmadığının etrafında dönen birkaç soru sordu. Savcı bu olgu üzerinden, savunmanın olaya at gözlüğüyle baktığı fikrini yaymaya çalışıyordu. Ben de onun tam da bu şekilde hareket ettiğimi düşünmesini istemiştim ve planım işe yaramıştı. Golantz bir on beş dakikasını daha Harber ve ortağının çifte cinayet mahallinin dışında kelepçelediği adamın tutuklu olmadığının altını çizen açıklamalara ayırdı. Bu, mantığa ters düşen bir durumdu aslında ama savcılık olayın bu şekilde olduğuna ısrarla vurgu yapıyordu.

Savcılık sorgulamayı bitirince yargıç öğle molası için duruşmaya ara verdi. Jüri salonu boşaltır boşaltmaz birinin bana fısıldadığını duydum. Arkamı dönünce Lorna'yı gördüm, Lorna mahkeme salonunun arka tarafını işaret ediyordu. Biraz daha dönüp o yöne doğru bakınca izleyici bölümünün arka sırasına sıkışmış olan kızımı ve annesini gördüm. Kızım kaçamak bir tavırla el salladı bana, ben de ona gülümseyerek karşılık verdim.

39

Onlarla mahkeme salonu dışında, mahkemenin belli başlı şahsiyetlerini çıkışta abluka altına almış muhabir grubundan uzakta bir yerde, koridorda buluştum. Hayley bana sarıldı, burada olduğu için şaşkına dönmüştüm. Boş bir bank bulup oturduk.

"Ne kadardır oradaydınız?" diye sordum. "Sizi görmedim."

"Maalesef kısa bir süredir," dedi Maggie. "Bugün son dersi beden eğitimiydi, ben de öğleden sonra izin alıp onu okuldan erken almaya ve buraya getirmeye karar verdim. Şerif yardımcısını çapraz sorguladığın bölümün büyük kısmını izledik."

Bakışlarımı Maggie'den, aramızda oturan kızımıza yönelttim. Hık demiş annesinin burnundan düşmüştü: koyu saçlar ve gözler, kış aylarında bile yanık görünümlü bir ten...

"Ne düşündün, Hay?"

"Eee, gerçekten çok ilginç olduğunu düşündüm. Ona bir sürü soru sordun. Adam öfkelenmeye başlamış gibiydi."

"Merak etme, atlatır."

Başımı kaldırıp eski karıma göz kırptım.

"Mickey?"

Arkama dönünce *Times*'tan McEvoy'u gördüm. Elinde not defteri ve kalemi, yanımda duruyordu.

"Şimdi olmaz," dedim.

"Hemen iki dakikada..."

"Şimdi olmaz dedim ya. Beni rahat bırak."

McEvoy arkasını döndü ve Golantz'ın çevresini sarmış gruba doğru yürümeye başladı.

"O kimdi?" diye sordu Hayley.

"Bir gazete muhabiri... Onunla daha sonra konuşurum."

"Annem bugün seninle ilgili gazetede büyük bir haberin çıktığını söyledi."

"Aslında benimle ilgili değil o haber. Davayla ilgili... Zaten o yüzden gelip beni görmenizi istedim."

Tekrar eski karıma baktım, başımı sallayıp teşekkür ettim ona. Bana olan bütün öfkesini bir kenara bırakmış ve kızımızı her şeyin önüne koymuştu. Ne olursa olsun bu konuda ona hep güvenebilirdim.

"Oraya geri dönecek misin?" diye sordu Hayley.

"Evet, bu, insanların bir şeyler içmesi, tuvalete gitmesi için bir mola sadece. Bir oturumumuz daha var, sonra eve gidecek ve yarın tekrar başlayacağız."

Hayley başını salladı ve koridordan aşağıya, mahkeme salonuna açılan kapıya baktı. Bakışlarını takip ettiğimde insanların yavaş yavaş içeriye girmeye başladıklarını gördüm.

"Şey, baba? İçerideki adam birini mi öldürmüş?"

Maggie'ye baktım. Bu soruyu sormasını ona ben söylemedim, dercesine omuzlarını silkti.

"Tatlım, bunu bilmiyoruz. Evet, cinayetle suçlanıyor. Birçok insan da onun suçlu olduğunu düşünüyor. Ama henüz hiçbir

şey kanıtlanmış değil, buna karar vermek için mahkemeye çıkıyoruz. Mahkemeler bunun içindir. Sana açıklamıştım, hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Mick, bu ailen mi?"

Omzumun üstünden baktım, Walter Elliot'la göz göze gelince bir an dondum kaldım. Sıcak bir ifadeyle gülümsüyor, onları kendisiyle tanıştırmamı bekliyordu. Maggie McFacia'nın kim olduğu hakkında pek bir fikri yoktu anlaşılan.

"Şey, selam Walter. Bu kızım Hayley, bu da annesi Maggie McPherson."

"Merhaba," dedi Hayley utangaç bir tavırla.

Maggie başını salladı, huzursuz görünüyordu.

Walter elini Maggie'ye uzatmak gibi bir hataya düştü. Maggie daha katı bir tavır sergileyebilir miydi bilemiyorum. Elliot'ın elini bir kez ve alelacele sıkıp geri çekildi. Elliot'ın eli bu kez Hayley'e doğru hareketlenirken, Maggie kelimenin tam anlamıyla havaya sıçrayıp kollarını kızımızın omzuna dayadı ve onu banktan uzaklaştırdı.

"Hayley, duruşma başlamadan çabucak tuvalete bir uğrayalım."

Maggie, Hayley'i apar topar tuvalete doğru sürükledi. Walter anne ve kızın uzaklaşmasını izledi, sonra eli hâlâ havada kalmış hâlde bana döndü. Ayağa kalktım.

"Kusura bakma, Walter. Eski karım savcı. Bölge Savcılığı için çalışıyor."

Walter'ın kaşları çatıldı.

"Bu durumda onun, neden eski karın olduğu anlaşılıyor sanırım."

Sadece kendini daha iyi hissetsin diye başını salladım. Ona mahkeme salonuna geri dönmesini, birazdan orada olacağımı söyledim.

Tuvaletlere doğru yürüdüm, Maggie ve Hayley'i dışarı çıkarlarken gördüm.

"Eve dönüyoruz," dedi Maggie.

"Gerçekten mi?"

"Çok ödevi var; bugünlük yeterince şey gördü diye düşünüyorum."

Son sözlerine cevap verebilirdim ama susmayı tercih ettim.

"Peki," dedim. "Hayley, geldiğin için teşekkür ederim. Benim için çok önemliydi."

"Tamam."

Eğilip kızımı alnından öptüm, sonra sarılmak için kendime doğru çektim. Kızımla aramda açtığım mesafeyi ancak buna benzer zamanlarda kapatabiliyor, kendimi önemli bir şeye bağlı gibi hissediyordum. Başımı kaldırıp Maggie'ye baktım.

"Getirdiğin için sağ ol."

Başını salladı.

"Senin için ne ifade ediyor bilmiyorum ama içeride gayet başarılıydın."

"Çok şey ifade ediyor. Teşekkür ederim."

Maggie omuz silkti, yüzünde hafif bir gülümsemenin belirip kaybolduğunu gördüm. Bu da güzeldi.

Benim evime gitmediklerinin bilinciyle, asansörlerin bulunduğu yere doğru yürümelerini izlerken, hayatımı nasıl böylesine kötü bir biçimde altüst edebildiğimi düşündüm.

Arkalarından, "Hayley!" diye seslendim.

Kızım arkasına dönüp bana baktı.

"Çarşamba görüşürüz. Krep yiyeceğiz, unutma!"

Asansörü bekleyen kalabalığa karışırlarken Hayley gülümsedi. O an eski karımın da gülümsediğini fark ettim. Mahkeme salonuna geri dönerken ona işaret ettim.

"Sen de gelebilirsin."

Maggie başını salladı.

"Görüşürüz," dedi.

Asansörlerden birinin kapısı açıldı ve oraya doğru ilerlediler. "Görüşürüz." Bu tek kelime her şeye bedeldi.

40

Her cinayet davasında savcılığın en önde gelen tanığı daima baş soruşturmacısı olur. Ortada jüriye başlarından geçeni anlatacak kurbanlar olmadığından, soruşturmanın hikâyesini anlatmak ve ölülerin yerine konuşmak baş soruşturmacıya düşer. Baş soruşturmacı jüri için her şeyi bir araya getirir, anlaşılır ve sevimli kılar. Baş soruşturmacının işi, herhangi bir takas veya satış işleminde malı satmanın satış elemanının işi olmasına benzer biçimde, iddianameyi jüriye satmaktır. En iyi cinayet masası dedektifi en iyi satıcıdır. Harry Bosch gibi sert adamların tanık kürsüsünde, bir cinayet kurbanının son anlarını tarif ederken gözyaşı döktüklerine çok şahit olmuşumdur.

Golantz öğle molası sonrası baş soruşturmacısını kürsüye çağırdı. Bu oldukça parlak bir fikir ve başarılı bir plandı. John Kinder duruşmaya ertesi sabaha kadar ara verilene dek sahnede kalacak, jüri üyeleri akşam yemeğinde ve sonrasında gece boyunca onun anlattıklarını düşüneceklerdi ve benim bu konuda oturup olanları izlemekten başka yapacağım bir şey yoktu.

Kinder babacan bir tonda konuşan, iri yarı, cana yakın bir adamdı. Kürsüye taşıdığı kalın dosyaya danışmak durumunda olduğu zamanlarda, burnunun ucuna kadar kayan bir okuma gözlüğü takıyor, sorular arasında Golantz veya jüriye, gözlük çerçevesinin üstünden bakıyordu. Gözlerinde sakin, kibar, uyanık ve bilgece bir ifade vardı. Kinder hazırcevaplığımla alt edemeyeceğim türden bir tanıktı.

Kinder, Golantz'ın titiz sorgulaması ve ön yargı oluşturacağını söyleyerek jüriye sunulmasını engellemekte başarısız olduğum olay yerine ait bir dizi büyütülmüş fotoğraf eşliğinde, jüriyi cinayet mahallinde bir tura çıkardı ve delillerin soruşturma ekibine neler ifade ettiğini açıkladı. Bu, tamamen objektif ve sistemli, aynı zamanda da son derece ilginç bir sunumdu. Kinder kalın, otoriter sesiyle, mahkeme salonunda bulunan herkese cinayet vakası dersi veren profesöre benzer bir kişiliğe bürünmüştü.

Golantz ve Kinder'ın ritimlerini bozmak için, konuşmanın orasında burasında bazı itirazlarda bulundum ama olayı sineye çekmek ve beklemekten başka yapacak fazla bir şeyim yoktu. Bir noktada telefonuma mesaj geldi. Bu, izleyici bölümünden gelen ve endişelerimi yatıştırma konusunda bana hiç de yardımı dokunmayan bir mesajdı.

Favreau: Adama bayıldılar! Yapabileceğin herhangi bir şey yok mu?

Savunma masasının altında telefonumun ekranına bakarken, arkama dönmeden ve Favreau'ya şöyle bir göz atmadan başımı iki yana salladım.

Sonra dikkatimi müvekkilime verdim. Kinder'ın ifadesiyle pek ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu. Not defterine bir şeyler yazıyordu ama bunlar duruşma ya da davayla ilgili değildi. Sayfanın üstünde bir sürü rakamla, altı çizilmiş DIŞ DAĞITIM başlığını gördüm. Ona doğru eğilip kulağına fısıldadım.

"Adam orada bizi resmen doğruyor," dedim. "Hani belki merak edersin diye söyleyeyim dedim."

Elliot'ın dudaklarında keyifsiz bir gülümseme belirir gibi oldu. O da fısıltıyla karşılık verdi.

"Bence gayet iyi gidiyoruz. Bugün iyiydin."

Başımı iki yana sallayıp dikkatimi yine Kinder'ın ifadesine verdim. Durumunun ciddiyetini bir türlü anlamayan bir müvekkilim vardı. Bir hareket planımın ve silahımda sihirli bir kurşunun bulunduğunun çok iyi farkındaydı. Ama mahkemeye çıktığınızda hiçbir şeyin garantisi olmazdı. Tüm davaların yüzde doksanının mahkemeye gitmeden anlaşmayla sonuçlanmasının nedeni de buydu. Kimse zar atmak ve işini şansa bırakmak istemezdi. Riskler son derece yüksekti ve bir cinayet davası, davalar içindeki en büyük kumardı.

Ancak Walter Elliot daha ilk günden beri bunu anlamamış görünüyordu. Film yapımı ve dış dağıtımla ilgili sorunları çözme işine devam ediyordu, mahkemenin sonunda serbest kalacağına dair en ufak bir soru işaretinin bile bulunmadığına inanıyormuş gibi bir hâli vardı. Davamın kurşungeçirmez olduğunu hissediyordum ama ben bile böylesi bir güvene sahip değildim.

Golantz, Kinder'la birlikte olay yeri soruşturmasının temel unsurları üstünden iyice geçtikten sonra sorgulamayı Elliot ve onun soruşturmacılarla olan etkileşimi doğrultusunda sürdürmeye başladı.

"Başlangıçta siz olay yerini incelerken ve evin yerleşim düzenini anlamaya çalışırken, sanığın Memur Murray'nin devriye arabasında kaldığını ifade ettiniz, doğru mu?"

"Evet, doğru."

"Walter Elliot'la ilk kez ne zaman konuştunuz?"

Kinder tanık kürsüsünün önünde açık hâlde duran dosyadan bir evraka baktı.

"Olay yerine dair ilk incelemelerimi yaklaşık iki buçukta tamamladım ve evden dışarıya çıkıp şerif yardımcılarına Bay Elliot'ı arabadan çıkarmalarını söyledim."

"Sonra ne yaptınız?"

"Şerif yardımcılarından birine kelepçelerini çözmesini söyledim çünkü artık buna gerek kalmadığını düşünüyordum. O aşamada olay yerinde çok sayıda şerif yardımcısı ve soruşturmacı vardı, çevre emniyet altına alınmıştı."

"Peki, Bay Elliot o an tutuklu muydu?"

"Hayır, tutuklu değildi ve ona bunu izah ettim. Ona çocukların –şerif yardımcılarının– duruma hâkim olana dek her türlü önlemi almak zorunda olduklarını söyledim. Bay Elliot bunu anladığını ifade etti. Daha sonra ona iş birliğini sürdürmek ve ekibimin bazı üyelerine evin içerisini göstermek isteyip istemediğini sordum. O da iş birliğini sürdüreceğini söyleyerek, tamam, dedi."

"Yani onu tekrar evin içine mi soktunuz?"

"Evet. Olay yerindeki kanıtlara bir zarar vermesin diye önce galoş giydirdik, sonra eve girdik. Bay Elliot'a eve gelip de cesetleri bulduğunda izlediği yolun aynısını izlemesini söyledim."

Galoşun geç giydirilmiş olduğunu bir kenara not ettim, Elliot olay yerine ilk gelen memurlara daha önce evi zaten gezdirmişti. Çapraz sorgulamada Kinder'ı bununla topa tutacaktım.

"Evin içinde takip ettiği yolda olağan dışı herhangi bir şey var mıydı? Size anlattıklarıyla çelişen bir şey fark ettiniz mi?"

Bunun çok belirsiz bir soru olduğunu öne sürerek itiraz ettim. Yargıç itirazımı kabul etti. Savunma önemsiz de olsa bir gol atmıştı. Golantz daha kesin ve açık bir ifadeyle soruyu başka türlü sordu.

"Dedektif Kinder, Bay Elliot evde sizi nereye götürdü?"

"İçeriye girdik ve bizi doğrudan yatak odasına çıkan merdivenlere yönlendirdi. Bize eve geldiğinde aynen bu şekilde yaptığını söyledi. Sonra, cesetleri bulduğunu ve yatağın yanındaki telefondan polisi aradığını ifade etti. Sevk memurunun ona evden ayrılmasını, dışarıya çıkıp evin önünde beklemesini söylediğinden, kendisinin de söylenenleri aynen yaptığından bahsetti. Ona evin içinde başka bir yerde bulunup bulunmadığını özellikle sorduğumda, hayır, dedi."

"Bu sözleri size olağan dışı veya çelişkili geldi mi?

"Evin içine girip ilk katta dolaşmadan doğrudan yatak odasına çıktığı doğruysa bunun biraz tuhaf olduğunu düşündüm. Bu anlattıkları daha sonra evin dışına çıktığımızda bize söylediklerivle de uyuşmuyordu. Dışarıda, ön taraftaki park yerine bırakılmış karısının arabasını işaret etmiş ve onun evde biriyle birlikte olduğunu bu şekilde anladığını söylemişti. Ona bunun ne demek olduğunu sorduğumda, diğer kurban Johan Rilz'in garajdaki boş yeri kullanabilmesi için karısının evin önüne park ettiği cevabını vermişti. Garaja mobilya ve bazı eşyalar koydukları için tek arabalık yer kalmış. Bay Elliot Alman'ın Porsche'sini oraya bıraktığını, karısının da dışarıya park ettiğini söyledi."

"Peki, bu sözlerin sizin için ne gibi bir önemi vardı?"

"Eh, benim açımdan onun yalan söylediği anlamına geliyordu. Bize evde başka hiçbir yerde dolanmadan doğrudan mer-

divenlere, oradan da yatak odasına çıktığını söylemişti. Ancak garaja baktığı ve orada ikinci kurbanın Porsche'sini gördüğü çok açıktı."

Golantz kürsüden kesin bir tavırla başını sallarken Elliot'ın yalan söylediğinin altını çiziyordu. Çapraz sorgulamada bu noktanın altından kalkabileceğimi biliyordum ama bu şansı ertesi güne kadar elde edemeyecektim. O zamana dek Kinder'ın ifadesi jürinin aklında neredeyse yirmi dört saat boyunca dolaşıyor olacaktı.

"Sonra ne oldu?" diye sordu Golantz.

"Evin içinde yapacak hâlâ bir sürü iş vardı. O yüzden ekibimden iki kişiye Bay Elliot'ı Malibu karakoluna götürmesi talimatını verdim, böylece orada rahatça bekleyebilecekti."

"Bay Elliot o zaman tutuklu muydu?"

"Hayır. Ona bir kez daha kendisiyle konuşmak zorunda olduğumuzu, iş birliği yapmayı hâlâ arzuluyorsa onu karakoldaki bir görüşme odasına alacağımızı, benim de buradaki işimi bitirir bitirmez oraya geleceğimi açıkladım. O da bir kez daha kabul etti."

"Onu karakola kim götürdü?"

"Soruşturmacılardan Joshua ve Toles kendi arabalarıyla götürdüler."

"Malibu karakoluna vardıklarında onunla neden hemen görüşmeye başlamadılar?"

"Çünkü onunla konuşmadan önce kendisi ve olay yeri hakkında daha çok bilgi sahibi olmak istiyordum. Bazen karşınızda iş birliği yapan bir tanık bile olsa yalnızca tek bir şansınız vardır."

"'Tanık' kelimesini kullandınız. Bay Elliot o sırada şüpheli değil miydi?"

Bu, gerçekle oynanan bir kedi-fare oyunuydu. Kinder'ın bu soruya nasıl cevap verdiğinin bir önemi yoktu, mahkeme salonundaki herkes onların Elliot'ı hedef aldıklarını biliyordu.

Kinder, "Eh, bir ölçüde herkes şüphelidir," diye karşılık verdi. "Kendinizi böyle bir olayın içinde bulduğunuzda herkesten şüphelenirsiniz. Ama o noktada kurbanlar veya Bay Elliot hakkında pek bir şey bilmiyordum hatta elimizde tam olarak ne olduğu da bilmiyordum. O yüzden o an kendisine çok önemli bir tanık gözüyle bakıyordum. Cesetleri o bulmuştu ve kurbanları tanıyordu. Bize yardım edebilirdi."

"Peki, o Malibu karakolunda güvenli bir yere yerleştirilirken, siz olay yerindeki çalışmalarınızı sürdürdünüz. Neler yapıyordunuz?"

"Benim işim olay yerinin kayıt altına alınması işine nezaret etmek ve evdeki tüm delillerin toplanmasını sağlamaktı. Ayrıca telefon ve bilgisayarlarla da ilgileniyor, olayın taraflarının kimliklerinin ve geçmişlerinin doğrulanmasını da sağlıyorduk."

"Bu çalışmalar sonucunda neler öğrendiniz?"

"Elliot'ların ikisinin de sabıka kaydı olmadığını, ikisinin de üstüne kayıtlı silahları bulunmadığını öğrendik. Ayrıca diğer kurban Johan Rilz'in bir Alman olduğunu, onun da sabıkasının ve üstüne kayıtlı bir silahın bulunmadığını öğrendik. Bay Elliot'ın bir film stüdyosu yönettiğini, film piyasasında çok başarılı bir kişi olduğunu... Buna benzer şeyler..."

"Bir noktada, ekibinizin bir üyesi soruşturmayla ilgili bir arama emri çıkarttı mı?"

"Evet, çıkarttık. Adımlarımızı çok dikkatli atmak, soruşturmaya devam edebilmek ve bizi götürdüğü yere kadar götürmek için bir dizi arama emri hazırlatıp yargıca imzalattık."

"Bu tür adımlar atmak alışılmadık bir şey midir?"

"Belki. Mahkemeler kanun güçlerine delil toplamak konusunda oldukça rahat hareket edebilme imkânı tanırlar. Ama soruşturmaya dâhil olan tarafları göz önüne alarak gerektiğinden daha dikkatli davrandık. İhtiyacımız olmasa bile arama emirlerini çıkarttık."

"Arama emirleri tam olarak neyle alakalıydı?"

"Elliot'ların evi, Bay Elliot'ın ve karısının arabasıyla, garajdaki Porsche için arama emrimiz vardı. Ayrıca bize, yakın zamanda silah kullanıp kullanmadığını belirlemek üzere Bay Elliot ve üstündeki giysilere test uygulama izni veren bir emir de çıkartmıştık."

Savcı sorduğu sorularla Kinder'a soruşturma boyunca neler yaptıklarını anlattırdı, olay yerindeki detayların üstünden geçtikten sonra, Elliot'la Malibu karakolunda yapılan görüşmeye kadar geldi. Burada Elliot'la yapılan görüşmenin video kaydını izletecekti. Bu, duruşmaya hazırlanma aşamasında birkaç kez izlediğim bir kayıttı. Elliot'ın Kinder ve ortağı Roland Ericsson'a anlattıklarının içeriği açısından önemsiz olduğunu biliyordum. Kaydın savcılık açısından önemli olan tarafı, Elliot'ın hâl ve tavırlarıydı. Yüzünün ortasında bir, göğsünde iki kurşun deliğiyle ölmüş karısının çıplak cesedini kısa bir süre önce bulmuş birine hiç benzemiyordu. Gün batımı kadar sakindi ve bu onun soğukkanlı bir katil gibi görünmesine neden oluyordu.

Jüri bölmesinin önüne bir ekran kuruldu. Golantz kaydı oynatırken sık sık durdurup Kinder'a sorular soruyor, sonra kaldığı yerden devam ediyordu. Kayıtlı görüşme on dakika sürüyordu ve bir sanıkla yüzleşme niteliğinde değildi, daha çok soruşturmacıların Elliot'ın anlattıklarına kilitlendikleri bir bilgilendirme konuşması gibiydi. Elliot'ı sıkıştırmamışlar, ona neyi ne zaman yaptığına dair uzun uzadıya sorular sormuşlardı. Görüşme Kinder'ın Elliot'a bir arama emri göstermesiyle son buluyordu, arama emrine göre Şerif Emniyeti'ne barut kalıntısı aramak amacıyla Elliot'ın ellerine, kollarına ve giysilerine test uygulama izni verilmişti.

Elliot hafifçe gülümseyerek, "Buyurun beyler," demişti. "Ne yapmanız gerekiyorsa yapın."

Golantz mahkeme salonunun arka duvarında asılı olan saate baktı ve elindeki uzaktan kumandayı ekrandaki Elliot'ın hafif gülümser görüntüsünde dondurmak için kullandı. Bu, jüri üyelerinin akıllarına kazınmasını istediği görüntüydü. Akşam beş trafiğinde evlerine geri dönerlerken, Elliot'ın ekrana yansıyan o 'sıkıysa beni yakala' gülümsemesini düşünmelerini istemişti.

"Sayın Yargıç," dedi. "Sanırım bugünlük ara vermek için iyi bir zaman. Şerif Yardımcısı Kinder'la bundan sonra farklı bir yönde ilerleyeceğiz ve buna yarın sabaha başlasak daha iyi olacak."

Yargıç bu öneriyi kabul etti ve jüri üyelerini medyada mahkemeyle ilgili yer alan haberlerden uzak durmaları konusunda bir kez daha uyararak duruşmaya ertesi güne kadar ara verdi.

Savunma masasında ayakta durup jüri üyelerinin tek sıra hâlinde görüşme odasına girmelerini izledim. İlk günün galibinin savcılık olduğuna emindim ama bu zaten beklenen bir

şeydi. Elimizde atacağımız bir sürü kurşun vardı hâlâ. Müvekkilime döndüm.

"Walter, bu akşam ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Arkadaşlarımla küçük bir akşam yemeği partisinde buluşacağım. Dominick Dunne'ı davet etmişler. Stüdyomda çekilen, Johnny Depp'in bir dedektifi oynadığı filmin tanıtımını izleyeceğiz."

"Arkadaşlarına ve Johnny'ye haber verip partiyi iptal et. Akşam yemeğini benimle yiyeceksin. Çalışmamız gerek."

"Anlamıyorum."

"Evet, çok iyi anlıyorsun. Duruşma başladığından beri benden kaçıyorsun. Bu benim için iyi bir şeydi aslında çünkü bilmemem gereken bir şeyi bilmek istemezdim. Ama şimdi durum farklı... Mahkememiz devam ediyor, delillerin ortaya koyulması aşamasını geride bıraktık ve benim bilmem gereken şeyler var. Her şeyi bilmem gerekiyor, Walter. O yüzden bu akşam konuşacağız, yoksa sabaha başka bir avukat tutarsın."

Yüzünün kontrol altına alınmış öfkeyle gerildiğini gördüm. O an onun bir katil olabileceğini ya da en azından cinayet emri verebilecek biri olduğunu anladım.

"Buna cüret edemezsin," dedi.

"Dene de gör bakalım."

Bir süre dik dik baktık birbirimize, sonra yüzündeki gerginliğin biraz azaldığını fark ettim.

"Kime haber vereceksen ver," dedim sonunda. "Benim arabamı alırız."

41

Bir araya gelmekte ben ısrarcı olmuştum, Elliot da yemeği yiyeceğimiz yer konusunda... Yarım dakika süren bir telefon görüşmesinin ardından bize Biltmore çıkışındaki Water Grill'de özel bir bölme ayarlamıştı. Geldiğimizde masamızda bir kadeh martini bizi bekliyordu. Masaya otururken bir şişe su ve dilimlenmiş limon istedim.

Müvekkilimin karşısına oturdum ve onu taze balık menüsünü incelerken izledim. Uzun bir süreden beri, Walter Elliot hakkında birtakım şeyleri bilmemeyi tercih etmiştim. Genellikle müvekkiliniz hakkında ne kadar az şey bilirseniz savunmanızı o denli iyi yapma şansınız olur. Ancak biz o dönemi geride bırakmıştık.

Elliot gözlerini menüden ayırmadan, "Akşam yemeği yemek isteyen sendin," dedi. "Menüye bakmayacak mısın?"

"Sen ne yersen ben de ondan istiyorum, Walter."

Menüyü bir kenara koyup bana baktı.

"Dil balığı filetosu."[4]

"Kulağa hoş geliyor."

Yakında bir yerde bekleyen ama gözü, masaya yaklaşamayacak kadar korkmuş garsona işaret etti. İkimiz için de sipa-

---

4 Ç. N. Yazar burada yazılışları ve anlamları farklı, ancak okunuşları aynı iki kelime kullanmış. *Fillet of sole*, dil balığı filetosu anlamına gelir ve bölümün başlığındaki Ruh Filetosu, *fillet of soul*'la aynı şekilde okunur.

riş verirken, balıkla beraber içmek için bir şişe beyaz şarap da söyleyip garsona suyumu ve dilimlenmiş limonumu unutmamasını tembihledi. Sonra ellerini masanın üstünde kenetleyip beklenti içinde bana baktı.

"Şu an Dominick Dunne'la yemek yiyor olabilirdim," dedi. "Umarım söyleyeceklerin önemlidir."

"Walter, söyleyeceklerim gerçekten önemli. Çünkü benden saklanmayacaksın artık ve tüm hikâyeyi anlatacaksın. Gerçek hikâyeyi. Bildiklerini bilirsem, savcılığın beni kum torbasına çevirmesi mümkün olmaz ve Golantz'ın nasıl bir adım atacağını, daha o adımı atmadan tahmin ederim."

Elliot artık ağzından baklayı çıkarma zamanının geldiğini kabul ediyormuşçasına başını salladı.

"Karımı ya da onun Nazi arkadaşını öldürmedim," dedi. "Bunu sana daha ilk günden beri söylüyorum."

Başımı iki yana salladım.

"Bu yeterli değil. Sana bütün hikâyeyi bilmek istediğimi söyledim. Gerçekten ne olduğunu bilmek istiyorum, Walter. Neler döndüğünü bilmek istiyorum, yoksa devam etmeyeceğim."

"Gülünç olma. Hiçbir yargıç duruşmanın ortasında çekip gitmene izin vermez."

"Buna özgürlüğün üstüne bahse girer misin, Walter? Bu davadan çekilmek istersem mutlaka bir yolunu bulurum."

Cevap vermeden önce bir an tereddüt etti ve bana dikkatle baktı.

"Ne istediğine dikkat etmelisin. Bilgi sahibi olmak tehlikeli bir şey olabilir."

"Bu riske gireceğim."

"Ama ben girebileceğime emin değilim."

Masanın karşısına, ona doğru eğildim.

"Bu ne anlama geliyor, Walter? Neler oluyor? Ben senin avukatınım. Ne yaptığını bana söyleyebilirsin, anlattığın her şey bende kalır."

Elliot cevap vermeden önce garson masaya bir şişe suyla, bir meze tabağında, restorandaki herkese yetecek kadar çok dilimlenmiş limon getirdi. Elliot garsonun bardağımı doldurmasını, sonra işitme menzilinden çıkmasını bekledi.

"Olan şu ki jüri karşısında savunmamı yapman için tutuldun. Gördüğüm kadarıyla da şimdiye dek harika bir iş çıkardın. Savunma aşamasındaki hazırlıkların en üst seviyede... Ve tüm bunları iki hafta gibi bir sürede başardın. Gerçekten müthiş!"

"Zırvalamayı keser misin!"

Bunu yüksek sesle söylemiştim. Elliot başını bölmeden dışarıya uzattı ve sözlerimi duymuş olan yakındaki masada oturan kadına dik dik baktı.

"Biraz daha alçak sesle konuşmalısın," dedi. "Avukat-müvekkil mahremiyeti bu masayla sınırlı."

Ona baktım. Gülümsüyor ama aynı zamanda bana, burada söylenen şeylerin burada kalacağına dair verdiğim güvenceyi hatırlatıyordu. Yoksa bu nihayet konuşmaya istekli olduğunun bir işareti miydi? O an elimdeki tek kozu oynadım.

"Jerry Vincent'ın verdiği rüşvetten söz et," dedim.

Başlangıçta gözlerindeki anlık şok ifadesini yakaladım. Sonra, zihninin çarkları dönmeye ve bir şeyleri bir araya getir-

meye başladığı noktada, gözlerine o bilmiş ifade hâkim oldu yine. Ardından da bir anlık pişmanlık ışıltısı yanıp söndü sanki. Julie Favreau keşke yanımda olsaydı, onu benden daha iyi okuyabilirdi.

"Bu çok tehlikeli bir bilgi," dedi. "Nasıl öğrendin?"

Müvekkilime bunu, şimdi iş birliği yaptığım bir polis dedektifinden öğrendiğimi söyleyemezdim tabii ki.

"Davayla birlikte ortaya çıkan bir şey olduğunu söyleyebilirim, Walter. Vincent'ın finansal da dâhil olmak üzere tüm kayıtları elimin altında. Senden aldığı avansın yüz binlik bölümünü bilinmeyen bir kişiye aktardığını anlamak fazla zor değildi. Ölümüne bu rüşvet mi neden oldu, peki?"

Elliot martini kadehini, iki parmağıyla zarif sapından kavrayarak kaldırdı ve kalanını içti. Sonra omzumun üstünden, göremediğim birine başıyla bir işaret yaptı. Biraz daha istiyordu. Sonra bakışlarını bana yöneltti.

"Jerry Vincent'ın ölümüne, kesişen birtakım olayların neden olduğunu söylemek doğru olur sanırım."

"Walter, seninle boşa zaman harcamayacağım. Bunu bilmek zorundayım, sadece seni savunabilmek için değil, kendimi korumak için de..."

Boş kadehini masanın yanına koydu, iki saniye içinde birileri yanımızda bitip bir çırpıda yeniden doldurdu.

"Ölüm nedenini bulmuş olabilirsin," dedi. "Dosyanın içindeydi. Hatta bana ondan söz etmiştin."

"Anlamıyorum. Neden söz etmişim?"

Elliot sabırsız bir ses tonuyla karşılık verdi.

"Vincent davayı ertelemeyi planlıyordu. Dilekçeyi sen buldun. Ama o erteleme dilekçesini mahkeme kayıtlarına geçirme fırsatını bulamadan öldürüldü."

Parçaları birleştirmeye çalıştım ama elimde yeterince parça yoktu.

"Anlamıyorum, Walter. Vincent davayı ertelemek istedi ve bu, onun ölümüne sebep oldu, öyle mi? Neden peki?"

Elliot masaya, bana doğru eğildi. Konuşmaya başladığında sesi fısıldar gibi çıkıyordu.

"Peki, bunu sen istedin, ben de anlatacağım. Ama keşke bilmeseydim dediğin noktada sakın beni suçlama. Evet, ortada bir rüşvet söz konusu... Vincent rüşvet verdi ve her şey yolundaydı. Mahkeme tarihi belli olmuştu, yapmamız gereken tek şey o güne hazırlanmaktı. Tarihe bağlı kalmak zorundaydık. Gecikme, erteleme olmayacaktı ama sonra Vincent fikrini değiştirdi ve davayı ertelemek istedi."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Sanırım sonucunu rüşvet yoluyla garantiye almadan da davayı kazanabileceğini düşünmeye başladı."

Elliot'ın FBI'ın telefonları ve Vincent'a olan açık ilgisi hakkında bilgisi olmadığı anlaşılıyordu. Olsaydı şimdi bundan söz etmesi için tam yeriydi. FBI'ın Vincent'a odaklanması, rüşvet entrikasının karıştığı bir mahkemeyi erteleme anlamında, başka herhangi bir neden kadar iyi bir neden olabilirdi.

"Demek davayı ertelemeye çalıştığı için öldürüldü?"

"Benim tahminim böyle, evet."

"Onu sen mi öldürdün, Walter?"

"Ben katil değilim."

"Onu öldürttün o zaman..."

Elliot usanmışçasına bir tavırla başını iki yana salladı.

"İnsanları öldürtmem de."

Bir garson elinde tepsi ve servis arabasıyla bölmeye geldi. Adam işini yaparken ikimiz de arkamıza yaslandık. Garson balıkların kılçıklarını ayıkladı, tabaklara koyup içlerinde tereyağlı sos bulunan iki küçük şişeyle birlikte önümüze servis yaptı. Ardından masaya Elliot'ın taze martinisiyle iki şarap kadehi koydu. Elliot'ın istediği şarabın mantarını çıkardı ve tatmak isteyip istemediğini sordu. Elliot başını iki yana sallayıp ona gitmesini söyledi.

Yalnız kalınca, "Peki," dedim. "Rüşvete geri dönelim. Kime verildi bu rüşvet?"

Elliot bir dikişte martinisinin yarısını bitirdi.

"Düşününce, gayet açık aslında..."

"O zaman benim aklım basmıyor. Yardım et biraz."

"Bir duruşma neden ertelenemez?"

Gözlerimi ondan ayırmadım ama artık ona bakmıyordum. Bulmacayı çözene dek içime kapandım. Yargıç, savcı, polisler, tanıklar, jüri... Sırasıyla tüm olasılıkları düşündüm. Rüşvetle, tarihi değiştirilemeyecek bir mahkemenin kesiştiği tek bir yerin olduğunu fark ettim. Mahkemenin ertelenmesi ve başka bir tarihe alınması durumunda değişikliğe uğrayacak tek bir şey vardı. Mahkeme hangi tarihe ertelenirse ertelensin yargıç, savcı ve tüm tanıklar olduğu gibi kalacaktı. Ama jüri havuzu haftadan haftaya değişiyordu.

"Jüride biri var," dedim. "Onu satın aldınız."

Elliot tepki vermedi. Tahminimin gerisini getirmeme izin verdi, ben de öyle yaptım. Jüri bölmesindeki yüzler birer birer gözümün önünden geçti. Altışar iki sıra... Yedi numaralı jüride durdum.

"Yedi numara. Onun jüride olmasını istemiştin. Biliyordun. Satın aldığınız adam o. Peki, kim bu adam?"

Elliot başını hafifçe salladı ve belli belirsiz gülümsedi. Soruma, bir cinayet davasındaki dalavereden değil de Lakers'ın playoff'lardaki şansından söz ediyormuşuz gibi sakin bir tavırla cevap vermeden önce balığından ilk lokmayı ağzına attı.

"Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, bilmek de umurumda değil. Ama o adam bizim. Yedi numaranın bizim olacağı söylendi. Adamın işi ikna etmek... Jüri karar vermek üzere görüşmelere başladığında, o adam odaya girecek ve olayların gidişatını bütünüyle savunma lehine değiştirecek. Vincent'ın inşa ettiği strateji ve senin sunumunla, muhtemelen bunu yapmakta fazla zorlanmayacak. Mahkemede istediğimiz sonucu çıkartmak konusunda sana güveniyorum ama o adam en azından beraat kararında direnecek ve sonuçta kararında oybirliğine varamamış bir jürimiz olacak. Böyle olursa, her şey yeniden başlar ve biz aynı şeyi bir daha tekrarlarız. Beni asla mahkûm edemeyecekler, Mickey. Asla."

Tabağımı bir kenara ittim. Yiyemiyordum.

"Walter, artık daha fazla bilmece yok. Bana bu işin nasıl geliştiğini anlat. En başından..."

"En başından mı?"

"En başından."

Elliot her şeyi en başından anlatma düşüncesi karşısında kırdayıp kendine bir kadeh şarap doldurdu. Bir garson bu işi yapmak üzere bölmeye dalmıştı ki Elliot elinde şişeyle işaret yaparak onu yolladı.

"Bu çok uzun bir hikâye, Mickey. Dinlerken bir kadeh şarap içmek ister miydin?"

Şişenin ağzını boş kadehimin üstünde tuttu. Şeytan iç diyordu ama ben başımı iki yana salladım.

"Hayır, Walter. Ben içmiyorum."

"Arada bir de olsa içmeyen bir adama ne kadar güvenebilirim, bilmiyorum."

"Ben senin avukatınım. Bana güvenebilirsin."

"Sonuncusuna da güvenmiştim, bak başına neler geldi."

"Beni tehdit etme, Walter. Sadece olanları anlat."

Elliot şarabından oldukça büyük birkaç yudum aldıktan sonra kadehini sert bir biçimde masaya bıraktı. Restoranda sese tepki veren kimse olup olmadığına bakınınca, rol kestiğini anladım. Aslında izlenip izlenmediğimizi kontrol ediyordu. Oturduğum açıdan belli etmeden ben de etrafı taradım. Restoranda Bosch'u ya da polis olabileceğini düşündüğüm birini göremedim.

Elliot hikâyesini anlatmaya başladı.

"Hollywood'da kim olduğun ya da nereden geldiğin hiç önemli değildir, yeter ki cebinde..."

"Paran olsun."

"Doğru. Ben buraya yirmi beş yıl önce geldim ve cebimde param vardı. Paramı önce bir iki filme, daha sonra kimsenin yüzüne bakmadığı yarım yamalak bir stüdyoya yatırdım ve o stüdyoyu piyasada iddialı bir konuma yükselttim. Beş yıl daha geçtikten sonra artık Dört Büyüklerden söz etmeyecekler çünkü Beş Büyükler olacak. Archway, Paramount ve Warner'la aynı kefeye konacak, diğerleri arkamızdan gelecek."

Hikâyeye en baştan başla derken, yirmi beş yıl geriye gideceğini tahmin etmemiştim.

"Peki, Walter. Tüm bu başarılarını anlıyorum. Sonuçta ne anlatmak istiyorsun?"

"O paranın benim param olmadığını. Buraya geldiğimde sözünü ettiğim para, benim param değildi."

"Fosfat madeni ya da Florida'da nakliye gemileri sahibi olan bir aileden geldiğini sanıyordum."

Hâlden anlar bir tavırla başını salladı.

"Doğru, ama bu, aile tanımının ne olduğuna bakar."

Yavaş yavaş anlamaya başlamıştım.

"Walter, mafyadan mı söz ediyorsun?"

"Florida'da inanılmaz bir nakit akışı olan ve işlerini devam ettirebilmek için yasal faaliyetlere ve yasal paravanlara ihtiyaç duyan bir örgütten söz ediyorum. Ben hesap uzmanıydım, o paravanlardan biriydim."

Şimdi parçaları bir araya getirmek kolaydı. Yirmi beş yıl öncesinin Florida'sı... Sınırsız kokain ve paranın altın çağı...

"Beni batıya yolladılar," dedi Elliot. "Bir hikâyem ve içi para dolusu bir bavulum vardı ve filmlere bayılıyordum. Nasıl film

seçeceğimi ve çekeceğimi biliyordum. Archway'i aldım ve milyar dolarlık bir girişim hâline dönüştürdüm. Ve sonra karım..."

Yüzünde üzüntü ve pişmanlık dolu bir ifade belirip kayboldu.

"Ne, Walter?"

Başını iki yana salladı.

"On ikinci yıl dönümümüzün sabahında –evlenmeden önce imzaladığımız anlaşmaya hak kazandığı günün ertesinde– beni terk edeceğini söyledi. Boşanacakmış."

Başımı salladım. Anlıyordum. Mitzi Elliot evlenmeden önce imzalanan anlaşmaya hak kazanınca, Walter Elliot'ın Archway Studios'daki varlıklarının yarısı üzerinde hak sahibi olacaktı. Ancak Walter görüntüdeki kişi, paravandı. Varlıkları aslında örgüte aitti ve bu, yaptığı yatırımların yarısının öylece uçup gitmesine izin verecek bir örgüt değildi.

"Fikrini değiştirmeye çalıştım," dedi Elliot. "Ama beni dinlemedi. O Nazi piçine âşıktı ve onun kendisini koruyacağını sanıyordu."

"Örgüt karını öldürttü."

Bu sözleri yüksek sesle söylemek garip geldi bana. İster istemez çevreme bakındım, restoranı gözlerimle taradım.

"O gün orada olmamam gerekiyordu," dedi Elliot. "Uzak durmam ve elimde, olay yerinde bulunmadığım yönünde ifade verebilecek çok sağlam bir görgü tanığım olması gerektiği söylendi."

"Eve neden gittin o zaman?"

Cevap vermeden önce gözlerini bana dikti.

"Onu hâlâ seviyordum yinede. Bir şekilde onu seviyor ve onu istiyordum. Onun için savaşmak istiyordum. Eve o ilişkiyi bitirmek, belki kahraman olmak, günü kurtarmak ve karımı geri almak için gittim. Bilmiyorum. Bir planım yoktu. Böyle olmasını istememiştim sadece. O yüzden gittim... ama çok geçti. Ben oraya vardığımda ikisi de ölmüştü. Korkunç..."

Elliot gözlerini onun hatırasına, belki de Malibu'daki yatak odasına dikmişti. Önümdeki beyaz masa örtüsüne indirdim gözlerimi. Bir savunma avukatı müvekkilinin kendisine tüm gerçeği söylemesini beklemez. Gerçeğin bir bölümünü, evet... Ama soğuk, acımasız ve eksiksiz gerçeği asla... Ortada Elliot'ın anlatmadığı, konuşmasının dışında bıraktığı bir şeyler olduğunu düşünmek zorundaydım. Ama şimdilik anlattıkları benim için yeterliydi. Şimdi sıra rüşvet konusundaydı.

"Ve sonra Jerry Vincent geldi," diye, konuşmaya teşvik ettim onu.

Gözleri tekrar odaklandı ve bana baktı.

"Evet."

"Bana rüşvetten söz et."

"Söyleyecek çok fazla bir şey yok. Şirket avukatım beni Jerry'yle bir araya getirdi ve her şey iyi görünüyordu. Ücret konusunda anlaştık, sonra bana geldi –bu olay başlarda, en az beş ay önce oldu– ve jüriyi etkileyecek birinin kendisiyle temasa geçtiğini söyledi. Jüride bizim lehimize çalışacak birinin olmasını sağlayacaklardı. Adam ne olursa olsun beraat kararında direnecek, ayrıca jürinin kendi arasındaki karar görüşmelerin-

de içeriden savunma için çalışacaktı. Ağzı laf yapan yetenekli ve ikna edici bir hilekâr olacaktı. İşin püf noktası, bunu kabul ettiğimiz andan itibaren, o adamın jürimde yer alabilmesi için mahkemenin daha önce programlandığı tarihte yapılması şarttı."

"Ve Jerry'yle birlikte bu öneriyi kabul ettiniz."

"Ettik. Bu beş ay önceydi. O tarihte savunmamı yapabilmem için elimde güçlü tezler yoktu. Karımı öldürmemiştim ama kararın aleyhime çıkma ihtimali daha yüksek görünüyordu. Elimizde sihirli kurşun yoktu... ve ben korkuyordum. Masumdum ama gidişat mahkûm olacağımı gösteriyordu. Böylece teklifi kabul ettik."

"Ne kadara anlaştınız?"

"Peşinat olarak yüz bin dolara. Senin de tespit ettiğin gibi Jerry parayı kendi ücretinin içinden ödedi. Avukatım olarak alacağı ücreti şişirdi, ben ona parasını verdim, o da paranın o kadarlık bölümünü jüri üyesine gönderdi. Daha sonra kararında oybirliğine varamayan jüri durumunun ortaya çıkması hâlinde bir yüz bin daha, beraat kararının çıkması durumundaysa iki yüz elli bin daha ödenecekti. Jerry bu insanların bu işi daha önce de yaptıklarını söyledi bana."

"Yani jüriyi ayarlamaktan mı söz ediyorsun?"

"Evet, bana öyle söyledi."

FBI'ın daha önceki bu tür ayarlamaların kokusunu alıp Vincent'ın peşine bu yüzden düşmüş olabileceğini düşündüm.

"Daha önceki jüri ayarlamalarının yapıldığı davalar, Jerry'nin davaları mıymış?"

"Söylemedi, ben de sormadım.

"Peki, FBI'ın davan konusunda bilgi toplamaya çalıştığı konusunda bir şey söyledi mi?"

Elliot arkasına yaslandı. Biraz önce korkunç bir şey söylemişim gibi bir hâli vardı.

"Hayır. Böyle bir şey mi var?"

Çok endişeli görünüyordu.

"Bilmiyorum, Walter. Sadece soruyorum. Ama Jerry sana mahkemeyi erteleyeceğini söyledi, değil mi?"

Elliot başını salladı.

"Evet. O pazartesi... Mahkeme sonucunu rüşvetle önceden ayarlamamıza gerek kalmadığını söyledi. Sihirli kurşunu vardı ve jüride bir adamımız olmaksızın davayı kazanacağından bahsetti."

"Ve bu yüzden öldürüldü."

"Öyle olması gerek. Bu tür insanların durduk yerde fikrini değiştirmene ve işin içinden sıyrılmana izin vereceklerini sanmıyorum."

"Ne tür insanların? Örgütün mü?"

"Bilmiyorum. Bu tür insanlar işte... Bu tür şeyleri her kim yapıyorsa..."

"Jerry'nin mahkemeyi erteleyeceğinden kimseye bahsettin mi?"

"Hayır."

"Emin misin?"

"Tabii ki eminim."

"O zaman Jerry kime söyledi?"

"Bilmiyorum."

"Peki, Jerry anlaşmayı kiminle yaptı? Kime rüşvet verdi?"

"Bunu da bilmiyorum. Bana söylemedi. İsimleri bilmemenin daha iyi olacağından bahsetti. Aynı şeyi ben sana söylüyorum."

Bunun için biraz geçti. Burada bir nokta koyup uzaklaşmak ve oturup olanları düşünmek zorundaydım. Dokunulmamış balık tabağıma baktım ve Patrick için paket yaptırsam mı diye düşündüm, belki mutfaktan biri yerdi.

Elliot, "Biliyorsun," dedi, "sana baskı yapmış gibi olmak istemem ama mahkûm olursam, öldüm demektir."

Başımı kaldırıp ona baktım.

"Örgüt mü?"

Başını salladı.

"Bir adam enselenir ve dert kaynağı hâline gelir. Normalde o adamı daha mahkemeye çıkmadan temizlerler. Onun savcıyla anlaşma yapma riskini göze almazlar. Ama paralarının kontrolü hâlâ bende, anlatabildim mi? Beni temizlerlerse tüm parayı kaybederler. Archway'i, gayrimenkulleri, her şeyi... O yüzden şu anda geride durup izliyorlar. Mahkemeden lehime bir sonuç çıkar, normal hayatıma geri dönersem her şey düzelmiş olacak. Ama mahkûm olursam onlar için ciddi bir dert kaynağı hâline gelmiş olurum ve hapiste iki akşam bile dayanamam. Beni orada haklarlar."

Risklerin ne olduğunu bilmek her zaman iyidir ama bu durumda bu hatırlatıcı bilgi olmadan da yoluma devam edebilirdim muhtemelen.

"Burada çok yüksek bir makamdan söz ediyoruz," diye devam etti Elliot. "Olay avukat-müvekkil mahremiyeti gibi şeylerin çok ötesine uzanıyor. Sözünü ettiğimiz mahremiyet, olayın diğer boyutları yanında devede kulak kalır, Mick. Bu akşam sana anlattığım şeyler bu masadan dışarı çıkmamalı, ne mahkemeye ne de başka bir yere. Burada anlattıklarım seni ölüme götürebilir. Tıpkı Jerry gibi. Bunu unutma."

Elliot sakin, gerçekçi bir tavırla konuşmuş, sözlerini, kadehindeki şarabın dibini bularak tamamlamıştı. Ama söylediği her sözcükte üstü kapalı bir tehdit vardı. Bunu hatırlamakta hiç zorluk çekmeyecektim.

Elliot garsona işaret ederek hesabı istedi.

42

İyi ki müvekkilim yemekten önce martini, yemek sırasında da beyaz şarap içmişti. Alkolün yumuşatıcı etkisiyle dili çözülmese ondan bu kadar çok şey öğrenebilir miydim, bilmiyorum ama bir cinayet duruşmasının ortasında bulunduğumuz bir dönemde, yemek sonrası sarhoş araba kullanırken yakalanma riskine girmesini istemedim ve ısrarla eve arabayla gitmemesini söyledim. Ancak Elliot 400.000 $'lık Maybach arabasını gece şehir merkezindeki bir garajda bırakmayacağını söyledi. Bu yüzden Patrick bizi alıp garaja götürdü, o bizi arkadan takip ederken Elliot'ı kendi arabasıyla evine bırakacaktım.

"Bu araba dört yüz bin papel mi ediyor?" diye sordum. "Kullanmaya korkuyorum."

"Üç aşağı beş yukarı, evet..."

"Eh, kullanacak başka araban yok mu? Sana mahkemeye limuzinle gelme derken, cinayet duruşmasına bunun gibi bir aletle geleceğini beklemiyordum. Bu arabayla bırakacağın izlenimi bir düşün, Walter. Bu hiç de iyi görünmüyor. İlk tanıştığımız gün bana ne dediğini hatırlıyor musun? Mahkeme salonu dışında da kazanmakla ilgili o sözlerini? Böyle bir araba bu konuda sana yardımcı olmaz."

"Öteki arabam Carrera GT."

"Harika. Onun değeri nedir?"

"Bundan daha pahalı..."

"Bak ne diyeceğim, neden benim Lincoln'lerimden birini ödünç almıyorsun. Hatta bir tanesinin plakasında NTGLTY[5] yazıyor. Onu kullanabilirsin."

"Sorun değil. Güzel, gösterişsiz bir Mercedes kullanabilirim. Olur mu?"

"Çok iyi. Bu akşam bana anlattıklarına rağmen senin için elimden gelenin en iyisi yapacağım. Bu konuda iyi bir iş çıkaracağımızı düşünüyorum."

"Demek masum olduğuma inanıyorsun."

Tereddüt ettim.

"Karını ve Rilz'i senin vurmadığına inanıyorum ama bu seni masum yapar mı, ondan emin değilim. Şöyle ifade edeyim, sana yöneltilen suçları işlediğini düşünmüyorum. İhtiyacım olan şey de bu."

Başını salladı.

"Belki de senden ancak bu kadarını isteyebilirim. Teşekkür ederim, Mickey."

Birçok insanın evinden daha pahalı olan arabaya zarar vermemek için dikkatimi tamamen yola vermiş olduğumdan bundan sonra fazla bir şey konuşmadık.

Elliot Beverley Hills'te, Sunset'in güneyindeki arazilerin birinde büyük kapısı olan bir malikânede yaşıyordu. Arabanın tavanındaki bir düğmeye basarak çelik giriş kapısını açtı ve hemen arkamdaki Lincoln'ü kullanan Patrick'le birlikte içeriye girdik. Arabadan çıkınca anahtarları Elliot'a verdim. Bir kadeh

5 E. N. Türkçede 'Suçsuz' anlamına gelen İngilizcedeki Not Guilty ifadesinin sadece sessiz harflerle yazılımı.

daha içmek için içeriye gelmek ister miyim diye sordu, ona içki içmediğimi hatırlattım. Elini uzattı, sıktım. Üstünde daha önceden anlaşılmış bir meseleyi halletmişiz gibi bir hisse kapıldım ve içimde tuhaf duygular uyandı. Ona iyi geceler dileyip Lincoln'ümün arka koltuğuna geçtim.

Eve giderken zihnimin dişlileri yol boyunca faaliyetteydi. Patrick ruh hâlimdeki küçük değişiklikleri hemen kapmıştı ve zamanın, gevezelik ederek düşüncelerimi bölme zamanı olmadığını anlamış gibiydi. Beni kendi hâlime bıraktı.

Kapıya yaslanmış hâlde oturdum, dışarıya bakıyor ama yanından hızla geçip gittiğimiz neon dünyayı fark etmiyordum. Jerry Vincent ve bilinmeyen kişilerle yaptığı anlaşmayı düşünüyordum. Anlaşmanın nasıl yapıldığını anlamak zor değildi, kimin yaptığı sorusuysa bir başka meseleydi.

Jüri sisteminin birçok seviyede yapılan rastgele seçimlerle yürüdüğünü biliyordum. Bu yöntem jürinin güvenilirliğini ve heyetin farklı sosyal yapılara ait insanlardan oluşmasını garanti altına alıyordu. Her hafta jüri görevine çağrılan yüzlerce vatandaştan oluşan başlangıçtaki jüri havuzu, seçmen kayıtlarından olduğu gibi, kamu hizmeti veren kuruluşların kayıtlarındaki isimlerden de rastgele seçiliyordu. Belirli bir mahkemenin jüri seçim süreci içine dâhil edilen bu büyük gruptaki jüri üyeleri de yine rastgele seçiliyor, ancak bu kez seçimi adliye bilgisayarı yapıyordu. Muhtemel jüri üyelerinin listesi mahkemeyi yönetecek olan yargıca veriliyor ve listedeki ilk on iki isim ya da kod numarası, başlangıçtaki jüri inceleme ve seçim aşaması için jüri bölmesindeki yerini almak üzere çağrılıyordu. Burada da listedeki isimler ya da kod numaraları, yine bilgisayar tarafından yapılan bir seçimle belirleniyordu.

Elliot bana, duruşma gününün belirlenmesinin ardından bilinmeyen kişilerin Jerry Vincent'la temas kurduğunu ve ona, jüri heyeti içine kendi istekleri doğrultusunda çalışacak birini yerleştirebileceklerini söylediğini anlatmıştı. İşin püf noktası, mahkeme tarihiyle ilgili bir ertelemenin olmamasıydı. Mahkeme başka tarihe atılırsa, söz konusu kişinin de jüri üyesi olarak o tarihlere kaydırılması mümkün olmayacaktı. Tüm bunlar bana, söz konusu bilinmeyen kişilerin jüri sisteminin rastgele seçiminin her aşamasına müdahale edebileceklerini söylüyordu: Belirli bir haftadaki belirli bir mahkemede görülecek davada jüri görevi yapmak üzere başlangıçta yapılan çağrı aşamasına, mahkemede jüri hizmeti vermek üzere yargıcın davetiyle ilgili rastgele seçim aşamasına ve jüri heyetinde yer alacak ilk on iki jüri üyesinin rastgele seçim aşamasına...

Para yedirilmiş kişi bir kez jüri bölmesinde yer aldıktan sonra, orada kalması tamamen kendisine bağlıydı. Savunma öncelikli itiraz hakkını kullanarak onu dışlamayacağını bilecek, o da jüri seçimi esnasında savcılığa meylediyormuş gibi görünerek savcılık tarafından reddedilmekten kurtulacaktı. Mahkeme günü değişmediği sürece, işlerin istendiği gibi gitmesi bu kadar kolaydı.

Olayı bu şekilde ele almak, işin içindeki hileyi ve bunu kimin tasarlamış olabileceğini daha iyi anlamamı sağlamıştı. Dahası, içinde bulunduğum ahlaki çıkmazı da daha iyi kavramıştım. Elliot akşam yemeğinde bana birkaç suçtan söz etmiş ve bunları kabul etmişti. Ama ben onun avukatıydım ve kabul ettiği bu suçlar avukat-müvekkil mahremiyeti içinde gizli kalacaktı. Bu kuralın istisnası, öğrendiğim şeyler yüzünden tehlikeye düşmem ya da planlanmış ancak henüz işlenmemiş bir suça

dair bilgi sahibi olmamdı. Birilerine Vincent tarafından rüşvet verildiğini biliyordum. Bu suç çoktan işlenmişti. Ancak jürinin rüşvetle ayartılması suçu henüz işlenmemişti. Bu suç, jüri karar vermek üzere görüşmelere başlayana dek işlenmeyecekti, bu yüzden söz konusu suçu rapor etmekle yükümlüydüm. Elliot belli ki müvekkil gizliliği kuralının bu istisnasını bilmiyordu ya da Jerry Vincent'ın sonuna benzer bir sonla karşılaşabileceğim tehdidini savurmakla beni kontrol altında tutacağına ikna olmuştu.

Tüm bunları düşündüm ve göz önüne almam gereken bir istisna daha olduğunu fark ettim. Jürinin rüşvetle ayartılması suçunu, işlenmesini önlediğim takdirde rapor etmem gerekmeyecekti.

Doğrulup etrafa bakındım. Sunset'teydik ve Batı Hollywood'a gelmek üzereydik. İleriye bakınca o bilindik yazıyı gördüm.

"Patrick, Book Soup'un önüne çek. Bir koşu bir şeye bakıp geleceğim."

Patrick Lincoln'ü kitapçının önündeki kaldırıma yanaştırdı. Ona ön tarafta beklemesini söyleyip dışarıya çıktım. Dükkânın ön kapısından içeriye girip kitap raflarının olduğu arka bölüme yürüdüm. Bu dükkânı çok sevmeme rağmen içeriye alışveriş yapmak amacıyla girmemiştim. Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyordu ve Patrick'in kulak misafiri olmasını istememiştim.

Polisiye romanların bulunduğu bölüm müşterilerle dolup taşıyordu. Biraz daha arkaya ilerleyip masa ve raflarda, içi gösterişli resimlerle dolu, büyük kitapların yığılı olduğu boş bir girinti buldum. Telefonumu çıkarıp soruşturmacımı aradım.

"Cisco, benim. Neredesin?"

"Evde... Ne oldu?"

"Lorna orada mı?"

"Hayır, kız kardeşiyle sinemaya gitti. Birazdan burada..."

"Tamam, sorun değil. Seninle konuşacaktım zaten. Senden bir şey yapmanı istiyorum ama dilersen yapmayabilirsin. Yapmak istemezsen anlarım. Ama ne olursa olsun, bundan kimseye söz etmeyeceksin. Lorna'ya bile..."

Cisco cevap vermeden önce tereddüt etti.

"Kimi öldüreceğim?"

İkimiz de gülmeye başladık, akşam boyunca yaşadığım gerginliği biraz olsun üstümden atabilmiştim.

"O işi daha sonra konuşabiliriz ama sözünü edeceğim şey bunun kadar riskli... Senden birini gizlice takip etmeni ve hakkında öğrenebildiğin her şeyi öğrenmeni istiyorum. İşin sakat tarafı, yakalanırsan muhtemelen ikimizin de biletini keserler."

"Kimi takip edeceğim?"

"Yedi numaralı jüri üyesini."

43

Lincoln'e geri döner dönmez yaptığım şey yüzünden pişmanlık duymaya başladım. Başımı büyük bir belanın içine sokabilecek ince bir çizginin üstünde yürüyordum. Bir taraftan, bir avukatın görevini kötüye kullandığı ve rüşvet yediği bildirilen bir jüri üyesini soruşturması son derece anlaşılır bir durumdu; diğer taraftansa söz konusu bu soruşturma kendi içinde, kanuna aykırı bir biçimde bir şeyleri değiştirmek, birilerini etkilemek şeklinde de görülebilirdi. Yargıç Stanton jürinin gizli kalmasını sağlamak adına birtakım önlemler almış, bense soruşturmacımdan bu kararı devre dışı bırakacak bir şey yapmasını istemiştim. Bu işi yüzümüze gözümüze bulaştırırsak, Stanton'ın keyfini kaçırmaktan çok daha fazlasını yapmış olacaktık ve yargıç beni gördüğünde gözlerini kısmaktan çok daha farklı bir tepki verecekti. Bu, sıradan bir ihlal değildi. Stanton beni baroya, başyargıca, hatta sesini oraya kadar duyurabilirse Yargıtay'a şikâyet eder, Elliot davasının son davam olması için elinden geleni ardına koymazdı.

Patrick, Fareholm boyunca ilerleyip arabayı evimin altındaki garaja çekti. Dışarıya çıkıp eve yürüdük, basamakları çıkıp ön taraftaki verandaya geldik. Saat neredeyse on olmuş ve ben on dört saatlik çalışmanın sonunda bitkin düşmüştüm ama veranda sandalyerinin birinde bir adamın oturmakta olduğunu gördüğüm anda adrenalin damarlarımda hızla akmaya başladı. Adamın yüzü, arka plandaki şehir ışıkları nedeniyle gölgede kalmıştı. Bir annenin sokakta sağına soluna bakmadan yürü-

yen çocuğunu durdurmasına benzer bir biçimde elimi koluna koyup Patrick'i durdurdum.

"Merhaba, Avukat."

Bosch'tu. Sesinden ve selam verme tarzından tanımıştım onu. Rahatlayıp elimi Patrick'in kolundan çektim. Verandaya çıktık, Patrick'in içeriye girmesi için kapıyı açtım. Sonra kapıyı kapatıp Bosch'a döndüm.

"Güzel manzara," dedi. "Aşağılık adamları savunarak mı aldın bu evi?"

Onunla uğraşamayacak kadar yorgundum.

"Burada ne yapıyorsun, Dedektif?"

"Kitapçıdan sonra evine dönersin diye tahmin ettim," dedi. "O yüzden önden gelip seni burada bekleyeyim dedim."

"Eh, bu akşamlık işim bitti. Ekibine haber uçurabilirsin, tabii ortada bir ekip varsa."

"Olmadığını düşündüren bir şey mi oldu?"

"Bilmiyorum. Hiç kimseyi göremedim de. Umarım bana palavra sıkmıyorsundur, Bosch. Resmen kelle koltukta geziyorum."

"Mahkemeden sonra müvekkilinle Water Grill'de akşam yemeği yedin. İkiniz de dil balığı filetosu sipariş ettiniz ve arada bir sesinizi yükselttiniz. Müvekkilin bolca içti, bu yüzden onu evine arabasıyla sen bıraktın. Restorandan dönüşte Book Soup'a uğrayıp şoförünün duymasını istemediğin bir telefon konuşması yaptın."

Etkilendim.

"Peki, anlaşıldı. Sen de oradaydın. Benden ne istiyorsun, Bosch? Neler oluyor?"

Bosch ayağa kalkıp bana yaklaştı.

"Ben de sana aynı şeyi soracaktım," dedi. "Akşam yemeğinde Walter Elliot'ı o kadar heyecanlandıran ve canını sıkan şey neydi? Ve kitapçının arka tarafında kiminle konuşuyordun?"

"Bak, Elliot benim müvekkilim ve sana onunla ne konuştuğumuzu söylemeyeceğim. Seninle o çizgiyi geçmek istemiyorum. Kitapçının arka tarafındaki konuşmaya gelince, pizza siparişi veriyordum çünkü senin ve meslektaşlarının fark etmiş olabileceği gibi akşam yemeği yemedim. Bir dilim yemek istersen sen de takıl."

Bosch yüzünde o yarım yamalak gülümseme, donuk gözlerinde o bilmiş ifadeyle bana baktı.

"Demek oyunu böyle oynamak istiyorsun, Avukat."

"Şimdilik."

Uzunca bir süre konuşmadık. Orada öylece durmuş söyleyeceğimiz bir sonraki zekice sözleri bekliyorduk. Aklıma hiçbir şey gelmedi, o an gerçekten yorgun ve aç olduğuma karar verdim.

"İyi geceler, Dedektif Bosch."

Bosch'u verandada yalnız bırakarak içeriye girdim ve kapıyı kapattım.

44

Dedektif Kinder'ı sorgulama sırası, salı gününün ilerleyen saatlerinde, savcının doğrudan sorgulama esnasında soruşturmanın detayları hakkında birkaç saat daha harcamasının sonrasında geldi. Bu durum benim lehimeydi. Jürinin verilen ifadedeki önemsiz ayrıntılar yüzünden sıkılmaya başladığını ve yeni birtakım soruları dört gözle beklemeye başladığını düşünüyordum, Julie Favreau da attığı mesajla bu durumu doğrulamıştı.

Doğrudan sorgulama esasen, Walter Elliot'ın tutuklanmasının ardından, soruşturmayla ilgili yapılan çalışmaları ön plana çıkarmıştı. Kinder sanığın evliliğine dair derin bir araştırma yaptığından, çok kısa bir süre önce hak kazanılan evlilik sözleşmesinin ortaya çıkarılışından ve Elliot'ın, cinayetlerin işlendiği haftanın öncesinde, boşanması hâlinde Archway Studios'un kontrolünün ve parasının ne kadarını kaybedeceğini belirlemek üzere gösterdiği çabaları gözler önüne seren çalışmalardan uzun uzadıya bahsetti. Bir zaman çizelgesiyle, Elliot'ın ifadesi ve belgelenmiş gidiş-geliş süreleri aracılığıyla, sanığın cinayetlerin işlendiği tahmini saatte başka yerde olduğunu kanıtlayacak güvenilir bir tanığı olmadığını ortaya koydu.

Golantz ayrıca Kinder'ı daha sonra ayrıntı olduğu anlaşılan, soruşturmaya dair çıkmaz sokaklar ve diğer tali çalışmalar hakkında da sorguladı. Kinder toplanan ve sorumluluk duygusuyla hareket edilip araştırılan ve daha sonra boş çıkan ipuçlarından, katilin esas hedefinin o olup olmadığını belirlemek üzere Johan Rilz hakkında yapılan araştırmadan ve daha önce

işlenmiş ve çözülememiş benzer çifte cinayet davalarıyla ilgili yapılan kıyaslamalardan söz etti.

Sonuç olarak, Golantz ve Kinder ortaya müvekkilimi Malibu'daki cinayetlerle ilişkilendirecek eksiksiz bir çaba koymuş gibi görünüyordu. Öğleden sonra genç savcı, "Başka sorum yok, Sayın Yargıç," diyecek kadar tatmin olmuştu.

Sonunda sıra bana gelmişti. Çapraz sorgulamada, doğrudan sorgulamada sözü edilen sadece üç alana odaklanarak Kinder'ın peşine düşmeye ve sonra onu midesine indireceğim beklenmedik yumrukla şaşırtmaya karar vermiştim. Sorgulamayı yönetmek üzere kürsüye doğru hareketlendim.

"Dedektif Kinder, duruşmanın ilerleyen günlerinde adli tıp yetkilisinden bu konuda bilgi alacağımızı biliyorum ama otopsi sonrasında Bayan Elliot ve Bay Rilz'in tahmini ölüm saatlerinin sabah on birle öğlen on iki arasında olduğu yönünde bilgilendirildiğiniz şeklinde ifade vermiştiniz, değil mi?"

"Evet."

"Ölüm saatinin on bire mi yoksa on ikiye mi daha yakın olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Bunu kesin olarak söylemek imkânsız. Olayın gerçekleştiği zaman diliminin bu olduğunu ifade edebilirim ancak."

"Peki, bu zaman diliminden haberdar olduktan sonra soruşturmayı, kısa bir süre önce tutukladığınız adamın, olayın gerçekleştiği saatlerde başka bir yerde olduğunu kanıtlayacak bir tanığı olmadığını netleştirmek üzere sürdürdünüz, doğru mu?"

"Hayır, ben bu şekilde ifade etmezdim."

"Peki, nasıl ifade ederdiniz?"

"Soruşturmayı sürdürüp mahkemeye hazırlanma yükümlülüğüm olduğunu söylerdim. Durum tespitinin bir bölümü açık fikirli olmayı ve sanığın cinayetlerin işlendiği saatte başka yerde bulunduğunu kanıtlayacak tanıkları olduğu ihtimalini göz ardı etmemeyi gerektirir. Bu yükümlülüğü yerine getirmek üzere çok sayıda görüşmenin yanı sıra, Bay Elliot'ın stüdyodan ayrılırken kullandığı Archway Studios kapısında tutulan kayıtlardan, o sabah saat on kırkta arabasıyla tek başına çıktığını belirledik. Bu Bay Elliot'a..."

"Teşekkür ederim, Dedektif. Sorumu cevapladınız."

"Cevabımı henüz bitirmedim."

Golantz ayağa kalkıp tanığın cevabını bitirmesine izin verilmesini talep etti. Stanton bu izni verdi. Kinder, Cinayet Bürosu eğitmeni tonuyla konuşmasını sürdürdü.

"Dediğim gibi bu, Bay Elliot'a, tahmini ölüm saati verileri içerisinde Malibu'daki eve varması için bol bol zaman veriyordu."

"Oraya varması için bol bol zaman mı veriyor dediniz?"

"Yeterince zaman veriyordu demek istedim."

"Biraz önce, saat tutmak amacıyla birkaç kez olay yerine arabayla gittiğinizden söz ettiniz. Bu ne zaman oldu?"

"İlki olaydan tam bir hafta sonraydı. Archway'deki çıkış kapısından sabah saat on kırkta ayrılıp arabayla Malibu'daki eve gittim. Oraya vardığımda saat on bir kırk ikiydi; yani cinayetin işlendiği zaman periyodu içinde kalan bir saatte oradaydım."

"Bay Elliot'ın kullandığı güzergâhı kullandığınızı nerden biliyordunuz?"

"Bilmiyordum. O yüzden kullanılabilecek en aşikâr ve en hızlı güzergâhın ne olabileceğini düşündüm. Birçok insan uzun yolu tercih etmez, gidecekleri yere en kısa sürede gitmek için kestirmeyi tercih eder. Ben de Archway'den Melrose'a, oradan La Brea'ya gidip on numaralı otoyola çıktım. O noktadan sonra Pasifik Sahili Otoyolu'na yöneldim."

"Karşılaştığınız trafik yoğunluğunun, Bay Elliot'ın karşılaştığı yoğunlukla aynı olduğunu nerden biliyordunuz?"

"Bilmiyordum."

"Los Angeles trafiğinin sağı solu pek belli olmaz, değil mi?"

"Evet."

"Sözünü ettiğiniz güzergâhta yaptığınız denemeyi o yüzden mi birkaç kez tekrarladınız?"

"Sebeplerden biri de buydu, evet."

"Peki, Dedektif Kinder, o güzergâhı toplamda beş kez gidip geldiğiniz ve Malibu'daki eve her defasında iddia edilen zaman periyodu içinde vardığınız yönünde ifade verdiniz, doğru mu?"

"Doğru."

"Bu beş deneme sürüşüne göre, Malibu'daki eve en erken varış zamanınız neydi?"

Kinder notlarına baktı.

"Bu dediğiniz ilk seferinde, eve on bir kırk ikide vardığım zaman olmuştu."

"Peki, en kötü zaman neydi?"

"En kötü mü?"

"Bu beş seferde kaydettiğiniz en uzun varış zamanı neydi?"

Kinder tekrar notlarına baktı.

"Oraya en geç vardığım saat, on bir elli birmiş."

"Peki, en kısa sürede varış saatiniz, adli tıp uzmanının söz konusu cinayetlerin işlendiğini tahmin ettiği zaman periyodunun son üçte birlik kısmı içinde kalırken, en uzun sürede varış saatiniz ise Bay Elliot'a, evin içine sessizce dalıp o iki insanı öldürmesi için on dakikadan daha az bir süre bırakmış oluyor. Doğru mu?"

"Evet, ama o süre içinde de yapılabilirdi."

"Yapılabilir miydi? Kendinizden çok eminmiş gibi konuşmuyorsunuz, Dedektif?"

"Sanığın cinayeti işleyecek zamanı olduğuna çok eminim."

"Ama bu, ancak cinayetlerin, belirlenen zaman periyodunun başlangıcından en az kırk iki dakika sonra işlenmesi hâlinde mümkün, doğru mu?"

"Olaya o şekilde bakmak istiyorsanız..."

"Olay benim nasıl baktığımla alakalı değil, Dedektif. Ben adli tıp uzmanının bize verdiği bilgiler doğrultusunda fikir yürütüyorum. Jüri için bir özet yapmamız gerekirse, siz Bay Elliot'ın stüdyodan on kırkta ayrıldığını, Malibu'ya giden onca yolu kat ettiğini, eve sessizce girip üst kattaki yatak odasında bulunan karısını ve onun âşığını öldürdüğünü, tüm bunları cinayetlerin işlendiği zaman periyodunun bitişi olan öğle saatinden önce yaptığını söylüyorsunuz. Doğru anlamış mıyım?"

"Özü itibariyle, evet..."

Yalan olduğunu bildiğim gerçekleri dinliyormuş gibi başımı iki yana salladım.

"Peki, Dedektif, devam edelim. Jüriye Malibu'ya arabayla gitmeye karar verdiğinizi ancak cinayetlerin işlendiği öğleden önce varamayacağınızı anlayıp yarı yoldan kaç kez geri döndüğünüzü söyler misiniz, lütfen?"

"Böyle bir şey hiç olmadı."

Ancak Kinder'ın cevabında hafif de olsa bir tereddüt vardı. Jürinin bunu yakaladığına emindim.

"Evet mi hayır mı, Dedektif? Sizin sabah on kırkta Archway'in kapısından yola beş değil yedi kez çıktığınızı gösteren kayıtlar, hatta bunu belgeleyen bir video göstersem, bu kayıtlar ve video düzmece mi olurdu?"

Kinder'ın gözleri önce Golantz'a, sonra tekrar bana kaydı.

"Olduğunu iddia ettiğiniz şey, hiç olmadı," dedi.

"Ama soruya cevap vermiyorsunuz, Dedektif. Bir kez daha soruyorum, evet mi hayır mı? Size deneme sürüşünü en az yedi kez yaptığınızı ama sadece beşini kanıtlayabildiğinizi ortaya koyan kayıtlar göstersem, bu kayıtlar düzmece mi olurdu?"

"Hayır, ama sanmıyorum ki..."

"Teşekkür ederim, Dedektif. Sadece evet veya hayır diye cevaplamanızı istemiştim."

Golantz ayağa kalkıp yargıçtan, tanığın soruyu tam olarak cevaplaması için izin verilmesini talep etti ama Stanton dilerse onu bir kez daha sorgulayabileceğini söyleyerek talebi reddetti. Ama şimdi ben tereddüde düşmüştüm. Golantz'ın Kinder'dan

daha geniş bir açıklamayı onu ikinci kez sorguladığında alacağını biliyordum ve şimdi onun üstüne gitme, belki de onu kontrol altında tutma ve itirafını avantaja çevirme şansım vardı. Bu bir kumardı çünkü o an onu iyice çökerttiğimi ve duruşmaya ara verilene dek onu sorgulamaya devam etmem durumunda jüri üyelerinin evlerine, akıllarında polisle ilgili şüphelerle döneceklerini hissediyordum. Bu da asla kötü bir şey değildi.

Risk almaya karar verdim, onu kontrol altında tutmayı deneyecektim.

"Dedektif, Malibu'daki eve varmadan önce o sürüş testlerinden kaç tanesini yarıda bıraktığınızı bize söyler misiniz?"

"İki."

"Hangileri?"

"İkincisi ve sonuncusu, yani yedinci sefer..."

Başımı salladım.

"Bu denemelerden Malibu'daki eve cinayetin işlendiği zaman periyodu içinde asla varamayacağınızı anladığınız için vazgeçtiniz, değil mi?"

"Hayır, kesinlikle değil."

"O zaman deneme sürüşlerinden vazgeçme nedeniniz neydi?"

"Bir seferinde büromdan, sorgulanması için bekleyen biri için çağrılmıştım, diğer seferde de telsizi dinliyordum ve bir polis memurunun destek çağrısını duyunca rotamı oraya çevirdim."

"Deneme sürüşü araştırmanızla ilgili aldığınız notlarda neden bunlardan söz etmediniz?"

"Konuyla ilgili olduklarını düşünmedim çünkü testler tamamlanamamıştı."

"Yani bu tamamlanamamış testlere dair, o kalın dosyanızın herhangi bir yerinde bir belge yok mu?"

"Hayır, yok."

"Yani Elliot'ların Malibu'daki evlerine varamadan bu test sürüşlerinden neden vazgeçtiğinize dair, sözlerinizin dışında elimizde bir belge yok, doğru mu?"

"Doğru."

Başımı salladım ve onu bu cephede yeterince hırpaladığıma karar verdim. Golantz'ın yeniden sorgu esnasında Kinder'ı eski hâline döndüreceğini biliyordum, hatta belki Kinder'ın Malibu rotasından sapmasına neden olan çağrının belgesini bile mahkemeye sunabilirdi. Ancak jürinin aklında, güven konusunda en az bir soru işareti uyandırdığımı umuyordum. Küçük zaferimi bir kenara koyup devam ettim.

Kinder'ı daha sonra cinayet silahının bulunmamış olmasıyla ve Walter Elliot'la ilgili altı aydır sürdürülen araştırmaların, onu herhangi bir silahla ilişkilendirememiş olmasıyla alakalı hırpaladım. Bu olguyu farklı şekillerde birkaç kez gündeme getirerek, Kinder'ın soruşturmanın anahtar parçasının yerinin asla saptanamadığını ve eğer katil Elliot'sa, silahı saklayacak çok az zamanı olduğunu birkaç kez kabullenmek zorunda kalmasını sağladım.

Kinder sonunda hayatından bezmiş bir hâlde, "Eh, orada koskoca bir okyanus var, Bay Haller," dedi.

Bu, vermesini beklediğim bir açıktı.

"Büyük bir okyanus mu dediniz, Dedektif? Bay Elliot'ın bir teknesi olduğunu ve silahı Pasifik Okyanusu'nun ortasına attığını mı iddia ediyorsunuz?"

"Hayır, öyle değil.

"O zaman nasıl peki?"

"Silahın sonunda suyun dibini boylamış olabileceğini ve dalgıçlarımız araştırmaya başlamadan önce akıntıyla sürüklenip gitmiş olabileceğini söylüyordum sadece."

"Suyun dibini boylamış olabileceğini mi dediniz? Bay Elliot'ın hayatını ve geçimini bir 'olabilirlik' üstüne inşa edilmiş düşünceyle elinden almak mı istiyorsunuz, Dedektif Kinder?"

"Hayır, söylediğim bu değildi."

"Söylediğiniz şey, elinizde silah olmadığı, herhangi bir silahla Bay Elliot arasında bir ilişki kuramadığınız ama aradığınız kişinin o olduğuna dair bir an bile tereddüde düşmediğiniz, doğru mu?"

"Elimizde sonucu pozitif çıkan bir barut testi var. Bence bu sonuç, Bay Elliot'la bir silah arasında bağ kuruyor."

"Ne silahıymış bu?"

"Silah elimizde yok."

"Hı, hı... Ve siz orada oturup, Bay Elliot'ın, karısı ve Johan Rilz'in öldürüldüğü gün bir silah ateşlediğini bilimsel bir kesinlik içinde söyleyebiliyorsunuz?"

"Eh, bilimsel bir kesinlik içinde değil ama yapılan test..."

"Teşekkür ederim, Dedektif Kinder. Sorumun cevabını aldım sanırım, şimdi devam edelim."

Not defterimin sayfalarını karıştırıp bir gece önce yazdığım ve bundan sonra soracağım soruları inceledim.

"Dedektif Kinder, soruşturmanız esnasında, Johan Rilz ve Mitzi Elliot'ın ne zaman tanıştıklarını belirlemiş miydiniz?"

"Bayan Elliot'ın Johan Rilz'i 2005'in sonbahar aylarında, evini dekore etmesi için tuttuğunu belirledim. Onunla daha önceden tanışıyorsa onu bilemem."

"Peki, ne zaman sevgili olmuşlardı?"

"Bunu belirlememiz imkânsızdı. Bay Rilz'in randevu defterinde, onun Bayan Elliot'la şu veya bu evde randevulaştığını gösteren çeşitli kayıtlar olduğunu biliyorum. Bayan Elliot'ın ölümünden altı ay önce görüşme sıklığı artmış."

"Bay Rilz her bir randevu için ayrı para mı alıyormuş?"

"Bay Rilz'in hesap defterleri oldukça düzensizdi. Her randevu için ayrı para aldığını belirlemek zordu ama genel olarak Bayan Elliot'tan Bay Rilz'e yapılan ödemeler, randevu sayılarının artışına paralel olarak artmış."

Bu cevap, gördüğüm büyük resme uyuyormuş gibi başımı salladım.

"Peki, siz aynı zamanda cinayetlerin Mitzi Elliot'ın, Walter'la aralarında imzaladıkları ve kendisine, bir boşanma durumu hâlinde çiftin finansal varlıklarında söz sahibi olacağı evlilik sözleşmesine hak kazanmasının üstünden sadece otuz iki gün sonra işlendiğini öğrendiğiniz yönünde de ifade verdiniz, değil mi?"

"Evet."

"Ve size göre cinayetlerin nedeni buydu."

"Kısmen, evet. Ben buna ağırlaştırıcı unsur adını veriyorum."

"Dedektif Kinder, suç teorinizde herhangi bir tutarsızlık görüyor musunuz?"

"Hayır, görmüyorum."

"Finansal kayıtlar ve randevu sıklıkları göz önüne alındığında, Bay Rilz ile Bayan Elliot arasında bir tür romantik ya da en azından cinsel bir ilişki olduğunu anlamadınız mı?"

"Ben apaçık olduğunu söylemezdim."

"Söylemez miydiniz?"

Çok şaşırmış gibi yaptım. Onu biraz köşeye sıkıştırdığımı biliyordum. Aralarındaki ilişkinin apaçık ortada olduğunu söylemiş olsaydı, benim kendisinden istediğimi bildiği cevabı vermiş olacaktı. Apaçık ortada olmadığını söylemiş olsaydı, o zaman mahkeme salonundaki herkes ilişkinin apaçık ortada olduğunu düşündüğü için aptal gibi görünecekti.

"Geriye dönüp baktığımda apaçık ortadaymış gibi görünüyor ama o zaman gizli saklı olduğunu düşünüyordum."

"Madem öyle, Walter Elliot bu ilişkiyi nasıl öğrendi?"

"Bilmiyorum."

"Cinayet silahını bulamamış olmanız bu cinayetleri Walter Elliot'ın planladığının bir göstergesi değil mi?"

"Hayır, öyle olması gerekmez."

"O zaman Şerif Emniyeti'nden silah saklamak çok kolay bir şey."

"Hayır, ama dediğim gibi, silah evin arka terasından kolayca okyanusa atılmış ve akıntıyla sürüklenip gitmiş olabilir. Bunun için büyük bir planlama yapılması gerekmez."

Kinder ne istediğimi ve nereye gitmeye çalıştığımı biliyordu. Onu o yöne doğru çekemediğim için, oraya çekilmesini sağlayacak bir şey kullanmaya karar verdim.

"Dedektif, Walter Elliot'ın karısının ilişkisi hakkında bilgisi olsa, evlilik sözleşmesine hak kazanmadan önce ondan boşanması daha mantıklı olurdu, diye düşündüğünüz oldu mu hiç?"

"Bay Elliot'ın ilişkiyi ne zaman öğrendiğine dair bir işaret yoktu. Ayrıca sorunuz, duygu ve öfke gibi şeyleri işin içine katmıyor. Paranın, cinayetlerin işlenmesinde bir güdü unsuru olmaması mümkün... Cinayetler bal gibi ihanet ve öfke nedeniyle işlenmiş olabilir."

İstediğimi elde edememiştim. Kendime kızdım, bunu paslanmış olmama veriyordum. Çapraz sorgulamaya hazırlanmıştım ama deneyimli ve ketum bir tanıkla bir yıldır ilk kez boğuşuyordum. Bu noktada geri çekilmeye ve Kinder'ı, nereden geldiğini göremeyeceği bir yumrukla yere sermeye karar verdim.

45

Yargıçtan kısa bir süre izin isteyip savunma masasına gittim ve müvekkilimin kulağına eğildim.

"Sanki sana önemli bir şey söylüyormuşum gibi başını salla sadece," diye fısıldadım.

Elliot dediğimi yaptı, o sırada masadan bir dosya alıp kürsüye geri döndüm. Dosyayı açıp tanık kürsüsüne baktım.

"Dedektif Kinder, soruşturmanızın hangi aşamasında bu çifte cinayetin esas hedefinin Johan Rilz olduğuna karar verdiniz?"

Kinder cevap vermek için ağzını açmıştı ki hemen kapattı ve arkasına yaslanıp bir an düşündü. Jürinin vücut dilini fark etmiş olacağını umdum.

Kinder sonunda, "Soruşturmanın hiçbir aşamasında böyle bir karara varmadım," diye cevap verdi.

"Johan Rilz hiçbir aşamada soruşturmanızın önünde veya merkezinde yer almadı mı?"

"Eh, kendisi cinayet kurbanıydı. Bu onu bana göre, soruşturmanın daima önlerinde ve merkezinde tutmaya yetiyordu."

Kinder verdiği bu cevaptan dolayı gurur duyuyor gibiydi ama ona bunun tadını çıkarması için fazla zaman tanımadım.

"O zaman onun soruşturmanın önlerinde ve merkezinde yer alması, geçmişini araştırmanız için Almanya'ya gidiş nedeninizi açıklıyor, doğru mu?"

"Ben Almanya'ya gitmedim."

"Peki, ya Fransa'ya? Johan Rilz'in pasaportundan, Amerika Birleşik Devletleri'ne gelmeden önce orada yaşadığı anlaşılıyor."

"Oraya da gitmedim."

"O zaman ekibinizden kim gitti?"

"Kimse... Buna gerek olmadığını düşündük."

"Neden gerekli değildi?"

"Interpol'den Johan Rilz'in geçmişine dair bilgi istedik. Gelen bilgiye göre adam temizdi."

"Interpol nedir?"

"Uluslararası Polis Teşkilatı... Yüzden fazla ülkenin polis teşkilatını birbirine bağlayan ve sınır ötesi iş birliğini kolaylaştıran bir organizasyondur. Avrupa'da birçok yerde bürosu vardır ve üye ülkelerin erişimine, aralarındaki iş birliğine açıktır."

"Çok güzel ama bu sizin Rilz'in geldiği Berlin polisine doğrudan başvurmadığınız anlamına geliyor, değil mi?"

"Evet, öyle."

"Peki, Rilz'in beş yıl önce yaşadığı Paris'in emniyet teşkilatıyla doğrudan temasa geçtiniz mi?"

"Hayır, Bay Rilz'in geçmişiyle alakalı olarak Interpol bağlantılarımıza güvendik."

"Interpol'ün Rilz'in geçmişiyle ilgili yaptığı araştırma, genel anlamda sabıka kaydının olup olmamasıyla alakalı, değil mi?"

"Evet, araştırmaya bu da dâhildi."

"Peki, başka ne vardı?"

"Tam olarak emin değilim. Interpol için çalışmıyorum."

"Bay Rilz bir uyuşturucu davasıyla ilgili Paris emniyeti için gizli bir muhbir olarak çalışıyor olsa, Interpol size bu bilgiyi verir miydi?"

Cevap vermeden önce Kinder'ın gözleri bir an için büyüdü. Böyle bir soruyu beklemediği çok açıktı ama işi hangi noktaya doğru götürmeye çalıştığımı bilip bilmediğini ya da soruyla ortaya çıkan şeyin kendisi için tamamen yeni bir şey olup olmadığını gözlerinden okuyamadım.

"Böyle bir bilgiyi bize verip vermeyeceklerini bilemem."

"Emniyet müdürlükleri genellikle gizli muhbirlerinin adlarını isteyerek ifşa etmezler, değil mi?"

"Hayır, etmezler."

"Neden peki?"

"Çünkü bu, muhbirin hayatını tehlikeye atabilir."

"Yani bir suç vakasında muhbir olmak tehlikeli bir şeydir, değil mi?"

"Zaman zaman, evet..."

"Dedektif, hiç gizli bir muhbirin cinayetini soruşturdunuz mu?"

Kinder cevap vermeye fırsat bulamadan Golantz ayağa fırlayıp yargıçtan kürsünün yanında bir toplantı yapılması talebinde bulundu. Yargıç eliyle yanına gelmemizi işaret etti. Kürsüde duran dosyayı elime alıp Golantz'ın arkasından yargıç kürsüsüne yürüdüm. Mahkeme kâtibi de steno makinesiyle birlikte yargıç kürsüsüne doğru hareketlendi. Yargıç koltuğunu yanımıza kaydırdı ve birbirimize yaklaştık.

"Bay Golantz?" dedi Yargıç, hemen.

"Yargıç, bu işin nereye gittiğini bilmek isterim çünkü burada kendimi kum torbasına çevrilmiş gibi hissediyorum. Savunmanın delil dosyasının hiçbir yerinde Bay Haller'ın tanığa sorduğu soruyla alakalı üstü kapalı bir söz bile yok."

Yargıç koltuğunda dönerek bana baktı.

"Bay Haller?"

"Yargıç, burada kum torbasına çevrilmiş biri varsa o da müvekkilimdir. Bu öylesine yarım yamalak yapılmış bir soruşturma ki..."

"Bunu jüriye saklayın, Bay Haller. Elinizde ne var?"

Dosyayı açıp yargıcın önüne bir bilgisayar çıktısı koydum. Belge Golantz'a göre baş aşağı duruyordu.

"Elimde olan şey, dört yıl önce *Le Parisien*'de çıkan bir haber. Haberde Johan Rilz'in adı, belli başlı bir uyuşturucu davasında savcılığın tanığı olarak geçiyor. Rilz, Direction de la Police Judiciaire tarafından uyuşturucu satın almak ve uyuşturucu zincirine dair içeriden bilgi toplamak için kullanılmış. Sayın Yargıç, Rilz gizli bir muhbirmiş ve buradaki arkadaşlar onun yüzüne bile bakmamışlar. Bu, olaya at gözlüğüyle bakış..."

"Bay Haller, tekrar ediyorum, iddialarınızı jüriye saklayın. Bu çıktı Fransızca. Tercümesini yaptırdınız mı?"

"Özür dilerim, Sayın Yargıç."

Üç sayfalık evrakın ikinci sayfasını dosyadan çıkarıp birinci sayfanın üstüne, yine yargıcın okuyabileceği şekilde koydum. Golantz yazılanları okumaya çalışırken başını tuhaf bir biçimde çevirdi.

Golantz, "Haberdekinin aynı Johan Rilz olduğunu nereden biliyoruz?" dedi. "Bu, oldukça yaygın bir isim orada."

"Almanya'da olabilir ama Fransa'da değil."

Bu kez yargıç, "Bunun o olduğunu nereden bileceğiz?" diye sordu. "Bu, tercüme edilmiş bir gazete haberi. Resmî bir belge değil."

Dosyadan son evrakı çıkarıp kürsüye koydum.

"Bu, Rilz'in pasaportunun bir sayfasının fotokopisi. Bunu savcılığın delil dosyasından aldım. Rilz'in 2003 Mart'ında Amerika Birleşik Devletleri'ne gelmek üzere Fransa'dan ayrıldığını gösteriyor. Yani bu haber gazetede yayımlandıktan bir ay sonra... Ayrıca yaş mevzusu da var. Gazete haberinde yaşı doğru yazılmış ve Rilz'in dekoratör görüntüsü altında polisler için uyuşturucu alımları yaptığı yazıyor. Söz konusu kişinin o olduğu apaçık ortada, Sayın Yargıç. Rilz orada bir sürü insana ihanet edip hapse girmelerine neden olmuş ve sonra buraya gelip her şeye yeniden başlamış."

Golantz çaresiz bir biçimde başını iki yana salladı.

"Bu hâliyle yine de bir şey ifade etmez," dedi. "Bu, delil paylaşımı kurallarının ihlalidir ve kabul edilemez. Bunun üstüne oturarak savcılığı hırpalayamazsınız."

Yargıç bir kez daha bana döndü, bu kez gözlerini kısmıştı.

"Sayın Yargıç, bir şeylerin üstüne oturan bir taraf varsa o da savcılık makamıdır. Bu aslında, savcılığın ortaya çıkarıp bana vermesi gereken bir bilgidir. Hatta tanığın bundan haberi olduğunu ve bunun üstüne onun oturduğunu düşünüyorum."

Yargıç monoton bir sesle, "Bu ciddi bir suçlama, Bay Haller," dedi. "Buna dair bir deliliniz var mı?"

"Yargıç, bu bilgiye tamamen tesadüf eseri ulaştım. Pazar günü soruşturmacımın hazırlık çalışmalarını gözden geçiri-

yordum ve onun davada adı geçen herkesi LexisNexis arama motorundan arattığını fark ettim. Soruşturmacım bilgisayarı ve Jerry Vincent'tan bana kalan avukatlık işleriyle ilgili hesabı kullanmış. Hesabı kontrol ettim ve varsayılan ayarlarla, sadece İngilizce dilinde arama yapılabileceğini fark ettim. Delil dosyasında yer alan Rilz'in pasaportunun kopyasına baktığım ve Rilz'in Avrupa'daki geçmişini bildiğim için, aramayı bu kez Fransızca ve Almanca dillerinde de olacak şekilde bir kez daha tekrarladım. İki dakika içinde karşıma bu Fransızca gazete haberi çıktı. Tüm Şerif Emniyeti'nin, savcılığın ve Interpol'ün haberdar olmadığı bir şeyi bu kadar kolayca bulmuş olmama inanamadım. Demek istediğim Sayın Yargıç, bu herhangi bir şeyin kanıtı mıdır bilemem ama bu noktada savunma kesinlikle soruşturmanın güvenilirliğinin zarar görmüş olduğuna inanıyor."

İnanamıyordum. Yargıç, Golantz'a döndü ve gözlerini kısarak ona baktı. Bu ilk kez oluyordu. Jürinin büyük bir bölümü de manzaraya şahit olabilsin diye hafifçe sağıma doğru kaykıldım.

Yargıç, "Buna ne dersiniz, Bay Golantz?" diye sordu.

"Saçmalıktan başka bir şey değil, Sayın Yargıç. Biz hiçbir şeyin üstüne oturmadık ve bulduğumuz her şeyi delil dosyasının içine koyduk. Bay Haller'a, bu bilgiye pazar günü ulaştığını biraz önce itiraf etmiş olmasına rağmen, bizi dün neden uyarmadığını da sormak isterim. Çıktı tarihi de eskiyi gösteriyor zaten."

Cevap verirken Golantz'a ruhsuz bir ifadeyle baktım.

"Fransızcanın iyi olduğunu bilseydim sana verirdim Jeff, böylece bir yardımın dokunabilirdi belki. Ama benim Fransızcam iyi değildir, o yüzden orada ne yazdığını bilmiyordum ve

tercüme ettirmek zorunda kaldım. Tercüme metni, çapraz sorgulamaya başlamadan on dakika önce bana ulaştırıldı."

Yargıç birbirimize cevap yetiştirmek için sıramızı beklediğimiz bu konuşmayı yarıda keserek, "Tamam," dedi. "Yine de bu bir gazete haberinin fotokopisi... İçerdiği bilgiyi doğrulamak için ne yapacaksınız, Bay Haller?"

"Ara verir vermez soruşturmacımı bu konuyla alakalı olarak görevlendirecek ve Police Judiciaire'den birileriyle temas kurmaya çalışacağız. Şerif Emniyeti'nin altı ay önce yapması gereken işi yapacağız."

Golantz, "Bunu aynı zamanda doğrulatacağız da," diye ekledi.

"Rilz'in babası ve iki erkek kardeşi izleyici bölümünde oturuyor. Belki işe onlardan başlarsın."

Yargıç iki erkek kardeş arasındaki tartışmayı yatıştırmaya çalışan bir ebeveynmiş gibi elini sakin olun dercesine havaya kaldırdı.

"Tamam," dedi. "Çapraz sorgulamanın bu konuyla alakalı kısmını burada durduracağım, Bay Haller. Savunmanın sunumu esnasında bu evrakın aslının olup olmadığını araştırmanıza izin vereceğim. O zaman tanık da çağırabilirsiniz; haberi ve adı geçen şahsın kimliğini doğrulayabilirseniz, size bu bulgunun peşini bırakmamanız için geniş bir özgürlük tanıyacağım."

"Sayın Yargıç, bu, savunmanın aleyhinde bir durum," diye karşı çıktım.

"Neden?"

"Çünkü savcılık bu bilgiden haberdar olduğu için, benim doğrulama yönünde atacağım adımları engelleyebilir."

Golantz, "Saçma," dedi.

Ama yargıç başını salladı.

"Endişenizi anlıyorum ve Bay Golantz'ı şimdiden uyarıyor, bu konuda en ufak bir belirti gördüğüm takdirde... çok sinirleneceğimi söylüyorum. Sanırım mesele halloldu, beyler."

Yargıç eski yerini alırken savcıyla birlikte ben de yerime geçtim. Kürsüye doğru yürürken mahkeme salonunun arka duvarındaki saate baktım. Beşe on vardı. Birkaç dakika daha oyalandığım takdirde, yargıcın duruşmaya bugünlük ara vereceğini ve jürinin akşam boyunca Fransız bağlantısı üstünde uzun uzadıya düşünme fırsatı olacağını fark ettim.

Kürsüde durup yargıçtan kısa bir izin istedim. Sonra Kinder'a sormak istediğim başka bir soru var mı anlayabileyim diye not defterimi inceliyormuş gibi yaptım.

Yargıç sonunda, "Bay Haller, ne vaziyetteyiz?" diye beni hareketlendirmeye çalıştı.

"Gayet iyiyiz, Sayın Yargıç. Sözün savunmada olduğu esnada Bay Rilz'in Fransa'daki faaliyetlerinin en ince ayrıntısına kadar araştırılmasını dört gözle bekliyorum. O zamana dek Dedektif Kinder'a başka sorum yok."

Savunma masasına geri dönerek oturdum. Yargıç duruşmaya bugünlük ara verildiğini bildirdi.

Jürinin mahkeme salonundan tek sıra hâlinde dışarıya çıkmasını izledim ama gözlerinden bir şey okuyamadım. Sonra Golantz'ın arkasından izleyici bölümüne söyle bir göz attım. Rilz ailesinin üç erkeği de sert, duygusuz gözlerle dik dik bakıyordu bana.

46

Cisco saat onda beni evden aradı. Hollywood yakınlarında olduğunu ve hemen gelebileceğini söyledi. Yedi numaralı jüri hakkında daha şimdiden birtakım bilgilere ulaşmıştı.

Telefonu kapattıktan sonra Patrick'e, Cisco'yla özel bir görüşme yapmak üzere verandaya çıkacağımı söyledim. Dışarıda hava serin olduğu için üstüme bir süveter giydim, gün içinde mahkemede kullandığım dosyayı kapıp soruşturmacımı beklemek üzere dışarıya çıktım.

Sunset Strip, tepelerin üstünde yanan bir fırın gibi korlaşmıştı. Bu evi kazançlı geçen bir yılın sonrasında veranda ve şehir manzarasının cazibesine kapılıp satın almıştım. Manzara gece gündüz fark etmeksizin beni hep kendisine hayran bıraktırıyordu. Beni hep canlandırıyor, bana hep doğruyu söylüyordu. Bu doğru, her şeyin mümkün olabileceği, iyi veya kötü her şeyin olabileceğiyle alakalı bir doğruydu.

"Hey, patron."

Ayağa fırlayıp arkama döndüm. Cisco basamakları tırmanmış, sessizce arkama yaklaşmıştı. Fairfax tepesinden inmiş, motoru kapatıp boş viteste evime kadar gelmiş olmalıydı. Motor gürültüsünün komşuları rahatsız etmesine tepki göstereceğimi biliyordu.

"Bir daha beni böyle korkutma."

"Neden heyheylerin bu kadar üstünde?"

"İnsanların bana sinsice sokulmalarından hoşlanmıyorum. Otur şuraya."

Oturma odası penceresinin önüne ve veranda çatısının altına gelecek şekilde yerleştirilmiş küçük masa ve sandalyeleri işaret ettim. Dış mekân mobilyaları çok rahatsızdı ve neredeyse hiç kullanmıyordum. Şehri verandadan dikkatle seyretmek, şarj olmak hoşuma gidiyordu ve bunu yapmanın tek yolu ayakta durmaktı.

Yanımda getirdiğim dosya masanın üstünde duruyordu. Cisco bir sandalye çekip oturmak üzereydi ki durdu, eliyle sandalyenin tozunu silkeledi.

"Bu şeylerin hiç tozunu almaz mısın?"

"Üstünde kot pantolon ve tişört var, Cisco. Otur haydi."

Oturdu, ben de oturdum. Cisco'nun şeffaf storun ardındaki oturma odasına baktığını gördüm. Televizyon açıktı, Patrick karşısına geçmiş tehlikeli sporlar kanalını izliyordu. Ekranda motorlu kızaklarla havada takla atan insanlar vardı.

Cisco, "Buna spor mu diyorlar?" diye sordu.

"Patrick için, sanırım öyle."

"Onunla vaziyetler nasıl?"

"Gayet iyi. Sadece birkaç haftalığına kalıyor. Yedi numaradan ne haber?"

"İşimize bakalım, evet."

Cisco elini arkasına atıp cebinden küçük bir not defteri çıkardı.

"Işık var mı?"

Ayağa kalkıp ön kapıya yürüdüm, elimi içeriye uzatıp verandanın ışığını açtım. O esnada televizyona göz attığımda, taklasını tamamlayamadığı ve yüz elli kiloluk kızağı üstüne düştüğü anlaşılan motorlu kızak sürücüsünün başında toplanmış sağlık görevlilerini gördüm.

Kapıyı kapatıp Cisco'nun karşısına oturdum. Soruşturmacım not defterinde yazan bir şeyleri inceliyordu.

"Evet," dedi. "Yedi numaralı jüri üyesi... Bu konuya ayıracak fazla zamanım yoktu aslında ama sana hemen bildirmek istediğim birkaç şey öğrendim. Adamın adı David McSweeney ve sanırım doldurduğu j-formunda yazan her şey yalan."

J-formu her bir jürinin, davaya jüri heyetinin seçilme aşamasının bir parçası olarak doldurduğu tek sayfalık bir formdu. Formda muhtemel jüri üyesinin adı, mesleği ve yaşadığı yerin alan kodunun yanı sıra, savcı ve avukatlara o kişiyi jürilerinde isteyip istemediklerine dair bir fikir oluşturmalarında yardımcı olacak şekilde tasarlanmış temel sorular da vardı. Bu dava için adların üstü karalanmıştı ama Cisco'ya araştırmaya başlaması için verdiğim diğer tüm bilgileri içeriyordu.

"Mesela..."

"Eh, formdaki alan koduna göre adam Palos Verdes'te yaşıyor. Ama doğru değil. Mahkemeden sonra onu takip ettim ve doğrudan CBS'in arkasındaki Beverly binalarına gittiğini gördüm."

Cisco güney yönünü, CBS televizyon stüdyolarının bulunduğu, Beverly Bulvarı'yla Fairfax Meydanı tarafını işaret etti.

"Mahkeme çıkışı kullandığı pikabının plakasını bir arkadaşıma kontrol ettirdim. Araç Beverly'de adamın gittiğini gördü-

ğüm adresteki David McSweeney'ye ait. Sonra arkadaşımdan adamın ehliyetini çıkarmasını ve fotoğrafını bana yollamasını istedim. Telefonumun ekranına baktığımda adamımızın McSweeney olduğunu gördüm."

Verdiği bilgiler merak uyandırıcıydı ama Cisco'nun yedi numaralı jüri üyesiyle ilgili soruşturmayı ne şekilde yürüttüğü beni daha çok endişelendiriyordu. Vincent soruşturması esnasında kaynaklarımızdan birini yok etmiştik.

"Cisco, bu soruşturmanın her yerinde parmak izlerin olacak. Sana bu konuda ters bir durum ortaya çıkmasına tahammül edemeyeceğimi söylemiştim."

"Sakin ol. Ortada parmak izi yok. Adamım benim için bir araştırma yaptığını kimseye kendiliğinden söylemeyecek. Polisin dışarıdan birisi için araştırma yapması kanunen yasak. Adamım işini kaybeder yoksa. Ayrıca biri yaptığımız soruşturmayı incelemek isterse, bu durumda da endişe etmemize gerek yok çünkü adamım benim için bu araştırmayı yaparken kendi terminalini ve kimliğini kullanmadı. Yaşlı bir teğmenin parolasını ele geçirmiş, anlayacağın ortada parmak izi filan yok, tamam mı? Arkamızda hiç iz bırakmadık. Tamamen güvendeyiz."

Gönülsüzce başımı salladım. Polislerden bir şey çalan polisler... Bu beni neden hiç şaşırtmadı acaba?

"Peki," dedim. "Başka?"

"Eh, öncelikle, adamın tutuklanma kaydı var ama formda işaretlediği kutucuğa göre daha evvel hiç tutuklanmadığını söylemiş."

"Neden tutuklanmış?"

"İlki 97'de öldürücü silahla saldırıdan, ikincisi, 99'da dolandırıcılık amacıyla komplo kurmaktan... İkisinde de mahkûm olmamış ama şimdilik bildiklerim bu kadar. Mahkeme başladığında istersen daha fazlasını öğrenebilirim."

Daha fazla şey öğrenmek, özellikle de öldürücü silahla saldırı ve dolandırıcılık amacıyla komplo kurmak gibi suçlardan nasıl olup da mahkûm olmadığını anlamak istiyordum ama Cisco söz konusu davalarla ilgili kayıtlara göz atmak isterse kimliğini göstermek zorunda kalacak, bu da arkasında iz bırakmasına yol açacaktı.

"Dosyaları görmek için imza atman gerekiyorsa olmaz. Şimdilik boş ver. Başka bir şey var mı?"

"Evet, dediğim gibi, her şey sahte. Formda Lockheed firmasında mühendis olarak çalıştığı yazıyor. Öğrendiğim kadarıyla bu da doğru değil. Lockheed'i aradım, telefon dizininde David McSweeney adında bir çalışanları olmadığını söylediler. Yani adamın telefon gerektirmeyen bir işi olmadığı sürece..."

Cisco bunu yalan ve aldatmaca dışında başka bir şekilde açıklamanın yolu yokmuş gibi ellerini havaya kaldırdı.

"Bu işi soruşturmaya daha yeni başladım ama elimi attığım her şey sahte çıkıyor. Sanırım buna adamın adı da dâhil..."

"Ne demek istiyorsun?"

"Eh, adamın adını resmî olarak bilmiyoruz, değil mi? J-formunda adının üstü silinmiş."

"Doğru."

"Şimdi ben yedi numaralı jüriyi araştırdım ve kimliğinin David McSweeney olduğunu öğrendim, değil mi? Ama bu is-

min formda üstü silinmiş isim olduğunu kim söyleyebilir? Demek istediğimi anlıyor musun?"

Bir an düşünüp başımı salladım.

"McSweeney'nin yasal bir jüri üyesinin adını, hatta onun jüri görev çağrısını gasbettiğini ve mahkeme salonunda kendisini o kişiymiş gibi gösterdiğini mi söylüyorsun?"

"Aynen. Jüri görev çağrısını alıp jüri kayıt masasının önüne dikildiğinde, tek yaptıkları şey ehliyetini listedeki isimle karşılaştırmak... Kayıt masasında asgari ücretli mahkeme görevlilerini çalıştırıyorlar, Mick. Onlardan birini sahte bir ehliyetle kandırmak çok kolay, sahte ehliyet almanın ne kadar olduğunu ikimiz de biliyoruz."

Başımı salladım. İnsanların çoğu jüri görevinden kaçmak isterdi. Oysa bu, jüri içinde yer almak üzere düzenlenmiş bir komploydu. Vatandaşlık bilincini aşırı boyutlara çekmekti.

"Yedi numaranın adını bir şekilde öğrenebilirsen bir kontrol ederim. Lockheed'de o isimde birinin olduğu bilgisine ulaşacağıma bahse girerim," dedi Cisco.

Başımı iki yana salladım.

"İsmini arkamda iz bırakmadan öğrenmem mümkün değil."

Cisco omuz silkti.

"Peki, nedir bu iş, Mick? Kahrolası savcılığın jüriye bir adam yerleştirdiğini söyleme bana sakın."

Ona durumu anlatmayı düşündüm ama sonra vazgeçtim.

"Şu an için sana söylemesem daha iyi."

"Periskoptan, o zaman..."

Bu, denizaltıya ineceğimiz, yani edindiğimiz bu bilgiyi bölümlere ayıracağımız anlamına geliyordu; ikimizden birinde bir sızıntı olursa, bu bütün denizaltının batmasını engelleyecekti.

"Bu şekilde yapmak en iyisi... Peki bu adamı hiç biriyle birlikteyken gördün mü? İlgimizi çekecek biriyle?"

"Bu akşam Grove'a gitti, orada Marmalade adındaki restoranda biriyle, bir kadınla buluşup kahve içti. Sıradan bir olay gibiydi, daha önceden planlamamışlar ve orada rastlaşmışlar gibi... Sohbet ediyor ve görüşmedikleri günlerden söz ediyormuş görünüyorlardı. Bunun dışında ilişki kurduğu başka birini görmedim. Onu yargıcın, jürinin dağılmasına izin verdiği zamandan, saat beşten beri takip ediyorum sadece."

Başımı salladım. Cisco kısa zamanda çok şey öğrenmişti. Beklediğimden de çok.

"Adama ve kadına ne kadar yaklaşabildin?"

"Çok değil. Tedbirli olmamı söylemiştin."

"Yani kadını tarif edemez misin?"

"Ona yaklaşamadığımı söyledim, Mick. Onu tarif edebilirim. Fotoğraf makinemde bir fotoğrafı bile var."

Cisco iri elini kot pantolonunun ön ceplerinden birinin içine sokabilmek için ayağa kalkmak zorunda kaldı. Cebinden siyah, küçük ve dikkat çekmeyen bir fotoğraf makinesi çıkarıp tekrar yerine oturdu. Makineyi açtı ve arkasındaki ekrana baktı. Üstteki düğmelerden birkaçına basıp makineyi bana uzattı.

"Buradan başlıyor, kadının bulunduğu fotoğrafa gelene dek diğer görüntüleri kaydırarak ilerleyebilirsin."

Makineyi ayarladım ve yedi numaralı jüri üyesini akşam boyunca farklı zamanlarda gösteren bir dizi dijital fotoğrafı kaydırarak ilerledim. Son üç fotoğrafta Marmalade'de bir kadınla otururken görünüyordu. Kadının açıkta bıraktığı ve yüzünü gölgeleyen abanoz siyahı saçları vardı. Fotoğraflar uzun mesafeden ve flaşsız çekildiği için çok net değildi.

Kadını tanımadım. Makineyi Cisco'ya geri verdim.

"Peki, Cisco, iyi iş çıkardın. Artık bırakabilirsin."

"Öylece bırakayım mı?"

"Evet, şimdi bununla ilgilen."

Dosyayı önüne doğru ittim. Eline alırken başını salladı ve muzipçe gülümsedi.

"Kürsüde toplandığınızda yargıca ne dedin?"

Onun yedi numaralı jüri üyesini takibe başlamak üzere mahkeme salonunda beklediğini unutmuştum.

"Ona senin, Rilz'in geçmişine yönelik ilk araştırmayı İngilizce yaptığını fark ettiğimi, sonra araştırmayı Fransızca ve Almanca olarak bir kez benim tekrarladığımı söyledim. Kâğıdın üstünde daha yeni bir tarih görünsün diye haberin çıktısını bir kez de pazar günü aldım."

"Güzel. Ama tam bir fiyaskoymuş gibi görünmüş oldum."

"Bir şeyler söylemek zorundaydım. Yargıca, habere geçen hafta rastladığını ve o zamandan beri üstünde oturduğumu söylesem bu konuşmayı yapıyor olamazdık ve ben mahkemeye hakaretten hapiste olurdum. Dahası yargıç, haberi savunmadan önce bulamadığı için esas fiyaskonun Golantz olduğunu düşünüyor."

Son sözlerim Cisco'yu biraz yatıştırmışa benziyordu. Dosyayı havaya kaldırdı.

"Peki, bununla ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu.

"Çıktıyı tercüme ettirdiğin tercüman nerde?"

"Westwood'daki öğrenci yurdundadır herhâlde. İnternette tanıştığım bir değişim programı öğrencisi."

"Kızı ara ve her neredeyse gidip al çünkü akşam ona ihtiyacın olacak."

"İçimden bir ses Lorna'nın bu işten hiç hoşlanmayacağını söylüyor. Ben ve yirmi yaşında bir Fransız kız..."

"Lorna Fransızca bilmiyor, o yüzden anlayışla karşılayacaktır. Paris bizden dokuz saat ileride, değil mi?"

"Evet, dokuz veya on saatti galiba."

"Tamam, senden tercümanı almanı ve gece yarısı saatlerinde telefon açmaya başlamanızı istiyorum. O uyuşturucu davasıyla ilgili çalışan jandarma ya da kendilerine her ne diyorlarsa onları arayın ve o adamlardan birinin bir uçağa atlayıp buraya gelmesini sağlayın. Haberde olayla ilgilenen en az üç sorumlunun adı geçiyordu. Oradan başlayabilirsiniz."

"Bu kadar kolay ha? O adamların işi gücü bırakacaklarını, bizim için uçağa atlayıp buraya geleceklerini mi sanıyorsun?"

"Bileti kapmak için muhtemelen birbirlerini yiyeceklerdir. Onlara birinci sınıfta yer ayırtacağımızı ve her kim gelecekse onu Mickey Rourke'un kaldığı otelde misafir edeceğimizi söyle."

"Ya, hangi otelmiş bu?"

"Bilmiyorum ama Rourke'un oralarda çok ünlü olduğunu

duydum. Onun bir dâhi filan olduğunu sanıyorlarmış. Neyse, bak, demek istediğim, o adamlara ne duymak istiyorlarsa onu söyle. Ne kadar harcama yapman gerekiyorsa yap. Eğer iki kişi gelmek isterlerse, o zaman iki kişi gelsinler. Aralarında hangisi iyiyse mahkemeye onu çıkarırız. Sen sadece birilerinin gelmesini sağla. Burası Los Angeles, Cisco. Dünyadaki bütün polisler burayı görmek ve evlerine dönünce kimi ve neleri gördüğünü anlatmak ister."

"Tamam, birilerini uçağa bindiririz ama ya hemen gelme şansları yoksa?"

"O zaman en kısa zamanda gelmelerini sağlarsın. Ama bana haber ver ki savunmamı yaparken biraz işi ağırdan alayım. Yargıç işlerin hızlanmasını istiyor ama gerekirse yavaşlatabilirim. En fazla önümüzdeki salı veya çarşambaya kadar uzatabilirim. O zamana kadar bana birilerini bul."

"İşi organize ettikten sonra akşam seni aramamı istiyor musun?"

"Hayır, güzellik uykuma ihtiyacım var. Bütün günü mahkeme salonunda geçirmeye alışık değilim ve feci yorgunum. Sabah haber verirsin."

"Tamam, Mick."

Cisco ayağa kalktı, ben de... Elindeki dosyayla omzuma hafifçe vurduktan sonra kot pantolonunun kemerine sıkıştırdı. Basamaklardan indi; verandanın kenarına yürüyüp onun kaldırım kenarına bıraktığı motoruna binmesini, boş vitese almasını ve Fareholm'den aşağıya, Laurel Kanyonu Bulvarı'na doğru sessizce süzülmesini izledim.

Sonra başımı kaldırıp şehre baktım ve yaptığım hamleleri, kişisel durumumu ve mahkemede yargıç karşısında yaptığım profesyonel hileyi düşündüm. Üstünde çok fazla kafa yormadım, hiçbiriyle ilgili suçluluk duymuyordum. Suçlandığı cinayetlerle ilgili olarak masum olduğuna ama cinayetlerin vuku bulmasında suç ortağı olduğuna inandığım bir adamı savunuyordum. Jüride satın alınmış bir adam vardı ve o adamın orada bulunması selefimin öldürülmesiyle doğrudan bağlantılıydı. Ayrıca çekindiğim, güvenliğimi elindeki vakayı çözmek arzusunun önünde tuttuğuna emin olamadığım bir dedektif bana göz kulak oluyordu.

Hepsini düşünüyor, herhangi bir şey için suçluluk ya da korku duymuyordum. Kendimi motorlu kızağıyla havada takla atan adam gibi hissediyordum. Bu bir spor olmayabilirdi ama sapına kadar tehlikeliydi. Ve tüm bunlar, bir yıldan fazla bir süredir yapamadığım bir işte benim için benzer bir etki yaratmıştı. Pası üzerimden atmış, kanımın tekrar kaynamaya başlamasını sağlamıştı.

Bana şiddetli bir hareket gücü vermişti.

Cisco'nun sonunda ateşlenen motorunun sesini duydum. Motoru çalıştırmadan önce Laurel Kanyonu'ndan aşağıya kadar inmiş olmalıydı. Cisco geceye doğru yol alırken, motor derinden gürledi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Gıkını Çıkarmamak

47

Pazartesi sabahı Corneliani takım elbisemi giymiştim. Mahkeme salonunda müvekkilimin yanında oturuyordum ve savunmasını sunmaya hazırdım. Savcı Jeffrey Golantz masasında oturmuş, çabalarıma engel olmak üzere hazırdı ve arkamızdaki izleyici bölümü bir kez daha dolup taşıyordu ama önümüzdeki jüri bölümü boştu. Yargıç odasında tek başına oturuyordu ve kendi tespit ettiği başlama saati olan dokuza göre neredeyse bir saat gecikmişti. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı, yeni bir gelişme yaşanmış ama bize bilgi verilmemişti. Şerif yardımcılarından birinin, tanımadığım bir adama yargıcın odasına kadar refakat ettiğini, bir süre sonra adamın dışarıya çıktığını görmüştüm ama neler olup bittiğine dair kimse bir şey söylememişti.

Sonunda dayanamayıp koridorun diğer tarafından, "Hey Jeff, neler oluyor, ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Golantz bana baktı. O güzel siyah takımını giymişti ama her gün aynı şeyi giydiği için artık etkileyici görünmüyordu. Omuz silkti.

"Hiçbir fikrim yok," dedi.

"Belki odasına kapanmış, davanın jüriye bırakılmadan kararа bağlanması talebimi yeniden düşünüyordur."

Gülümsedim. Golantz gülümsemedi.

Savcılara özgü iğneleyici tavrıyla, "Eminim öyledir," dedi.

Savcılığın iddianame sunumu bir önceki hafta boyunca devam etmişti. Buna ben de uzun süren birkaç çapraz sorgu-

lamayla katkıda bulunmuştum gerçi ama büyük bölümü Golantz'ın sorguları gereğinden fazla uzatmasından kaynaklanmıştı. Savcı, Mitzi Elliot ve Johan Rilz'in otopsilerini yapan adli tabibe, kurbanların nasıl ve ne zaman öldüklerine dair işkence veren detaylar anlattırmış, adamı tanık kürsüsünde neredeyse bir gün boyunca tutmuştu. Walter Elliot'ın muhasebecisine, Elliot'ın evliliği boyunca edindiği maddi kazanımları ve boşanma hâlinde ne gibi kayıplarla karşı karşıya kalacağını anlattırmış, şerifin adli tıp teknisyenini de sanığın ellerinde ve giysilerindeki yüksek seviyedeki barut kalıntısı bulgularıyla alakalı olarak bir o kadar kürsüde tutmuştu.

Bu önemli tanıkların sorgusu arasında, ikinci derecede öneme sahip diğer bazı tanıkları da daha kısa süreli sorgulamış ve nihayet iddianamesini cuma günü acıklı bir hikâyeyle sonlandırmıştı. Golantz kürsüye Mitzi Elliot'ın küçüklükten beri arkadaşı olan can dostunu çıkarmıştı. Kadın Mitzi'nin kendisine sırrını açtığı ve evlilik sözleşmesine hak kazanır kazanmaz kocasından boşanma planları yaptığı yönünde ifade verdi. Bu plandan kocasına bahsettiğinde aralarında yaşanan kavgadan ve ertesi gün Mitzi Elliot'ın kollarında gördüğü çürüklerden söz etti. Kürsüde geçirdiği bir saat boyunca sürekli ağladı ve ifadesinde benim araya girip itiraz etmeme neden olan kulaktan dolma birçok söylentiye yer verdi.

Alışıldığı üzere, savcılık işini bitirince, yargıçtan, kararı jüriye bırakılmaksızın beraat hükmü vermesini talep ettim. Savcılığın Elliot aleyhine ilk bakışta bir dava inşa etmenin yanına bile yaklaşamadığını öne sürdüm ama yine alışıldığı üzere yargıç, talebimi açıkça reddederek, gecikmeden pazartesi sabah saat dokuzda davanın savunma aşamasına geçileceğini söyledi.

Hafta sonunu, en önemli iki tanığımın sorgusuyla ilgili hareket planımı belirlemek ve hazırlanmakla geçirdim. Söz konusu önemli tanıklardan biri BKT uzmanı Dr. Shamiram Arslanian, diğeriyse uzun uçak yolculuğu sonrası sersemliği üstünden atamamış, Fransız polis yüzbaşısı Malcolm Pepin'di. Pazartesi sabahı olmuştu ve ben her şeyimle hazırdım ama karşımda bana söz verecek bir yargıç yoktu.

Elliot, "Neler oluyor?" diye fısıldadı.

Omuz silktim.

"Ben de senin bildiğin kadarını biliyorum. Yargıç kürsüye gelmediğinde, çoğunlukla bunun hâlihazırdaki davayla bir alakası olmaz. Genellikle takviminde yer alan bir sonraki davayla ilgilidir."

Elliot pek yatışmışa benzemiyordu ve alnında derin bir kırışıklık ortaya çıkmıştı. Bir gelişmenin yaşandığını biliyordu. Arkama dönüp izleyici bölümüne baktım. Julie Favreau Lorna'yla birlikte üç sıra arkada oturuyordu. Onlara göz kırptım, Lorna başparmağını kaldırarak karşılık verdi bana. İzleyici bölümünde oturan diğer insanları şöyle bir taradığımda savcılık masasının arkasında, insanların sıkış tıkış oturduğu bölmede bir boşluk olduğunu fark ettim. Almanlar her zamanki yerlerinde değildi. Golantz'a Rilz ailesi fertlerinin nerede olduğunu soracaktım ki şerifin üniformalı yardımcılarından biri savcılığın arkasındaki korkuluğa yaklaştı.

"Pardon."

Golantz dönünce memur elinde tuttuğu evrakla ona yaklaşmasını işaret etti.

"Savcı siz misiniz?" dedi memur. "Bununla ilgili olarak kiminle görüşmem gerek?"

Golantz ayağa kalkıp parmaklığa doğru yürüdü. Evraka şöyle bir göz gezdirdikten sonra adama geri verdi.

"Bu savunma tarafından gönderilen bir celp emri. Yardımcı Stallworth siz misiniz?"

"Evet."

"O zaman doğru yerdesiniz."

"Hayır, değilim. Benim bu davayla hiçbir ilgim yok."

Golantz celp emrini geri alıp bir kez daha inceledi. Tekerleklerin dönmeye başladığını görebiliyordum ama olan biteni anladığında çok geç olacaktı.

"Siz evde, olay yerinde değil miydiniz? Peki, ya yakınlarda ya da trafik kontrol görevinde?"

"Evimde uyuyordum. Gece vardiyasında görevliyim."

"Bir saniye bekleyin."

Golantz masasına geri dönerek bir dosya açtı. İki hafta önce verdiğim nihai tanık listesini kontrol ediyordu.

"Bu nedir, Haller?"

"Ne nedir? Adamın adı geçiyor ya orada."

"Saçmalığın daniskası."

"Hayır, değil. Adamın adı iki haftadır oradaydı."

Ayağa kalkıp parmaklığa yürüdüm. Elimi uzattım.

"Memur Stallworth, ben Michael Haller."

Stallworth elimi sıkmayı reddetti. İzleyici bölümünde oturanların önünde utandığımı hissetsem de devam ettim.

"Size celp emri gönderten kişi benim. Koridorda biraz beklerseniz duruşma başlar başlamaz en kısa sürede sizi çağırıp işinizi halletmeye çalışacağız. Yargıçtan kaynaklanan bir gecikme oldu ama siz bir yere kıpırdamayın, ben haber vereceğim."

"Hayır, bir yanlışlık olmalı. Benim bu davayla hiçbir ilgim yok. Vardiyam yeni bitti, ben eve gidiyorum."

"Memur Stallworth, burada hiçbir yanlışlık yok, olsa bile celp emri almış biri olarak çekip gidemezsiniz. Benim talebimle ancak yargıç gitmenize izin verebilir. Eve giderseniz onu kızdırırsınız. Yargıcın size öfkelenmesini isteyeceğinizi hiç sanmıyorum."

Şerif yardımcısı burnundan soluyordu. Yardım almak umuduyla Golantz'a baktı ama savcı kulağındaki telefona bir şeyler fısıldıyordu. İçimde bunun acil bir arama olduğuna dair bir his vardı.

"Bakın," dedim Stallworth'e, "siz koridora çıkın, ben..."

O esnada mahkeme salonunun ön tarafından bana ve savcıya seslendiklerini duydum. Arkama dönünce mübaşirin, yargıcın odasına açılan kapıya doğru gelmemizi işaret ettiğini gördüm. Nihayet bir hareketlenme olmuştu. Golantz telefonunu kapatıp ayağa kalktı. Stallworth'ten ayrılıp Golantz'ın arkasından yargıcın odasına doğru yürüdüm.

Yargıç siyah cübbesini giymiş, masasının arkasında oturuyordu. Aslında o da duruşma için hazır görünüyordu ama onu engelleyen bir şey vardı.

"Baylar, oturun," dedi.

"Yargıç, sanığın buraya gelmesini ister misiniz?" diye sordum.

"Hayır, bunun gerekli olduğunu sanmıyorum. Oturun da size neler olduğunu anlatayım."

Golantz'la birlikte yargıcın karşısında yan yana oturduk. Golantz'ın Stallworth'e gelen celp emri ve bunun taşıdığı anlam yüzünden sessizce burnundan soluduğunu söyleyebilirdim. Stanton öne doğru eğilip ellerini, önünde, masanın üstünde duran katlanmış bir kâğıt parçasının üstünde kenetledi.

"Jüri görevini kötüye kullanmakla ilgili pek alışılmadık bir durumla karşı karşıyayız," dedi. "Olayı... hâlâ çözmeye çalışıyorlar ve ben sizi bu süre boyunca bilgilendiremediğim için özür dilerim."

Bunları söyledikten sonra durdu. İkimiz de ona baktık, kalkıp mahkeme salonuna geri mi dönmeliyiz yoksa ona soru mu sormalıyız bilemedik ama Stanton kısa bir süre sonra devam etti.

"Perşembe günü büroma, adıma gönderilmiş bir mektup geldi. Mektubu maalesef ki cuma günü duruşma sonrasında, herkes evine gittikten sonra yarım kalmış işleri tamamlamak için masama oturana kadar açma fırsatım olmadı. Mektupta yazan... işte mektup da burada. Ben elime aldım gerçi ama siz sakın dokunmayın."

İki eliyle tuttuğu katlanmış kâğıdı açıp okumamıza izin verdi. Masanın diğer tarafından okuyabilmek için ayağa kalktım. Golantz'ın boyu yeterince uzundu, ayağa kalkmasına gerek yoktu ve oturduğu yerden okuyabiliyordu.

Yargıç Stanton, yedi numaralı jüri üyesinin sandığınız ve kendisinin iddia ettiği kişi olmadığını bilmelisiniz. Lockheed'i ve parmak izlerini kontrol edin. Adamın tutuklama kaydı var.

Mektup bir lazer yazıcıdan çıkmışa benziyordu. Kâğıdın, kıvrıldığı yer dışında başka hiçbir yerinde iz yoktu.

Tekrar yerime oturdum.

"Zarfı sakladınız mı?" diye sordum.

Stanton, "Evet," dedi. "İade adresi yoktu ve posta damgası Hollywood'du. Mektubu ve zarfı şerifin laboratuvarında inceletiyorum."

Golantz, "Yargıç, umarım bu jüri üyesiyle konuşmamışsınızdır," dedi. "Her türlü sorgulamada bizim de bulunmamız ve sorgulamanın bir parçası olmamız gerekir. Bu, söz konusu jüri üyesini jüri heyetinden atmak için yapılmış bir manevra da olabilir."

Golantz'ın aceleyle jüriyi savunmaya çalışacağını bekliyordum. Bildiği kadarıyla yedi numara mavi bir jüri üyesiydi.

Aceleyle kendimi savunmaya geçtim.

"Savcı bu işin savunma tarafından düzenlenmiş bir komplo olduğundan söz ediyor ve ben buna itiraz ediyorum."

Yargıç sakinleşin dercesine elini hemen havaya kaldırdı.

"Ağır olun bakalım. Yedi numarayla konuşmadım henüz. Hafta sonunu, bugün mahkemeye geldiğimde nasıl bir yol izleyeceğim konusunda düşünerek geçirdim. Başka yargıçların fikrine danıştım ve konuyu bu sabah hukuk danışmanıyla gö-

rüşmeye hazırdım. Ama sorun şu ki yedi numara bugün duruşmaya gelmedi. Adam burada değil."

Golantz da ben de durakladık.

"Burada değil mi?" dedi Golantz. "Şerif yardımcılarını gönderip..."

"Evet, mahkemede görevli şerif yardımcılarını adamın evine gönderdim. Karısı işte olduğunu ama mahkeme, duruşma gibi şeylerden hiç haberi olmadığını söyledi. Yardımcılar Lockheed'e gidip birkaç dakika önce adamı buraya getirdiler ama gelen kişi o değildi. Yedi numaralı jüri üyesi değildi."

"Yargıç, anlayamadım," dedim. "Onu işte bulduğunuzu söylediğinizi sanmıştım."

Yargıç başını salladı.

"Biliyorum. Öyle söyledim. Bu iş kulağa Laurel ve Hardy'nin 'Önce kim?' esprisine benzemeye başladı."

"Abbott ve Costello," dedim.

"Ne?"

"Abbott ve Costello... 'Önce kim?' esprisini onlar yapardı."

"Neyse. Önemli olan, yedi numaralı jüri üyesinin, yedi numaralı jüri üyesi olmamasıydı."

"Sizi hâlâ anlayamıyorum, Yargıç," dedim.

"Bilgisayarda yedi numara olarak Palos Verdes'te ikamet eden, Lockheed'de çalışan mühendis Rodney L. Banglund görünüyor. Ancak iki haftadır yedi numarada oturan adam Rodney Banglund değil. Onun kim olduğunu ve neden kaybolduğunu bilmiyoruz."

"Adam Banglund'ın yerine geçmiş ama Banglund'ın bundan haberi yokmuş," dedi Golantz.

Yargıç, "Anlaşılan öyle," dedi. "Banglund –gerçek olanı– şimdi konuyla ilgili olarak sorgulanıyor ama buraya geldiğinde konu hakkında hiçbir bilgisi yokmuş gibi görünüyordu. Kesinlikle jüri görev çağrısı almadığını söyledi."

"Demek çağrısına bir şekilde el konulmuş ve bilinmeyen bir kişi tarafından kullanılmış, öyle mi?" dedim.

Yargıç başıyla onayladı.

"Öyle görünüyor. Esas mesele, neden böyle bir şey yaptığı... Şerif Emniyeti umarım bunun cevabını bulacaktır."

"Bu gelişmenin mahkemeye ne gibi bir etkisi olacak?" diye sordum. "Hata yüzünden hükümsüz kalan bir yargılama olarak mı değerlendirilecek?"

"Sanmıyorum. Jüriyi yerine alıp, yedi numaranın, bilmelerine gerek olmayan bir nedenden ötürü üyelikten ayrıldığını ve yerine yedek listesindeki ilk adayı alarak kaldığımız yerden devam edeceğimizi söyleyeceğim. Bu arada, emniyet de jüri heyetinin geri kalanının gerçekten olması gereken kişiler olup olmadıklarını iyice kontrol edecek. Bay Golantz?"

Golantz konuşmadan önce düşünceli bir tavırla başını salladı.

"Bu şoke edici bir gelişme," dedi. "Ama savcılık devam etmeye hazırdır; tabii tüm bu gelişmelerin yedi numaralı jüri üyesiyle kısıtlı kaldığı ortaya çıkana dek."

"Bay Haller?"

Ben de devam kararını onayladığımı ifade edercesine başımı salladım. Toplantı beklediğim gibi geçmişti.

"Paris'ten gelen bir tanığımız var ve savunma olarak biz de hazırız. Hata yüzünden hükümsüz kalan bir yargılama olmasını istemiyorum. Müvekkilim de bunu istemez."

Yargıç başını sallayarak taraflar arasında anlaşma sağlandığını onayladı.

"Peki, şimdi salona geri dönün. On dakika içinde duruşmaya başlıyoruz."

Koridordan salona giderken Golantz yanıma sokulup bana bir tehdit savurdu.

"Bu işi soruşturacak tek kişi yargıç olmayacak, Haller," dedi.

"Ya, bu ne anlama geliyor şimdi?"

"O piçi bulduğumuzda, jüride ne işi olduğunu da öğrenmiş olacağız ve bunun savunmayla bir alakası varsa, ben..."

Onu mahkeme salonuna açılan kapıya doğru iteledim. Gerisini duymama gerek yoktu.

Mahkeme salonuna girerken, "Aferin sana, Jeff," dedim.

Stallworth'ü göremedim. Şerif yardımcısının kendisine söylediğim gibi koridora çıkmış ve beklemekte olduğunu umdum. Savunma masasına geri döndüğümde Elliot âdeta üstüme çullandı.

"Ne oldu? Neler dönüyor?"

Elimle sesini alçaltmasını işaret ettim. Sonra yanına yaklaşıp fısıldadım.

"Yedi numaralı jüri üyesi bugün ortalarda görünmemiş. Bunun üzerine yargıç adamı araştırmış ve onun gerçek jüri üyesi olmadığı ortaya çıkmış."

Elliot kaskatı kesildi, sırtına biraz önce mektup açacağı saplanmış birine benziyordu.

"Tanrım, bu ne anlama geliyor peki?"

"Bizim için, hiçbir anlama gelmiyor. Mahkeme, yerine geçecek yedek üyeyle devam edecek ama yedi numaranın gerçekte kim olduğuna dair bir araştırma yapılacak, umarım bu iş kapına kadar dayanmaz, Walter."

"İş bu noktaya nasıl geldi anlamadım ama artık devam edemeyiz. Bunu durdurmak zorundasın. Bu hata yüzünden hükümsüz kalan yargılama talebinde bulun."

Müvekkilimin yüzündeki yalvaran ifadeye baktım ve kendi savunmasına en ufak bir güveninin dahi olmadığını fark ettim. Bütün ümidini jüri heyetindeki, satın aldığı o adama bağlamıştı.

"Yargıç böyle bir şey olmayacağını söyledi. Elimizdekiyle devam etmek zorundayız."

Elliot titreyen eliyle ağzını sildi.

"Endişelenme, Walter. Emin ellerdesin. Bu davayı doğru ve dürüst bir biçimde kazanacağız."

Tam o sırada mübaşir mahkemeyi sessizliğe davet etti ve yargıç içeriye girdi, basamakları tırmanıp kürsüsüne oturdu.

"Kaliforniya eyaletinin Elliot aleyhine açtığı davaya resmen geri dönmüş durumdayız," dedi. "Jüriyi salona alalım."

48

Savunmanın ilk tanığı, cinayetlerin işlendiği gün tüm medyayı atlatıp Elliot'ın evine herkesten önce gelen, Topanga Kanyonu'nda yaşayan ve serbest çalışan video kameramanı Julio Muniz'di. Sorduğum sorularla tanığımın hayatını nasıl kazandığının anlaşılmasını sağladım. Muniz ulusal bir şebeke veya yerel bir haber kanalı için çalışmıyordu. Evinde ve arabasında polis telsizlerini dinliyor, bu sayede olay yerlerinin adreslerini ve polislerin o anki durumlarını öğreniyordu. Kamerasıyla olay yerlerine gidiyor, kaydettiği görüntüleri olay yerine gelemeyen yerel haber kanallarına satıyordu. Elliot olayında, tarama cihazından cinayet masası ekiplerine yapılan çağrıyı duymuş ve kamerasıyla adrese gitmişti.

"Bay Muniz, oraya vardığınızda ne yaptınız?" diye sordum.

"Kameramı çıkarıp görüntüleri kaydetmeye başladım. Sonra devriye arabasının arkasında birinin olduğunu fark edince onun muhtemelen bir şüpheli olduğunu düşündüm. O yüzden onun ve evin çevresine olay yeri bandı çeken şerif yardımcılarının görüntülerini filan kaydettim."

Sonra Muniz'in o gün kaydettiği görüntülerden oluşan dijital video kasetin savunmanın ilk delili olarak kayıtlara geçmesini sağlayıp jüri üyelerinin önüne video ekranını kurdurdum. Kaseti oynatıcıya koyup 'oynat' düğmesine bastım. Kaset belli bir yere kadar sarılmıştı ve görüntüler Muniz'in Elliot'ların evinin dışında çekim yapmaya başladığı noktadan itibaren ekrana

yansımaya başladı. Video devam ederken, jüri üyelerinin dikkatle izlediklerini gördüm. Görüntülere aşinaydım, daha önce birkaç kez izlemiştim. Devriye arabasının arka koltuğunda oturan Walter Elliot'ı gösteriyordu. Video arabanın üstünde kalan bir açıyla çekildiğinden, devriye arabasının tavanındaki 4A işareti açıkça belliydi.

Görüntüler arabadan, evi kordon altına alan memurların görüntülerine, oradan tekrar devriye arabasına atladı. Bu kez Elliot'ın Dedektif Kinder ve Dedektif Ericsson tarafından arabadan çıkarılışını gösteriyordu. Dedektifler Elliot'ın kelepçelerini çıkarıp eve soktular.

Uzaktan kumandayı kullanarak görüntüyü durdurdum ve Muniz'in devriye arabasının arkasında oturan Elliot'ın yakın plan çekimine kadar geri sardım. Görüntüleri tekrar oynatmaya başladım ve Elliot'ın elleri arkadan kelepçeli olduğu için öne doğru eğilmek zorunda kaldığını gösteren görüntüyü dondurdum.

"Peki, Bay Muniz, dikkatinizi devriye arabasının tavanına çekmek istiyorum. Orada ne görüyorsunuz?"

"Arabayı tanımlayan işaretleri... Dört-A ya da şerif telsizinde dedikleri gibi, dört alfa."

"Peki, bu işaretleri tanıyor muydunuz? Daha önce görmüş müydünüz?"

"Eh, tarama cihazından çok dinlerim ve dört-alfa işaretine oldukça aşinayımdır. Dört-alfa devriye arabasını o gün daha erken saatlerde de görmüştüm aslında."

"Hangi şartlar altında görmüştünüz?"

"Telsizi dinliyordum ve Malibu Creek Eyalet Parkı'nda bir rehin alma durumu olduğunu duymuştum. Görüntü almak üzere oraya gittim."

"Ne zaman olmuştu bu olay?"

"Sabaha karşı ikide..."

"Demek siz Elliot'ların evinde olan biteni kaydetmeye başlamadan yaklaşık on saat önce bu rehin alma durumunu kaydetmek üzere oraya gittiniz, doğru mu?"

"Doğru."

"Ve dört-alfa arabası daha önceki bu olayda da işin içindeydi, öyle mi?"

"Evet, şüpheli sonunda yakalandığında dört-alfayla karakola götürülmüştü. Aynı arabayla."

"Şüpheli karakola saat kaç gibi götürülmüştü?"

"Sabah beşten önce değil. Uzun bir geceydi."

"Siz o görüntüleri de kaydettiniz mi?"

"Evet, kaydettim. İzlediğimiz kasetin başlarında yer alıyor."

Muniz ekranda donmuş görüntüye işaret etti.

"Görelim o zaman," dedim.

Uzaktan kumandanın 'geri sarma' düğmesine bastım. Golantz hemen ayağa fırlayıp itiraz etti ve yargıcın kürsüsünde bir araya gelmeyi talep etti. Yargıç eliyle yaklaşmamızı işaret edince, mahkemeye iki hafta önce sunduğum tanık listesini yanıma alıp oraya doğru yürüdüm.

Golantz öfkeli bir biçimde, "Sayın Yargıç," dedi. "Savunma bir kez daha mazlum görüntüsü altında mahkemeyi kandırma-

ya çalışıyor. Bay Haller'ın bu tanıkla başka suçları araştırmaya niyetli olduğuna dair ne delil dosyasında ne de başka bir yerde bir belirti var. Bu konunun mahkemenin önüne getirilmesine itiraz ediyorum."

Tanık listesini sakin bir biçimde yargıcın önüne koydum. Delil kuralları gereği, kürsüye çağırmayı planladığım her tanığın adını listeye kaydetmek ve verecekleri ifadenin içeriğine dair kısa bir özet yazmak zorundaydım. Julio Muniz listemdeydi. Özet bilgiler de kısaydı ama her şeyi kapsıyordu.

"Burada tanığın cinayetlerin işlendiği gün, 2 Mayıs'ta çektiği video hakkında ifade vereceği yazıyor," dedim. "Tanığın parkta çektiği görüntüler de 2 Mayıs'ta, cinayetlerin işlendiği güne aitti. Bu bilgi iki haftadır orada duruyor, Yargıç. Eğer ortada bir aldatmaca varsa, Bay Golantz kendi kendini aldatıyor. İstese bu tanıkla konuşabilir ve video görüntülerini izleyebilirdi ama belli ki böyle yapmamış."

Yargıç tanık listesini bir süre inceledikten sonra başını salladı.

"İtiraz reddedildi," dedi. "Devam edebilirsiniz, Bay Haller."

Yerime geçip görüntüleri geri sardım ve tekrar oynatmaya başladım. Jüri pürdikkat izlemeye devam ediyordu. Gece yapılmış bir çekimdi, görüntüler daha bulanıktı ve sürekli başka bir yerden bir yere atlıyormuş gibiydi.

Sonunda ekrana, elleri arkadan kelepçelenmiş bir adamın devriye arabasının arka koltuğuna oturtulduğunu gösteren görüntüler yansıdı. Bir şerif yardımcısı arabanın kapısını kapatıp tavanına iki kez vurdu. Araba hareketlendi ve tam kameranın önünden geçti. O sırada görüntüyü dondurdum.

Ekranda devriye arabasının bulanık görüntüsü vardı. Kameranın ışığı arka koltukta oturan adamla birlikte arabanın tavanını da aydınlatmıştı.

"Bay Muniz, bu arabanın tavanındaki işaretler nedir?"

"Bu da dört-A, yani dört-alfa."

"Peki, karakola götürülen adam, o nerede oturuyor?"

"Arka sağ koltukta."

"Elleri kelepçeli mi?

"Eh, onu arabaya oturturlarken kelepçeliydi. O görüntüleri de çekmiştim."

"Adamın elleri arkadan kelepçeliydi, değil mi?"

"Evet."

"Şimdi, adam devriye arabasının içinde, yaklaşık sekiz saat sonra görüntülerini kaydettiğiniz sırada Bay Elliot'ın oturduğu yerde ve onunla aynı pozisyonda mı oturuyor?"

"Evet, öyle. Kesinlikle aynı pozisyonda oturuyor."

"Teşekkür ederim, Bay Muniz. Başka sorum yok."

Golantz çapraz sorgulamayı pas geçti. Tanığı sıkıştırabileceği hiçbir şey yoktu ve görüntüler yalan söylemiyordu. Muniz kürsüden indi. Yargıca ekrandaki görüntülerin, bir sonraki tanığım için kalmasını istediğimi söyledim ve Şerif Yardımcısı Todd Stallworth'ü kürsüye çağırdım.

Stallworth mahkeme salonuna girerken daha da öfkeli görünüyordu. Bu iyiydi. Aynı zamanda bitkin bir hâli de vardı ve üniforması solmuştu. Gömleğinin kollarından birinde, muhtemelen akşam yaşanan bir mücadeleden kalan siyah bir sürtünme izi görünüyordu.

Zaman geçirmeden Stallworth'ün kimliğinin jüri üyelerince bilinmesini sağladım, sorduğum sorularla onun Elliot'ların evindeki cinayetlerin işlendiği gün Malibu bölgesindeki ilk vardiyada görevli olduğunu ve alfa arabasını kullandığını ortaya koydum. Başka bir soru sormama fırsat kalmadan Golantz bir kez daha itiraz edip kürsüde bir araya gelmemizi talep etti. Kürsüye geldiğimizde ellerini havaya kaldırıp bu da nedir dercesine bir hareket yaptı. Tarzı gözümde gittikçe eskimeye başlamıştı.

"Yargıç, bu tanığa itiraz ediyorum. Savunma bu tanığın adını, olay yerinde bulunan birçok şerif yardımcısının adının bulunduğu listede gizlemiş ama kendisinin olayla hiç alakası yok."

Bir kez daha tanık listem hazırdı ve yanımdaydı. Bu kez listeyi yargıcın önüne bıkkın bir tavırla ve sertçe bırakıp, parmağımı sütunun üstünde, Todd Stallworth'ün adının yazdığı yere gelinceye dek kaydırdım. Tanığın adı, hepsi de Elliot'ların evindeki olay yerinde bulunmuş diğer beş şerif yardımcısıyla birlikte listenin ortasındaydı.

"Yargıç, Stallworth'ü saklamak istemiş olsaydım, göz göre göre oraya yazmazdım. Güvenlik personeli altında onun da adı yazıyor. Açıklama da bir öncekiyle aynı. Kendisinin 2 Mayıs'ta yaşananlarla ilgili olarak ifade vereceği belirtilmiş. Bu kadarını yazabildim çünkü daha önce onunla hiç konuşmadım. Söyleyeceklerini ben de ilk kez şimdi duyacağım."

Golantz başını iki yana sallarken soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu.

"Yargıç, savunma mahkeme başladığından beri kandırmaca ve fesat üzerine..."

Yargıç, "Bay Golantz," diye araya girdi, "altını dolduramayacağınız ve başınızı belaya sokabilecek bir şey söylemeyin. Bu tanık, tıpkı Bay Haller'ın ilk çağırdığı tanık gibi iki haftadır bu listedeydi. İşte burada, apaçık ortada... Bu insanların ne diyeceklerini öğrenmek için bol bol fırsatınız vardı. Bu fırsatı kullanmadıysanız bu sizin bileceğiniz bir iş ama bu kandırmaca veya fesat değil. Sözlerinize dikkat edin."

Golantz konuşmadan önce bir süre başını öne eğmiş hâlde öylece durdu.

Sonunda alçak bir sesle, "Sayın Yargıç, savcılık kısa bir ara talep ediyor," dedi.

"Ne kadar bir ara istiyorsunuz?"

"Saat bire kadar..."

"İki saatlik bir araya ben kısa demezdim, Bay Golantz."

"Sayın Yargıç," diyerek araya girdim. "Ara vermeye itiraz ediyorum. Savcı tanığıma baskı yapıp onu ifade vermekten caydırmaya çalışacak."

Golantz, "İşte buna itiraz ediyorum," dedi.

Yargıç, "Bakın, ara vermek, ertelemek ve tartışmak yok," dedi. "Zaten sabahın önemli bir bölümünde hiçbir şey yapamadık. İtiraz reddedilmiştir. Yerlerinize dönün."

Yerlerimize döndük ve ben Malibu Creek Eyalet Parkı'ndaki 4-alfa arabasının arkasına elleri kelepçelenmiş hâlde oturtulmuş adamı gösteren otuz saniyelik görüntüyü oynattım. Görüntüyü biraz önceki yerinde, arabanın kameranın önünden hızla geçtiği yerde bir kez daha dondurdum. Doğrudan sorgulamama devam derken ekranda o görüntünün kalmasını sağladım.

"Memur Stallworth, arabayı kullanan siz misiniz?"

"Evet, benim."

"Arka koltukta oturan adam kim?"

"Adı Eli Wyms."

"Arabaya oturtulmadan önce ellerinin kelepçelendiğini fark ettim. Bunun nedeni tutuklu olması mıydı?"

"Evet."

"Neden tutuklanmıştı?"

"Öncelikle, beni öldürmeye çalışmaktan. Aynı zamanda yasa dışı silah kullanma ve ateşlemeden de suçlanıyordu."

"Silahı yasa dışı kaç kez ateşlemişti?"

"Tam sayısını hatırlayamıyorum."

"Doksan dört olabilir mi acaba?"

"Öyleydi galiba. Yani oldukça çok... Bulunduğu yeri kalbura çevirmişti."

Stallworth yorgundu, kürsüye çıkmaya zorlanmıştı ama tereddütsüz cevap veriyordu. Açıklamalarının Elliot davasıyla nasıl bağdaşacağını tahmin etmesi mümkün değildi, savcılığı kısa, kaçamak cevaplarla korumak gibi bir derdi de yoktu anlaşılan. Muhtemelen kendisini tanık kürsüsüne çıkmaktan kurtaramadığı için Golantz'a kızgındı.

"Demek onu tutukladınız ve yakınlardaki Malibu karakoluna götürdünüz?"

"Hayır, onu şehir merkezindeki eyalet hapishanesine kadar götürdüm; orada akli dengesinin yerinde olup olmadığını inceleyeceklerdi."

"Bu ne kadar sürdü? Yani yolculuğunuz demek istiyorum?"

"Yaklaşık bir saat..."

"Ve sonra siz Malibu'ya mı döndünüz?"

"Hayır, önce dört-alfayı tamir ettirdim. Wyms'in açtığı ateş sonucu yan sinyal lambalarından biri kırılmıştı. Şehir merkezine gelmişken emniyet tamirhanesine gidip arabayı tamir ettirdim. Vardiyamın geri kalanında bu işle uğraştım."

"Peki, Malibu'ya ne zaman döndünüz?"

"Vardiya değişiminde. Arabayı gündüz devriyesindeki memurlara devrettim."

Notlarıma baktım.

"Sözünü ettiğiniz memurlar Murray ve Harber mıydı?"

"Evet."

Stallworth esnedi; bu, mahkeme salonunda hafif gülüşmelere yol açtı.

"Dinlenme sürenizden çaldığımızı biliyorum, Memur. Sizi daha fazla tutmayacağım. Devriye arabasını vardiya değişimleri esnasında temizler ya da bir şekilde dezenfekte olmasını sağlar mısınız?"

"Bizden beklenen budur. Ama gerçekçi olmak gerekirse, arka koltuğunuzda kusmuk olmadığı müddetçe bunu kimse yapmaz. Arabalar haftada bir veya iki kez nöbetleşe kullanımdan alınır ve garajdaki görevliler temizliğini yaparlar."

"Eli Wyms arabanıza kusmuş muydu?"

"Hayır, kussaydı haberim olurdu."

Bir kez daha gülüşmeler duyuldu. Kürsüden Golantz'a baktım, kesinlikle gülümsemiyordu.

"Peki, Memur Stallworth, bakalım doğru anlamış mıyım: Eli Wyms o sabah size ve en az doksan üç kez başka yerlere ateş etmekten dolayı tutuklandı. Sonra elleri arkadan kelepçelendi ve sizin tarafınızdan şehir merkezine götürüldü. Doğru mu?"

"Doğru."

"Video görüntülerinde Bay Wyms arka koltuğun yan tarafında görülüyor. Şehir merkezine olan bir saatlik yolculuk boyunca hep orada mı kaldı?"

"Evet. Emniyet kemerini ben bağlamıştım."

"Gözaltına alınmış birini arkadaki sağ yolcu koltuğunda oturtmak standart bir uygulama mıdır?"

"Evet, öyle. Araba kullanırken hemen arkanızda olmasını istemezsiniz."

"Memur, görüntülerde, devriye arabanıza oturtmadan önce Bay Wyms'in ellerine plastik torba veya ona benzer bir şey geçirmediğinizi fark ettim. Neden böyle yaptınız?"

"Gerekli olduğunu düşünmedim."

"Neden?"

"Çünkü böyle bir şey gündeme gelmeyecekti. Elindeki silahla ateş ettiğine dair çürütülemez kanıtlar vardı. Barut kalıntı testi konusunda bir endişemiz yoktu."

"Teşekkür ederim, Memur Stallworth. Umarım iyi bir uyku çekebilirsiniz."

Yerime geçip tanığı Golantz'a bıraktım. Savcı yavaşça ayağa kalkıp kürsüye geldi. Neyi hedeflediğimi çok iyi biliyordu ama beni durdurması için yapabileceği çok az şey vardı ama ona

hakkını teslim etmem gerek, doğrudan sorgulama esnasında ufak bir açık yakalamıştı ve üstüne gitmek için elinden geleni yaptı.

"Memur Stallworth, arabanızın tamir edilmesi için şehir merkezindeki tamirhanede ne kadar beklediniz?"

"Yaklaşık iki saat... Gece vardiyasında çalışan az sayıda eleman vardı, onlar da aynı anda birkaç işi halletmeye çalışıyordu."

"Bu iki saat boyunca arabanın başında mı beklediniz?"

"Hayır, büroda bir masaya geçip Wyms'in tutuklama raporunu hazırladım."

"Biraz önce verdiğiniz ifadede, yönetmelik ne yönde olursa olsun, devriye arabalarının temiz tutulması konusunda genellikle tamirhanedeki görevlilere güvendiğinizi söylediniz, doğru mu?"

"Evet, doğru."

"Arabanızı temizlemeleri için tamirhanedeki görevlilere resmî bir talepte mi bulunursunuz yoksa bu sorumluluğu kendilerinin mi üstlenmelerini beklersiniz?"

"Şimdiye kadar hiç resmî bir talepte bulunmadım. Onlar bu şekilde çalışmaya alışıklar sanırım."

"Şimdi, sizin arabanızdan uzak kaldığınız ve tutuklama raporunu hazırladığınız bu iki saat boyunca, tamirhanedeki görevlilerin arabanızı temizledikleri ya da dezenfekte ettikleri konusunda bir bilginiz var mı?"

"Hayır, yok."

"Belki temizlemişlerdir ve sizin bundan haberiniz olmayabilir, değil mi?"

"Evet."

"Teşekkür ederim, Memur."

Bir an tereddüt ettim ama tanığı bir kez daha sorgulamak üzere ayağa kalktım.

"Memur Stallworth, arabayı tamir etmeleri iki saat sürdü çünkü personel yetersizdi ve ellerinde iş vardı dediniz, doğru mu?"

"Doğru."

Bunu "yeter artık ama" dercesine bir ifadeyle söylemişti.

"Yani siz onlardan istemediğiniz sürece, arabanızı temizlemeleri pek mümkün görünmüyordu, öyle mi?"

"Bilmiyorum. Bunu onlara sormanız gerek."

"Onlardan arabanızı temizlemelerini özellikle istediniz mi?"

"Hayır."

"Teşekkür ederim, Memur."

Yerime oturdum. Golantz tanığa başka sorusu olmadığını söyledi.

Neredeyse öğle olmuştu. Yargıç duruşmaya öğle yemeği molası verdi ama sabahki kaybı telafi etmek üzere bunu kırk beş dakikayla sınırlı tuttu. Benim açımdan bir sorun yoktu. Sıradaki yıldız tanığımdı ve onu kürsüye ne kadar çabuk çıkarırsam, müvekkilim de beraat kararına o kadar çabuk yaklaşacaktı.

49

Dr. Shamiram Arslanian sürpriz bir tanıktı. Sürpriz tanık olması, duruşmada boy göstermesi anlamında değildi, kadının adı ben davayı üstlenmeden önce de tanık listesindeydi. Sürpriz niteliği, dış görüntüsü ve kişiliğiyle alakalıydı. Adı ve adli tıp geçmişi, beyaz laboratuvar önlüğü giymiş, saçlarını arkadan toplamış, esmer bir bilim kadını çağrışımı yapıyordu ama o bunların hiçbiri değildi. Arslanian hayat dolu, neşeli bir mizaca sahip, sürekli gülümseyen, mavi gözlü, sarışın bir kadındı. Sadece fotojenik değil, aynı zamanda telejenikti. Düşüncelerini açık bir biçimde ifade edebilen, kendinden emin ama asla kibirli olma noktasına yaklaşmayan bir kadındı. Onu tek kelimeyle tarif etmek istediğinizde kullanacağız kelime, her avukatın tanığı için söylemeyi arzuladığı o kelimeydi: sempatik... Ve bu, savunmanıza hizmet etmesi için adli tıp bulgularını açıklayacak bir tanık için oldukça ender görülen bir nitelikti.

Hafta sonunun büyük bir bölümünü, kendisine hitap edilmesinden hoşlandığı şekliyle, Shami'yle geçirdim. Elliot davasıyla ilgili barut kalıntısı delili ve savunma için vereceği ifadenin yanı sıra, Golantz'ın çapraz sorgulaması esnasında sorabileceği muhtemel sorular üstünde de çalıştık. Delil kuralları gibi meselelerden kaçınmak için tanıklığı bugüne kadar ertelenmişti. Uzmanım bilmediği bir şeyi savcının önüne koyamazdı. Böylece onu sihirli kurşun konusunda bilgilendirmeksizin mümkün olan en son dakikaya kadar bekletmiştim.

Shami'nin küçük çaplı bir şöhreti olduğuna hiç şüphe yoktu. Bir zamanlar Adliye Televizyonu'nda kendi tecrübeleriyle ilgili

bir program yapmış ve programın sunuculuğunu üstlenmişti. Onu Palm'de akşam yemeğine götürdüğümde iki hayranı imzasını istemiş, masamızı ziyarete gelen ve ilk adlarıyla hitap edecek kadar yakın oldukları anlaşılan birkaç televizyon yöneticisiyle konuşmuştu. Aldığı ücret de şöhretine paralel bir ücretti. Los Angeles'ta kalacağı, ifadesi üzerinde çalışacağı ve hazırlanacağı dört gün için 10.000 $ sabit ücret, artı masrafları talep etmişti. Becerebiliyorsanız gayet güzel bir işti ve Shami bunu beceriyordu. Birçok olayla ilgili uzmanlığına başvuru talebi alıyor ve içlerinden ancak, çok büyük bir hatanın olduğuna veya adaletin doğru tecelli etmediğine kesinlikle inandığı vakaları seçiyordu. Elinizde ulusal medyanın dikkatini çeken bir davanız varsa arada bir orada boy göstermekte de bir mahsur görmüyordu.

Onunla on dakika geçirdikten sonra Elliot'ın ödeyeceği her kuruşu sonuna dek hak edeceğini anlamıştım. Savcılık için katmerli bela olacaktı. Kişiliğiyle jüriyi etkileyecek, ortaya sürdüğü gerçek ve kanıtlarla da işi bitirecekti. Verilen ifadenin sonuçta hangi gerçekleri ortaya koyduğuyla ilgilenmek de bir yere kadardı, sıra ifadeyi kimin verdiğiyle ilgilenmeye gelmişti. Olay davanızı jüriye satmakla alakalıydı ve Shami yanmış kibrit çöpünü bile satabilirdi. Savcılığın adli tıp tanığı test tüpü kişiliğinde, asosyal bir laboratuvar kurduydu. Benim tanığımsa Chemically Dependent adlı bir televizyon programının sunucusu...

Havalı tanığım mahkeme salonuna arka kapıdan girerken, izleyicilerden onu tanıdıklarına işaret eden uğultular yükseldi. Ortadaki koridorda yürüyüp kapıdan geçerken, ispat zeminini geride bırakıp tanık kürsüsüne oturduğunda bütün gözler üzerindeydi. Vücut kıvrımlarına tam oturan, omuzlarına çağlayan gibi dökülen sarı buklelerini öne çıkaran lacivert bir takım

giymişti. Yargıç Stanton'ın bile aklını başından almış görünüyordu. Yargıç, Shami henüz yemin bile etmemişken, mahkeme görevlisinden kadına bir bardak su götürmesini söyledi. Oysa savcılığın adli tabip tanığına bir şey ister mi diye sormamıştı.

Shami'nin adını söyleyip hecelemesi, gerçeği, yalnızca gerçeği söyleyeceğine yemin etmesinin ardından elimde not defteriyle ayağa kalkıp kürsüye yürüdüm.

"Tünaydın Dr. Arslanian. Nasılsınız?"

"Gayet iyiyim. İlginiz için teşekkürler."

Sesinde hafif bir Güneyli aksanı seziliyordu.

"Öz geçmişiniz üstünden geçmeden önce, peşinen bir şeyi aradan çıkarmak istiyorum. Siz savunmanın ücret vererek tuttuğu bir danışmansınız, doğru mu?"

"Evet, doğru. Burada bulunmak için para aldım, savunmanın lehinde olsun veya olmasın, kendi düşüncem dışında başka bir düşünceyi seslendirmek için değil. Anlaşmam bu şekilde ve bunu asla değiştirmem."

"Peki, bize nereli olduğunuzu söyler misiniz, Doktor?"

"Şu an Ossining, New York'ta yaşıyorum. Doğma büyüme Floridalıyım. Farklı okullara gittiğim dönemde uzun yıllar Boston civarında yaşadım."

"Shamiram Arslanian. Bu kulağıma pek de bir Floridalı adı gibi gelmiyor."

Shami'nin yüzünde ışık saçan bir gülümseme belirdi.

"Babam yüzde yüz Ermeni'dir. Sanırım bu da beni yarı Ermeni yarı Floridalı yapıyor. Küçükken babam bana Armagedonlu olduğumu söylerdi."

Mahkeme salonunda hafif gülüşmeler duyuldu.

"Adli tıp geçmişiniz nedir?" diye sordum.

"Birbirleriyle alakalı iki diplomam var. Yüksek lisansımı Massachusetts Teknoloji Enstitüsü'nde yaptım, kimya mühendisliği dalındaydı. Daha sonra New York John Jay Koleji'nden kriminoloji dalında doktorluk payesiyle ödüllendirildim."

"'Ödüllendirildim' derken, bunu fahri doktora verildi anlamında mı söylediniz?"

"Hayır, katiyetle," dedi. "O zavallı şeyi alabilmek için iki yıl boyunca kıçımdan nasıl terler döktüm anlatamam."

Bu kez kahkahalar tüm salona yayıldı. Yargıcın bile, tokmağını vurarak sessizlik uyarısı yapmadan önce hafiften gülümsediğini fark ettim.

"Öz geçmişinizde iki de lisans diploması olduğunu görüyorum. Doğru mu?"

"Her şeyden çifter çifter almışım anlaşılan. İki çocuk, iki araba... Evde Wilbur ve Orville adında iki de kedim var."

Savcılık masasına doğru şöyle bir bakınca Golantz ve yardımcı avukatının gözlerini ileriye diktiklerini ve belli belirsiz gülümsediklerini gördüm. Sonra jüri üyelerini inceledim, yirmi dört gözün de büyük bir dikkatle tanığıma yöneldiğini fark ettim. Shami daha ifade vermeye başlamadan hepsini avucunun içine almıştı.

"Lisans diplomalarını hangi dallarda aldınız?"

"Bir tanesini Harvard mühendislikten, diğerini Berklee Müzik Koleji'nden. Her iki okula da aynı anda devam ettim."

"Müzik diplomanız mı var?" dedim, yapmacık bir şaşkınlıkla.

"Şarkı söylemeyi severim."

Kahkahalar daha da arttı. Yapılan atışlar ardı ardına hedefi buluyor, bir sürprizin arkasından diğeri geliyordu. Shami Arslanian kusursuz bir tanıktı.

Golantz sonunda ayağa kalkıp yargıca hitap etti.

"Sayın Yargıç, savcılık makamı tanıktan adli tıpla ilgili ifade vermesini istiyor, müzik, evcil hayvanlarının adı ya da mahkemenin ciddi doğasıyla uyuşmayan şeylerle ilgili değil..."

Yargıç beni, sorgulama esnasında konudan ayrılmamam konusunda isteksizce uyardı. Golantz yerine oturdu. Bir sayı kazanmış ama itibarını yitirmişti. Salondaki herkes ona, kendilerini böylesine ciddi bir olayda gülünecek bir iki ufak şeyden dahi mahrum bırakan bir mızıkçı gözüyle bakıyordu.

Dr. Arslanian'a John Jay'de hâlen öğretmen ve araştırmacı olarak çalıştığını ortaya koyan birkaç soru daha sordum. Uzman tanık olarak geçmişinin ve gördüğü ilginin üstünden geçtikten sonra, sonunda Malibu'daki cinayetlerin işlendiği gün Walter Elliot'ın vücudunda ve giysilerinde bulunan barut kalıntısına dair yaptığı çalışmalarla ilgili ifadesine geçtim. Shami şerifin laboratuvarında uygulanan yöntemleri ve elde edilen sonuçları incelediğine, ardından kendi değerlendirmelerini yapıp vakayla ilgili kendi modelini çıkardığına dair ifade verdi. Çalışmalarına ek olarak, savunmanın kendisine temin ettiği tüm video görüntülerini izlediğini de söyledi.

"Dr. Arslanian, savcılığın adli tıp tanığı bir süre önce bu mahkemede Bay Elliot'ın ellerinden, ceket kollarından ve ceketinden alınan örneklerin, barut kalıntısıyla ilişkili yüksek oranda belirli elementler içerdiği için pozitif sonuç verdiğini söylemişti. Bu sonuca katılıyor musunuz?"

"Evet, katılıyorum," dedi tanığım.

Salon hafif bir şaşkınlık dalgasıyla çalkalandı.

"Çalışmalarınızın sanığın ellerinde ve giysilerinde barut kalıntısı olduğunu doğruladığını mı söylüyorsunuz?"

"Evet. Yüksek seviyede baryum, antimon ve kurşun... Hepsi bir araya geldiğinde, bunlar barut kalıntısı belirtileridir."

"'Yüksek seviyede' ne anlama geliyor?"

"Söz konusu bu materyalleri, bir silah ateşlemiş olsun veya olmasın, bir insanın vücudunda bulabileceğiniz anlamına geliyor. Yani günlük hayatın içinde var olduklarını söylemek istiyorum."

"Yani barut kalıntısı testinin pozitif çıkması için söz konusu bu üç materyalin yüksek seviyede bulunması gerekiyor, doğru mu?"

"Evet, tabii bir de yoğunluk kalıbı var."

"'Yoğunluk kalıbıyla' ne demek istediğinizi açıklayabilir misiniz?"

"Tabii. Bir silah ateşlendiğinde, ki bu olayda söz konusu silahın bir tabanca olduğunu düşünüyoruz, silahın haznesinde kurşuna enerji ve hızını veren bir patlama olur. Bu patlama silahın namlusuna ve üstündeki minik aralık ve çatlaklara kurşunla gaz da yollar. Silahın kama gövdesi, yani namlusunun arka bölümündeki bir bölüm, silah ateşlenir ateşlenmez açılır. Kaçan gazlar sözünü ettiğimiz bu mikroskobik elementleri silahı ateşleyen kişiye doğru iter."

"Bu olayda da olan buydu, doğru mu?"

"Hayır, değil. Araştırmamın bütünlüğüne dayanarak, bunu söylemem mümkün değil."

Sahte bir şaşkınlıkla kaşımı kaldırdım.

"Ama Doktor, biraz önce sanığın ellerinde ve ceket kollarında barut kalıntısı olduğuna dair savcılığın vardığı sonuçla hemfikir olduğunuzu söylemiştiniz."

"Savcılığın sanığın üstünde barut kalıntısı olduğuna dair vardığı sonuca katılıyorum. Ama sizin sorduğunuz bu değildi."

Sorumu yeniden gözden geçiriyormuş gibi bir an durdum.

"Dr. Arslanian, Bay Elliot'ın üstünde bulunan barut kalıntılarına ilişkin başka bir açıklama olabileceğini mi söylüyorsunuz?"

"Evet."

İşte oradaydık. Savunma için hayati önem taşıyan yere nihayet varmıştık. Sihirli kurşunu ateşleme zamanı gelmişti.

"Hafta sonunda savunma tarafından size temin edilen malzemeleri incelemeniz, sizi Walter Elliot'ın ellerindeki ve giysilerindeki barut kalıntısına dair farklı bir açıklamaya mı götürdü?"

"Evet, öyle."

"Peki, nedir bu açıklama?"

"Görüşüme göre, Bay Elliot'ın ellerindeki ve giysilerindeki barut kalıntıları, çok büyük bir ihtimalle oraya aktarılmış."

"Aktarılmış mı? Birisinin Bay Elliot'ın üstüne bilerek barut kalıntısı sürdüğünü mü iddia ediyorsunuz?"

"Hayır, bunu söylemiyorum. Bunun dikkatsizlik veya bir hata sonucu, rastlantısal olarak meydana geldiğini iddia ediyorum. Barut kalıntısı temel olarak mikroskobik tozdur. Hareket eder. Temas yoluyla taşınabilir."

"'Temas yoluyla taşınabilir' ne anlama geliyor?"

"Sözünü ettiğimiz materyallerin, bir silahın ateşlenmesinin ardından bir yüzeyin üstüne hafif bir şekilde konması anlamına geliyor. Eğer bu yüzey başka yüzeyle temas ederse, bu materyallerin bir kısmı o yüzeye aktarılır. Yani dökülür, demek istiyorum. Kanun güçlerinin yönetmeliklerinde bu durumu önlemeye yönelik kurallar konulmasının sebebi budur. Silahla işlenen suçlarda kurbanlar ve şüphelilerin giysileri, genellikle koruma altına alınması ve incelenmesi için çıkarılır. Bazı görevliler insanların ellerine materyallerin korunması ve başka yerlere aktarılmasını önlemek için delil torbası geçirirler."

"Bu materyallerin birden fazla sayıda aktarılabilmesi mümkün müdür?"

"Evet, mümkündür. Tabii her seferinde değerleri azalır, o ayrı... Bu gaz değil, katı bir materyaldir. Gaz gibi dağılmaz. Mikroskobik ama sağlam bir materyaldir ve günün sonunda mutlaka bir yerde bulunması gerekir. Bu konuda yürüttüğüm sayısız çalışma sonucunda aktarımın sürekli tekrarlanabildiğini gördüm."

"Ama aktarımın tekrarlandığı durumlarda, materyalin miktarı her aktarımda, sonunda göz ardı edilebilir bir seviyeye gelene dek azalmaz mı?"

"Doğru. Her yeni yüzey, bir önceki yüzeye göre daha az materyal tutar. Yani her şey, en başta ne miktarla başladığınızla alakalıdır. Başlangıçtaki miktar ne kadar çok olursa aktarılan miktar da o kadar çok olacaktır."

Başımı salladım, bir şey arıyormuş gibi yaparak not defterimin sayfalarını karıştırırken ufak bir mola verdim. Bu noktada teorinin tartışılmasıyla elimizdeki özel vaka arasında net bir çizgi çizilmesini istiyordum.

Sonunda, "Peki, Doktor," dedim. "Bu teorileri aklımızdan çıkarmadan, Elliot olayında neler olduğunu bize anlatır mısınız?"

Dr. Arslanian, "Size hem anlatabilirim hem de gösterebilirim," dedi. "Bay Elliot'ın elleri kelepçelenip dört-alfa devriye arabasının arka koltuğuna oturtulduğunda, tam anlamıyla bir barut kalıntısı kaynağının içine yerleştirilmiş oldu. İşte aktarım burada ve bu esnada gerçekleşti."

"Nasıl oldu, peki?"

"Elleri, kolları ve giysileri bir başka vakadan gelen barut kalıntısıyla doğrudan temas hâlindeydi. Bu durumda barut kalıntısının aktarımı kaçınılmazdı."

Golantz böyle bir cevap için gerekli altyapıyı oluşturmadığım gerekçesiyle hemen itiraz etti. Yargıca tam o anda bunu yapmak üzere olduğumu söyledim ve jürinin önüne video ekipmanlarını bir kez daha yerleştirmek için ondan izin istedim.

Dr. Arslanian video görüntülerini ilk tanığım Julio Muniz'den almış ve görüntüleri gösteri videosu olarak düzenlemişti. Videonun, Golantz'ın reddedilen itirazı eşliğinde savunmanın delili olarak kayıtlara geçmesini sağladım. Onu görsel bir yardımcı olarak kullanarak, tanığımı savunmanın aktarım teorisi çizgisi üstünde dikkatle yürütmeye başladım. Bu, yaklaşık bir saat süren bir gösterim ve bir alternatif teoriye dair benim de işin içinde bulunduğum en esaslı sunum oldu.

Eli Wyms'in tutuklanması ve alfa arabasının arkasına yerleştirilmesiyle başladık, ardından Elliot'ın on saatten daha az bir süre sonra aynı arabaya oturtulduğunu gösteren görüntüye geçtik. Aynı araba, aynı koltuk... İki adamın da elleri arkaların-

dan kelepçeliydi... Shami vardığı sonuçta şoke edici bir biçimde yetkin ve saygı uyandırıcıydı.

"O koltuğa en az doksan dört kez ateş etmiş bir adam oturtulmuştu," dedi. "Doksan dört kez! Adam kelimenin tam anlamıyla etrafa barut kalıntısı saçıyor olmalıydı."

"Uzman görüşünüze göre, barut kalıntısı Eli Wyms'den o arabanın koltuğuna aktarılmıştı, değil mi?"

"Kesinlikle."

"Uzman görüşünüze göre, o koltuktaki barut kalıntısı, oraya oturan bir sonraki kişiye aktarılmış olmalı, öyle mi?"

"Evet."

"Ve yine uzman görüşünüze göre Walter Elliot'ın elleri ve giysilerinin üstündeki barut kalıntısının kaynağı buydu, doğru mu?"

"Tekrarlamak istiyorum, elleri arkasında o şekilde olduğu sürece aktarım yüzeyiyle doğrudan temas etmiştir. Evet, uzman görüşüme göre, barut kalıntısı Walter Elliot'ın elleri ve giysilerine bu şekilde bulaşmıştır."

Uzmanın vardığı sonucun kesin olarak açıklığa kavuşmasını sağlamak için bir kez daha durakladım. Makul şüphe hakkında en ufak bir şey biliyorsam, şu an bütün jüri üyelerinin vicdanına yerleşmiş olduğuna emindim. Tabii karar aşamasında vicdanlarına başvurup vurmayacakları başka meseleydi.

50

Dr. Arslanian'ın ifadesinin tam olarak anlaşılmasını sağlayacak sahne düzeninin kurulmasına gelmişti sıra.

"Doktor, BKT'ye dair yaptığınız analizden, burada altını çizdiğiniz aktarım teorisini destekleyen başka sonuçlara ulaştınız mı?"

"Evet, ulaştım."

"Peki, neydi bu sonuç?"

"Göstermek için mankenimi kullanabilir miyim?"

Tanığın gösteri amaçlı olarak bir manken kullanabilmesi için yargıçtan izin istedim; Golantz'dan hiçbir itiraz gelmedi, yargıç da izin verdi. Sonra kâtibin oturduğu yerden geçip yargıcın odalarına açılan koridora yürüdüm. Dr. Arslanian'ın mankenini yargıçtan izin alana dek orada muhafaza etmiştim. Mankeni tekerlekleri üstünde yürüterek ispat zeminin ortasına, jürinin ve tabii Adliye Televizyonu kamerasının önüne getirdim. Dr. Arslanian'a gösterimini yapması için oraya gelmesini işaret ettim.

Manken kolları, elleri, hatta parmaklarıyla gerçek insan boyutlarındaydı. Beyaz plastikten yapılmıştı, yıllar içinde yapılan gösterimler sonucunda yüzünde ve ellerinde gri kirler oluşmuştu. Üstünde mavi kot pantolonla, koyu mavi yakalı gömlek vardı. Gömleğin üstüne, arkasında yılın ilk aylarında yapılan ulusal futbol şampiyonası anısına Florida Üniversitesi yazılı bir rüzgârlık giydirilmişti. Manken metal bir desteğin ve tekerlekli bir platformun üstünde, yerden beş santim yükseltilmişti.

Bir şey unuttuğumu fark edip tekerlekli valizimin yanına gittim. İçinden tahta silahla, imleci çıkardım, ikisini de Dr. Arslanian'a verip kürsüye geri döndüm.

"Peki, burada ne olduğunu bize söyler misiniz, Doktor?"

"Bu Manny, gösteri mankenim. Manny, bu jüri."

Jüri heyetinden hafif kahkahalar yükseldi, hatta bir tanesi, avukat olanı onu başıyla selamladı.

"Manny, Florida Gator taraftarı galiba?"

"Evet, bugün öyle..."

Bazen elçiler verilecek mesajı belirsiz kılabilir. Bazı tanıklarla bunun böyle olmasını istersiniz çünkü verdikleri ifade size yardımcı olacak cinsten değildir. Ancak Dr. Arslanian'la durum tam tersiydi. Onunla bir cambaz ipinin üstünde yürüdüğümü biliyordum; bir tarafta çok sempatik ve eğlendirici bir kişilik, diğer tarafta bilimsel, son derece sağlam deliller... Doğru denge ondan en iyi sonucun alınmasını sağlayacak ve verdiği bilgiler jürinin üstünde en güçlü etkiyi yaratacaktı. Şimdi ciddi ifadeye geri dönme zamanı olduğunu biliyordum.

"Doktor, Manny'ye neden ihtiyaç duyuyoruz?"

"Çünkü şerifin adli tıp uzmanı tarafından toplanan örnek şeritlerin ETM analizi, Bay Elliot'ın üstündeki barut kalıntısının neden bir silahı ateşlemekten kaynaklanmadığını bize gösterebilir."

"Savcılık uzmanının geçen hafta bu yöntemi bize açıkladığını biliyorum ama sizden hafızalarımızı tazelemenizi isteyeceğim. ETM şeridi nedir?"

"Barut kalıntı testi yuvarlak şeritler veya bir tarafı yapışkan özelliğe sahip disklerle yapılır. Şeritler testin yapılacağı yere sürtülür ve yüzeydeki tüm mikroskobik materyali toplar. Şeritler daha sonra elektron tarayıcı mikroskoba ya da bizim ifade ettiğimiz şekliyle ETM'ye girer. Mikroskop aracılığıyla burada sözünü ettiğimiz elementleri yani baryum, antimon ve kurşunu ya görürüz ya da görmeyiz."

"Peki, o zaman, bu konuda bize bir gösterim yapacak mısınız?"

"Evet."

"Bunu jüriye açıklayın lütfen."

Dr. Arslanian imlecini uzatıp yüzünü jüriye döndü. Gösterimi dikkatle planlanmış ve prova edilmişti; kendisine 'doktor' diye hitap etmemden tutun da onun savcılığın adli uzmanından 'bay' diye söz etmesine kadar.

"Şerif'in Bürosu'nun adli uzmanı Bay Guilfoyle, Bay Elliot'ın vücudu ve giysilerinden sekiz ayrı örnek almış. Her bir örnek şeridi, örneğin nerden alındığının belli olması ve kaydedilmesi için kodlanmış."

Dr. Arslanian örneklerin vücudun nerelerinden alındığını göstermek için imleci kullandı. Manken kolları her iki yanında aşağı sarkar hâlde duruyordu.

"Şerit A, sağ elin üst kısmından, şerit B sol elin üst kısmından toplanan örnekleri ifade ediyordu. Şerit C, Bay Elliot'ın ceketinin sağ kolundan, D ise sol kolundan toplanan örnekleri... Ayrıca şerit E ve şerit F de ceketinin sağ ve sol kısımları, G ve H de Bay Elliot'ın açık ceketinin içine giydiği gömleğin göğüs ve üst kısmından toplanan örneklerdi."

"Bunlar Bay Elliot'ın o gün giydiği giysiler mi?"

"Hayır, değil. Ama o gün giydiklerinin, bedeninden tutun da imalatçısına kadar bire bir aynıları."

"Peki, söz konusu bu sekiz şeridin analizinden ne öğrendiniz?"

"Rahatça takip edebilsinler diye jüriye bir çizelge hazırladım."

Çizelgeyi savunmanın kanıtı olarak sundum. O sabah çizelgenin bir kopyası Golantz'a verilmişti. Savcı ayağa kalkıp çizelgenin kendisine geç teslim edilmesinin delil kurallarının ihlali olduğunu öne sürerek itiraz etti. Yargıca çizelgenin, Dr. Arslanian'la cumartesi ve pazar günleri yaptığımız toplantıların ardından, henüz bir gece önce tamamlandığını söyledim. Yargıç sorguladığım tanığın açıklamalarının içeriğinin gayet net olduğunu ve iyi hazırlanıldığını, bu nedenle çizelgeyi de daha önceden çizmiş olmam gerektiğini söyleyerek savcıya hak verdi. İtirazın kabul edilmesiyle birlikte Dr. Arslanian durumu tek başına idare etmek durumunda kaldı. Bir kumar oynamıştım ama yaptığım hamleden pişmanlık duymuyordum. Golantz'ın izleyeceğim stratejiyi ben uygulamaya koymadan önce bilmesindense tanığımın jüriyle kesintisiz bir biçimde konuşmasını tercih ederdim.

"Peki Doktor, siz yine de notlarınızdan ve çizelgenizden faydalanabilirsiniz. Jüri üyelerinin açıklamalarınızı dikkatle takip etmeleri yeterli olacak. Sekiz ETM şeridinin analizi sonucu ne öğrendiniz?"

"Farklı şeritler üstündeki barut kalıntısı seviyesinin büyük değişiklikler gösterdiğini öğrendim."

"Nasıl?"

"Bay Elliot'ın ellerinden gelen A ve B şeritleri, en üst seviyede barut kalıntısı olan şeritlerdi. Bu şeritlerden sonra barut kalıntısı seviyesinde radikal bir azalma görüyoruz: C, D, E ve F şeritlerinde çok daha düşük seviyede barut kalıntısı varken, G ve H şeritlerinde hiç barut kalıntısı yok."

Shami yine imleci kullanarak manken üstünde şeritlerin yerini gösterdi.

"Bu size ne ifade ediyor, Doktor?"

"Bay Elliot'ın elleri ve giysileri üstündeki barut kalıntılarının, bir silahı ateşleme sonucunda oluşmadığını."

"Bize bunun nedenini açıklayabilir misiniz?"

"Öncelikle, her iki elden gelen kıyaslanabilir bulgular, silahın iki elle tutulması sonunda ateşlendiğine işaret ediyor."

Shami mankenin yanına gelerek kollarını kaldırdı, ellerini öne doğru uzatarak bir V oluşturdu. Elleri ve parmakları tahta silahın çevresine doladı.

"Ancak silahın iki elle tutulmuş olması, özellikle ceket kollarında ve aynı zamanda giysinin diğer yerlerinde, daha yüksek seviyede barut kalıntısı oluşması sonucunu doğururdu."

"Ama şerifin laboratuvarında teste tabi tutulan şeritlerden böyle bir sonuç çıkmadı, haklı mıyım?"

"Haklısınız. Sonuçlar tam tersini gösteriyor. Ellerdeki barut kalıntısı seviyesinin biraz azalmış olması beklenirdi ama bu oranda bir azalma... Kesinlikle hayır."

"Peki, uzman görüşünüze göre bu ne anlama geliyor?"

"Birleşik aktarıma maruz kalmayı... Barut kalıntısına maruz kalma durumu ilk olarak, Bay Elliot'ın elleri ve kolları arkadayken dört-alfa arabasına oturtulmasıyla gerçekleşiyor. Materyalin ellerine ve kollarına bulaşmasının ardından bunun bir kısmı, elleri ve kollarının normal hareket etmeye başlamasından itibaren, ceketinin ön kısmına aktarılıyor. Bu aktarım durumu, giysileri üzerinden çıkarılana dek sürekli devam etmiş olmalı."

"Peki, ceketinin altına giydiği gömlekten alınan örneklerde barut kalıntısına hiç rastlanmamasına ne diyorsunuz?"

"Bunu hesaba katmadık çünkü ateş etme esnasında ceketin fermuarı tamamen kapatılmış olabilir."

"Doktor, uzman görüşünüze göre, bu barut kalıntısının Bay Elliot'ın ellerine ve giysilerine bir silah ateşlemek suretiyle bulaşmış olması herhangi bir şekilde mümkün müdür?"

"Hayır, değildir."

"Teşekkür ederim, Doktor Arslanian. Başka sorum yok."

Sandalyeme oturdum ve Walter Elliot'ın kulağına fısıldadım.

"Onlara makul şüphe vermediysek, makul şüphe nedir, ben bilmiyorum o zaman."

Elliot başını sallayıp aynı şekilde fısıltıyla cevap verdi.

"Bu, harcadığım en iyi on bin dolar oldu."

Kendi performansımın da fena olmadığını söyleyebilirdim ama boş verdim. Golantz tanığı çapraz sorgulamaya başlamadan önce mola verilmesi talebinde bulundu, yargıç da kabul etti. Oturum arasında mahkeme salonundan yükselen uğultudan, yüksek enerji olduğuna inandığım şeyi sezinledim. Shami Arslanian savunmaya kesinlikle bir hareket gücü kazandırmıştı.

On beş dakika içinde Golantz'ın elinde tanığımın güvenirliğini ve verdiği ifadeyi zedeleyecek ne tür cephane olduğunu görecektim ama fazla bir şeyi olduğunu da sanmıyordum. Olsaydı, mola istemez, hemen ayağa kalkar ve ona saldırırdı.

Jüri üyeleri ve yargıç salondan ayrıldıktan, izleyiciler koridora doluştuktan sonra savcılık masasına doğru ağır adımlarla ilerledim. Golantz not defterine sorular yazıyordu. Başını kaldırıp bakmadı bana.

"Ne var?" diye sordu.

"Cevabım hayır."

"Hangi soruya?"

"Müvekkilimin anlaşma yoluna gitmek isteyip istemediği sorusuna... Böyle bir şeyle ilgilenmiyoruz."

Golantz sırıttı.

"Komik adamsın, Haller. Ne olmuş yani, etkileyici bir tanığın var. Ama mahkeme çok uzun bir yol."

"Ve benim elimde Rilz'in şimdiye kadar soruşturduğu en tehlikeli ve en kinci adamlardan yedisini ispiyonladığına dair ifade verecek bir Fransız polisi var. Adamlardan ikisi geçen yıl hapisten çıkmış ve ortadan kaybolmuşlar. Nerede olduklarını kimse bilmiyor. Belki geçen ilkbahar Malibu'daydılar."

Golantz kalemini bıraktı, nihayet başını kaldırıp yüzüme baktı.

"Senin şu Müfettiş Clouseau'yla dün konuştum. Birinci sınıfta uçurduğun sürece, belli ki ondan ne söylemeni istiyorsan söyleyecek. Konuşmamızın sonunda şu yıldız haritalarından birini çıkarıp bana Angelina Jolie'nin nerede oturduğunu gösterip gösteremeyeceğimi sordu. Çok ciddi bir tanık getirmişsin."

Yüzbaşı Pepin'e, şu yıldız haritası olayıyla ilgili olarak fazla heyecan yapmamasını söylemiştim. Belli ki sözümü dinlememişti. Konuyu değiştirmem gerekiyordu.

"Eee, Almanlar nerede?" dedim.

Golantz, Johan Rilz'in ailesinin orada olmadığına emin olmak istercesine arkasına şöyle bir baktı.

"Onlara savunma stratejini inşa ederken, oğulları ve kardeşlerinin hatırasını kirletmekten kaçınmayacağını, dolayısıyla buna hazırlıklı olmaları gerektiğini söyledim," dedi. "Onlara Johan'ın beş yıl önce Fransa'da yaşadığı sorunları alıp katilinin serbest kalması için kullanacağını söyledim. Johan'ı Malibu ve batı yakasındaki kadın erkek olsun tüm müşterileri baştan çıkaran bir jigolo gibi göstereceğinden de bahsettim. Babası ne dedi biliyor musun?"

"Hayır, ama sen söyleyeceksin."

"Amerikan adaletinden gına geldiğini ve eve geri döneceklerini..."

Zeki ve alaycı bir cevapla ona aynen karşılık vermeye çalıştım ama aklıma bir şey gelmedi.

Golantz, "Meraklanma," dedi. "Öyle veya böyle, onları arayacak ve mahkemenin verdiği kararı bildireceğim."

"İyi."

Golantz'ı orada bırakıp müvekkilimi bulmak üzere koridora çıktım. Elliot'ı, etrafını çevrelemiş muhabir kalabalığının ortasında buldum. Dr. Arslanian'ın tanıklığının sonrasında güveni yerine gelen müvekkilim, şimdi de büyük jüriye, kamuoyuna oynamaya başlamıştı.

"Bunca zamandır peşime düşmeye odaklandılar ama gerçek katil dışarıda elini kolunu sallaya sallaya geziniyor!"

Vurucu ve akılda kalıcı, kısa ve etkili bir ifadeydi. Elliot bu işleri iyi biliyordu. Kalabalığı yarıp onu yanıma çekecektim ki Dennis Wojciechowski yolumu kesti.

"Benimle gel," dedi.

Koridorda ilerleyip kalabalıktan uzaklaştık.

"Ne oldu Cisco? Ben de nerde olduğunu merak ediyordum."

"Meşguldüm. Florida'dan bir rapor aldım. Duymak ister misin?"

Cisco'ya Elliot'ın bana anlattığı, sözde örgütün görünen yüzü olma hikâyesinden bahsetmiştim. Elliot'ın anlattıkları o an bana yeterince samimi gelmişti ama düşündüğümde, kendime herkesin yalan söylediği bilinen gerçeğini hatırlatmış ve Cisco'ya Elliot'ın anlattıklarını doğrulamak için neler yapabileceğine bir bakmasını söylemiştim.

"Anlat bakalım," dedim.

"Fort Lauderdale'de daha önce çalıştığım bir özel dedektifi kullandım. Tampa eyaletin öbür tarafında ama sonuçta tanıdığım ve güvendiğim biri olsun istedim."

"Anlıyorum. Peki, adam neler bulmuş?"

"Elliot'ın büyükbabası, yetmiş sekiz yıl önce bir fosfat nakliye şirketi kurmuş. Adam şirketi büyütmüş, sonra Elliot'ın babası ve Elliot da sırayla şirkette çalışmışlar. Ama Elliot elini fosfat işiyle kirletmek istememiş ve babası kalp krizinden öldükten bir yıl sonra şirketi satmış. Şirket şahıs şirketiymiş, o yüzden satış işlemi halka açık bir işlem olmamış. Ancak o zamanki gazeteler satış bedelinin otuz iki milyon olduğunu yazmışlar."

"Peki, ya organize suç?"

"Adamım bununla ilgili en ufak bir şey bile bulamadı. Dediğine göre temiz, yasal bir operasyon olmuş. Elliot sana örgütün görünen yüzü, paravanı olduğunu ve onların parasıyla yatırım yapmak üzere buraya gönderildiğini söylemişti ama kendi şirketini satmak ve parayı buraya getirmek konusundan hiç bahsetmedi. Adam sana yalan söylüyor."

Başımı salladım.

"Tamam, Cisco, teşekkürler."

"Mahkemede bana ihtiyacın olacak mı? Üstünde çalıştığım birkaç şey daha var. Yedi numaralı jürinin sabahtan beri ortalarda görünmediğini duydum."

"Evet, adam kayıplara karıştı. Bu arada, mahkemede sana ihtiyacım yok."

"Peki, dostum. Görüşürüz."

Cisco asansörlere doğru yöneldi ve ben muhabirlere nutuk çeken müvekkilime bakar hâlde kalakaldım. İçimde yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlayan bir öfke dalgası vardı ve onu yanıma çekmek üzere kalabalığın içinde güçlükle ilerlerken, dalga gittikçe kabarıyordu.

"Tamam, hepsi bu kadar millet," dedim. "Başka yorum yok. Başka yorum yok."

Elliot'ın koluna yapıştım, kalabalığın içinden çekip onu koridorda yürüttüm. Peşimizden gelen birkaç muhabiri yolladıktan sonra, kimsenin bizi duymayacağı ve özel olarak konuşabileceğimiz kadar uzak bir yerde durduk.

"Walter, sen ne yapıyorsun?"

Neşeli bir biçimde gülümsüyordu. Elini yumruk yapıp havaya savurdu.

"Bunu bir taraflarına sokuyorum. Savcı ve şerifin, hepsinin bir taraflarına..."

"Eh, biraz beklesen iyi edersin. Hâlâ gideceğimiz çok yol var. Günün galibi biziz ama savaşı kazanmadık henüz."

"Ah, haydi ama... Dava çantada keklik, Mick. Kadın harikalar yarattı orada. Onunla evlenmek istiyorum!"

"Ya, bu çok iyi ama sen nikâh yüzüğünü almadan önce çapraz sorgulamada ne olacak bir görelim, tamam mı?"

Yanımıza başka bir muhabir yaklaştı, ona arabasını çekmesini söyleyip müvekkilime döndüm.

"Dinle Walter, konuşmamız gerek."

"Tamam, konuşalım."

"Florida'yla ilgili bana anlattığın hikâyeyi soruşturması için özel bir dedektif tuttum ve her şeyin palavra olduğunu öğrendim. Bana yalan söyledin, Walter, oysa bunu asla yapmamanı söylemiştim sana."

Elliot başını iki yana salladı ve düzelen moralini bozuyorum diye kızgın bir ifadeyle yüzüme baktı. Onun açısından yalanın ortaya çıkması küçük bir sıkıntıydı, hatta konuyu açmış olmamdan dolayı rahatsız olmuş gibiydi.

"Bana neden yalan söyledin, Walter? Neden böyle bir hikâye uydurdun?"

Omuz silkti, konuşurken gözlerini kaçırdı.

"O hikâye mi? Bir keresinde bir senaryoda okumuştum. Projeyi reddetmiştim aslında ama aklıma geldi."

"Ama neden? Ben senin avukatınım. Bana her şeyi söyleyebilirsin. Senden bana doğruyu söylemeni istedim ama sen bana yalan söyledin. Neden?"

Nihayet gözümün içine baktı.

"İşe bir an evvel dört elle sarılman ve hızlı olman için seni motive etmem gerektiğini biliyordum."

"Ne motivasyonu? Sen neden söz ediyorsun?"

"Haydi, ama Mickey. Bırakalım..."

Mahkeme salonuna gitmek üzere arkasını dönmek üzereydi ki kolundan sertçe yakaladım.

"Hayır, duymak istiyorum. Ne motivasyonuymuş bu?"

"Herkes salona giriyor. Mola sona erdi, bizim de orada olmamız gerek."

Koluna bu kez daha sıkı yapıştım.

"Ne motivasyonu, Walter?"

"Kolumu acıtıyorsun."

Parmaklarımı biraz gevşettim ama tamamen çekmedim. Gözlerim hâlâ gözünün içine bakıyordu.

"Ne motivasyonu?"

Bakışlarını kaçırıp yüzüne 'Haydi be' dercesine, sırıtkan bir ifade oturttu. Sonunda kolunu bıraktım.

"Bak," dedi. "En başından beri bu işi benim yapmadığıma inanman gerekiyordu. Benim açımdan, elinden gelenin en iyisi yapacağını bilmemin tek yolu buydu. Davayı kazanmak adına kahrolası acımasız bir avukat olacağını bilmeliydim."

Gözümü ona diktim, yüzündeki gülümsemenin bir gurur ifadesine dönüştüğünü gördüm.

"Sana insan sarrafı olduğumu söylemiştim, Mick. Bir şeylere inanma ihtiyacı duyduğunu biliyordum. Suça doğrudan değil de kıyısından köşesinden biraz bulaşmış olsam, bunun sana ihtiyaç duyduğun şeyi vereceğini biliyordum. Bu sana gerekli olan motivasyonu geri verecekti."

Hollywood'daki en iyi aktörlerin kameranın yanlış tarafında oldukları söylenir. O an için bunun doğru olduğunu biliyordum. Elliot'ın karısını ve karısının âşığını öldürdüğünü, hatta bundan gurur duyduğunu biliyordum. Konuşacak gücü nihayet bulup konuştum.

"Silahı nerden buldun?"

"Ah, daha önceden vardı. Yetmişli yıllarda bitpazarından, el altından satın almıştım. O zamanlar bir Kirli Harry[6] hayranıydım ve bir kırk dörtlüğüm olsun istiyordum. Silahı sahildeki evde korunma amaçlı tutuyordum. Bilirsin, plajda çok serseri olur."

"O evde gerçekte neler oldu, Walter?"

Gerçekleri anlatmak için zaten en başından beri bu anı bekliyormuş gibi başını salladı.

"Karımla ve her pazartesi hiç sektirmeden kiminle düzüşüyorsa, o herifle yüzleşmeye eve gittim. Ama oraya vardığımda o adamın Rilz olduğunu fark ettim. Oysa karım onun ibne olduğunu söylemiş, o adamı akşam yemeklerine, filmlerin ilk

---

6 Ç. N. Kirli Harry: 70'li yıllarda Clint Eastwood'un sinemada canlandırdığı bir dedektif karakteri.

gösterimlerine davet etmişti. Sonra da muhtemelen arkamdan kahkahalarla gülmüşler, benimle alay etmişlerdi, Mick.

"Çok öfkelendim tabii. Aslına bakarsan aklım başımdan gitti. Dolaptan silahı aldım, lavabonun altındaki lastik eldivenleri elime geçirip yukarıya çıktım. Elimdeki silahı fark ettiklerinde yüzlerindeki o ifadeyi görmeliydin."

Uzun uzun baktım ona. Daha önce işledikleri suçları itiraf eden müvekkillerim olmuştu ama o sırada genellikle ağlıyor, ellerini buruyor, işledikleri suçun ruhlarında yarattığı iblisle savaşıyorlardı. Ama Walter Elliot öyle değildi. Herif iliklerine kadar buz gibiydi.

"Silahtan nasıl kurtuldun?"

"Eve yalnız gitmemiştim. Yanımda birileri vardı, silahı, eldivenleri ve o an üstümde olan giysileri onlar aldılar, sonra plajda yürüyüp Pasifik Sahili Otoyolu'na çıktılar, oradan bir taksi tutup uzaklaştılar. Bu esnada ben yıkandım ve üstümü değiştirdim, sonra polisi aradım."

"Sana kimler yardım etti?"

"Bunu bilmene gerek yok."

Başımı salladım. Onunla hemfikir olduğum için değil ama... Başımı salladım çünkü bunu zaten biliyordum. Nina Albrecht'in ben nasıl açılacağını çözmeye çalışırken, gelip verandaya açılan kapıyı kolayca açarkenki görüntüsü gözümün önünde hızla belirip kayboldu. Patronunun yatak odasına bu kadar aşina olması, gördüğüm ilk andan itibaren dikkatimi çekmişti.

Bakışlarımı müvekkilimden ayırıp yere yönelttim. Zemin, adalete kavuşmak için milyonlarca kilometre yol kat eden insanlarca aşındırılmıştı.

"Barut aktarımını hiç hesaba katmamıştım, Mick. Test yapmak istediklerini söylediklerinde, hemen, buyurun, yapın dedim. Temiz olduğumu düşünüyordum, onlar da bunu görecek ve ben tamamen rahatlayacaktım. Ortada ne silah olacaktı ne barut kalıntısı ne de bir dava."

Kıl payı kurtulduğunu ifade edercesine başını iki yana salladı.

"Tanrı'ya şükürler olsun ki senin gibi avukatlar var."

Gözümü yine ona diktim.

"Jerry Vincent'ı sen mi öldürdün?"

Elliot gözümün içine bakıp başını iki yana salladı.

"Hayır, öldürmedim. Ama benim açımdan şanslı bir gelişmeydi çünkü daha iyi bir avukatım oldu."

Buna nasıl bir karşılık vereceğimi bilemedim. Mahkeme salonu kapısına giden koridora baktım. Mübaşir oradaydı. Salona girmem için bana işaret ediyordu. Mola sona ermişti ve yargıç başlamaya hazırdı. Başımı salladım, bir parmağımı havaya kaldırıp beklemesini söyledim. Savcı ve savunma avukatı yerlerini almadığı sürece yargıcın kürsüsüne oturmayacağını biliyordum.

"İçeriye gir," dedim Elliot'a. "Benim tuvalete gitmem gerek."

Elliot sakin tavırlarla, beklemekte olan mübaşire doğru yürüdü. Hemen en yakındaki tuvalete girip lavabolardan birinin başına dikildim. Soğuk suyla yüzümü yıkarken en iyi takım elbisemin üstüne su sıçrattım ama bunu hiç mi hiç önemsemedim.

51

O akşam Patrick'i sinemaya yolladım çünkü evde yalnız kalmak istiyordum. Ne televizyon ne gevezelik istiyordum. Rahatsız edilmeyi, başkasının beni izlemesini istemiyordum. Bosch'u arayıp akşama evde olacağımı söyledim. Bunu muhtemelen mahkemenin son gününe, ertesi güne hazırlanmak için yapmıyordum. Duruşmaya her şeyden çok hazırlıklıydım. Fransız yüzbaşısına ne söyleyeceğini ezberletmiştim ve jürinin aklına yeni bir doz makul şüphe daha aşılamak üzere her şeyimle hazırdım.

Evde olmamın nedeni, müvekkilimin suçlu olduğunu öğrenmiş olmam da değildi. Geçmiş yıllarda, gerçekten masum olduğunu bildiğim müvekkillerimin sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Benim uzmanlık alanım suçlu insanlardı ama kendimi yaralı hissediyordum çünkü sapına kadar kullanılmıştım ve temel kuralı, herkesin yalan söylediği kuralını unutuştum.

Kendimi yaralı hissediyordum çünkü ben de suçluydum ve bunu biliyordum. Rilz'in babası ve kardeşlerini, eve dönme kararlarıyla ilgili Golantz'a söylediklerini düşünmekten kendimi alamıyordum. Sevdikleri insanın Amerikan adalet sisteminin kanalizasyonunda sürüklenip gittiğini görmektense mahkeme kararını beklememeyi tercih etmişlerdi. Koca bir yirmi yılı suçluları, hatta bazen iblisleri savunarak geçirmiştim. Bu durumu her zaman kabullenebilmiş, bununla başa çıkabilmeyi becermiştim ama ne kendimden memnundum ne de ertesi gün çıkaracağım işle ilgili iyi hissediyordum.

İşte, eski yöntemlere geri dönmeyi, o mesafeyi bulabilmeyi, fiziksel acımı yatıştırırken ruhumun acısını da uyuşturacağını bildiğim o hapı almayı en çok böylesi anlarda arzuluyordum. Yüzleşmem gereken kendi jürim olduğunu, o jüriden suçlu kararının çıkacağını ve bu davadan sonra başka hiç dava olmayacağını işte böylesi anlarda fark ediyordum.

Verandaya çıkarken şehrin beni içine düştüğüm uçurumdan çekip çıkarmasını umuyordum. Akşam hava açıktı, serindi ve ayaz vardı. Los Angeles bir ışık halısı şeklinde önümde yayılmıştı ve her bir ışık bir yerlerde yaşanan rüyaya dair verilmiş bir hüküm gibiydi. Bazı insanlar o rüyayı yaşamış, bazıları yaşamamıştı. Bazıları hayallerini on sente tahvil etmiş, bazıları kutsal görüp geceleri başucundan ayırmamıştı. Bense bir hayalim kalıp kalmadığına bile emin değildim. Geriye sadece itiraf edecek günahlarım kalmış gibiydi.

Bir süre sonra benliğimi saran bir hatırayla gülümsedim. Bu, zamanının en iyi avukatlarından biri olan babama dair aklımda kalan son net hatıralardan biriydi. Annemin tarafından bizlere kalmış aile yadigârı antika bir cam küre, Noel ağacının altında kırılmış hâlde bulunmuştu. Annem durumu görmem için beni oturma odasına götürmüş ve suçumu itiraf etmem için bana bir şans vermişti. O günlerde babam hastaydı ve iyileşecekmiş gibi görünmüyordu. İşini –ki elinde fazla bir şey kalmamıştı– eve taşımıştı ve oturma odasının yanındaki odada çalışıyordu. Açık kapının ardında onu görmüyor ama tekdüze bir sesle kısa bir çocuk şiiri okuduğunu duyabiliyordum.

Zor durumda kalınca gıkını çıkarmazsın...

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Beş yaşında da olsam babamın oğluydum, onun kanını ve avukat genlerini taşı-

yordum. Annemin sorusuna cevap vermeyi reddettim. Suçumu kabul etmeyi reddettim.

Şimdi rüyalar şehrine bakarken yüksek sesle güldüm. Öne doğru eğildim, dirseklerimi parmaklığa yaslayıp başımı eğdim.

"Bu işi artık daha fazla yapamayacağım," diye fısıldadım kendi kendime.

Birden arkamdaki açık kapıdan *William Tell* Uvertürü çalmaya başladı. İçeriye girip masanın üstünde anahtarlarımın yanında bıraktığım cep telefonumun ekranına baktım. ÖZEL NUMARA yazıyordu. Aramanın mesaja düşene dek şarkının daha ne kadar çalacağını bildiğim için tereddüt ettim.

Son anda cevaplamaya karar verdim.

"Avukat Michael Haller'la mı görüşüyorum?"

"Evet, kim arıyordu?"

"Ben Los Angeles emniyetinden polis memuru Randall Morris. Elaine Ross adında birini tanıyor musunuz, efendim?"

Midemin güçlü bir el tarafından sıkıldığını hissettim.

"Lanie mi? Evet. Ne oldu? Bir terslik mi var?"

"Şey, efendim, şu anda Mulholland Drive'da Bayan Ross'la birlikteyim. Kendisi araba kullanacak durumda değil. Aslına bakarsanız bana kartınızı verir vermez sızdı."

Bir an için gözümü kapattım. Bu konuşma Lanie Ross hakkındaki korkularımı doğruluyordu. Lanie kötü alışkanlığına geri dönmüştü. Tutuklanırsa tekrar sistemin çarkları dönmeye başlayacak ve bu ona bir kez daha hapishaneye ve rehabilitasyona geri dönmeye mal olacaktı.

"Onu hangi hapishaneye götürüyorsunuz?" diye sordum.

"Dürüst olmak istiyorum, Bay Haller. Yirmi dakika içinde kod yediye geçeceğim. Onu suçlu olarak kaydettirmek için karakola götürürsem fazladan iki saat daha çalışmam gerekecek ve ben bu aylık fazla mesai ödeneğimi aşmış durumdayım. Yani demek istediğim, buraya gelip onu alırsanız ya da birini gönderirseniz, ona bir şans daha vermek adına bir şey yapmamaya hazırım. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Evet, anlıyorum. Teşekkür ederim, Memur Morris. Bana adresi verin, hemen geliyorum."

"Fryman Kanyonu manzarasına hâkim tepeyi biliyor musunuz?"

"Evet."

"Tam oradayız. Acele edin lütfen."

"On beş dakikaya kalmaz oradayım."

Fryman Kanyonu Lanie'nin, bir arkadaşının kira parası ödemeden yaşamasına izin verdiği, garajdan dönüştürülmüş pansiyonun birkaç sokak ilerisindeydi. Onu eve götürebilir, sonra parka yürüyüp arabasını alabilirdim. Bu, bir saatten daha az zamanımı alacaktı, böylece Lanie'yi hapse girmekten, arabasını da çekilmekten kurtarmış olacaktım.

Evden ayrılıp arabayı Laurel Kanyonu'na sürdüm, tepeyi tırmanıp Mulholland'a yöneldim. Zirveye vardığımda sola dönerek batı yönünde ilerledim. Penceremi hafifçe açtım ve günün ilk yorgunluk belirtileri beni avucunun içine alırken serin hava da arabadan içeri giriyordu. Yılankavi yolda bir kilometre kadar gittim, arabamın farları, perişan hâlde yolun kenarında durmakta olan bir çakalı aydınlatınca yavaşladım.

O sırada tahmin ettiğim gibi cep telefonum çaldı.

Selam niyetine, "Aramakta neden bu kadar geciktin, Bosch?" dedim.

Bosch, "Bir süredir arıyordum ama kanyonda telefon çekmiyor," dedi. "Nedir bu, bir tür test mi? Hangi cehenneme gidiyorsun? Arayıp akşam evde olacağını ve bir yere çıkmayacağını söylememiş miydin?"

"Telefon geldi. Bir... müvekkilim ikinci kez enselenmiş de. Onu eve götürürsem polis bu seferlik affedecekmiş."

"Müvekkilin neredeymiş?"

"Fryman Kanyonu'na bakan tepede. Neredeyse varmak üzereyim."

"Polis kimmiş?"

"Randall Morris. Hollywood'dan mı, Kuzey Hollywood'dan mı söylemedi."

Mulholland iki polis bölgesi arasında sınırdı. Morris iki bölgeden birinde çalışıyor olmalıydı.

"Peki, ben kontrol edene kadar arabayı kenara çek."

"Çekmek mi? Nereye?"

Mulholland uçurum kenarındaki alanı hariç, emniyet şeridi olmayan iki şeritli, virajlı bir yoldu. Arabayı bu yol üstünde herhangi bir yere çekerseniz, virajı dönen ilk araba arkanızdan size bindirirdi.

"O zaman yavaşla."

"Söylenen yere vardım bile."

Fryman Kanyonu tepesi Vadi tarafındaydı. Sağa doğru döndüm ve park alanının güneş batımı sonrası kapandığını belirten tabelanın yanından geçtim.

Ne Lanie'nin arabasını ne de polisin devriye arabasını gördüm. Park alanı boştu. Saatime baktım. Memur Morris'e on beş dakika içinde orada olacağımı söylememin üstünden sadece on iki dakika geçmişti.

"Kahretsin!"

Bosch, "Ne oldu?" diye sordu.

Avucumla direksiyona vurdum. Morris beklememişti. Yola devam etmiş ve Lanie'yi hapse götürmüştü.

Bosch, "Ne oldu?" diye tekrarladı.

"Kadın burada değil," dedim. "Polis de ortalarda görünmüyor. Onu hapse götürmüş olmalı."

Şimdi Lanie'nin hangi hapishaneye götürüldüğünü bulmak zorundaydım ve muhtemelen geceyi kefaleti ayarlamakla ve onu eve götürmeye çalışmakla geçirecektim. Ertesi gün duruşmada turşum çıkmış olacaktı.

Arabayı parkta bırakıp dışarıya çıktım ve çevreme bakındım. Vadi'nin ışıkları aşağıdaki uçurum boyunca kilometrelerce uzayıp gidiyordu.

"Bosch benim kapatmam gerek. Önce müvekkilimi..."

Tam o sırada solumda göz ucuyla bir şey gördüm. O yöne döndüğümde park alanının yanındaki uzun çalıların içinden diz çökmüş gibi görünen bir şeyin çıktığını gördüm. Önce çakal olduğunu düşündüm ama sonra bir adam olduğunu anladım. Adam siyah bir giysi giymiş, bütün yüzünü örten bir kar

maskesi takmıştı. Ayağa kalkarken bana silah doğrulttuğunu gördüm.

"Bekle bir dakika," dedim. "Bu ne..."

"Bırak şu kahrolası telefonu!"

Telefonu yere atıp ellerimi havaya kaldırdım.

"Tamam, tamam, ne oluyor? Bosch'la birlikte misin?"

Adam hızla bana doğru geldi ve beni geriye doğru itti. Yere tökezledim, sonra ceketimin yakasına arkadan yapıştığını hissettim.

"Ayağa kalk!"

"Neler...?"

"Ayağa kalk dedim! Hemen!"

Beni çekiştirmeye başladı.

"Tamam, tamam, kalkıyorum."

Ayağa kalktığım anda öne doğru itildim ve arabamın önünden, farlarımın aydınlattığı yerden geçtim.

"Nereye gidiyoruz? Neler...?"

Bir kez daha itildim.

"Çok fazla soru soruyorsun, Avukat."

Yakama arkadan yapışıp beni uçuruma doğru itekledi. Uçurumdan aşağıya düşmeme ramak kaldığını biliyordum. Doksan metrelik bir uçuştan sonra sonum, birilerinin arka bahçesindeki jakuzi olacaktı.

Topuklarımı yere bastırıp ileriye doğru gidişimi yavaşlatmaya çalıştım ama bu çaba, daha büyük bir güçle itilmeme yol

açtı. Şimdi belirli bir hız kazanmıştım ve kar maskeli adam beni uçurumun karanlığına itecekti.

"Bunu bana..."

Birden bir silah sesi duyuldu. Ses arkamdan değil, sağımdan ve uzaktan gelmişti. Hemen arkamdan, neredeyse silah sesiyle aynı anda metalik bir çıtırtı duyuldu ve kar maskeli adam acıyla ciyaklayıp soldaki çalıların içine devrildi.

Ardından sesler ve bağırışlar duyuldu.

"Silahını bırak! Silahını bırak!"

"Yere yat! Yere yat!"

Uçurumun kenarında yüzüstü toprağa yattım ve korumak için ellerimi başımın üstüne koydum. Başka bağırış çağırışlar ve koşma sesleri duydum. Gürleyen motorlar ve çakıl taşlarını öğüten araçlar da... Gözlerimi açınca toprağın ve çalıların üstünde belli aralıklarla yanıp sönen mavi ışıklar gördüm. Mavi ışık polis demekti. Bu da güvende olduğum anlamına geliyordu.

Üstümden bir ses, "Avukat," dedi. "Artık kalkabilirsin."

Bakmak için boynumu uzattım. Bu, gökyüzündeki yıldızlarla gölgelenmiş yüzü tezat oluşturan Bosch'tu.

"Uçurumun eşiğinden döndün," dedi bana.

52

Siyah maskeli adam elleri arkasından kelepçelenirken acıyla inledi.

"Elim! Tanrının cezaları, elim kırıldı!"

Ayağa kalktığımda bir tepenin üstünde karıncalar gibi sağa sola koşuşturan siyah rüzgâr ceketli adamlar gördüm. Bazı ceketlerin üstünde Los Angeles Polis Teşkilatı'nın baş harfleri yazıyordu ama çoğunun sırtında FBI yazısı vardı. Bir helikopter geldi ve projektörle park alanını tamamen aydınlattı.

Bosch, maskeli adamın üstüne çullanmış FBI ajanlarının yanına yaklaştı.

"Vurulmuş mu?" diye sordu.

Ajanlardan biri, "Yarası yok," dedi. "Kurşun silaha isabet etmiş olmalı ama bu da deliler gibi can yakar."

"Silah nerede?"

"Hâlâ arıyoruz," dedi ajan.

Bir diğer ajan, "Aşağıya düşmüş olabilir," dedi. "Bu gece bulamazsak yarın gün ışığında buluruz," dedi bir üçüncüsü.

Adamı çekip ayağa kaldırdılar. İki FBI ajanı adamın her iki yanına geçmiş ve dirseklerinden tutmuştu.

"Bakalım karşımızda kimler varmış," dedi Bosch.

Kar maskesi kaba bir biçimde hızla çekiştirilip çıkartıldı ve bir fener doğrudan adamın yüzüne tutuldu. Bosch dönüp bana baktı.

"Yedi numaralı jüri üyesi," dedim.

"Neden söz ediyorsun?"

"Duruşmadaki yedi numaralı jüri üyesi. Bugün duruşmaya gelmedi, Şerif Emniyeti onu arıyordu.

Bosch, adının David McSweeney olduğunu bildiğim adama döndü.

"Bir yere kıpırdamasın."

Bosch dönüp onu takip etmem için bir işaret yaptı. Kalabalıktan uzaklaşıp arabamın yanına, park alanına doğru yürüdü. Bir süre sonra durup bana döndü. Ama ilk soruyu soran ben oldum.

"Biraz önce olanlar neydi?"

"Biraz önce senin hayatını kurtardık. Adam seni uçurumdan aşağıya itecekti."

"Onu biliyorum ama ne oldu? Sen ve diğer onca adam nereden çıktınız? Akşamları ben eve girdikten sonra adamlarına izin verdiğini söylemiştin. Onca polis nereden geldi? Ya FBI? Onların burada ne işi var?"

"Bu akşam işler değişti. Bazı gelişmeler oldu."

"Ne gibi gelişmeler oldu? Değişen nedir?"

"Bunları daha sonra konuşuruz. Önce burada olanlardan söz edelim."

"Burada neler olduğunu bilmiyorum."

"Bana yedi numaralı jüri üyesinden bahset. Bugün mahkemeye neden gelmedi?"

"Bunu ona sormalısın. Sana söyleyebileceğim tek şey, bu sabah yargıcın bizi odasına çağırdığı... Yedi numaralı jüri üyesinin sahte olduğunu ve siciliyle ilgili yalan bilgi verdiğini belirten bir mektup almış. Yargıç onu sorgulamayı planlıyormuş ama adam ortalarda görünmedi. Evine ve iş yerine şerifin yardımcıları gönderildi, memurlar yedi numaralı jüri üyesi olmayan bir adamla geri geldiler."

Bosch elini trafik polisi gibi havaya kaldırdı.

"Dur bakalım. Anlamsız konuşuyorsun. Biraz önce ödün patladı biliyorum ama..."

LAPD[7] ceketi giyen adamlardan biri yaklaşıp ona seslenince durdu.

"Sağlık ekiplerini çağırmamızı ister misin? Herif elinin kırıldığını söylüyor."

"Hayır, orada beklesin. Emniyete götürüp suç kaydını oluşturunca baktırırız."

"Emin misin?"

"Siktir et şu herifi."

Adam başını salladı ve McSweeney'yi beklettikleri yere geri döndü.

"Evet, siktir et o herifi," dedim.

Bosch, "Seni neden öldürmek istedi?" diye sordu.

Boş ellerimi havaya kaldırdım.

"Bilmiyorum. Belki gazetede katili üstümüze çekmek için yayımlattığımız hikâye yüzündendir. Plan, onu üstümüze çekmek değil miydi?"

7 E. N. Los Angeles Polis Teşkilatı.

"Benden bir şey saklıyorsun, Haller."

"Bak, en başından beri sana söyleyebileceğim her şeyi söyledim. Benden bir şey saklayan ve oyun oynayan sensin. FBI'ın burada ne işi var?"

"En başından beri işin içindeydiler."

"Tamam ve sen bana bunu söylemeyi unuttun."

"Bilmen gereken ne varsa söyledim."

"Eh, şimdi her şeyi bilmek istiyorum, yoksa seninle olan iş birliğim burada sona erecek. Buna, orada duran adama karşı tanıklık yapmak da dâhil."

Bir süre bekledim ama Bosch hiçbir şey söylemedi. Arabama doğru yürümek için geriye dönüyordum ki elini koluma dayadı. Hayal kırıklığına uğramışçasına gülümseyip başını iki yana salladı.

"Haydi ama sakin ol bakalım. Sağa sola boş tehditler savurmaktan da vazgeç."

"Bunun boş bir tehdit olduğunu mu sanıyorsun? Bu işin sonunda geleceğini bildiğim soruşturma kurulu celp kâğıdını aldığım zaman yan çizmeye başladığımda tehdidimin ne kadar boş olduğunu görürüz. Müvekkil mahremiyetini Yargıtay'a kadar götürürüm ve iş bu aşamaya gelene dek aradan en az iki yılın geçeceğine bahse girerim. Ayrıca senin bürodaki yeni keşfedilmiş arkadaşların, elinde fırsat varken keşke benimle iyi geçinseydin diye ağıt yakarlar."

Bosch bir an düşündükten sonra beni kolumdan çekti.

"Tamam sert çocuk, gel buraya."

Park alanında kanun güçlerinin karınca yuvasını andıran kalabalığından biraz daha uzaklaştık. Bosch konuşmaya başladı.

"FBI Vincent'ın ölümünden birkaç gün sonra benimle temasa geçip onun bir şüpheli olduğunu söyledi. Hepsi bu. Şüpheliymiş. Vincent, adı eyalet mahkemelerinde yürüttükleri soruşturmada gündeme gelen avukatlardan biriymiş. Ortada belirli bir şey yokmuş; müvekkillerine halledebileceğini söylediği birtakım şeyler, sahip olduğunu iddia ettiği birtakım bağlantılar ve benzeri, sadece dedikodu temelli şeyler... FBI rüşvetçi olabilecekleri yönünde haberler aldıkları avukatların bir listesini çıkarmış ve Vincent da o listedeymiş. Onu iş birliği yapması için davet etmişler ama reddetmiş. Vurulduğu güne dek üstündeki baskıyı sürekli arttırıyorlarmış."

"Demek sana bunları anlattılar, sen de onlarla iş birliği yapmaya başladın. Ne harika değil mi? Bana anlattığın için sağ ol."

"Dediğim gibi, bilmen gereken bir şey değildi."

FBI ceketli bir adam Bosch'un arkasından park alanını geçerken yüzü bir an için yukarıdan gelen ışıkla aydınlandı. Onu tanıyor gibiydim ama nereden, çıkaramadım. Ama sonra yüzünü bıyıklı olarak gözümün önünde canlandırdım.

Park alanında yürüyen o ajanın duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Geçen akşam peşime taktığın dallama da buradaymış," dedim. "Kapının önündeyken yüzüne kurşun sıkmadığım için şanslıymış."

Bosch ellerini göğsüme dayayıp beni birkaç adım geri iteledi.

"Sakin ol, Avukat. FBI olmasaydı sana göz kulak olacak onca personeli bulamazdım. Ve sen şu anda dağın aşağısında iki seksen yatıyor olurdun."

Ellerini ittim ama sakinleştim. Bosch'un biraz önce söylediği gerçeği kabullenirken öfkem de yatıştı. Gerçeğin bir diğer yüzü de en başından beri bir piyon olarak kullanıldığımdı. Önce müvekkilim, şimdi de Bosch ve FBI tarafından. Bosch yakınlarda bir yerde beklemekte olan bir başka ajana işaret etti.

"Bu, Ajan Armstead. Kendisi olayları FBI tarafında takip eden yetkili. Sana sormak istediği birkaç soru var."

"Neden olmasın?" dedim. "Benim sorularıma kimse cevap vermiyor. Bari ben sizinkilere cevap vereyim."

Armstead asker tıraşı olmuş genç, düzgün bir ajandı.

"Bay Haller, sorularınızı elimizden gelen en kısa sürede cevaplayacağız," dedi. "Şu an burada belirsiz bir durumla karşı karşıyayız, o yüzden yardımlarınız çok makbule geçecek. Yedi numaralı jüri üyesi, Vincent'ın rüşvet verdiği kişi miydi?"

'Kim bu adam?' dercesine baktım Bosch'a.

"Ben nereden bileyim? Bu işin bir parçası değildim ki. Bunu öğrenmek istiyorsanız gidip ona sorun."

"Meraklanmayın, ona çok soru soracağız. Burada ne yapıyordunuz, Bay Haller?"

"Size söyledim ya. Bosch'a anlattım. Polis olduğunu iddia eden birinden telefon geldi. Tanıdığım bir kadının yanında olduğunu ve kadının uyuşturucunun etkisinde bulunduğunu, onu gelip buradan alabileceğimi ve eve götürebileceğimi, böylece hakkında ikinci kez tutuklama kaydı açılmasından kurtarabileceğimi söyledi."

Bosch, "Bana telefonda verdiğin adı kontrol ettik," dedi. "Müdürlükte Randall Morris diye biri var. Güney Büro'da çete timinde."

Başımı salladım.

"Eh, sahte bir çağrı olduğu zaten anlaşıldı, değil mi? Ama adam arkadaşımın adını ve cep numaramı biliyordu. O zaman oldukça ikna ediciydi."

"Kadının adını nasıl öğrenmiş?" diye sordu Armstead.

"Güzel soru. O kadınla platonik bir ilişkim vardı ama neredeyse bir aydır konuşmamıştım."

"O zaman hakkında nasıl bilgi edinmiş olabilir?"

"Bana bilmediğim şeyler sorup duruyorsunuz. Gidip McSweeney'den öğrensenize."

Hata yaptığımı hemen o an anladım. Yedi numaralı jüri üyesini araştırmamış olsam adını bilemezdim.

Bosch merakla yüzüme baktı. Jürinin adının, davayla ilgilenen avukatlar için bile normalde gizli kalması gerektiğini fark edip etmediğini bilmiyordum. Tam soru soracaktı ki birisinin, uçurumdan aşağıya itilmekten son anda kurtulduğum yerdeki çalılardan seslendiği duyuldu.

"Silahı buldum!"

Bosch parmağını göğsüme doğrulttu.

"Sakın bir yere ayrılma."

Bosch ve Armstead'in acele adımlarla yürüyüp fener ışığı altında silahı gözden geçiren diğer birkaç kişiye katılmalarını izledim. Bosch silaha dokunmadı ama daha yakından incelemek için eğildi.

Arkamda *William Tell* Uvertürü çalmaya başladı. O yöne dönünce çakıl taşları üstünde duran telefonumu gördüm, minik

ekranı fener gibi parlıyordu. Eğilip yerden aldım. Arayan Cisco'ydu. Cevap verdim.

"Cisco, ben seni birazdan arayacağım."

"Fazla oyalanma. Sana güzel haberlerim var. Bunu duymak isteyeceksin."

Telefonu kapattım, silahı incelemesini tamamlayıp McSweeney'ye doğru yönelen Bosch'u izledim. Adama yaklaşıp kulağına bir şeyler fısıldadı, sonra cevap vermesini beklemeden arkasını dönüp bana doğru yürümeye başladı. Loş ay ışığı altında bile heyecanlı olduğunu söyleyebilirdim. Armstead de arkasından geliyordu.

"Silah Beretta Bobcat... Vincent soruşturmasında aradığımız silah gibi," dedi. "Balistik eşleşme olursa adamı içeri tıktık demektir. Böyle bir durumda Belediye'den takdirname alman için elimden geleni yaparım."

"İyi, ben de çerçeveletip odama asarım."

"Bana biraz yardımcı ol, Haller. İşe onun Vincent'ı öldüren adam olduğunu söylemekle başlayabilirsin. Peki, neden seni de öldürmek istedi?"

"Bilmiyorum."

Armstead, "Rüşvet," dedi. "Parayı alan o muydu?"

"Beş dakika önce verdiğim cevabın aynısı vereceğim. Bilmiyorum. Ama kulağa mantıklı geliyor, değil mi?"

"Telefon ettiğinde arkadaşının adını nereden biliyordu?"

"Bunu da bilmiyorum."

Bosch, "O zaman sen ne işe yararsın?" diye sordu.

Bu iyi bir soruydu ve anında verilecek bir cevap bana pek uymazdı.

"Bak Dedektif, ben..."

"Hiç zahmet etme, dostum. Neden arabana binip defolup gitmiyorsun buradan? Bundan sonrasına biz bakarız."

Arkasını dönüp yürümeye başladı. Armstead de peşinden onu takip etti. Bir anlık tereddütten sonra Bosch'a seslendim. Elimle ona gelmesini işaret ettim. Bosch FBI ajanına bir şeyler söyleyip tek başına yanıma geldi.

Sabırsızca, "Palavrayı geç," dedi. "Zamanım yok."

"Tamam, sanırım şöyle bir şey var," dedim. "Galiba kendi isteğimle atladım gibi göstermeye çalışıyordu."

Bosch bunu düşünüp başını iki yana salladı.

"İntihar mı? Buna kim inanır? Son on yılın en büyük davasını almışsın. Havan yerinde, televizyona çıkıyorsun. Ayrıca bakman gereken bir çocuğun var. İntihar inandırıcı olmazdı."

Başımı salladım.

"Evet, olurdu."

Bana baktı ama hiçbir şey söylemedi. Açıklama yapmamı bekliyordu.

"Ben yeni yeni toparlanmakta olan bir bağımlıyım, Bosch. Bu konuda bilgin var mıydı?"

"Neden sen anlatmıyorsun?"

"Büyük bir davanın baskısını ve onca ilgiyi kaldıramadığım, tekrar eski hâlime döndüğüm veya dönmek üzere olduğumdan söz edeceklerdi. O günleri tekrar yaşamaktansa kendimi uçu-

rumdan aşağıya attığımı söyleyeceklerdi. Bu pek ender görülen bir şey değil, Bosch. Adına 'başa çıkamamak ve eskiye dönmek' diyorlar. Ve bunun da bana düşündürdüğü..."

"Ne?"

Açıklığın karşısında yedi numaralı jüriyi işaret ettim.

"Onun ve bu işi her kim için yapıyorsa o kişinin hakkımda çok şey bildiği... Geçmişimi derinlemesine araştırdılar. Bağımlılığımı, rehabilitasyon dönemimi ve Lanie'nin adını öğrendiler. Sonra benden kurtulmak için sağlam bir plan yaptılar, bir başka avukat daha vuramazlardı çünkü bu son derece detaylı bir soruşturmanın yolunu açardı. Ölümüm intihar gibi görünürse baskı çok daha az olacaktı."

"İyi de senden neden kurtulmak istediler?"

"Çok fazla şey bildiğimi düşündüler sanırım."

"Biliyor musun?"

Cevap veremeden McSweeney açıklığın diğer tarafından bağırmaya başladı.

"Hey! Avukatın yanındaki. Anlaşma yapmak istiyorum. Sana önemli adamların isimlerini verebilirim, dostum! Anlaşma yapmak istiyorum!"

Bosch devamı gelecek mi diye beklediyse de beklediği olmadı.

"Benim bahşişim nerde?" dedim. "O herifin yanına git ve demiri tavındayken döv. Avukat tutma hakkına sahip olduğunu hatırlamadan önce..."

Bosch başını salladı.

"Teşekkürler Koç," dedi. "Ama sanırım ne yaptığımı biliyorum."

Açıklığın karşı tarafına doğru yürümeye başladı.

"Hey Bosch, bekle," diye seslendim. "Oraya gitmeden önce bana bir şey borçlusun."

Bosch durdu ve Armstead'e McSweeney'nin yanına gitmesini işaret etti. Sonra tekrar bana doğru yaklaştı.

"Sana ne borçluymuşum?"

"Cevap... Akşam seni arayıp evde olduğumu söyledim. Normalde o saatten sonra beni izleyen tek bir ekip olacaktı. Ama baktım, duyan olay yerine gelmiş. Fikrinin değişmesine neden olan şey neydi?"

"Haberin yok, değil mi?"

"Neden haberim yok?"

"Yarın geç saate kadar uyuyabilirsin, Avukat. Duruşma filan olmayacak."

"Neden?"

"Çünkü müvekkilin öldü. Birisi, muhtemelen bizimle anlaşma yapmak isteyen oradaki arkadaş Elliot ve kız arkadaşının işini akşam yemeği dönüşünde bitirmiş. Elliot eve geldiğinde otomatik kapısı açılmamış, kapıyı itmek üzere arabadan ininince yanına biri yaklaşıp başının arkasına kurşunu sıkmış. Sonra arabadaki kadını halletmiş."

Şok geçiriyordum, yarım adım geriledim. Bosch'un sözünü ettiği kapıyı biliyordum. Elliot'ın Beverly Hills'teki malikânesine daha geçen akşam gitmiştim. Kız arkadaşına gelince, onun

kim olduğunu tahmin edebiliyordum. Elliot'ın Malibu'daki cinayetlerden kendisine birilerinin yardım ettiğini söylediği andan itibaren o kişinin Nina Albrecht olduğunu anlamıştım.

Bosch yüzümdeki afallamış ifadenin devam etmesini istiyor gibiydi.

"Adli tabibin bürosundan bir arkadaştan tüyo aldım ve birilerinin bu akşam geçmişe sünger çekmeye çalışacağını öğrendim. Ekipleri geri çağırıp evinde neler olup bittiğini görmeliyim diye düşündüm. Şanslıymışsın ki öyle yapmışım."

Cevap verirken doğrudan Bosch'un gözünün içine baktım.

"Evet," dedim. "Şanslıymışım."

53

Artık duruşma olmayacaktı ama bu işin resmî olarak da sonlandığını görmek için salı sabahı mahkemeye gittim. Son iki haftadır Walter Elliot'ın işgal ettiği boş sandalyenin yanındaki yerimi aldım. Mahkeme salonuna girme izni verilen foto muhabirler o boş sandalyeyi çok sevmiş gibi görünüyorlardı. Bir sürü fotoğrafını çektiler.

Jeffrey Golantz koridorun diğer tarafında oturuyordu. Dünyanın en şanslı savcısıydı. Bir gün mahkemeden kariyerinin en büyük yenilgisiyle karşı karşıya kaldığı düşüncesiyle ayrılmış, ertesi gün hiç bozulmamış siciliyle geri dönmüştü. Bölge Savcılığı ve şehir politikasındaki yükselen kariyeri şimdilik güvendeydi. Oturmuş yargıcın gelmesini beklerken bana söyleyeceği hiçbir şey yoktu.

Ancak izleyici bölümünde herkes bir şeyler konuşuyordu. Walter Elliot ve Nina Albrecht cinayetine dair haberler salonda büyük bir uğultuya neden olmuştu. Fryman Kanyonu tepesinde yaşananlardan ve hayatıma kastedilmesinden kimse bahsetmiyordu. Şu an için bunların hepsi sırdı. McSweeney, Bosch ve Armstead'e anlaşma yapmak istediğini söyledikten sonra soruşturmacılar, kendileriyle iş birliği yapan şüpheliyle yavaş yavaş ve dikkatli bir biçimde yol almak adına benden sessiz kalmamı istemişlerdi. Bu konuda onlarla iş birliği yapmaktan memnundum. Ama bir yere kadar...

Yargıç Stanton saat dokuzda, gecikmeden kürsüsündeki yerini aldı. Gözleri şişmişti ve çok az uyumuş görünüyordu. Dün

gece olanlar hakkında benim kadar çok şey bilip bilmediğini merak ettim.

Jüri üyeleri salona davet edildi. Yüzlerini inceledim. İçlerinde olan biteni bilen birileri varsa da kesinlikle belli etmiyordu. Birkaçının yerine otururken yanımdaki boş sandalyeye baktığını gördüm.

Yargıç, "Bayanlar, baylar, günaydın," dedi. "Şu an bu mahkemedeki jüri görevi üyeliğinize son veriyorum. Sizin de gördüğünüz gibi Bay Elliot savunma masasındaki yerinde değil. Bunun nedeni, bu mahkemenin sanığının dün akşam bir cinayete kurban gitmesidir."

Jüri üyelerinin yarısının ağzı aynı anda açık kaldı. Diğerlerininse yaşadığı şaşkınlık gözlerinden belli oluyordu. Mahkeme salonuna heyecanlı seslerin mırıltısı hâkim oldu ve sonra savcılık masasının arkasından yavaş ama maksatlı bir alkış sesi gelmeye başladı. O yöne dönünce Mitzi Elliot'ın annesinin Elliot'ın vefat haberine alkış tuttuğunu gördüm.

Yargıç tokmağını şiddetli bir biçimde vururken Golantz ayağa fırlayıp kadının yanına koştu, ellerini nazikçe tutarken alkışlamaya devam etmesini engelledi. Kadının yanaklarından gözyaşları süzüldüğünü gördüm.

Yargıç sert bir biçimde, "İzleyici kısmında kesinlikle başka bir gösteri olmayacak," dedi. "Kim olduğunuz ya da davayla nasıl bir bağlantınızın bulunduğu umurumda değil; buradaki herkes mahkemeye saygı göstermek zorunda, yoksa dışarı attırırım."

Golantz yerine oturdu ama kurbanlardan birinin annesinin gözlerinden yaşlar akmaya devam ediyordu.

Stanton jüriye dönerek, "Hepiniz için bunun şoke edici bir haber olduğunu biliyorum," dedi. "Yetkililerin olayı titizlikle araştırdıklarına emin olun, olayın sorumlusu kişi veya kişileri en kısa zamanda adalet önüne çıkaracaklarını umuyorum. Gazeteleri okuduğunuzda, haberleri izlediğinizde, ki artık bunları yapmakta özgürsünüz, eminim sizler de olay hakkında etraflıca bilgi sahibi olacaksınız. Bugüne gelirsek, hizmetleriniz için size teşekkür etmek istiyorum. Savcılığın ve savunmanın öne sürdüğü iddiaları, kanıtları hepinizin çok dikkatle dinlediğinizi biliyor, burada geçirdiğiniz zamanın hepiniz için olumlu birer tecrübe olmasını diliyorum. Artık görüşme odasına geri dönüp eşyalarınızı toplamakta ve evinize gitmekte özgürsünüz."

Jüri için son kez ayağa kalktık. Kapıdan tek sıra hâlinde görüşme odasına girmelerini izledim. Jüri gittikten sonra yargıç duruşma boyunca sergilediğimiz profesyonel tutum nedeniyle Golantz ve bana teşekkür etti, personeli için de birkaç teşekkür cümlesi sarf edip mahkemeyi çabucak sona erdirdi. Çantamdaki dosyaları çıkarmak zahmetine girmemiştim, o yüzden yargıç salondan ayrıldıktan sonra uzunca bir süre ayakta öylece dikildim. Dalgın hâlim, Golantz yanıma yaklaşıp elini bana uzatana dek sürdü. Hiç düşünmeden elini sıktım.

"Dargınlığa gerek yok, Mickey. Sen çok sıkı bir avukatsın."

Öyleydim, diye geçirdim içimden.

"Ya," dedim. "Dargınlık yok."

"Burada takılıp hangi yöne meylettiklerini anlamak için jüri üyeleriyle konuşmayı mı planlıyorsun yoksa?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

"Hayır, o konuyla ilgilenmiyorum."

"Ben de. Kendine iyi bak."

Omzumu sıvazladıktan sonra kapıyı itip içinden geçti. Koridorda büyük bir medya kalabalığının beklemekte olduğuna emindim. Golantz onlara, hissiyatının, adaletin yerini tuhaf bir şekilde de olsa bulduğu yönünde olduğunu söyleyecekti. Silahla yaşayan silahla ölür diyecek veya buna benzer bir söz sarf edecekti.

Medyayı ona bırakacaktım. Özellikle arkada kaldım ve Golantz'ın ardından binadan dışarıya çıkmak üzere yürümeye başladım. Muhabirler daha şimdiden etrafını sarmıştı, kimselere fark ettirmeden kıyıdan köşeden ilerledim. Ama *Times*'tan Jack McEvoy'u atlatamadım. Beni gördü ve peşimden gelmeye başladı. Merdivenlerin bulunduğu alanın girişine geldiğimde beni yakaladı.

"Hey, Mick!"

Ona şöyle bir baktım ama durmadım. Tecrübelerimden bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. Bir medya mensubu peşinize takılıp sizi durdurursa, diğerleri de er yada geç ona yetişip başınıza üşüşürlerdi. Medyanın beni yalayıp yutmasını istemiyordum. Merdivenlere açılan kapıyı itip aşağıya inmeye başladım.

"Yorum yok."

McEvoy benimle yan yana, aynı hızla aşağıya iniyordu.

"Dava hakkında yazmıyorum. Yeni cinayetlerle ilgili haber yapacağım. Seninle yine benzer bir anlaşma yaparız diye düşündüm. Bilirsin, karşılıklı bilgi alışverişi..."

"Anlaşma yok, Jack. Yorum da... Sonra görüşürüz."

Elimi uzatıp ilk sahanlıkta McEvoy'u durdurdum, onu orada bırakıp merdivenleri inmeye devam ettim, sonra koridora çıktım. Yargıç Holder'ın mahkeme odasına yürüyüp içeriye girdim.

Michaela Gill kâtip bölmesindeydi, ona yargıçla birkaç dakikalığına görüşüp görüşemeyeceğimi sordum.

Kadın, "Ama adınızı randevu listesinde göremiyorum," dedi.

"Biliyorum, Michaela ama yargıcın beni görmek isteyeceğini sanıyorum. Kendisi içeride mi? Ona sadece on dakikasını alacağımı söyleyebilir misin? Konunun Vincent'ın davalarıyla alakalı olduğunu söyle lütfen."

Kâtip telefonu eline aldı, birkaç tuşa basıp yargıca talebimi iletti. Telefonu kapattıktan sonra hemen odasına girebileceğimi söyledi.

"Teşekkür ederim."

Yargıç yarım gözlüğü gözünde, masasında oturuyordu. Kalem tutan eli, bir emri imzalarken araya girmişim gibi havadaydı.

"Evet, Bay Haller," dedi. "Kesinlikle macera dolu bir gün oluyor. Oturun."

Önündeki, artık bana tanıdık gelen koltuğa oturdum.

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, Yargıç."

"Sizin için ne yapabilirim?"

Soruyu yüzüme bakmadan sormuştu. Bir dizi evrakın üstüne imza atmaya başladı.

"Vincent'ın geriye kalan tüm diğer davalarından çekildiğimi bilmenizi istedim."

Kalemini bırakıp gözlüğünün üstünden bana baktı.

"Ne?"

"İstifa ediyorum. İşe çok erken geri döndüm, belki de hiç dönmemeliydim. Sonuçta pilim bitti."

"Bu çok saçma. Bay Elliot'ın savunmasında gösterdiğiniz üstün başarı herkesin dilinde. Duruşmaların bir bölümünü televizyondan ben de izledim. Bay Golantz'a iyi bir ders veriyordunuz. Gözlemciler arasında beraat kararı çıkmayacak diye düşünenlerin sayısının çok az olduğuna eminim."

Yargıcın övgü dolu sözlerini elimle savuşturdum.

"Her neyse, Yargıç, bunların hiç önemi yok. Burada bulunmamın gerçek sebebi de bu değil."

Yargıç gözlüğünü çıkarıp masaya bıraktı. Tereddütlü görünüyordu ama sorması gereken soruyu sordu.

"O zaman neden buradasınız?"

"Çünkü Yargıç, sizden bildiğimi bilmenizi istiyorum ve kısa bir süre sonra da herkes öğrenecek."

"Neden söz ettiğinizi bilmediğimden eminim. Ne biliyorsunuz, Bay Haller?"

"Sizin satılık olduğunuzu ve beni öldürtmek istediğinizi..."

Yüksek sesle bir kahkaha attı ama gözlerinde neşe namına en ufak bir parıltı yoktu. Sadece öfke vardı.

"Bu bir tür şaka mı?"

"Hayır, değil."

"O zaman Bay Haller, size sakin olmanızı ve kendinizi toparlamanızı öneririm. Bu adliyede bu tür saçma suçlamalar yaparak dolanmaya devam ederseniz, ciddi sonuçlarına da katlanırsınız. Belki de haklısınız. Rehabilitasyondan erken dönmenin baskısını yaşıyorsunuz."

Gülümsedim. Yüz ifadesinden, yaptığı hatayı hemen anladığını fark ettim.

"Diliniz sürçtü, değil mi, Yargıç? Rehabilitasyonda olduğumu nereden biliyordunuz? Dahası, yedi numaralı jüri üyesi dün akşam beni ayartıp evden çıkmamı sağlayacak o bilgileri nereden almıştı? Söyleyeyim, siz geçmişimi araştırttınız. Beni tuzağa düşürdünüz ve öldürmesi için McSweeney'yi üstüme saldınız."

"Neden söz ettiğinizi bilmiyorum, sizi öldürmeye çalıştığını söylediğiniz o adamı da tanımıyorum."

"Eh, bence o sizi tanıyor ama. Onu en son gördüğümde, federal hükümetle Haydi Bir Anlaşma Yapalım şarkısını söylüyordu."

Bu sözlerim midesine yumruk yemiş gibi bir etki yaptı. Bu bilgiyi ona ifşa etmek, Bosch ve Armstead'in gözünde beni pek sevimli kılmayacaktı ama umurumda değildi. İkisi de bir piyon olarak kullanılmamış ve Mulholland'a beyin üstü çakılma tehlikesiyle burun buruna gelmemişti. Bunları yaşayan bendim ve bu bana, olayların arkasındaki kişiyle yüzleşme hakkı veriyordu.

"Ne olup bittiğini kimseyle anlaşma yapmadan çözdüm," dedim. "Soruşturmacım McSweeney'nin izini takip etti. Dokuz yıl önce ölümcül silahla saldırı suçundan tutuklanmış. Peki,

avukatı kimmiş? Mitch Lester, kocanız... Ertesi yıl sahtekârlık suçundan bir kez daha tutuklanmış ve davasına yine Mitch Lester bakmış. İşte bağlantı burada... Hoş, güzel bir üçgen oluşturuyor, değil mi? Sizin jüri havuzuna ve seçim aşamasına erişme, kontrol etme imkânınız var. Bilgisayarlara girebiliyorsunuz, jürime satın alınmış bir adam sokan da sizdiniz. Jerrry Vincent size rüşvet verdi ama sonra FBI'ın açtığı soruşturma neticesinde, avukatlık işleriyle ilgili olarak bilgi toplamaya başlamasından sonra fikrini değiştirdi. Jerry'nin FBI tarafından sıkıştırılması ve onlarla iş birliği yapması riskini göze alamazdınız. Ve böylece McSweeney'yi yolladınız.

"Sonra, dün her şey boka sarınca, evi temizlemeye karar verdiniz. McSweeney'yi, yedi numaralı jüri üyesini, Elliot ve Albrecht'in, ardından da benim üstüme saldınız. Nasıl gidiyorum Yargıç? Şu ana dek atladığım bir şey var mı?"

'Yargıç' kelimesini çöple aynı anlama geliyormuş gibi söylemiştim. Kadın ayağa kalktı.

"Bu inanılmaz... Kocam dışında bu anlattıklarınızla aramda bağ kuracak hiç deliliniz yok. Onun bir müvekkilinden yola çıkıp bana böyle suçlamalarda bulunmanız kesinlikle saçma."

"Haklısınız, Yargıç. Elimde delil yok ama burada duruşmada değiliz. Siz ve ben karşılıklı konuşuyoruz. Ben iç sesime kulak veriyorum ve o bana her şeyin dönüp dolaşıp size geldiğini söylüyor."

"Artık burayı terk etmenizi istiyorum."

"Ama diğer yandan federaller? McSweeney ellerinde."

Gözlerinde beliren korkuyu gördüm.

"Sanırım ondan bir haber alamadınız, değil mi? Tabii, onu sorguya çekerlerken sağa sola telefon etmesine izin verecekleri sanmam. Dua edin de McSweeney'nin elinde o delillerden olmasın. Çünkü sizi o üçgenin içine yerleştirirse, siyah cübbenizi turuncu tulumla değiştirmek zorunda kalacaksınız."

"Çıkın dışarıya, yoksa adliye güvenliğini çağırtıp tutuklattırırım sizi!"

Yargıç kapıyı işaret etti. Sakince ve yavaşça ayağa kalktım.

"Tabii ki gideceğim. Ama ne var biliyor musunuz? Bu mahkemede bir daha asla avukatlık yapmayabilirim ama söz veriyorum, sizi yargılanırken izlemek üzere buraya geri döneceğim. Sizi ve kocanızı... Bundan emin olabilirsiniz."

Yargıç kolu öne uzanmış, kapıyı işaret eder hâlde gözünü bana dikti. O an gözlerindeki öfkenin yavaş yavaş korkuya dönüştüğünü gördüm. Kolu hafifçe düştü, sonra tamamen yanından sarktı. Onu öylece ayakta dikilir hâlde bırakıp dışarıya çıktım.

Aşağıya kadar merdivenlerden indim çünkü kalabalık asansöre binmek istemiyordum. On bir kat aşağıya indim. En alt kata inince cam kapıları itip adliyeden ayrıldım. Telefonumu çıkarıp Patrick'i aradım ve ona arabayı getirmesini söyledim. Ardından Bosch'un numarasını tuşladım.

"Seni ve FBI'ı motive etmeye karar verdim," dedim ona.

"Ne demek istiyorsun? Ne yaptın?"

"FBI her zamanki gibi bir dava açmak için bir buçuk yıl oyalanırken ben beklemek istemedim. Bazen adalet bekleyemez, Dedektif."

"Ne yaptın Haller?"

"Biraz önce Yargıç Holder'la ufak bir sohbet ettim; evet, McSweeney'nin yardımı olmadan olayı çözdüm. Ona federallerin McSweeney'yi yakaladığını ve adamın iş birliği yapacağını söyledim. Senin ve FBI'ın yerinde olsam, soruşturmayla alakalı elimi çabuk tutar ve bu arada gözümü yargıçtan ayırmazdım. Gözüme pek tüyecek gibi görünmedi ama hiç belli olmaz. İyi günler."

Bosch itiraz etmeye fırsat bulamadan telefonu kapattım. Umurumda değildi. Beni en başından beri kullanmıştı. Topu şimdi onun kucağına atmak, son dansı ona ve FBI'a yaptırmak kendimi biraz olsun iyi hissettirdi.

ALTINCI BÖLÜM

Son Hüküm

54

Bosch perşembe sabahı erken saatlerde kapımı çaldı. Daha saçımı taramamıştım ama giyiniktim. Diğer yandan o, bütün gece çalışmış gibi görünüyordu.

"Seni uyandırdım mı?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

"Çocuğumu okula hazırlamalıyım."

"Doğru ya. Çarşamba akşamları ve hafta sonları..."

"Ne var, Dedektif?"

"Birkaç sorum olacak, ayrıca soruşturmanın hangi aşamada olduğuyla ilgilenebileceğini düşündüm."

"Tabii. Gel şöyle oturalım. Kızımın duymasını istemiyorum."

Masaya doğru yürürken saçımı elimle düzeltmeye çalıştım.

Bosch, "Oturmak istemiyorum," dedi. "Fazla zamanım yok."

Parmaklıklara doğru dönüp dirseklerini üstüne dayadı. Ben de yönümü değiştirip yanına geldim ve onun gibi dirseklerimi dayadım.

"Verandadayken ben de oturmaktan hoşlanmıyorum."

"Benim de evimde benzer bir manzara var," dedi. "Ama diğer tarafa bakıyor."

"Sanırım bu bizi aynı dağın iki farklı yüzü yapıyor."

Bir an için gözünü manzaradan bana çevirdi.

"Ona benzer bir şey," dedi.

"Eee, neler oluyor? Bana bir daha hiçbir şey anlatmayacak kadar kızgın olduğunu sanıyordum."

"İşin doğrusu, FBI kaplumbağa hızında çalışıyor. Yaptığından pek hoşlanmadılar ama ben pek umursamadım. Bu sayede bir şeyler yoluna girmiş oldu."

Bosch doğruldu, şehir manzarası arkasında kalacak şekilde parmaklıklara yaslandı.

"Neler oluyor, peki?" diye sordum.

"Soruşturma kurulu dün akşam iddianamesini hazırladı. Holder, Lester, Carlin, McSweeney ve jüri bürosunda yönetici olarak çalışan ve o kişilere bilgisayara erişim imkânı tanıyan bir kadın hakkında dosya hazırladılar. Bu sabah hepsini eş zamanlı olarak tutuklayacağız... Haber herkesçe duyulana dek aramızda kalsın."

Bosch'un bana güvenmesi ve tutuklamalar yapılmadan evvel bunları anlatması güzeldi. Ceza Adliyesi'ne kadar gidip polislerin Holder'ı orada kelepçelemesini izlemek daha da güzel olurdu.

"Soruşturmayı sağlam kazığa bağladılar mı?" diye sordum. "Biliyorsun, Holder bir yargıç. İşi garantiye almanız lazım."

"Elimizde sağlam deliller var. McSweeney her şeyi itiraf etti. Telefon kayıtları, para transferleri hepsi elimizde... Hatta yargıç, kocasının o konuşmalarından bazılarını gizlice kaydetmiş."

Başımı salladım. Kulağa tipik bir FBI paket programı gibi geliyordu. Avukatlık yaparken asla bir federal dava üstlenmememin nedenlerinden biri de hükümetin bir iddianame hazırla-

dığında, sonunda hep hükümetin kazanmasıydı. Savunmanın zafere ulaştığı çok ender görülürdü. Çoğunlukla üstünüzden otobüs geçmiş gibi olurdunuz.

"Carlin'in bu işle bağlantısı olduğunu bilmiyordum," dedim.

"Hem de olayların tam merkezindeymiş. Yargıçla olan ilişkisi eskilere dayanıyor; kadın onu daha en başta Vincent'a ulaşmakta kullanmış. Vincent da parayı teslim ederken Carlin'i kullanmış. Sonra Vincent, FBI'ın, avukatlık işleriyle ilgili bilgi toplamaya başlamasının ardından kararsızlığa düşünce, Carlin kokuyu almış ve durumu yargıca bildirmiş. Yargıç da yapılacak en iyi şeyin zayıf halkadan kurtulmak olduğuna karar vermiş. O ve kocası Vincent'ı halletmesi için McSweeney'yi yollamışlar."

"Peki, Carlin Vincent'ın kararsızlığa düştüğünün kokusunu nasıl almış? Wren Williams sayesinde mi?"

"Evet, öyle olduğunu düşünüyoruz. Carlin Vincent'ı yakından izlemek için kadınla yakınlaşmış. Kadının neler döndüğünden haberi olduğunu sanmıyorum. Kafası o kadar basmıyor."

Başımı salladım ve bütün parçaların nasıl yerli yerine oturduğunu düşündüm.

"Peki, ya McSweeney? Adam sadece kendine söylenenleri mi yapmış? Yargıç ona git şu adamı öldür demiş, o da gidip öldürmüş mü?"

"McSweeney katil olmadan önce düzenbazın tekiymiş. Yani bir anlığına bile bize tüm gerçeği anlattığını düşünmedim. Ama yargıcın çok ikna edici olabildiğini söyledi. Ona ya Vincent ölür ya da hepimiz okkanın altına gireriz, gibi bir açıklama yapmış. Başka bir seçeneği yokmuş. Dahası, yargıç ona jüri heyetine

girip davayı düşürmesini sağladıktan sonra payını arttıracağı vaadinde bulunmuş."

Başımı salladım.

"Peki, bu insanlara ne gibi suçlamalar yöneltiliyor?"

"Cinayet işlemek için komplo kurmak ve yolsuzluk... Ancak bu daha ilk dalga... Yakında devamı da gelecek. Bu suçu ilk kez işlemiyorlarmış. McSweeney son yedi yılda dört kez jüri heyetlerinde yer aldığını söyledi. İki beraat, iki de idam cezası... Üç farklı adliye..."

Son yıllarda beklenmedik biçimde beraat ya da idam kararları çıkan bazı büyük davaları düşünürken ıslığımı öttürdüm.

"Robert Blake?"

Bosch gülümseyip başını iki yana salladı.

"Keşke öyle olsaydı," dedi. "O. J için de öyle... Bu ikisinin olduğu zamanlarda henüz bu işlere bulaşmamışlar. O davaları kendi başımıza kaybettik."

"Fark etmez. Bu bilgiler yine de kıyameti koparacak."

"Şimdiye dek yürüttüğüm en büyük soruşturma," dedi.

Kollarını göğsünde kavuşturup omzunun üstünden manzaraya baktı.

"Sen Sunset Strip'i görüyorsun, ben Universal'ı," dedi.

Kapının açıldığını duydum, o tarafa bakınca Hayley'in dışarıyı gözetlediğini gördüm.

"Baba?"

"Ne oldu Hay?"

"Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda... Hayley, bu bey Dedektif Bosch. Polisten."

Bosch, "Selam Hayley," dedi.

Sanırım yüzünde ilk kez gerçek bir gülümseme görüyordum.

Kızım, "Selam," dedi.

"Hayley, kahvaltılık gevreğini bitirdin mi?" diye sordum.

"Evet."

"Peki, okula gitme zamanımız gelene dek televizyon izleyebilirsin."

Hayley içeriye girip kapıyı kapattı. Saatime baktım. Yola çıkmak için on dakikamız daha vardı.

Bosch, "Sevimli bir çocuk," dedi.

Başımı salladım.

"Sana bir soru sormak istiyorum," dedi. "İşlerin bu hâle gelmesini sen sağladın, değil mi? Yargıca o isimsiz mektubu sen gönderdin."

Cevap vermeden önce bir an düşündüm.

"Evet dersem bir tanık mı olacağım?"

Ne de olsa federal soruşturma kuruluna çağrılmamıştım. McSweeney her şeyi itiraf edince anlaşılan bana ihtiyaçları kalmamıştı Ve ben şimdi bu durumun değişmesini istemiyordum.

"Hayır, kendim için öğrenmek istiyorum," dedi Bosch. "Doğru olanı yaptın mı diye merak ediyorum."

Ona söylememeyi düşündüm ama sonunda bilmesinin iyi olacağına karar verdim.

"Evet, mektubu gönderen kişi bendim. McSweeney'nin jüriden çıkarılmasını ve sonra davayı adil bir biçimde kazanmak istedim. Yargıç Stanton'ın mektubu alıp ne yapacağı konusunda diğer yargıçlara danışacağını düşünmedim."

"Stanton başyargıcı arayıp onun tavsiyesini dinlemek istedi."

Başımı salladım.

"O şekilde oldu herhâlde," dedim. "Stanton tüm bu olayların arkasındaki kişinin o olduğunu bilmeden Holder'ı aradı. Bunun üzerine Holder, McSweeney'yi uyardı ve ona mahkemeye gitmemesini söyledi, ardından pisliği temizlesin diye onu kullandı."

Bosch zaten bildiği şeyleri doğruluyormuşum gibi başını salladı.

"Ve sen de bu pisliğin bir parçasıydın. Holder mektubu Yargıç Stanton'a senin yolladığını anlamış olmalı. Çok şey biliyordun ve tıpkı Vincent gibi ortadan kaldırılmalıydın. Hedef hâline gelmenin nedeni gazetede yayımlattığımız hikâye değil, Yargıç Stanton'ı uyarmandı."

Başımı iki yana salladım. Kendi yaptıklarım yüzünden ölümle burun buruna gelmiştim, neredeyse sonum, Mulholland'a tepe üstü çakılmak olacaktı.

"Çok aptalca davrandım sanırım."

"Onu bilmem ama hâlâ dimdik ayaktasın. Ama bugünden sonra o insanların hiçbiri ayakta kalmayacak."

"McSweeney nasıl bir anlaşma yaptı?"

"Hakkında ölüm cezası istenmeyecek. Herkes ceza alırsa o da muhtemelen on beş yıl yer. Federal sistemde bu, en az on üç yıl yatacağı anlamına geliyor."

"Avukatı kim?"

"İki avukatı var. Dan Daly ve Roger Mills."

Başımı salladım. McSweeney emin ellerdeydi. Walter Elliot'ın bana söylediği, ne kadar suçluysan o kadar çok avukata ihtiyacın olur, sözlerini düşündüm.

"Üç cinayet için hiç de fena bir anlaşma değil," dedim.

Bosch, "Bir cinayet," diye düzeltti.

"Ne demek istiyorsun? Vincent, Elliot ve Albrecht..."

"Elliot ve Albrecht'i McSweeney öldürmedi. O ikisinin cinayeti McSweeney'nin eylemleriyle uyuşmuyor."

"Sen neden söz ediyorsun? McSweeney o ikisini öldürdü, sonra beni öldürmeye çalıştı."

Bosch başını iki yana salladı.

"Seni öldürmeye çalıştı ama Elliot ve Albrecht'i o öldürmedi. Son olayda kullanılan silah farklıydı. Hepsinden öte, mantık olarak uymuyor zaten. Onları tuzağa düşürdükten sonra kalkıp neden senin cinayetini intihar gibi göstermeye çalışsın? İki olay birbiriyle bağdaşmıyor. McSweeney, Elliot ve Albrecht cinayetlerinden sorumlu değil."

Afallamıştım, uzun süre yerimden kımıldayamadım. Son üç gündür Elliot ve Albrecht'i öldüren adamın, beni öldürmeye çalışan adamla aynı kişi olduğuna ve onun yetkililerin elinde, demir parmaklıkların ardında olduğuna inanmıştım. Oysa Bosch şimdi bana dışarıda ikinci bir katilin dolaştığından bahsediyordu.

Sonunda, "Beverly Hills'in bu konuda bir fikri var mı?" diye sordum.

"Ah, evet, o cinayetleri kimin işlediğini kesinlikle biliyorlar. Ama bunu bir dava konusu hâline getirmeyecekler."

Bombalar ardı ardına patlıyor, bir sürprizin ardından başka biri geliyordu.

"Kim?"

"Aile."

"Yani mafya gibi mi? Organize suç mu?"

Bosch gülümseyip başını iki yana salladı.

"Johan Rilz'in ailesi. O ikisinin icabına onlar bakmış."

"Bunu nereden biliyorlar peki?"

"Yiv setleri sayesinde... İki kurbanın cesedinden çıkardıkları kurşunlar, eski Alman ordusunda kullanılan otomatik bir tabancaya, Parabellum'a ait dokuz milimetrelik kurşunlar. Pirinç mermi gömleği ve mermi kovanı Almanya'da imal edilmiş. Balistik, mermi kovanı profilinin, yine Almanya'da imal edilen C-96 Mauser'le uyuştuğunu kanıtladı."

Sorum var mı diye durakladı. Olmadığını anlayınca devam etti.

"Balistikteki çocuklar birilerinin sanki bir mesaj verdiği düşüncesinde."

"Almanya'dan bir mesaj..."

"Aynen."

Golantz'ın Rilz ailesine Johan'ı bir hafta boyunca yerin dibine nasıl batıracağımı söylediği geldi aklıma. Ve Elliot daha bunlar olmadan öldürülmüştü.

"Parabellum," dedim. "Latince bilir misin, Dedektif?"

"Hukuk okumadım. Ne anlama geliyor?"

"Savaşa hazırlan... 'Barış istiyorsan savaşa hazırlan' deyişinin bir parçası. Soruşturma şimdi hangi yönde ilerleyecek?"

Bosch omuz silkti.

"İki Beverly Hills dedektifinin olayla ilgili Almanya'ya güzel bir seyahat yapacağını biliyorum. Emniyet, personelini 'business class'ta, katlanıp yatak hâline gelen koltuklarda uçuruyor. İş yapıyormuş gibi görünecek, durum değerlendirmesi yapacaklar. Ama doğru yöntem izlenmişse hiçbir şey olmayacak."

"Silahı buraya nasıl sokmuşlar?"

"Bunu yapmak o kadar da zor bir şey değil. Kanada üstünden getirtmişlerdir ya da tam zamanında ellerinde olsun istemişlerse FedEx'le..."

Gülümsemedim. Elliot ve adaletin tecelli etmesini düşünüyordum. Bosch ne düşündüğümü bir şekilde anlamış gibiydi.

"Bana, Yargıç Holder'a her şeyin ardındaki kişinin o olduğunu bildiğini söylediğinden bahsederken bir şey söylemiştin, hatırladın mı?"

Omuz silktim.

"Ne demiştim?"

"Bazen adalet bekleyemez, demiştin."

"Ve?"

"Ve haklıydın. Bazen beklemiyor. O mahkemede sen belli bir hareket gücü kazanmıştın ve Elliot sonunda beraat edecek gibi görünüyordu. O yüzden birileri adaletin tecelli etmesini beklememe kararı aldı ve kendi hükmünü verdi. Devriye gez-

diğim günlerde, sokakta adaletin sağlanmasına yönelik cinayetlere ne derdik biliyor musun?"

"Ne?"

"Kurşun hüküm."

Başımı salladım. Anlıyordum. İkimiz de uzunca bir süre sessiz kaldık.

Bosch sonunda, "Neyse, bildiklerim bundan ibaret," dedi. "Artık gitmem ve insanları hapse tıkmak için hazırlanmam lazım. Bugün güzel bir gün olacak."

Bosch gitmek üzere parmaklıklardan uzaklaştı.

"Bugün buraya gelmen çok ilginç," dedim. "Dün akşam, seni bir dahaki görüşümde bir şey sormaya karar vermiştim."

"Ya, neymiş o?"

Bir an için düşündüm ve sonra başımı salladım. Yapılması gereken buydu.

"Aynı dağın farklı iki tarafı... Babana ne kadar benzediğinin farkında mısın?"

Hiçbir şey söylemedi, bir süre gözünü bana diktikten sonra başını sallayıp parmaklıklara döndü. Bakışlarını bu kez şehre yöneltti.

"Bunu ne zaman anladın?" diye sordu.

"Dün akşam diyebilirim... Kızımla eski fotoğraflara ve albümlere bakarken... Ama diğer yandan, aslında uzun bir süreden beri biliyordum galiba. Babamın fotoğraflarına bakıyorduk. Bana sürekli birini hatırlatıyordu ve o an o kişinin sen olduğunu fark ettim. Fotoğrafı görünce çok barizmiş gibi geliyor. Ben başta fark edememişim."

Parmaklığa doğru yürüyüp onunla şehre baktım.

"Babam hakkında bildiğim şeylerin çoğu kitaplardan," dedim. "Bir sürü farklı dava, bir sürü farklı kadın. Ama kitaplarda yazmayıp da sadece bana ait birkaç hatıra da var. Hastalanmaya başladığında evde bir odayı bürosu hâline getirdiğini hatırlıyorum. Duvarda çerçevelettirilmiş bir tablo vardı, aslında bir baskı ama ben o zamanlar gerçek tablo olduğunu sanıyordum. Dünyevi Zevkler Bahçesi... Küçük bir çocuk için tuhaf, korkutucu bir şeydi...

"Babama dair o anılarımdan biri, beni kucağına almış, o tabloya bakmamı söyleyip korkutucu olmadığını, aslında harikulade olduğunu telkin ettiği o andı. Bana o tablonun ressamının adını söyletmeye çalışmıştı. Hieronymus Bosch. 'Anonymous'la kafiyeli demişti bana. Ama o zamanlar ben 'anonymous' da diyemiyordum."

Karşımdaki şehri görmüyordum. Gördüğüm o hatıraydı. Sonra bir süre sessiz kaldım. Sıra üvey kardeşimdeydi. Sonunda dirseğini parmaklığa dayayıp konuştu.

"O evi hatırlıyorum," dedi. "Bir keresinde onu ziyarete gitmiş, kendimi tanıtmıştım. Yataktaydı. Ölüyordu."

"Ona ne demiştin?"

"Başardığımı söylemiştim sadece. Hepsi o. Aslında söylenecek çok fazla bir şey de yoktu."

Tıpkı şimdi olduğu gibi, diye düşündüm. Söylenecek ne vardı ki? Düşüncelerim bir şekilde kendi parçalanmış aileme atladı. Değil Bosch, öz kardeşlerimle çok görüşmüyordum. Ve tabii ayda sadece sekiz kez gördüğüm kızım. Hayattaki en önemli şeyler, parçalanması en kolay şeyler oluyordu sanki.

Sonunda, "Onca yıldır biliyordun," dedim. "Neden hiç iletişime geçmedin? Bir erkek ve üç üvey kız kardeşim daha var. Onlar senin de kardeşlerin, biliyorsun."

Bosch önce hiçbir şey söylemedi, sonra yıllardır kendi kendine seslendirmekte olduğunu tahmin ettiğim cevabı verdi.

"Bilmiyorum. Sanırım kimsenin düzenine çomak sokmak istemedim. İnsanlar genellikle sürprizlerden hoşlanmazlar. Hele bunun gibi sürprizlerden hiç..."

Bir an için, Bosch'u tanımış olsaydım hayatımın nasıl bir şekil alabileceğini düşündüm. Belki avukat yerine polis olurdum. Kim bilir?

"Bu işi bırakıyorum, biliyorsun."

Bunu neden söylediğime emin değildim.

"Hangi işi?"

"Yaptığım işi. Avukatlığı. Kurşun hükmünün son hükmüm olduğunu söyleyebilirsin."

"Bir keresinde ben de işimi bırakmıştım. Olmadı. Geri döndüm."

"Göreceğiz."

Bosch bana şöyle bir baktıktan sonra gözlerini tekrar şehre dikti. Gökyüzünde alçak bulutların dolandığı harikulade bir gündü; soğuk hava sis tabakasını bastırmış, ufukta kehribar rengi, ince bir şerit oluşturmuştu. Güneş doğu tarafında dağ zirvesine ulaşmış, Pasifik Okyanusu'na ışık fırlatıyordu. Manzara Catalina'ya kadar çok netti.

"Vurulduğunda hastaneye gelmiştim," dedi. "Nedeninden emin değildim. Haberlerde görmüştüm, midenden vuruldu-

ğun yazıyordu. Belki kana ihtiyacın falan vardır diye düşünmüştüm. Benim... yani kan gruplarımız uyabilirdi, anlatabildim mi? Neyse, hastaneye muhabirler, kameralar doluşmuştu. Ben de içeriye girmeden ayrıldım."

Gülümsedim ve sonra gülmeye başladım. Elimde değildi.

"Komik olan nedir?"

"Bir savunma avukatına kan vermeye gönüllü bir polissin. Bunu bilseler polis lokaline girmene izin vereceklerini hiç sanmam."

Şimdi Bosch da gülümseyip başını salladı.

"İşin o yönünü düşünmedim galiba."

Ve ikimizin yüzündeki gülümseme öylece uçup gittiğinde geriye birbirine yabancı olmanın o tuhaflığı geldi. Sonunda Bosch saatine baktı.

"Ekip toplantısı yirmi dakika içinde başlıyor. Gitmeliyim."

"Tamam."

"Görüşürüz Avukat."

"Görüşürüz Dedektif."

O basamaklardan inerken ben olduğum yerde kaldım. Arabasının motorunun çalıştığını, sonra uzaklaşıp tepeden indiğini duydum.

55

Sonrasında bir süre verandada kalıp üstünde ışıkların oynaşmaya başladığı şehre baktım. Aklımdan farklı birçok düşünce geçiyor ve yukarıdaki bulutlar gibi, ta uzaklardaki o dokunulmaz güzellikler gibi, gökyüzüne uçup gidiyordu. Bosch'u bir daha hiç göremeyecekmişim hissiyle baş başa kalmıştım. O dağın o tarafında, ben bu tarafında kalacakmışım ve görüp göreceğimiz yakınlık bu olacakmış hissiyle...

Bir süre sonra kapının açıldığını ve basamaklardan ayak seslerinin geldiğini duydum. Kızımın varlığını yanımda hissettim ve elimi omzuna koydum.

"Ne yapıyorsun baba?"

"Bakıyorum sadece."

"İyi misin?"

"İyiyim."

"O polis ne istiyordu?"

"Sadece konuşmak. O benim bir dostum."

Hayley sözünün devamını getirmeden önce bir süre sessiz kaldık.

"Dün akşam keşke annem de bizimle kalsaydı," dedi.

Ona bakıp ensesini hafifçe sıktım.

"Her şey sırayla, Hay," dedim. "Dün akşam bizimle krep yemeye geldi, değil mi?"

Bir an düşünüp başını salladı. O da aynı fikirdeydi. Krep bir başlangıçtı.

"Yola çıkmazsak geç kalacağım," dedi. "Bir kez daha gecikirsem ihtarname alırım."

Başımı salladım.

"Çok kötü. Güneş tam da okyanusa vurmak üzereydi."

"Haydi, ama baba... Bu her gün oluyor."

Başımı salladım.

Anahtarları almak üzere içeriye girdim, tekrar dışarıya çıkıp kapıyı kilitledim. Basamaklardan inip garaja yürüdük. Lincoln'ü geri geri garajdan çıkarıp tepeden inmeye başladığımda, güneşin Pasifik Okyanusu üzerinde hızla altın rengine çaldığını gördüm.

SON

TEŞEKKÜR

Özel bir sıra olmadan, yazar bu hikâyenin yazılma sürecinde katkıları olan aşağıdaki kişilere tek tek teşekkürü bir borç bilir:

Daniel Daly, Roger Mills, Dennis Wojciechowski, Asya Muchnick, Bill Massey, S. John Drexel, Dennis McMillan, Pamela Marshall, Linda Connelly, Jane Davis, Shannon Byrne, Michael Pietsch, John Wilkinson, David Ogden, John Houghton, Michael Krikorian, Michael Roche, Greg Stout, Judith Champagne, Rick Jackson, David Lambkin, Tim Marcia, Juan Rodriguez ve Philip Spitzer.

Bu kurgu bir eserdir. Hikâyede hukukun işleyişine, kanıtlara ve mahkeme taktiklerine dair olabilecek tüm hatalar tamamen yazara aittir.

ÇEVİRMEN HAKKINDA

Mehmet Gürsel 1963 yılında İstanbul'da doğdu. Marmara Üniversitesi'nde İktisat bölümünden mezun oldu. Sekiz yıl özel sektörde yöneticilik yaptıktan sonra gayrimenkul alanında faaliyet gösteren kendi şirketini kurdu. 2003 yılından beri çevirmenlik yapmakta olup şimdiye dek yayımlanmış 113 kitabı bulunmaktadır. Caz tarihiyle ilgili yazdığı bir de kitabı bulunan çevirmen bir kız babasıdır.

Lincoln'lü Avukat Mickey Haller ve Dedektif Harry Bosch Bir Araya Geliyor!

Mickey Haller geçirdiği sıkıntılı günlerin ardından sahalara yavaş yavaş geri dönmeyi planlamaktadır ama meslektaşı Vincent'ın öldürülmesiyle bu planı bozulur çünkü Vincent'ın davaları Mickey Haller'a kalmıştır. Bu davaların arasında hayatının en büyük davalarından biri olacak, karısını ve karısının sevgilisini öldürmekle suçlanan seçkin Hollywood yapımcısı Walter Elliot'ın davası da vardır.

Savunma stratejisini oluşturmaya çalışan Haller büyük bir baskı altındadır çünkü Walter Elliot duruşmanın ertelenmesine kesinlikle izin vermez. Bu baskı yetmezmiş gibi bir de Vincent'ın katilinin, peşine düşmüş olabileceğini öğrenmesi üzerindeki baskıyı katbekat artırır.

Cinayet soruşturması ve dava gitgide tehlikeli bir hâl alırken yalnız çalışmayı seven iki adam, Haller ve Dedektif Bosch birlikte çalışmak zorunda kalır.

THQ 0264455 UGF

ayrıksı kitap
"okumaya değer"

9 786057 171429
www.ayriksi.com